CASH

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

JESSICA PETERSON

ARTEMİS YAYINLARI

YAYIN NO: 2746

CASH
Jessica Peterson
Orijinal Adı : Jessica Peterson

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan
İngilizceden Çeviren: Doğa Özfırat
Editör: Layla Tiryaki
Son Okuma: Ezel Bıldırcın
Kapak Tasarımı: Jenny Richardson
Kapak Uygulama: Dilan Kaya
Sayfa Tasarım: Rumeysa Sarı

1. Basım: Nisan 2026
ISBN: 978-625-8667-22-6
Sertifika No: 43949

Cash – Lucky River Çiftliği 1
© 2026, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

Cash
© 2024, Jessica Peterson

İlk kez İngilizce dilinde bir Bonnier Books UK Limited markası olan Lagom tarafından İngiltere'de yayımlanmıştır.

Kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla The Seymour Agency ile yapılan anlaşma ile ALFA Basım Yayım Dağıtım San. Ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

JESSICA PETERSON

CASH

İngilizceden Çeviren: Doğa Özfırat

ARTEMİS YAYINLARI

Hepimizin içindeki kovboy kıza.
Atınızı güçlü, durmaksızın ve özgürce sürün.

BİRİNCİ BÖLÜM

Mollie

AVUCUNU YALA, KOVBOY

EYLÜL

Kovboy diyarının tam ortasında olmama rağmen hâlâ gerçek bir kovboyun, gerçek bir atı, gerçek bir barın önüne park ettiğini gördüğümde frene basıyordum.

Zamanda yolculuk mu yapmıştım?

Yoksa tüm bunlar bir rüya mıydı?

Telefonumdaki hava durumu göstergesi dışarının 42 derece olduğunu gösteriyordu.

Belton'dan beri beni takip eden toz bulutu arabamın etrafında dalgalanıyor ve üzerine *Çıngıraklı Yılan* çizilmiş bir binayı görmemi geçici olarak engelliyordu.

Hill Country tozu dağılıyordu. Evet, bu kesinlikle bir attı.

Ve kesinlikle dar kesim kot pantolonlu ve kovboy şapkalı bir adam, şaşırtıcı bir kolaylıkla eyerden kayıyordu.

Annemin, *Hartsville küçük ve sakin bir kasaba,* sözleri kafamda yankılandı. Bunu gerçek anlamda söylediğini o an anlamamıştım.

Kovboy ve atının arkasındaki binanın cephesine bakarken ufak bir aşinalık hissettim. İki katlı, tuğladan yapılmış binanın pencerelerindeki yamuk camlar puslu öğleden sonra güneşinin ışığında parlıyordu. Soluk yeşil-siyah çizgili tentesinin üzerinde çatallı dilini dişlerinin arasından çıkaran beyaz bir çıngıraklı yılan resmi vardı.

Hiçliğin ortasındaki bu küçük kasabaya en son geldiğimde altı yaşındaydım. O kadar yer varken neden bir barı hatırlamıştım ki?

"Mollie? Orada mısın?"

Midem bulanıyordu, Wheeler'ın telefondan gelen sesi beni düşüncelerimden kopardı. Etrafıma bakmadan hemen gaza bastım. Ana cadde ıssız olduğu için şükrettim. Tanrı'ya şükür ki çarpacak kimse yoktu.

Dikiz aynamdan gördüğüm kovboy ve atı hariç... Dallas'ın güneybatısına yaklaşık üç yüz kilometre uzaklıktaydım, ancak buranın ne kadar farklı hissettirdiği göz önüne alındığında başka bir gezegende bile olabilirdim.

Direksiyonun yanındaki havalandırmaya uzanıp yüzüme doğru üfleyecek şekilde ayarladım. "Affedersin, buradayım. Hartsville'e anca gelebildim ve... Sanırım bir *Outlander* durumu yaşıyorum. Ancak benimki, kovboy ve Vahşi Batı temalı barlar olan bir versiyonu."

Hoparlörlerden en iyi arkadaşım ve iş ortağımın hışırtılı bir kahkahası yükseldi. "Kovboy Jamie'yi Dallas'a geri getir. Ona şehir hayatının daha iyi olduğunu söyle."

"Kahretsin." Navigasyon varış noktasına yaklaştığımı söylerken ön camdan dışarı baktım. "'Orada hiçbir şey yok,' derken annem şaka yapmıyormuş."

"Paranı al ve oradan toz ol. İşin bitince ara, tamam mı? Seni bekliyorum."

Midem yine bulanmaya başlamış olsa da gülümsedim. "Teşekkür ederim, arkadaşım. Etkinlik için sabırsızlanıyorum."

"Ben de. Nasıl geçeceğini merak ediyorum."

Dallas'ın bilindik butiklerinden biri bu hafta kovboy çizmesi şirketimiz için bir etkinlik düzenliyordu. Butiğin müşteri kitlesi modayı takip eden elit bir kesimden oluşuyordu, dolayısıyla iyi bir satış yapmayı umuyorduk. Tanrı biliyor ya, bu gelir işimize oldukça yarayacaktı.

Telefonu kapatıp ıssız bir hiçliğe doğru giden ana caddenin sol tarafındaki son binanın önünde durdum. Seyrek ağaçlar, kaktüsler ve çalılarla kaplı tebeşir rengindeki toprak, öğleden sonra sıcağında dalgalanıyordu.

Binanın kapısının yanındaki pirinç levhada, *Avukat Goody Gershwin. Kuruluş: 1993*, yazıyordu.

Navigasyon, "Hedefinize vardınız," diye bilgilendirdi.

Arabayı elma kırmızısı kocaman bir kamyonetin yanına park ettim. Kamyonet 1993'ten kalma gibiydi. Camları açıldığında ön tarafta soluk gri kumaşla döşenmiş bir koltuk gördüm. Koltuğun yolcu tarafında Brooks & Dunn'ın en büyük hitlerinden oluşan bir kutu set duruyordu.

Bu bir *kaset setiydi.*

Belki de gerçekten zamanda geri gitmiştim.

Arabamdan indiğim anda sıcaklık yüzüme bir tokat gibi çarptı. Sıcaklık asfalttan yayılıyor ve çıplak bacaklarımı yakıyordu.

Aynı zamanda güneş de tepeden kafama ve omuzlarıma vuruyordu. Tost makinesinin içinde eziliyormuşum gibi hissediyordum.

Çantamı omzuma attım. Neden birilerinin burada yaşadığını merak ediyordum. Babam burada ne buluyordu?

Burada olduğuma inanamıyordum. Babamın gittiğine inanamıyordum.

En kötüsü de aramızdaki ilişkiyi düzeltme şansını kaybettiğime inanamıyordum.

Büyük bir öfkeyle karışık keder, içime öküz gibi oturmuştu.

Binaya girdiğimde kapının üzerindeki çan şıngırdadı. Demlenen kahvenin tanıdık kokusu kendimi biraz daha az yabancı hissetmemi sağlamıştı.

Yuvarlak gözlüklü genç bir adam yakındaki bir masadan bana gülümsüyordu. "Siz Mollie Luck olmalısınız. Hoş geldiniz! Ben Zach, Goody'nin stajyer avukatıyım." Masanın etrafında dönüp elini uzattı. "Size bir şey ikram edebilir miyim? Su? Kahve? Umarım yolculuğunuz çok kötü geçmemiştir."

El sıkıştık. "Üç saat sürdü. Fena değildi. Tanıştığıma memnun oldum Zach. Ve bir şey almayacağım, teşekkür ederim."

Metalik pembe renk çizmelerime baktı. "Bunlar *muhteşem*."

"Yaa, teşekkürler. Bunlar çizme şirketimizin en güncel koleksiyonundan."

"Çizme şirketin mi var?" Solumdaki kapıda kısa siyah saçlı, açık renk keten takım elbiseli bir kadın belirdi. Kadın siyah, gümüş tokalı bir bolo kravat takıyordu. "Ne kadar güzel!"

"Burada, Teksas'ta üretiliyorlar."

Kadın bana gülümserken göz kenarları kırışmıştı. "Çok iyi. Ben Goody Gershwin. Sonunda seninle tanıştığıma sevindim, Mollie. Baban senden sık sık bahsederdi. Seninle çok gurur duyuyordu."

Gözlerim yanmaya başladığında kalbim sıkıştı. Babam benimle gurur mu duyuyordu? Hiç belli etmemişti. Hiç söylememişti de. Ancak şu anki hâlimle biraz gurur duyacağını düşünüyordum.

Gülümsedim. "Ben de tanıştığıma memnun oldum."

"Başın sağ olsun. Kasabadakiler Garrett'ın ölümüne çok üzüldü ama sizin için ne kadar zor olduğunu tahmin dahi edemiyorum."

Kalbimi delip geçen bir sızı boğazıma bir yumru gibi oturmuştu. "Kasabadakiler" babamla benim olduğumdan daha yakın olmalıydılar. Ama yine de üç ay önce babamın Dallas'taki cenazesine annem, annemin ailesi, Wheeler ve benden başka kimse gelmemişti, yani kim bilebilirdi?

"Teşekkür ederim."

"Burada olduğun için mutluyuz." Goody elimi bıraktı. "Bugün nispeten basit işlerin olduğu bir gün olacak. Babanın vasiyetinin vasisi olarak sana, onun mirasının ve mallarının bölüştürülmesi ile birlikte babanın istekleri konusunda da yol gösterece—"

Goody, arkamda şıngırdayan çan sesine dönüp baktı. Gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar derinleşmişti. "Merhaba Cash! Seni görmek ne güzel."

Cash. Neden bu isim tanıdık geliyordu?

"İyi günler, hanımefendi."

Derinden gelen sesindeki bir şey, belki de sert tınısı ya da yoğun aksanı omzumun üzerinden bakmama neden oldu.

Kapının hemen önünde dikilen *oldukça* yakışıklı bu adamı görünce kalbim hızla çarpmaya başladı. Yirmili yaşlarının sonlarında gözüküyordu belki de otuzlarının başlarındaydı. Boyu uzundu, 1.90 vardı. Oyun kurucularınki gibi geniş omuzları, kalın kolları, uzun bacakları ve Wranglers marka olduğunu düşündüğüm dar kot pantolonunu zorlayan kalçalarıyla yapılı bir vücudu olduğunu söyleyebilirdim.

Elindeki kovboy şapkasını göğsüne bastırmıştı, sanki az önce, uçlara doğru kıvrılan dağınık kahverengi saçlarının üzerinden hızla çekip almış gibiydi. Elinin üzerindeki damarlar belirgindi. Kirli sakalı üst dudağı boyunca uzanıyordu. Normalde bıyıkları çekici bulmazdım ama nedense bu adamda düpedüz seksi

duruyordu. Kobalt rengi gözleriyle uyumlu, beyaz-mavi çizgili gömleği vardı.

Gözleri o kadar maviydi ki sanki bronz teninde parlıyorlarmış gibi gözüküyordu.

Gözleri benimkilere kitlendi. Kalp atışlarımı kulaklarımda hissedebiliyordum.

Uzun süren göz temasının derinliği ve cüretkârlığı midemi bulandırmıştı. Adamın göz bebekleri titriyordu. Neden onun sinirli olduğu hissine kapılıyordum? Hatta kızgın olduğu?

O an gözümde bir hatıra canlandı: Bir kamyonetin kasasında bir çift mavi gözlü çocuk vardı. Biri, diğer çocuğun kafasına yumruk atıyordu, yumruklarının sıklığı artmıştı. Ta ki kamyonetin kasasından gelen bir ses onlara kavgayı bırakmalarını söyleyene kadar…

Rivers oğlanları.

Kardeşler arasındaki şiddet eğilimlerine rağmen bu çocukları çok kıskanıyordum. Tek çocuk olarak tek istediğim, kardeşlerle dolu bir evdi ve işte Riverslar çok kardeşti. Bayan Rivers'ı yolcu koltuğunda, eli hamile karnının üzerinde gördüğümü çok net hatırlıyordum.

Rivers ailesi, babamın çiftlik evinin yanındaki çiftliğin sahibiydi. Çocukları şehirdeki traktör mağazasında ve bir keresinde de Lubbock'taki rodeoda gördüğümü hatırlıyordum. Anneleri onlara evde eğitim verdiği için onları arkadaş olacak kadar çok tanıyamamıştım. Bu yüzden de etrafta pek dolaşmazlardı ama onları, kim olduklarını bilecek kadar tanıyordum.

Cash ile bakışmaya bir saniye daha katlanamadığım için çizmelerine doğru baktım. Çizmeleri kare burunlu, koyu kahverengiydi. Derisi uzun yıllar kullanıldığı için kırışmıştı ama belli ki çizmelerine iyi bakmıştı. Rengi, yeni sürülen cilayla parlıyordu.

Daha önce hissettiğim aşinalık geri dönmüştü.

İşim sayesinde kovboy çizmeleri hakkında herkesten daha çok şey biliyordum. Bu, ustaca yapılmış, pahalı ve klasik bir çift Lucchese'di. Zamansız denilebilecek türde bir kovboy çizmesiydi.

Babam da Lucchese giyerdi. Bunu nasıl hatırladığımı bilmiyordum ama bu bilginin kesinliği içime bir kaya gibi oturdu.

"Mollie, Seni Cash Rivers ile tanıştırayım." Goody elini uzattı. "Senin ailenin çifliğinde ustabaşı, hem de yaklaşık—"

"On iki yıldır." Cash'in kısa cevabı karşısında onun gerçekten sinirli olduğunu düşündüm. Bana mı sinirlenmişti? Ama neden?

Ve hâlâ bizim çiftliğimizde mi çalışıyordu? Onun ailesinin çiftliğine ne olmuştu? Kafam karışmıştı.

Bu, babamın vasiyet toplantısına neden katıldığını açıklıyordu. Belki de ustabaşı olarak bana arazinin yapısını anlatmak için buradaydı.

Önemi yoktu. Lucky Çiftliği benim elime geçtiği an onu satışa çıkaracaktım. Hill Country'de bir sığır çiftliği işletmek hiç ilgimi çekmiyordu. Hep kapalı mekân aktivitelerine ilgi duyardım ve zaten tüm hayatım Dallas'taydı; arkadaşlarım, ailem... Wheeler'la birlikte kurduğumuz kovboy çizmesi şirketi Bellamy Brooks da oradaydı. İşler nihayet iyi gidiyordu ve almak üzere olduğum miras bizi kesinlikle bir üst seviyeye taşıyacaktı.

"Cash. Vay canına. Seni hatırlıyorum." Elimi uzattım.

Elime bakarken dudakları tek çizgi hâlini almıştı. Konuşmadan, elimi kendi elinin sıcaklığıyla sarmadan önce garip bir an oldu. Sert tokalaşma şekli nabzımı hızlandırmıştı. Nasırlı avuç içini benimkine bastırdı, duygusuz ama aynı zamanda heyecan verici bir şekilde elektrik yüklü gibiydi.

Ben de ona sert bir tokalaşmayla karşılık verip tekrar gözlerinin içine baktım.

"Epey oldu," dedi en sonunda.

Kokusu burnuma doldu. Normal bir sabun gibiydi ama sanki daha seksi bir şeyle karışmıştı. Tıraş sonrası losyonuyla mıydı? Her ne ise taze ve bitkisel bir şeyler kokuyordu ve nabzımı ikinci kez çarptıracak kadar hoştu.

"Seni yeniden görmek ne güzel," diyebildim.

Cash'in yanıt vermesini bekledim. *Cash* ne biçim bir isimdi ki? Onun gerçek adı mıydı? Yoksa takma adı mıydı?

Hiçbir şey söylemedi.

"Yani artık hepimiz burada olduğumuza göre," Goody bir dosyayı ve Zach'in ona uzattığı küçük fermuarlı keseyi aldı. "Başlayabiliriz. Konferans salonuna kadar beni takip edin."

Goody koridora doğru ilerlemeye başladı. Şapkasını göğsünden yarım santim yukarıda tutan Cash'e baktım. "Önden buyurun."

Onun az konuşan tipte biri mi yoksa tam bir pislik mi olduğunu merak ediyordum.

Dallas'a dönmeyi o kadar çok istiyordum ki karnıma bir ağrı saplandı. Karnım her zaman ağrırdı bu yüzden bu yeni bir şey değildi.

Koridor boyunca Goody'yi takip ettim, Cash'in ağır ayak sesleri arkamdan geliyordu.

Bir saat, en fazla iki saat sonra hayallerimi gerçekleştirmek için ihtiyaç duyduğum parayı alacaktım.

Yani, bir tane hayalimi en azından.

Ve babamın parasını Bellamy Brooks'a fon sağlamak için kullanmak sonunda biraz da olsa kızgınlığımı yatıştıracaktı. Olanlara karşı kızgınlığımı.

Goody uzun, parlak masanın başköşesine oturdu. Onun sağ tarafındaki sandalyeyi çektim ve Cash'in iri gövdesini Goody'nin

solundaki sandalyeye yerleştirmesini seyrettim. Şapkasını tepesi yukarı bakacak şekilde baş aşağı masanın üzerine koydu. Neden öyle koymuştu ki? Bu, şapkanın şeklini korumanın bir yolu falan mıydı?

Sonra uzanıp küt parmaklarını saçlarında gezdirirken kaslı göğsünden dolayı gömleği gerilmişti.

Başka tarafa doğru baktım ve çantamdan planlayıcımı çıkararak dikkatimi başka bir şeye verdim. Bunu yapmaya neden ihtiyaç duyduğumu bilmiyordum ancak ellerimin bir şeylerle meşgul olması gerekiyordu. Aniden gerilmiştim.

Ki bu hiç mantıklı değildi. Annem, babamın yaşayan tek çocuğu ve varisi olduğuma dair beni temin etmişti. Boşanma anlaşmalarına göre babam, yeniden evlenmediği ya da başka bir çocuğu olmadığı için tüm mal varlığını bana bırakacaktı. Yıllar boyunca babamın bana verdiği tek şey paraydı. Ne zaman ihtiyacım olsa babam bir çek yazardı.

Ama ona ne zaman ihtiyacım olsa asla orada olmazdı.

Gerginliğimin nedeni olarak karşımdaki asık suratlı kovboyu suçlayabilirdim. Bu arada o da sandalyesinde rahat bir şekilde arkasına yaslanmış, bacaklarını iki yana açmış, kollarını sıkılmış gibi sandalye koluna dayamıştı.

İçimde bir öfke dalgası hissettim. *Ben de burada olmak istemiyorum, pislik herif.*

Babam ve ben yakın değildik. Ama yine de ölmemiş olmasını diliyordum, bir gemi dolusu parasını ve çiftliğini almak üzere olsam bile. Aslında hâlâ burada olmasını çok isterdim, böylece bilemiyorum belki de son bir kez daha deneyebilirdim.

Belki onu son bir kez arayıp, *Seni seviyorum, özür dilerim, her şeye yeniden başlayabilir miyiz?* derdim.

Her zaman ilişkimizi düzeltmek için dünya kadar zamanımız olacağını düşünmüştüm. Bir yanım, ben altı yaşındayken

annemle babam boşandıktan sonra onun günlük hayatımdaki yokluğunun beni ne kadar incittiğini bilmesini istiyordu, bu yüzden büyüdüğümde onu tamamen dışladım. Belli bir başarı seviyesine ulaştığımda, gerçek bir yetişkin olduğumda, kin tutamayan biri olduğumda işleri yoluna koyacağımızı düşündüm.

Artık bu şansı asla elde edemeyecektim ve bu beni mahvediyordu.

Goody masanın üzerine birkaç kâğıt parçası koydu ve üçerli sıralar hâlinde dizilene kadar onları eliyle düzeltti.

"Bu tür durumlarda aşırı duygulu anların yaşanabileceğini söyleyerek başlamak istiyorum. İhtiyacınız olursa ara vermemizde bir sakınca yok, anlaştık mı?"

Mor keçeli kalemin kapağını açtım. "Evet."

"Evet, efendim." Cash sandalyesinde dikleşti ve dirseklerini masaya dayadı.

"O hâlde başlayalım." Goody kâğıtlara bir göz attı. "Basit olması açısından Garrett Randall Luck'ın mal varlığını finansal ve maddi olmak üzere iki gruba ayıracağız. Lucky Çiftliği 256.000 dönüm arazi ve 15.000 büyükbaş hayvanın yanı sıra 22 yapı, çok sayıda ağır ekipman ve günde yaklaşık 1.000 varil üretim yapan bir petrol işletmesinden oluşmaktadır. Bu vasiyetnamenin imzalandığı tarihte çiftlikte 50 kişi çalışıyordu…"

Kotun kota sürtünme sesi geliyordu. Masanın diğer tarafına baktığımda Cash'in bacağını salladığını fark ettim. O da endişeliydi.

O neden buradaydı? Babamdan bir şey almayı mı umuyordu?

"…bir de nakit ve yatırım portföyünden oluşan mali kısım var. Garrett bunların…"

Cash kafasını kaldırdı ve bakışlarımız buluştu. Sonunda gözlerindeki o bakışı tanıdım.

Kızgınlık. Ama neye kızgındı? Neden kızgındı? Yirmi yıldır bu kasabada değildim. Ona ne yapmış olabilirdim ki?

"...bir güven fonuna aktarılmasını istedi." Goody keskin bir şekilde nefes aldığında Cash'in bakışları ona doğru kaydı. "Garrett vasiyetini en son bu yılın nisan ayında değiştirdi. Bu değişiklikte, Lucky Çiftliği'nin ve tüm faaliyetlerinin yaşayan tek akrabası olan Mollie lakaplı Mary Elizabeth Luck'a miras bırakılmasını şart koştu."

Cash ellerini masaya vurduğunda korkudan sıçradım. "Kusura bakma ama Goody, bu doğru değil. Garrett çiftliğin bana kalacağını söylemişti."

Başım dönmeye başlamıştı. Sanki ciğerlerime bir yumruk inmişti. "Pardon?"

"Garrett çiftlik için bana söz vermişti." Cash gözlerimin içine baktı. "Aslında birçok kez."

Goody kaşlarını çattı. "Ne yazık ki buna dair elimizde yazılı bir belge yok."

Gözümü dikmiş Cash'e bakıyordum. "Hayal falan mı görüyorsun?"

"Ya sen?" diye karşı çıktı Cash. "Goody, Garrett bunu vasiyetine ekleyeceğini söylemişti. Hartsville'deki herkes bana kefil olabilir. Patsy ve John B. Çiftlik sahipleri. Sally ve Tallulah, herkes Garrett'ın bunu söylediğini duydu. Bunu bir düşün. Lucky Çiftliği'ni herkesten iyi bilirim. Ailem nesillerdir Hartsville'de—"

"O benim babamdı." Son on yılda onunla neredeyse hiç konuşmamış olsak da. "Ben onun kızıyım. Onun mal varlığında hakkın olduğunu sana düşündüren nedir? Adını bile duymadım."

Cash'in mavi gözleri alev almıştı. "Arasaydın ya da çiftlikte biraz zaman geçirseydin duyardın."

Hay sikeyim.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Sesim titriyordu. "Ve açıkça görüldüğü üzere ailem hakkında da pek bir fikrin yok. Çiftlik bana ait."

"Dur tahmin edeyim, onu satacaksın."

"Bu seni ilgilendirmez."

"Tahmin ettiğinden daha çok ilgilendirir. Bizim çiftlik, senin o çiftlik nedir bilmeyen, miras zengini salak arkadaşlarından birine satılacaksa, yemin ederim kıyameti koparırım. Orası için ne kadar emek harcadığımız hakkında hiçbir fikrin—"

"Umurumda değil." Dişlerimi sıktım. "Gerçekten, seni ya da yaptığın işleri zerre umursamıyorum."

"Umursamazsın tabii."

"Pardon?"

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Doğru ifade bu."

"Senin derdin ne?"

"Nereden başlasam?" Öne doğru eğildi.

"Pekâlâ, millet." Goody sesini yükseltti. "Daha medeni olmaya çalışalım, olur mu? Garrett ikinizin bu şekilde tartışmasını istemezdi. Vasiyetinde belirttiği gibi isteklerine saygı duymak zorundayız. Kanun böyle."

"Bunun peşini bırakmayacağım," dedi Cash.

Dudaklarımı büzdüm. "Ne yapacağını görmek isterim."

Goody boğazını temizledi. "Bitirebilir miyim?"

Cash'in gözleri benimkilere kilitlendi. "Devam edin."

"Mali varlıklar yani nakit para ve yatırım portföyü, ki bunlar bir güven fonuna yatırıldı, Mollie'ye verilecek."

Doksanlı yıllarda ailemizin arazisinin uzak bir köşesinde petrol bulunduğunda babam bir yığın para kazanmıştı. Annem boşanırken bir kısmını aldı ve parayı Dallas'ta bir gayrimenkul danışmanlığı şirketi kurmak için kullandı. Babam geri kalanı-

nı çiftlik ve borsa arasında paylaştırdı. Dow Jones Endüstriyel Ortalama'nın* o zamandan beri dört kat arttığını düşünürsek... Evet, orada çok para vardı.

Cash sahte bir şekilde gülümsedi. "Gördün mü, Şehirli Kız? Sen paranı aldın. Çiftliği bize bırak."

Onun silahıyla onu vurmak için sessiz kaldım. Bu saçmalığı bir yanıtla onurlandırmanın anlamı yoktu. Gerçi biz derken neyi kastediyordu?

"Ancak..." Goody avucunu yanımdaki masanın üzerine koydu. "Bir şartı var."

Sonunda Cash'le göz temasını kesip babamın avukatına döndüm. "Bir şart mı? Mirası almak için belli bir yaşa gelmem falan mı gerekiyor?"

"Sayılır." Goody tereddüt ediyordu. "Bu şart... Benzersiz, o kadarını söyleyeyim. Baban, mali fonlardan herhangi birine erişebilmen için bir yıl boyunca Lucky Çiftliği'nde ikamet etme şartı koşuyor. Ayrıca Lucky Çiftliği Anonim Şirketi'nin müdürü olarak günlük faaliyetlere aktif olarak katılmanı istiyor. Bunu yaparsan, Hartsville'de ikamet ettiğin her ay için emanetten cömert bir miktarda aylık maaş alacaksın."

Güldüm.

Başımı arkaya atıp kuvvetli bir kahkaha attım, çünkü gülmezsem kusacağımdan korkuyordum.

Goody *kesinlikle* şaka yapıyordu. Babam, sessiz ve pratik olan bu adam, *kesinlikle* yatılı okula ve ardından büyük şehirdeki üniversiteye gönderdiği kızının bir yıl boyunca sığır çiftliği işletirken ıssız bir yerde yaşamasını asla istemezdi.

Ancak Goody bana yalnızca öylece bakıp gözlerini kırpıyordu. Ah, Tanrım. Ciddiydi.

---

* ABD'deki borsalarda işlem gören 30 önde gelen şirketin borsa endeksleri. -çn.

"Bu doğru olamaz." Cash evraklara bir göz atmak için eğildi. "Hiç Garrett'lık bir hareket değil."

En azından bu konuda hemfikirdik.

Goody kafasını eğdi. "Garrett, nisan ayında tam da bu sözleri söylediğinde ben bu sandalyede oturuyordum. O gün yeni vasiyetnameyi hazırladık."

Gözyaşlarımı bastırdım, karnım ağrıyordu. "Ama neden beni çiftlikte yaşamaya zorluyor? Bu yasal mı? Bu nasıl uygulanabilir ki?"

Goody uzun bir nefes aldı ve sonra ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzattı. "Baban böyle istedi, Mollie. Özür dilerim. Duymayı umduğun şeyin bu olmadığını biliyorum."

"Ya yapmazsam?"

Cash burnundan soluyordu. "Ne kadar da şaşırtıcı."

Onu görmezden gelerek konuşmaya devam ettim. "Benim bir işim var. Dediğim gibi, Dallas'taki şirketimi yönetiyorum. Bir evim var, annem orada yaşıyor, arkadaşlarım, her şeyim, orayı öylece—"

"Bırakamaz mısın?" Cash kaşlarını kaldırdı. "Hemen şimdi gidebilirsin."

Gözlerimi ona diktim. "Neden kendi tavsiyeni dinlemiyorsun? Babam belli ki sana hiçbir şey bırakmamış—"

"Bu tam olarak doğru değil," diye araya girdi Goody.

"…o zaman neden buradan defolup gitmiyorsun?"

Cash avukata döndü. "Dinliyorum."

"Fonları almama izin veremez misin, Goody?" diye sordum çaresizce. "Sadece bir kısmını bile mi? En azından annemin avukatlarına vasiyeti inceletene kadar."

Bana mahcup bir gülümsemeyle baktı. "Bu doğru olmaz, Mollie. Özür dilerim. Ya bunu babanın istediği gibi yaparız ya da hiç yapmayız. Bu konuda elim kolum bağlı."

Başım dönmeye başladı. Parmak uçlarımı alnıma bastırarak gözlerimi kapattım ve panik yapmamaya çalıştım. Babamın son arzusunun ne olduğunu anlayamıyordum. Yirmi yıldır çiftliğe adımımı atmamıştım. Beni neden şimdi geri getirmek istiyordu?

Neden beni Lucky Çiftliği'nin asıl sahibi yapmak istiyordu?

Neden umurumda olacaktı ki?

Neden lanet olası bir çiftliği umursayacaktım ki?

Nedenini bilmiyordum. Ama yine de kalbim bir kâğıt öğütücüsünden geçiriliyormuş gibi eziliyordu.

Goody boğazını temizledi. "Çiftlik hayatının senin için bir tutku olmadığı açık, Mollie. Sana, mümkün olan en kısa sürede buraya, Hartsville'e, taşınmanı öneririm. Zaman ne kadar çabuk başlarsa, maaşını o kadar çabuk alırsın ve Dallas'taki hayatına da o kadar çabuk dönebilirsin."

"Bir hafta bile dayanamaz," diye mırıldandı Cash.

"Beni aşağılamaya devam edersen bir dakika bile burada kalamayacaksın." Ona ters ters bakmak için gözlerimi kocaman açtım. "Babam sende ne buldu bilmiyorum ama insan seçmede çok kötü olduğu ortada. Ciddiyim, git buradan."

"Lucky Çiftliği'nin doğru ellere geçtiğinden emin olana kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Goody ayağa kalktı. "Beş dakika ara versek nasıl olur?"

Kalemimin kapağını tekrar kapatarak ajandamla birlikte çantama attım. "Burada işim bitti. Goody, kalanını avukatlarımla halledersin."

Konferans salonundan çıkarken Cash'in, "Dikkat et çıkarken kapı kıçına çarpmasın," dediğini duydum.

"Bekle, Mollie, Bayan Luck—" Zach masadan kalktı ama ben onu geçip sefil öğleden sonra sıcağına adım attım.

Sadece arabamın içine güvenli bir şekilde oturduğumda kendime gözyaşlarına boğulma izni verecektim. Telefonumu kaptığım gibi annemin numarasını tuşladım, görüşmenin sesi klimanın gürültüsünden zar zor duyuluyordu.

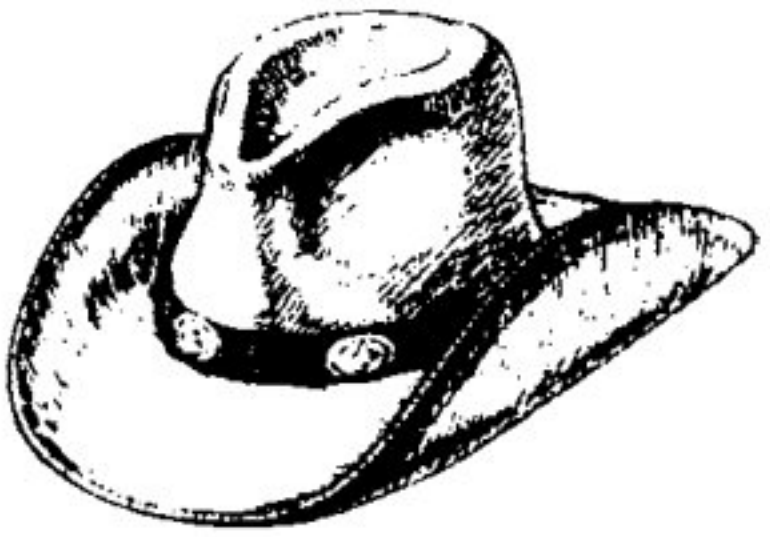
"Mollie!" Annemin tanıdık sesi hızlanan nabzımı biraz olsun yavaşlatmıştı. "Nasılsın tatlım? Nasıl geçti?"

Yüzümü kollarımın arasına gömerek kendimi direksiyona bıraktım. Hıçkırarak, "Kötü," dedim.

İKİNCİ BÖLÜM

Cash

YAYDAN ÇIKAN OK

Boş kapı girişine bakarken kalbim deli gibi atıyordu. İçime kötü şeyler olacağına dair bir his oturmuştu.

Az önce ne halt olmuştu öyle? Ve nasıl oluyordu da gitmesine rağmen hâlâ şehirli kızın parfümünün kokusunu alabiliyordum?

"Sen ciddisin." Goody'ye döndüm. "Garrett çiftliği *ona* vermiş yani."

Goody karton dosyayı katlarken başıyla onayladı. "Vasiyetnamede yazan şey bu, evet."

"O hâlde sıçtık."

"Bunu bilemezsin."

"Bilebilirim, Eğer çiftliği bana bıraksaydı—" Sesim titriyordu. Yumruğumu masaya vurarak başka tarafa baktım. "Ben göz kulak olurdum. İnsanlara. Toprağa. Hayvanlara. Yetki onda olursa her şey boka sarar."

"Bunu bilemezsin," diye tekrar etti Goody. Masanın üzerinde, dosyanın yanında duran fermuarlı keseyi açtı.

"Kız pembe kovboy çizmeleri giyiyordu, Goody." İrkildim. "Parlak olanlardan. *Yenilerden.*"

"Her ne olursa olsun, ne olacağını ortalık durulunca göreceğiz. Garrett'ın isteklerine saygı duymak zorundayız."

Ayağa kalkıp şapkamı aldım. "Garrett'a herkesten daha fazla saygı duyuyorum. Bu yüzden bu işin peşini bırakmayacağım."

"Sana da bir şey bıraktı."

"Ne bıraktı?"

Elini kesenin içine sokup bir anahtar çıkardı. "Bir kasa. Burada, Lonestar'da." Lonestar Bank & Trust Co. Hartsville'de şubesi olan tek bankaydı.

Anahtara bakarken göğsüm sıkıştı. Garrett bu vasiyetnameyi yazarken ne sikim içmişti?

"Kasanın içinde ne olduğuna dair bir fikrin var mı?" diye sordum.

Goody başını iki yana salladı. "Bana söylediği tek şey, içindeki şeyin onun için çok kıymetli olduğuydu. Onu kaybetme riskini göze alamayacağı için bankaya koymuş."

Yüzümü buruşturdum, kafam hiç olmadığı kadar karışmıştı. Garrett sıcakkanlı ve samimi biri değildi. Duygusal biri hiç değildi. Bir aile yadigârını güvenli bir şekilde kilitli bir kasada saklamak şöyle dursun, onun herhangi bir aile yadigârı olduğunu hayal etmek bile zordu.

Yani bu, o kasaya para koyduğu anlamına mı geliyordu? Ya da mücevher veya silah? Ancak bunların hiçbiri doğru gelmiyordu.

İçinde ne olursa olsun, bu benim istediğim şey değildi. Benim istediğim şey çiftlikti.

"Bakacağım." Anahtarı cebime attım. "Teşekkürler, Goody. Tallulah'a selamımı ilet."

Goody bana içtenlikle gülümsedi. "Seni Rattler'da görmeyi özlediğini söyledi, bilirsin…"

Altı yıl önce line dansı yaparken geçirdiğim bir kaza sonucu hastaneye kaldırılana kadar cuma geceleri Hartsville'in meşhur barının müdavimiydim. Beyin sarsıntısı yüzünden haftalarca çiftlikte çalışamamıştım ve ben yokken ortalık karışmıştı. Bunun tekrar olması riskini göze alamazdım.

Koridordan aşağı inip kapıdan çıkarken dizlerim ve ayaklarım zonkluyordu. Saat üçten beri ayaktaydım ve saat dört buçukta at sırtında sığırları gütmüştüm. O kadar yorgundum ki düşüp bayılabilirdim ama yıkılma lüksüm yoktu. Özellikle de ailemin geleceği için yaptığım planlar suya düşmüşken.

Kamyonetimin yanına park etmiş süslü cipi görünce düşüncelerimden sıyrıldım. Goody'nin ofisine gitmeden önce eczaneye girdiğimde orada değildi. Aracın Mollie'ye ait olduğuna dair hiç şüphem yoktu. Hartsville'deki insanlar pratik arabalar kullanırdı. Lastikleri 500 dolara ya da tamiri bir böbreğe mal olmayan arabalar.

Range Rover da en az sahibi kadar parlak ve gülünçtü.

Ford'umun önünden geçerken şapkamı kafama geçirdim ve cipin süper şarjlı motorunun homurtusu karşısında gözlerimi devirmemek için direndim.

Mollie'nin klimayı hep sonuna kadar açtığına şüphe yoktu. Onun gibi bir prenses sıcakta erirdi.

Cenazeye de bu şeyle mi gitmişti? Hiçbirimizin, Garrett'ı en iyi tanıyan insanların davet edilmediği şu cenazeye hani?

Araba beyazdı. Üzeri, lastikleri ve farları Dallas'tan geldiği için tozlanmıştı ama aracın yepyeni olduğu belliydi.

Ayrıca devasaydı, dağlara tırmanmak ya da Mollie Luck'ın durumunda olduğu gibi lüks şehirlerdeki alışveriş merkezlerinin

otoparklarında gezinmek için donatılmıştı. Bu şey yüz binden fazla tutmuş olmalıydı.

Gördüğüm tek altı haneli meblağ, ailem vefat ettikten sonra açtığım ilk Lonestar Bank & Trust Co. hesabımın ekstresinde yazıyordu. Burada, 2010 yılında sığır eti fiyatlarının düşmesinin ardından çiftliğin zararını karşılamak için aldıkları ev kredisinin miktarı ayrıntılı olarak belirtiliyordu.

Hâlâ o lanet şeyi ödüyordum.

Öte yandan, bu faturayı ödemek Rivers Çiftliği'ni bir yıl daha elimizde tutmayı başardığımız anlamına geliyordu. Ve kardeşlerimle ben bu borcu Garrett Luck sayesinde ödeyebilmiştik.

Mükemmel bir adam değildi. Ama kimsenin olmadığı zamanlarda bana karşı nazikti ve her zaman sözünün eri bir adam olmuştu. Bir şey söyleyip başka bir şey yapmak ona göre değildi.

Ayrıca ömrünü adadığı eserini, lanet olası ağzı kadar büyük egosu olan şımarık bir şeytanın ellerine bırakmak onun yapacağı bir şey değildi.

Ama işte durum buydu.

Garrett'ı özlüyordum. Hem de çok. O, son on yılda ihtiyacım olan baba figürüydü. Onsuz ne yapacaktım ben?

Şu anda, babamın 1996'da ikinci el olarak aldığı kamyonetin bir buzağılama sezonunu daha atlatması için dua etmem gerekiyordu. Cebimden anahtarlarımı çıkarıp sürücü kapısının kilidini açarken başımı öne eğdim. Mollie'nin beni görmek istemediği kadar ben de onu görmek istemiyordum. Her ne kadar Goody'nin ofisinde ona bakmaktan kendimi alamasam da...

Mollie'nin gözlerini hatırlayınca midem bulanıyordu. Babasınınkilerle aynıydı, koyu kahverengi gözleri ve derin bakışları. Etkileyiciydi.

Krom kapı kolunu tutarken kemiklerim ağırlaştı. Bu keder bir an önce bitmeliydi. Bana güvenen o kadar çok insan vardı ki kendimi bu kadar kötü hissetmeye devam edemezdim.

Başparmağımı kapının kilidini açan düğmeye bastırırken kısık sesli bir inilti duydum.

Omzumun üzerinden cipin yolcu tarafındaki camına baktığımda direksiyonun üzerine eğilmiş şehirli kızı gördüm. Vücudunun derin hıçkırıklar eşliğinde sarsıldığını gördüğümde midem tekrar bulanmaya başladı.

Hıçkırıkları o kadar güçlüydü ki motorun sesine rağmen duyabiliyordum.

Bir an için onun adına üzüldüm. Bir ebeveyni kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirdim ve bunun kimsenin başına gelmesini istemezdim. Onun başına bile.

Ama sonra babasını çok az tanıdığını hatırladım. Garrett'ın ondan bahsederkenki üzgün bakışlarını hatırladım. Avukatların çiftliği arayıp cesedini Dallas'a götürmek üzere "aldıklarını" söylediklerini hatırladım. Garrett hayatında bir gün bile orada yaşamamıştı.

Hıçkırıkların arasından bir ses daha duydum. Arabanın hoparlörlerinden geliyordu. Mollie telefonla konuşuyordu.

"O cehennem çukurundan çık ve eve dön," dedi bir kadın. "O para senin, tatlı kızım ve ne pahasına olursa olsun onu almanı sağlayacağım."

"Anlamıyorum," diye yanıtladı Mollie. "Neden beni bu şekilde çalıştırmak istiyor?"

"Baban… O her zaman çok zor biriydi."

"Zor kelimesi bu durumda az kalıyor."

Kamyonete binip motoru çalıştırdım. Direksiyonu sımsıkı kavradım, parmak eklemlerim bembeyaz olmuştu. Şimdiden terliyordum, gömleğim sırtıma yapışmıştı.

Mollie babasını kaybettiği için üzgün değildi.

Parasını alamadığı için üzgündü. Hepsi bu kadardı. Garrett onun için bir bankamatikti.

Benim için Garrett her şey demekti. Kaybettiğim babamdı. İhtiyacım olan akıl hocamdı. Keder içinde boğulurken aklımı başımda tutan arkadaşımdı.

Garrett'ı kaybetmek her şeyimizi kaybetmek anlamına geliyordu. Yaşam tarzımızı. Yeğenim Ella birkaç yıl önce doğduğundan beri beş, hayır, altı nesildir evimiz dediğimiz toprakları.

Her şeyimi kaybetmiştim ama bu şımarık şehirli kız, almak için bir yıl beklemesi gereken milyonlar için hıçkıra hıçkıra ağlarken hayatımı ve ailemi kurtaran adama "zor" diyordu.

Mollie çok güzeldi. İki gözü ve aklı olan herkes bunu görebilirdi. Ama hiçbir şey beni onun kendini haklı görme duygusundan daha fazla soğutamazdı.

Vites kolunu çekerek kamyoneti geri vitese taktım ve park ettiğim yerden çıktım. Cipe bakarken Mollie'nin camdan kafasını çıkarttığını gördüm. Siyah filmli camdan bile gözyaşı lekeli yüzünün ne kadar şişmiş olduğunu görünce göğsüm sıkıştı.

Görmezden gelip gaza bastım. Mollie Luck benim sorunum değildi.

Benim ilgilenmem gereken mesele, aileme nasıl destek olacağımı bulmak ve Garrett'ın anısı ile çalışmalarını onurlandırırken altı kişilik ailemizi bir arada tutmaktı.

Kamyonetimin kliması yoktu. Bu yüzden camımı sonuna kadar açtım. Sıcak, nemli hava yüzüme doğru esiyordu. Gökyüzüne baktığımda tek görebildiğim pustu. Yağmurun yağmasına ihtiyacımız vardı ancak görünüşe göre ihtiyacımız olanı bugün alamayacaktık.

Eğer Garrett hâlâ hayatta olsaydı bu saatlerde ATV turu yapıyor olurduk. Zorunda kalmadıkça at sırtında olmak için hava çok sıcaktı. Muhtemelen Lucky Çiftliği'nin batı sınırını belirleyen Colorado Nehri'ndeki virajın orada ya vahşi yaşamı araştırıyor ya da gölgeli bir yerde olta atıyor olurduk.

Garrett nehri severdi. Neredeyse avlanmayı, doksanlar ülkesini ve acılı çiftlik içeceğini sevdiği kadar.

Ancak hiçbir şeyi, sık sık bahsettiği ama onu görmeye hiç gelmeyen kızından daha çok sevmiyordu.

Vasiyetinde farklı bir şey yazıyorsa neden Lucky Çiftliği'ni bana bıraktığını söylemişti? Sürekli çiftliğin geleceği hakkında konuşurduk. Oraya kafayı takmıştı. Benim gibi çiftçilik onun da kanında varmış, öyle demişti. Anlattığına göre büyükbabası, 1900'lerin başında Lucky Çiftliği'ne dönüşen ilk on bin dönümlük araziyi satın almış. O zamandan beri de orası Luck ailesine aitmiş.

Garrett beni 19 yaşımdayken ailem öldükten hemen sonra kanatlarının altına almıştı. Dört küçük kardeşime bakmak ve ailemizin çiftliğini işletmek için üniversiteyi bırakmıştım. O, her şeyi yoluna koymama yardım etmişti. Bu, ailemin borçlarını ödemek için her bir öküzü ve yedek traktör lastiğini satmak anlamına gelse bile. Rivers Çiftliği'ni bir gün eski ihtişamına kavuşturacağıma yemin etmiştim. Ama o zamanlar bu, hayatta kalmakla ilgiliydi.

Bizim çiftlikte bize bir şey kalmayınca Garrett, kardeşlerimle beni kendi çiftliğinde çalışmak üzere işe aldı. Adil bir ücret veriyordu, ayrıca bize oda ve yemek de sağlıyordu. Ailemizin Rivers Çiftliği'ndeki evinin bakımını karşılayamıyorduk, bu nedenle Garrett'ın mülkünde inşa ettiği rahat yatakhanede yaşarken çok ihtiyaç duyduğumuz para için büyüdüğümüz

evimizi kiralayabileceğimiz anlamına geliyordu. Kardeşlerime sığır yetiştiriciliği hakkında bilmeleri gereken her şeyi öğretmeme yardımcı olmuştu. Garrett'ınki gibi köklü ve başarılı bir çiftlikte olmak hepimizin dünya standartlarında bir eğitim almasını sağlamıştı.

Garrett'ın bize, bir avuç yetim çocuğa neden bu kadar iyi davrandığını hep merak etmişimdir. Zengindi. Başarılıydı. Cömert olmasına gerek yoktu. Ama sanırım onun yalnız hissetmemesini sağlamıştık. O ve Mollie'nin annesi, Garret'ın benimle tanışmasından çok önce boşanmışlardı.

Kadın Mollie'yi de yanına alarak memleketi Dallas'a dönmüştü.

Ama babam gibi Garrett da özünde bir aile babasıydı. Ve sanırım yıllar içinde biz de onun ailesi olmuştuk.

Kardeşlerim ve ben çok çalıştık. Toprağı kendi toprağımız gibi sevdik. Her yemeği Garrett'la birlikte yer, Patsy'nin yemeklerini sanki dünyadaki son günümüzmüş gibi mideye indirirdik. Bizim onu sevdiğimiz gibi o da bizi sevmişti.

Yine de Garrett'ın bir gün bana dönüp, "Ben gidince burayı devralmaya ne dersin?" diye soracağını hiç beklemiyordum. "Burayı senden daha iyi yönetecek birini tanımıyorum."

Boğazım düğümlendi. Lonestar Bank'a yaklaşırken yavaşladım, başımı eğip yolcu tarafındaki pencereden binanın cam kapılarına baktım. İçeride ışıklar yanıyordu ama kapıda bir yazı asılıydı. Müdür Harley'nin "işlerini halletmek için dışarıda olduğunu ve sabah geri döneceğini" anlamak için yazıyı okumama gerek yoktu.

Bugün işler kesattı, o yüzden personeline izin vermişti ve Starrush Creek dört tekerlekli bir gezintiye çıkmıştı.

Sanırım kasayı başka bir gün kontrol edebilecektim.

Şehirden çıkarken yüzümden terler damlıyordu. Bir çukurdan kaçmak için direksiyonu kırdım, sonra ileride tanıdık birini görünce yavaşladım. Sıcaktan görüşüm dalgalanıyordu.

Bu kadar sıcakken sadece kardeşim atla kasabaya gidip gelirdi. Ve bunu sadece haftalık poker oyunundan alacağı para varsa yapardı.

Yüzümü tişörtüme silip kafamı camdan dışarı çıkardım. "Lütfen bana zengin bir orospu çocuğunun parasını aldığını söyle."

Wyatt kafasını çevirdi ve eyerin üzerinden bana sırıttı. "Buralardaki tek zengin orospu çocuğu sensin. Lucky Çiftliği'nin sahibi olmak nasıl bir duygu?"

Gözlerimi kısarak kardeşime baktım. Ufak bir sessizlik oldu. Kaşlarını çattı ve atının dizginlerini çekti. "Siktir."

"Aynen."

"Ne oldu?"

"Bir fikrim yok. Belki de Garrett vasiyetnamesini değiştirmeyi unutmuştur? Bana yalan söyleyeceğini düşünmüyorum."

"O kimseye yalan söylemezdi."

"Çiftliği Mollie Luck alacak. Her şey ona verilecek. İşletme, paralar."

Wyatt'ın gözleri kocaman açıldı. "O buraya hiç gelmedi ki."

"Biliyorum."

"Çiftliği satacak."

"Biliyorum."

Wyatt sıcakta dalgalanan tepelere doğru baktı. "Cash—"

"Bunu çözeceğim. Birkaç fikrim var."

Kardeşim bana şüpheli bir bakış fırlattı. "Hayır, yapmayacaksın."

"Yapabili—"

"Her şeyi kendi başına yapamazsın, Cash. Bırak da sana yardım edelim. Bir şeyler düşüneceğiz. Sen, ben, diğer çocuklar. Patsy ve John B. Vegas'ta bir poker turnuvası var—"

"Balyalanacak samanımız varken sana o kadar zaman ayıramayacağımı biliyorsun."

"Ella artık haftada üç sabah anaokuluna gidiyor. Sawyer daha çok etrafta olacak."

Ella, küçük kardeşim Sawyer'ın üç yaşındaki kızıydı. Çok tatlıydı ve çiftlikteki herkesin gözbebeğiydi.

Bir nefes aldım. Ter şakaklarımdan aşağı akıyordu. Kamyonetimin içi havasız bir fırın gibiydi. "Mollie, bir yıl boyunca çiftlikte yaşamalı. Patronumuz gibi davranması gerek. Parasını almasının tek yolu bu. Garrett'ın vasiyetinde böyle yazıyor."

Wyatt bana baktı. "Bu hiç mantıklı değil."

"Hem de hiç. Garrett ve Mollie pek konuşmazlardı ama Mollie çiftliğe ilgi duyduğunu söyleseydi Garrett bana bundan bahsederdi. Ziyarete gelirdi, anlıyor musun? Her şeyi ona vermek…" Başımı iki yana salladım. "Düşüncesizce bir hareket gibi görünüyor."

"Garrett düşüncesiz değildi."

"Kesinlikle. Sanki bize bir mesaj vermek istiyormuş gibi hissediyorum." Şu kilitli kasa olayı da öyle. Cebimdeki anahtardan kardeşime bahsetmemeye karar verdim. Onu umutlandırmak istemiyordum. Neyle karşılaşacağımı görüp yolumu öyle çizecektim.

"Belki," Wyatt omuz silkti. "Belki de çiftliğin ailesinde kalmasını istiyordur."

Onun ailesi *biziz*. Bundan emindim.

Bana çiftliği vadetmeden önce, ödediği maaş dışında ondan bir kuruş alacağımı hiç düşünmemiştim.

Kimseden bir şey almayı beklemiyordum. Beklentiler umuda, umut da hayal kırıklığına yol açardı. Belki de Mollie'nin beni en çok kızdıran yanı buydu. Dünyanın ona bir şey borçlu olduğunu düşünmesi.

O kız için çalışmamın imkânı yoktu.

Peki başka seçeneğim var mıydı? Eğer gerçekten çiftlikte yaşamaya karar verirse ne yapacaktım? Evet, ben oranın ustabaşıydım, yani çiftlikte olan biten hemen her şeyde kararları ben verirdim. Elli kişilik bir personeli denetliyordum. Bütçeleri, onarımları, ekipman bakımını, buzağılama işini ve veteriner programlarımızı yönetiyordum, sorumlu olduğum yüz binlerce dönüm araziden bahsetmiyordum bile.

Tüm lanet işleri hallediyordum. Ama sonuçta benim ve personelimin maaş çeklerini imzalayan kişi Lucky Çiftliği'nin sahibiydi.

Yanağımın içini sertçe ısırdım. Eğer o kişi Mollie olursa, gerçekten sıçtık demekti. Kendini beğenmişliği yüzünden birlikte çalışmak bir kâbus hâline gelmekle kalmayacak, aynı zamanda ne halt ettiği hakkında da hiçbir fikri olmayacaktı.

Fırsat bulur bulmaz çiftliği satacağı gerçeğini de unutmamak gerekirdi. Peki bize ne olacaktı? Kovboy fantezisi olan milyarder bir pisliğin merhametine mi bırakılacaktık?

"Sekiz yüz dolarım var." Wyatt yıpranmış deri çantasını okşadı. "Bankaya yatırmayı düşünmüyordum ama yardımı olacaksa yatırabilirim. Bu bize belki biraz zaman—"

"Harley, Lonestar'ı yine erken kapatmış. Ama gerçekten Wyatt, o kadar parayla at sürerken dikkatli olmalısın."

Omzunun üzerinden eyerinin arkasına sıkıştırdığı tüfeğine baktı. "Bana bir şey olmaz."

Tüfek, Wyatt'ın yirminci doğum günü için ona Garrett'ın hediyesiydi. O zamandan beri kardeşimi onsuz gördüğümü

hatırlamıyordum. Muhtemelen bu yüzden çok iyi bir nişancı olmuştu. Wyatt'ın Rattler'ın bodrumunda yasa dışı bir poker şebekesini yönettiğini düşünürsek, bu iyi bir şeydi.

"Evin kirası bu ayki faturalarımızı karşılar. Sekiz yüz doları kara günler için sakla."

Wyatt gökyüzüne baktı. "Gün oldukça aydınlık."

Sıcak beni öldürüyordu. "Balya makinesinin lastiğini tamir edebildin mi?"

"Duke deliği yamadı, evet. Çivi girmiş. Traktörün yağını da değiştirdim."

"Ve kesim—"

"Hallettim. Ayrıca, John B ve Sally de endişelendiğimiz dört ineğe bakmak için ben çıkarken geliyorlardı. Sally bunun sadece bir virüs olduğunu düşünüyor. Sanırım şimdiye kadar muayenelerini tamamlamışlardır."

"Güzel. Akşam yemeğinde görüşürüz o zaman."

Wyatt gülümsedi. "Patsy kıymalı tartından yapıyor. Gördün mü? Hiçbir şey berbat değil."

Gaza basarken çoğunlukla öyle olduğunu düşünüyordum. Güneşten ağarmış kaldırım sıcakta parıldıyordu. Nefesim daralıyordu. Boğazım sıkışıyor, kalbim küt küt atıyordu.

Radyonun düğmesine basıp sesi sonuna kadar açtım. *My Maria*'nın açılış melodisi kamyoneti doldururken şiddetli kalp atışlarımı dizginleyebildim.

Brooks & Dunn'a bayılıyordum. Garrett beni ilk albümleri olan *Brand New Man* ile tanıştırdığından beri onlara hayrandım.

Çiftlikte yapacak çok işim vardı. John B ile (göbek adı olan Beauregard'ın kısaltması) inekler hakkında konuşmalıydım. Bazı çiftlik çalışanlarının güneydoğu merasında onarması gereken çitleri kontrol etmeliydim. Yem kamyonlarımızın rutin

bakımı için tamirciyi aramalıydım. Nalbantımıza mesaj atıp yarınki randevumuzu hatırlatmalıydım. Adam randevularını hep karıştırıyordu.

Ryder bu sabah boğazının ağrıdığını söylemişti. Acaba Ella'dan mikrop mu kapmıştı? Bu lanet şeyi ondan ona geçirip duruyorduk.

Belki de yapacak çok işim olduğu için, Lucky Çiftliği'nin özenle düzenlenmiş girişinden hiç durmadan geçtim. Buradaki kıvrımlı meşe ağaçları, altındaki canlı yeşil çalılıklara çok ihtiyaç duyulan gölgeyi sağlıyordu.

Biraz nefes almaya ihtiyacım vardı. Düşünmem gerekiyordu. Endişemin ve bunalmışlık hissimin azalması için bekleyip duruyordum. Garrett aylar önce vefat etmişti. Şimdiye kadar en azından bir yatışta birkaç saatten fazla uyuyabilmeliydim. Ama koşturmayı bırakırsam, tüm insanlar için çabalamayı bırakırsam yine kötü bir şey olacağından endişeleniyordum.

Benzini israf ediyordum ama şu anda kaosa geri dönersem dağılacağımı biliyordum. Ve herkesin ihtiyacı olan son şey, işini yapamayan bir ustabaşı, bir abiydi.

Müziğin sesini açarak on dakika daha sürdüm. Solumda toprak bir yol belirdi, etrafındaki toprak kabarmış ve çatlamıştı, kahverengimsi gri zemin içimi acıttı. Yolun üzerindeki paslanmış ferforje demir kemerde *Rivers Çiftliği, Kuruluş:1904* yazıyordu.

Bir zamanlar bu araziye iyi bakılırdı. Lucky Çiftliği kadar yeşil değildi. Çok az çiftlik öyleydi. Garrett toprağın koruyucusu olarak rolünü ciddiye alırdı. Çiftliği biyoçeşitlilik cenneti hâline getirmek için çevrecilerle birlikte çalışmıştık.

Aynı şeyi Rivers Çiftliği için de yapmak istiyordum. Ama bu tür bir proje zaman alırdı. Ve para gerekirdi. Çok ama çok

para. Bugün elimde olacağını düşündüğüm para. Sığır ve petrol işleri arasında, Lucky Çiftliği oldukça kârlı bir girişimdi. Mollie, Garrett'ın parasal varlıklarını alsa bile çiftlikten o kadar çok gelir elde ediliyordu ki Rivers Çiftliği'ni canlandırmak için elimde bol miktarda para kalacaktı.

Bu akıllıca bir yatırımdı, iki çiftliği birleştirmek portföyümüze kazançlı gelir akışları sağlayacaktı. Sığır ve petrol işlerinin boyutunu artırabilirdim. Konuk unsuru ekleyebilir ve belki büyüdüğüm evi bir tür etkinlik mekânı veya oda-kahvaltı servisi veren bir işletme olarak yenileyebilirdim. Kiralanabilecek ya da yerel okullar tarafından yaban hayatı projeleri için kullanılabilecek bir av kampı kurabilirdim.

Çok büyük bir girişim olurdu ama buna değerdi. Topluluğumuza gelir kazandıracaktı. Hartsville'i avcılar, hafta sonu gezginleri, düğün partileri için bir yer hâline getirecekti.

Bunun yerine, bu para Mollie'nin cebine girecekti. Neye harcayacağını hayal bile edemiyordum. Daha yeni bir model Range Rover için mi? Çiftlikte bir gün çalışmaya bile dayanamayacak olan daha parlak kovboy çizmeleri için mi?

Yola döndüm, kamyonet bir çukura girip yalpalayınca irkildim. Bu daha önce başıma gelmemişti. Ön taraftaki boş otlak solumda uzanıyordu. Uzun zamandır doğaya terk edilmiş birkaç çit sarkıyordu.

Aklıma gelen bir anıyla sarsıldım. Babam çitin yanında yanıma çömelmeden önce iş eldivenlerimi giymeme yardım ediyordu. Bana çitleri nasıl tamir edeceğimi öğretiyordu. Sabahın erken saatleriydi, bahardı. Bol güneşli bir gündü. Duke'ü bu kamyonetin arka koltuğunda, camlar açık hâlde bırakacak kadar sıcaktı. Babam sabırla toprağa derin bir çukur kazmama yardım ederken kendi kendine şarkı söylüyordu, toprak o yıl yağan yağmur yüzünden yumuşamıştı.

Çiti onardığımda ve babam omzumu sıktığında ne kadar gururlandığımı asla unutmayacaktım. "İşte çok güzel bir çit oldu, evlat. Aferin."

Duke telaşlanmaya başlamıştı, biz de kamyonete geri dönüp eve doğru yola çıkmıştık. Annem bize gülünç derecede büyük bir öğle yemeği yedirmişti. Yenibahar peynirine bulanmış hamburgerler, ev yapımı tatlı patates kızartmaları, brokoli güveci. Hepsini diş kamaştıracak kadar tatlı limonatayla mideye indirmiştik.

Tatlı olarak da Teksas usulü pasta vardı. Zaten başka ne olabilirdi ki? Kardeşlerimle birlikte hepsini bitirdiğimize emindim. Ryder'ın yüzüne ve kollarına o kadar çok krema bulaşmıştı ki annem onu arka bahçede hortumla yıkamak zorunda kalmıştı. Sonra fıskiyeyi bağlamıştı ve öğleden sonrayı küçük deliler gibi fıskiyenin etrafında koşturarak geçirmiştik.

Güzel zamanlardı.

En güzelleriydi.

Onların ve tabii Garrett'ın da sonsuza dek gittiğini bilmek içimi daha da çok acıtıyordu.

Müziğin sesini kısıp çiftliğin etrafında bir tur attım. Ev iyi görünüyordu ama geri kalan her şey çitler gibi eskimişti. Beş yıl önceki hortum fırtınası yüzünden samanlığın çatısı yoktu. Sulama sistemi yıllar önce çalışmayı bırakmıştı ve şimdi geçtiğim her mera çoraktı.

Burada daha çok anı biriktirmek istiyordum. Ailemin anısını korumak ve Rivers Çiftliği için harcadıkları tüm emeği onurlandırmak istiyordum. Kardeşlerimin yaşayabileceği ve güvende hissedebileceği bir yer yaratmak istiyordum.

Bazen gece geç saatlerde kendimi burada kardeşlerim ve onların aileleriyle birlikte kendi ailemi kurma hayallerine dalarken yakalıyordum. Çiftlikte hayat kolay değildi ama büyümek için harika bir yerdi.

Sertçe yutkunarak arkamı döndüm ve tekrardan ana yola çıktım. Ne halt edeceğimi bilmiyordum. Ama kibirli bir şehirli kız, aileme hak ettikleri hayatı vermeme engel olursa lanet edecektim.

Savaşmak istiyorsa onunla savaşacaktım. İçimde hâlâ biraz mücadeleci bir ruh vardı.

Elimde kalan tek şey bu mücadeleci ruhumdu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Mollie

TATLI DİLLİ BOK ÇUVALI

"Anne? Beni duydun mu?"

Annem telefonuna bakmaya devam etse de başını sallıyor, parmaklarını ekranın üzerinde kaydırıyordu. "Evet. Üzgünüm tatlım, hani şu pahalı ilan vardı ya peşinde koştuğum—"

"Highland Park'taki mi?"

"Evet." Annem telefonuna bakarak gülümsedi. "Az önce sahibinden bir mail geldi. Sanırım aldım."

"Bu harika. Tebrik ederim."

Sonunda kafasını kaldırıp bana baktı ve şekersiz çayını eline aldı. "Şirket tarihindeki en yüksek değerli kayıt. Altmış milyon! Buna inanabiliyor musun?"

"Altmış mı? Vay canına. Kiminmiş?"

"Sana söylemedim mi? Sana söylediğimi sanıyordum." Garson, salatasını getirdiğinde annem kaşlarını çattı. "Affedersiniz ama ben sosu ve kızarmış ekmek parçalarını yanında istemiştim. Ve bir de peyniri. Bak Mollie, senin salatan da yanlış getirilmiş."

Gergin bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Bu şekilde sipariş ettiğime eminim."

Hartsville'den Dallas'a birkaç gün önce dönmüştüm ama annem seyahatteydi ve şehre ancak bu sabah gelebilmişti.

"Ah." Yeniden garsona döndü. "Pekâlâ, her şeyin daha kolay olması adına neden iki salatayı da alıp eksiklerini tamamlayıp getirmiyorsunuz? Teşekkür ederim."

Garsonun tabaklarımızla uzaklaşmasını midem guruldayarak izledim. "Kızarmış ekmek parçalarını, peyniri ve sosu çıkardığında geriye sadece marulla biraz turp kaldığının farkında mısın?"

"Tüm o süt ürünleri ve kızarmış ekmek parçalarındaki buğdayın midene hiç iyi gelmeyeceğine eminim," dedi annem.

Annemi gerçekten çok seviyordum. Beni tek başına büyütmüştü ve hiçbir şeye katılmayan babamın aksine tam zamanlı çalışmasına rağmen her dans gösterime, mezuniyetlerime, tenis maçlarıma gelmişti. Ona son derece saygı duyuyordum.

Ancak lanet olsun, bazen keşke biraz rahatlasa diyordum. Keşke görünüşünü daha az önemseseydi, Joneslara ayak uydurmayı daha az kafasına taksaydı.

"Her neyse," diye devam etti. "Bu adam büyük petrol ve gaz şirketlerinden birinin sahibi. Yeni karısıyla birlikte İngiltere'ye taşınıyor. Görünüşe göre, Kensington'da Will ve Kate'in yaşadığı yerin hemen yakınında gösterişli bir yer tutacaklar."

"Ah, onlar adına sevindim." Çayıma uzandım.

"Georgana'nın etkinliği nasıl geçti?" diye sordu annem, Bellamy Brooks'un Dallas'taki etkinliğine ev sahipliği yapan butiği kastederek.

"Güzeldi. Doğru yönde atılmış bir adım olduğu kesin. Çok fazla satış yapamadık ama bazı büyük moda *influencer*ları ile bağlantı kurdum. Wheeler ve ben onlarla toplantılar ayarladık."

Annem sırıttı. "Dallas'ın moda tutkunu bir yer olmasından memnun değil misin?"

"Kesinlikle memnunum. Bellamy Brooks'un başka bir yerde başarılı olabileceğini pek sanmam."

Bunu gerçek manada söylemiştim. Georgana'da yaptığımız tarzdaki etkinlikler işimizin can damarıydı. Müşterilere ulaşmak paha biçilemezdi ve sosyal medyada elde ettiğimiz etkileşim, Bellamy Brooks'u borçtan kurtaracak türden kıymetli bir marka tanınırlığına yol açıyordu.

Ayrıca tonlarca etkili *influencer*ın Dallas'ı evi olarak görmesine de yardımcı oluyordu. Bu insanların sosyal medyada yüz binlerce takipçisi vardı ve ürünleriniz hakkında paylaşım yaparlarsa satışları önemli ölçüde artırabilirlerdi. Ancak onların radarına girmeniz gerekiyordu ve Dallas'ta onlarla yüz yüze görüşebilmek bu açıdan çok büyük bir avantaj sağlamıştı.

"Sizinle gurur duyuyorum," dedi annem.

"Teşekkürler. Bu arada Dallas'ta kalmaktan konu açılmışken—"

"Ah, baban ve çiftliği. Doğru. Avukatlarım bu konu üzerinde çalışıyorlar, tatlım. Şartnamenin tamamen saçma olduğu konusunda hemfikirler ancak bunu bir hâkime sunmaları için onlara biraz zaman vermemiz gerekiyor. Halledeceğiz." Beyaz masa örtüsünün üzerinden uzanıp elimi okşadı. "Sabırlı ol. Bu sırada Bellamy Brooks'a odaklan. Parayı alacaksın."

Tamamen dolu olan restorandaki sesler etrafımızda uğuldu-yordu. Burası annem gibi insanların lüks öğle yemekleri yediği bir yerdi. Ve tıpkı annem gibi herkes birbirini etkilemek için giyinmişti. Modayı seviyordum, tasarım kemerler ve sevimli üstlerle kombinlenmiş bir sürü uzun eteğin Bellamy Brooks çizmeleriyle eşleştirmenin ne kadar harika görüneceğini düşündüğümde başım dönüyordu.

Tabii eğer Bellamy Brooks biz bir sonraki koleksiyonumuzu çıkarmadan önce batmazsa… Ki bunun olmaması için de ancak büyük bir nakit akışı sağlanmalıydı.

Wheeler ve ben, kadın kovboy çizmesi şirketi konseptini Teksas Üniversitesinde son sınıftayken düşünmüştük. Klasik kovboy çizmelerini kızlara özgü, lüks moda trendlerinin dokunuşuyla birleştirmek istemiştik. Yeterli parayı biriktirene kadar kurumsal işlerimizde tam zamanlı olarak yaklaşık beş yıl boyunca çalışmaya devam etmiştik ve şirketi kurmak yan işimizdi.

Birikimlerimizi Bellamy Brooks'a aktarmıştık, Wheeler da büyükanne ve büyükbabasından borç aldığı bir miktar parayla katkıda bulunmuştu.

Ayrıca annem de hatırı sayılır bir miktar yatırım yapmıştı. İşini kurmak için yıllar boyunca inanılmaz derecede çok çalışmıştı ve sonunda karşılığını almayı başarmıştı: Brown Gayrimenkul Danışmanlığı. Şu anda yirmiden fazla acentesiyle Dallas'ın en üst düzey firmalarından biriydi.

Bellamy Brooks'a yatırım yapması inanılmazdı, her ne kadar nazikçe ama kesin bir dille finansal katılımının bu kadar olduğunu söylese de.

Hepsi birlikte, geçen yıl ilk gerçek koleksiyonumuzu piyasaya sürmek için yeterliydi. Beş farklı renkte iki çizme stilinden oluşan koleksiyona gelen tepkiler son derece iyiydi. Ancak üretim maliyetleri ve yaptığımız pazarlama kampanyası sırasında Wheeler ve ben tek kuruş kâr elde edememiştik.

Neyse ki bizi ayakta tutmaya yetecek kadar paramız vardı. Ta ki yakın zamanda giderlerimiz gelirlerimizi aşana kadar. Tüm yıl boyunca üzerinde çalıştığımız ikinci koleksiyonumuz, eğer işimizi sürdürmek istiyorsak iyi iş yapmak zorundaydı.

Neyse ki koleksiyonun fazlasıyla iddialı olduğunu ve gerçekten yükselebileceğini düşünüyorduk. Üzerinde çalıştığımız tasarımlar cesur ve keskin bir dokunuşla klasikleşiyordu. Kalpler, yıldızlar ve hatta Gelin adını verdiğimiz koleksiyon için elmas yüzüklerle işlenmiş çizmeler.

Her şeyin taslağını çıkarırken çığlık atmadan duramamıştık. Koleksiyonu tasarlamak eğlenceliydi. Ancak faturalarımızı ödemek için nakit para harcıyorduk. Öyle ki, çok pahalı web tasarımcımızdan ya da kullandığımız e-posta pazarlama hizmetinden, muhasebecimizden, grafik tasarımcımızdan ya da bordro şirketimizden (liste böyle uzayıp gidiyordu) her fatura aldığımda karnıma sancılar giriyordu…

Ama sonra babam elli altı yaşında aniden kalp krizinden öldü. Tam bir şoktu. Annem bana babamın mirasının tek varisi olduğumu söylediğinde her şey değişti.

Şirketimiz artık çok ihtiyaç duyduğumuz sermaye desteğini alabilecekti. Daha geçen hafta, büyük bir sipariş vermek için üreticimizle temasa geçmiştim. Öyle büyük bir siparişti ki bu, birkaç şişe şarap içip şirket kartımı parçalamak istememe neden olmuştu. Ancak bir miras almak üzere olduğumu bilmek biraz daha rahat nefes alabileceğim anlamına geliyordu.

Sipariş oluşturmak hâlâ büyük bir riskti. Kendimi karnımdan defalarca bıçaklanmış gibi hissetmeme neden olan bir riskti bu, özellikle de mirası ne zaman alacağımdan emin olmadığım için. Tabii alabilirsem…

Öte yandan, beş yıla yakın bir süredir mide rahatsızlığım vardı. Dallas-Fort Worth bölgesindeki tüm gastroenterologlara gitmiştim. Ve hepsi, sorunun ne olduğunu bilmediklerini, ancak stresimi daha iyi yönetmem gerektiğini ve gıda bazlı tetikleyicilerim olup olmadığını görmek için birkaç farklı diyet denememi söylüyordu.

Şimdiye kadar hiç gıda bazlı bir tetikleyici bulamamıştım. Stresimi yönetmeye gelince, bu da devam eden bir çalışmaydı.

Wheeler'a mirastan alacağım parayı söylediğimde, "Büyük oynayalım," demişti. "Paramız varsa, elimizden geleni yaparız. Masada bir şeyler eksik kalmış gibi hissetmek istemezsiniz, değil mi? Çünkü bunu hakkıyla yaparsak, gerçekten de başarabiliriz."

Yıllar boyunca, Teksaslı diğer markaların patlamasını hevesle izledik. Elle boyanmış duvar kâğıtları ve kumaşlardan oluşan serileri *Elle Decor*'un kapağında yer alan bir çift kız kardeş vardı. Mücevher tasarımcısı olan Cate, Austin'deki stüdyosunda altın kaplama zincir kolyeler ve bilezikler satarak milyonlar kazanmıştı. Üniversitedeki bazı çocuklar konserve çiftlik içeceği yapmak için bir araya toplanmıştı. Şimdi ürünleri neredeyse her şehirdeki tüm marketlerde satılıyordu ve Dallas'ın çok ünlü bir spor takımının "resmî kokteyl tedarikçisi" olmak için bir anlaşma imzalamışlardı.

"Neden biz de onlar gibi olmayalım?" demiştim Wheeler'a.

O da bana gülümsemişti. "Gerçekten de neden olmasın?"

Her ne kadar yatakta dönüp dursam da bazen Bellamy Brooks'un başarısına duyduğum açlığın, yaptığımız çizmelere duyduğum gerçek sevgiden mi kaynaklandığını, yoksa terapistimin dediği gibi kendimi bu kadar zorlamamın başka bir nedeni mi olduğunu merak ediyordum.

Bunun, sonunda ailemin dikkatini çekmekle bir ilgisi olabilirdi de olmayabilirdi de.

O kadar da abartılacak bir şey değildi. Annemin kocaman yoğun bir hayatı vardı, babam ise kendi hayatıyla meşguldü. Ben altı yaşındayken annemle çiftlikten ayrıldıktan sonra hiçbir zaman benim hayatımın bir parçası olmamıştı.

Sanırım eskiden (belki de hâlâ) olduğum yalnız çocuk, stratosfere çıkarsa annesinin sonunda telefonundan başını kaldırıp

gururla bakacağına inanıyordu. Babam da sonunda hayatımın bir parçası olmak isteyebilirdi. Ben de sonunda onunla oturup ilişkimizde yanlış yaptığımız her şeyi düzeltmek için yıllar önce yapmamız gereken konuşmayı yapacak cesareti bulabilirdim.

Artık çok geçti.

Her şey yaklaşık yirmi sekiz yıl önce annemle babamın Austin'deki bir gece kulübünde tanışmasıyla başlamıştı. Babam rodeo için, annem ise bir arkadaşının bekârlığa veda partisi için kasabadaydı. Fırtınalı bir flörtün ardından altı ay sonra evlenip babamın ailesinin Hartsville'deki çiftliğine taşınmışlardı.

Ondan bir ay sonra da annem bana hamile kalmıştı.

Anlattığına göre, özellikle ben doğduktan sonra çiftlik hayatı izole ve monotonmuş. Babam çiftlikte kovboyluk yaparken o yalnızmış ve gaz sancılı bir bebeğe bakıyormuş. Annem Dallaslıydı ve o da benim gibi tam bir şehir kızıydı. Taşradaki hayatın sessizliğine ya da yalnızlığına alışkın değildi.

Asimile olmak için elinden geleni yapmış. Ata binmeyi öğrenmiş ve ben büyüdükçe arada sırada babamla birlikte çiftlikte daha sık dolaşabilmiş.

Yine de insanlarla tanışmakta zorlanıyor ve şehir hayatının canlılığını özlüyormuş. Depresyonda ve mutsuzmuş. Hartsville'deki okulları da sevmiyormuş, bu yüzden benim anaokuluna gitme zamanım geldiğinde babama iki seçenek sunmuş: *Dallas'a taşın ya da boşanalım.*

Gerçekten, bizimle Dallas'a taşınması için ona yalvarmış. Babama karşı tüm kinine rağmen (hatırlayabildiğim kadarıyla, onun hakkında söyleyecek hiç iyi bir şeyi yoktu) çiftlikte kalmayı seçtiği için gerçekten kalbi kırılmış. Büyükannemin bana, tanıştıklarında annemin babama ne kadar âşık olduğunu anlattığını hatırlıyordum.

Ama babam Hartsville'de kalmayı seçmişti. Bugün hâlâ nedenini anlayamıyordum. Bir insan nasıl olur da ailesiyle birlikte olmak yerine ıssız bir yerde tek başına yaşamayı seçerdi?

Babam nasıl olur da bizim yerimize birkaç ineği ve çölü seçebilmişti? Annemin acısı giderek artan öfkesini körüklemişti. Büyükannemlerin Dallas'taki evine taşındıktan kısa bir süre sonra annem, babama boşanma belgelerini gönderdi. Ayrılıkları benim anaokuluna başladığım gün kesinleşmişti.

Annem ve babam benim velayetimi paylaşırken Dallas'a taşındıktan sonra babam hayatımdan neredeyse tamamen çıkmıştı. Okula gittiğim için onu istediğim zaman Lucky Çiftliği'nde ziyaret edemiyordum.

Yine de daha çok çabalayabilirdi. Her hafta sonunu onunla geçirmem gerekiyordu ama nedense bu hiç gerçekleşmemişti. Babam beni almaya hiç gelmemiş ve annem de beni götürmeyi teklif etmemişti. Çiftliğe dönme fikrinden nefret ediyordu. Sanırım orada güvende olamayacağımdan endişeleniyordu çünkü babam tam olarak dikkatli bir ebeveyn değildi. Her zaman çalışmakla meşguldü.

İlk başta, babamın beni Hartsville'e geri getirmek için daha fazla zorlamamasına çok üzülmüştüm. Annemin aksine ben çiftlikteki hayattan nefret etmiyordum. Atlara binmeyi ve dışarıda hayvanların arasında olmayı seviyordum.

Babam sık sık arardı ve ne konuştuğumuzu hatırlamasam da sesini duyduğumda mutlu olduğumu hatırlıyordum.

Sonunda Dallas'taki yeni hayatımı sevmeye başlamıştım. Yıllar geçtikçe babam beni oradaki arkadaşlarımdan ve ailemden ayırmak istemediğini söylemişti. Özellikle de yaşım ilerledikçe. Arkadaşlarımın yatıya kalmalarını kaçırmak istemedim. Ortaokul danslarını ve bale derslerimi de kaçırmak istemiyordum.

Yine de babamı özlüyordum ve beni görmek için neden daha fazla çaba göstermediğini merak etmekten hiç vazgeçmedim. Çok çalışan bir anne babanın tek çocuğu olarak yalnızdım. Kırk yılda bir babam Dallas'a gelir ve beni öğle ya da akşam yemeğine çıkarırdı. Ama bu sadece çiftlik işleri için Fort Worth'ta hayvan satın almak ya da şehir merkezindeki bankacılarıyla görüşmek üzere şehre geldiğinde olurdu.

Öfkeli ergenliğime girdiğimde yalnızlık ve acı, tıpkı annemin yaptığı gibi öfkeye dönüşmüştü. Bu adamın nesi vardı ki resitallerime hiç gelmiyordu? Mezuniyetlerime neden gelmiyordu? Neden anneme daha fazla yardım etmiyordu? Beni tek başına büyütmenin onun için ne kadar zor olduğunu göremiyor muydu?

Babamın telefonlarına cevap vermeyi bırakmıştım, ona kızgın olduğumu belirten sessiz bir mesaj göndermeye kararlıydım. Dallas'a gelip durumu benimle konuşmaya çalışmıştı ama ben onu görmeyi reddetmiştim. Annem bu konuda ısrar etmemişti. Ondan sonra aramayı tamamen bıraktı ve tek temasımız, ihtiyacım olan şeyler için gönderdiği paraydı: Yatılı okul harcı, araba, üniversite derslerim için ders kitapları…

Kulağa ne kadar boktan gelse de beni daha fazla görmeye gelmediğinden dolayı bana karşı borçlu hissettiği için para gönderdiğini düşünüyordum. Annem babamın çok ama çok zengin bir adam olduğunu açıkça belirtmişti, bu yüzden en azından para kısmını üstleneceğini biliyordum.

Görünüşe göre o da beni özlememişti. Sık sık kendimi onun para saçacağı başka bir sorunmuşum gibi hissederdim. Para onun için ulaşılması kolaydı. Ancak hayatımın bir parçası olmak belli ki pek de kolay değildi. Babamı geri almak için her şeyimi verirdim. Gerçekten ilişkimizi düzeltmek için her şeyi yapardım. İçimde, birbirimize söylediğimiz ve söylemediğimiz

şeylerden kalan çok fazla pişmanlığım ve çok fazla öfkem vardı. Beni daha fazla görmek için ısrar etmeliydi. Onu ne kadar çok görmek istediğimi söyleyecek cesaretim olmalıydı.

Her şeyi düzeltmek için şansımı kaybetmiş olmam gerçeği geceleri uykularımı kaçırıyordu. Aylardır iyi uyuyamıyordum. Babamın, annemin ofisinin yakınındaki son derece yavan bir kilisede gerçekleşen cenazesinden beri, gerçekten…

Babam Bellamy Brooks'a yatırım yapmayı teklif etmişti ama ben ona bir şans veremeyecek kadar öfkeliydim, kin tutmaya kararlıydım. Yatırımcı olduğunda onunla yeniden iletişim kurmamız gerekecekti, bu da ilişkimizi düzeltmek anlamına geliyordu. Henüz buna hazır değildim.

Babamın başka şeyler için para gönderdiği ve benim onu teşekkür etmek için hiç aramadığım zamanlarla birlikte, giderek artan pişmanlık çeteleme bunu da ekleyebilirsiniz.

Boğazım ağrıyordu. Çaydan uzun bir yudum daha aldım, acı tadı boğazımı daha da kötü hissettiriyordu. Annem şekerli çayın böbrek taşı yaptığına inanıyordu, bu yüzden biz de şekersiz çay sipariş etmiştik. Daha fazla limon istemeliydim.

Gerçekten, keşke tekila isteseydim.

"Ya parayı o boktan hiçlikte yaşamadan alamazsam?" dedim anneme.

Dün Goody'den, çiftlikte yaşadığım takdirde alacağım aylık maaşın ayrıntılarını içeren bir e-posta almıştım. Kesinlikle cömert bir miktardı. Bellamy Brooks'u birkaç ay ayakta tutacak kadar cömert bir miktar.

Bu maaşı alabilmek için Hartsville'de yaşamayı gerçekten istiyor muydum? Bu kadar çok şey söz konusuyken… Yani, biraz uzaktan çalışabilirdim. Hafta sonları Dallas'a geri dönerdim. Goody seyahat kısıtlamalarından bahsetmemişti, değil mi?

Dürüst olmak gerekirse, sırf o şerefsiz Cash'i kovmanın mutluluğu için Hartsville'e dönmeyi düşünüyordum. Ona mülkümden defolup gitmesini söylediğimde yüzündeki ifadeyi görmeyi çok isterdim. Kendini ne sanıyordu da ailemin çiftliğinde hakkı olduğunu iddia edebiliyordu?

Kendimi, babamın sevgili çiftliğini yönetme görevini üstlenebileceğimi düşünmesinden gurur duyup duymadığını merak ederken buldum. Onu o kadar iyi tanımıyordum ama şimdi o gittiği için onu tanıma isteğimi bir türlü kafamdan atamıyordum.

Ya da belki de neden beni gerçekten tanımak istemediğini anlamak istiyordum. "Çiftlikte yaşamanı istiyorlarsa cesedimi çiğnemeleri gerekecek." Annem çatal ve bıçağın yanında duran telefonuna baktı. "Orası insanı çiğneyip tükürür. Ben orada cehennemi yaşadım ve senin de bunu deneyimlemeni istemiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Keşke babamın orayı neden bu kadar çok istediğini anlayabilseydim."

"Tanrım, ölüler hakkında kötü konuştuğum için beni affet." Annem sanki İsa yakındaki bir masadan kulak misafiri oluyormuş gibi etrafına bakındı. "Ama hiçbir şey babanı çiftlikten uzaklaştıramazdı. Seni de oraya sürüklemek istemesine şaşırmadım."

Garson salatalarımızı masaya koydu. Daha doğrusu marul yığınları demek daha uygun bir tanım olurdu.

"Babam sana hiç Cash isminden bahsetti mi?" diye sordum.

Annem marula batırmadan önce çatalını salata sosuna batırdı. "Tatlım, babanla konuşmayalı uzun zaman oldu. Ama Cash komşu çocuklarından biri değil miydi? Riverslar, sanırım. O kadar çok çocuk vardı ki takip edemedim. Sürekli çocuk yapıyorlardı."

"Cash vasiyetin okunması sırasında oradaydı."

"Gerçekten mi?" Bu annemin dikkatini çekmişti. "Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

Bir omzumu kaldırdım, sanki mavi gözlü kovboyla karşılaşmamın anısı nabzımın hızlanmasına sebep olmuş gibi hissettim. "Sekreterin bu hafta tamamen dolu olduğunu söyledi."

"Ah. Doğru. Peki ya şu Cash denen adam?"

"Babamın ustabaşı. Görünüşe göre babam çiftliğin ona miras kalacağını söylemiş."

Annem gözlerini devirerek güldü. "Tabii ki bir kovboy böyle söyler. Baban aptalın tekiydi ama o kadar da aptal değildi. Sana birkaç tavsiye vereyim, Mollie. O kovboyların söylediği tek kelimeye bile inanma. Onlar tatlı dilli bok çuvallarıdır."

Gülme sırası bendeydi. "Açık söylemek gerekirse gerçekten kovboylara hiç ilgi duymuyorum. Hele ki Cash'e. Zaten tatlı dilli biri de değildi. Tam bir pislikti."

Annem homurdandı. "Ruh hâlleri çok kötüdür. Buna ilk elden şahit olduğun için üzgünüm. Güven bana tatlı kızım, avukatlarım bu işi en kısa zamanda halledecek. Bir daha Cash'le uğraşmak zorunda kalmayacaksın."

Umudum bu yöndeydi.

Ama saman gibi öğle yemeğimle cesurca yoluma devam ederken içimden bir his, bunun Cash Rivers'ı son görüşüm olmadığını söylüyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mollie

AFERİN SANA!

O hafta Palmer'ı daireme çekmek için bir şişe Opus One kullandığım için kendimle gurur duymuyordum elbette. Ama umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirirdi.

Önümdeki sehpanın üzerinde, içleri mor kalıntılarla kaplanmış iki kadeh ile birlikte üç yüz dolarlık boş bir şarap şişesi duruyordu. Annem Bellamy Brooks'un ilk koleksiyonunun lansmanını kutlamak için bana nadir bulunan vintage bir kutu hediye etmişti. O zamandan beri onu özel bir durum için saklıyordum.

Ya da acil bir durum için.

Ayaklarımı masanın kenarına uzatıp dizüstü bilgisayarımı yüzüme yaklaştırdım. Hesap çizelgesini tararken gözlerim ağrıyordu. Lenslerimi çıkarmam gerekiyordu ama Palmer'ın beni gözlüklerimle görmesini istemiyordum.

"Stres atmaya ihtiyacın olduğunu sanıyordum."

Kafamı kaldırdığımda Palmer'ın omzunu yatak odasının pervazına dayadığını gördüm. Üzerini giyinmişti ve takım elbisesinin ceketini koluna asmıştı. Düğmelerini açtığı yakası ve hafif şişmiş dudakları dışında az önce yaptığımız seksten hiçbir iz taşımıyordu. Dudakları yukarı doğru kıvrılmış, sırıtıyordu.

Ben de ona sırıttım. "Görev tamamlandı."

Yatırım uzmanı ukalalığıyla odaya doğru yürüdü. "Ama tekrardan Excel'e dalmak sana az önce yaşattığım tüm o iyi hisleri ve verdiğim endorfinleri tersine çevirecek."

"Bana endorfin veremezsin."

"Sana daha iyisini verdim." Kanepenin üzerine eğilerek dudaklarıma hızlı ve sert bir öpücük kondurdu. "Çok iyiydi, Mollie."

"Ama repliklerin…" Dudaklarına karşı güldüm. "Gerçekten fena."

"Gereken yerde gerektiği gibi davranıyorum. Bir şey değil."

Şakacı bir şekilde omzuna vurdum. "Çok kötüsün."

"O şaraptan daha fazla yok, değil mi?"

"Bu gecelik bu kadar sanırım." Dizüstü bilgisayarımı kenara kaldırdım. "Yapacak çok işim var."

İşimi ya da beni neden bu kadar strese soktuğunu sormasını beklemiyordum çünkü sormayacağını zaten biliyordum. Bunlara karşı ilgisizliği kötü niyetinden değildi. Sadece birbirimizi bu şekilde kontrol edebileceğimiz bir ilişki yaşamıyorduk.

Palmer doğrulup kemerini düzeltti. Uzun boyluydu. Yapılıydı. Yakışıklıydı.

Bir yanım kalmak ve takılmak hatta belki geceyi geçirmek için daha fazla ısrar etmediği için hayal kırıklığına uğramış olmayı diliyordu. Şaraplarımızı içerken eski sınıf arkadaşlarımız-

dan ve şehrin yukarısındaki caddede yeni açılan bir bardan bahsettiğimiz çok hoş bir sohbet ettik.

Palmer ve ben üniversitede aynı arkadaş grubundaydık. Ancak arkadaş değildik, sadece birbirimizi tanıyorduk. Birkaç ay önce mezuniyetimizden bu yana ilk kez karşılaşmıştık. Üç saat vakit geçirdikten ve dans pistindeki öpüşme seansımızdan sonra ona benimle eve gelmesini teklif etmiştim.

O zamandan beri birlikte vakit geçiriyorduk. Tam da ihtiyacım olan şeydi bu aramızdaki. Benim çok az çaba göstermemi gerektiren iyi, karşılıksız bir seks. Benimle çıkmakla ilgilenmiyordu, Wall Street'te para kazanan yirmili yaşlardaki çoğu erkek gibi tek eşlilik ilgisini çekmiyordu. Ben de kesinlikle onunla ciddi bir ilişki istemiyordum. Benim zevkime göre biraz fazla kurumsal ve fazlasıyla kendini beğenmiş biriydi.

Bu yüzden büyük bir parçam onun gitmesine seviniyordu. Hesap tablosundaki rakamlara bakınca bu ay Bellamy Brooks'un faturalarını ödemek için biraz ince matematik hesapları yapmam gerekecekti. Belki de reklamcımıza bundan sonra üç ayda bir ödeme yapıp yapamayacağımı sorabilirdim?

Esnedim. "Vay be, çok yorgunum."

Yeniden sırıttı. "Eminim öylesindir."

Gözlerimi devirdim. "Gerçekten repliklerin üzerinde çalışmalısın."

"Ve senin de gerçekten uyuman gerekiyor." Cebinden anahtarlarını çıkardı. "Şarap için teşekkürler. Ve orgazm için."

"Rica ederim," dedim onun taklidini yaparak. "Dikkatli git."

Gülümsedi, Tanrım, çok yakışıklıydı. "Güvenlik benim sloganımdır."

"Vay canına. Şimdiye kadarki en kötüsü buydu," diye alay ettim.

"Hoşuna gitti."

Bir saniye sessizliğin ardından Palmer bana baktı. Kafam karışık olduğu için mi, yorgun olduğum için mi yoksa yas tuttuğum için mi bilmiyordum ama birden kendimi, "Sana bir çiftlik miras kalsa ne yapardın?" diye sorarken buldum.

Palmer kaşlarını kaldırdı. Ona babamın vasiyetinden bahsetmemiştim elbette. Hatta Palmer'a babamın bir çiftliği olduğunu ya da öldüğünü bile hiç söylememiştim. Babam pek konuşulacak bir konu değildi, bu yüzden Palmer'la birlikteyken ondan hiç bahsetmemem mantıklı bir hareketti.

"Neden?" diye sordu. "Sana miras mı kaldı?"

"Sadece öyleymiş gibi düşün."

"Eğer gökten sana bir çiftlik düştüyse bu gerçekten harika bir haber. Lisedeyken sürekli arkadaşlarımın çiftliklerine giderdim. Orada en iyi partileri biz verirdik."

"Çalışan bir çiftlikten bahsediyorum. İneklerin falan olduğu."

Palmer yüzünü buruşturdu. "Bok küremek mi? Hayır kalsın, teşekkür ederim."

"Değil mi? Neden birinin bunu yapmayı seçtiğini anlamıyorum."

"Yani, dürüst olmak gerekirse, doğayla iç içe olmak güzel olurdu." Palmer, evin Dallas şehir merkezine bakan yerden tavana kadar uzanan pencerelerine doğru baktı. Şehir, gün batımının sarıya boyadığı buharlı bir pus örtüsünün etkisi altındaydı. "Hiç dışarı çıkmadan burada haftalar geçirebiliyorum. Bu kendimi vampir gibi hissetmeme neden oluyor. Çocukken babamla birlikte sık sık ava giderdik. Bazen bunu yapmayı özlüyorum."

"Dallas'ta olduğu gibi çiftlikte de hava puslu ve sıcak."

Bana bakmak için kafasını çevirdi. "Bilmiyorum. Tüm bu beton, binalar, arabalar, kirlilik... Bunları bir çiftliğin geniş yeşillik alanıyla kıyaslayamazsın."

"Belki de." Tekrar dizüstü bilgisayarıma baktım. Midem beni öldürüyordu. "Benimle dalga geçtiğin için teşekkürler."

"Eğer gerçekten sana bir çiftlik miras kalsaydı, seni orada memnuniyetle ziyaret ederdim."

"Beni şarabım için kullanıyorsun, şimdi de çiftliğim için mi kullanmaya karar verdin?"

"Demek işleyen bir çiftlik kucağına düştü." Gülümsedi.

Parmak uçlarımı klavyenin üzerinde gezdirdim. "İyi geceler, Palmer."

"İyi geceler, Mollie. Ve olayı yanlış anlamışsın. Seni seks için kullanıyorum. Şarap ve çiftlik sadece işin bonusu."

İkimiz de birer kahkaha attıktan sonra o evimden çıkmak için arkasını döndü. Yüksek bir binanın on sekizinci katında oturuyordum, bu yüzden bir dakika sonra kapımın tam önündeki asansörün geldiğine dair çıkan sesi duydum. Palmer'ın asansöre bindiğini ve başını iki yana salladığını hayal edebiliyordum.

Beni düşünmeyi çoktan bırakmıştı. Ve bu bana hiçbir şey hissettirmiyordu. Hayal kırıklığı ya da utançtan hiçbir iz yoktu.

Kendime bunun iyi bir şey olduğunu hatırlattım çünkü gerçekten bir sonraki adımlarımın ne olduğuna odaklanmam gerekiyordu. Telefonuma baktığımda Wheeler'ın bana üç kez mesaj attığını ve iki kez de aradığını gördüm. Bütün hafta ağrı çektiren midem nabız gibi atıyordu.

Ondan kaçmak için kesinlikle seks ve şarabı kullanıyordum. Şimdiye kadar almamız gereken ama hâlâ elimizde olmayan para konusunda beni rahat bırakmıyordu. Onu suçlayamazdım.

Ancak bu aptalca şart olmasaydı bile, paranın banka hesabıma geçmesi en az birkaç ay zaman alacaktı. En azından mirasım karşılığında borç alabiliyor olacaktım, böylece koleksiyonumuzu başlatmak için elimizde yeterli nakit olacaktı.

İkimiz de bu kadar çok parayı bu kadar çabuk bitirmeyi beklemiyorduk. Bütçemizi ihmal ederek yaptığımız harcamalar, bugüne kadar yaptığımız en büyük acemi hatamızdı.

Ben Palmer'la yataktayken Wheeler'ın gönderdiği mesajları okuyunca içim daraldı.

Barb'ı gerçekten takip etmeliyiz. İlk ödemeyi bir an önce yapmazsak üretimdeki yerimizi kaybedeceğimizden endişeleniyorum.

Babanın avukatıyla da görüşmeyi düşünüyor musun? Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm ama değerli vaktimizi kaybediyoruz gibi hissediyorum.

Sen iyi misin? Şu anda çok şey yaşadığını biliyorum. Özür dilerim. Bunu birlikte çözeceğiz, söz veriyorum. Sadece kafanı neyin meşgul ettiğini anlat.

Keşke bilseydim.

Avukatlarım, yani annemin avukatları, bir çözüm bulmak için Goody'yle birlikte çalışıyorlardı bu yüzden de benim Goody'yle iletişime geçmememi söylemişlerdi. Şimdiye kadar onlardan bir şey çıkmamıştı.

Bu arada ter içindeydim.

Genelde Palmer'la seks yapmak yıpranmış sinirlerimi yatıştırırdı. Ama bu karın ağrısı bir türlü geçmiyordu. Dizüstü bilgisayarımı bırakıp telefonumu elime aldım ve pencerenin önüne geçtim. Dallas eylül ayında pek çok hâle bürünürdü ama güzellik bunlardan biri değildi.

Klimanın uğultusu sessiz odada yankılanıyordu. Dizüstü bilgisayarımın ekranı kapandı.

Bellamy Brooks'un fiilî ofisi hâline gelen, dairemdeki ikinci yatak odasına girdim. Wheeler buraya kısaca "dolap" adını vermişti çünkü burası modaya adanmış küçük bir mücevher kutusu gibiydi. Oda, çoğunlukla ilk koleksiyonumuzdan örneklerle ikinci koleksiyonumuzdan birkaç prototip olmak üzere gökkuşağı renklerinde, farklı desen ve dokuları olan kovboy çizmeleriyle tıka basa doluydu. Bir duvara ilham panoları asmıştık. Bu panolar deri örnekleri, dergi kupürleri, Pantone renk kartları, şablonlar ve daha fazlasıyla kaplanmıştı. Diğer bir duvardaki iki çizme rafının arasına sıkıştırılmış küçük bir masa vardı. Masanın üzerinde bir kavanoz Wheeler'ın favorisi olan Reese's Pieces şekerlemeleri ve benim en sevdiğim tatlı olan çikolata kaplı espresso çekirdeklerinden oluşan bir kutu duruyordu.

Tüm bunları görünce içim hüzünle burkuldu. Yaptığımız işle fazlasıyla gurur duyuyordum. Elimi bir çift kahverengi ve krem rengi çizmenin üzerinde gezdirirken derilerinin elimin altında tereyağı gibi kayışına hayran kaldım. Çizmenin ön kısmında koral işlemeyle yapılmış mükemmel kovboy tarzı bir desen vardı. İlk tasarımı çizdikten aylar sonra bile görünce hâlâ kalbimin çarpmasına neden oluyordu.

Bir müşterimizin düğün gününde giydiği Bellamy Brooks çizmelerinin içinde kendisini ne kadar güzel hissettiğini anlatan ilk e-postayı asla unutamıyordum.

Çizmelerimize âşıktım. Ve bir çift daha üretemeyeceğimizi düşünmek bile beni kahrediyordu.

Kanepeme dönüp annemi aramaya çalıştım. Ama telefonu açmadı.

Kendimi babamın numarasını tuşlarken buldum. Gözlerim yanıyordu. Ölmeden birkaç ay önce yaptığımız mesajlaşma aklımdan çıkmıyordu. Arabamı tamir etmek için ondan para istemiştim.

Tabii ki diye cevap yazmıştı ve ertesi sabah para hesabımdaydı.

Ona teşekkür etmemiştim, o da pek üzerine düşmemişti. Ama şimdi, yaşananlardan dolayı çok utanıyordum.

Hiç düşünmeden numarasını tuşlayıp telefonu kulağıma götürdüm. Sonunda sesli mesaja düşene kadar telefon bir süre çaldı.

Sert sesini duyunca kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"Garrett Luck'ı aradınız. Lütfen mesajınızı bırakın, en kısa zamanda size geri döneceğim. İyi günler."

Yüzümü buruşturdum. Sesli mesajın sona erdiğini belirten bir bip sesi geldi.

Hâlâ bu kadar kızgınsam neden ağlamayı kesemiyordum? Öfke bağırmak demekti. Soğuk ifadeli sessizlikler ve hararetli konuşmalar demekti. Kesinlikle sevdiğin ama aynı zamanda nefret ettiğin kişiyi her düşündüğünde hüngür hüngür ağlamak anlamına gelmiyordu.

Telefonu kapattım. Bir yandan da ona, vasiyetine neden bu şartı koyduğunu sorabilmeyi diliyordum. Beni neden orada istediğini anlayabilseydim belki de Hartsville'de yaşama fikrinden bu kadar nefret etmezdim. Beni çiftliğe geri getirme şansı vardı. Aslında uzun yıllar boyunca pek çok kez bu şansı elde etmişti ama bunu hiç yapmamıştı. Neden şimdi ısrar ediyordu?

Bunu düşünmek aklıma bir fikir getirmişti: *Cash bu sorunun cevabını biliyor olabilirdi.* Babamla yakın olduğunu söylemişti. Babamla on yıldan fazla yan yana çalışmış birinden daha iyi kime sorulabilirdi ki?

Cash'in pisliğin teki olması talihsiz bir durumdu. Onunla tekrar konuşmaktansa göz bebeklerimi paslı bir kaşıkla oymayı tercih ederdim.

Keşke başka bir seçeneğim olsaydı.

Çiftlikteki hayatımın ilk altı yılına dair anılarım âdeta şehir manzarası gibi pusluydu. Ama hepsi de kötü değildi. Bir midilliye bindiğimi hatırlıyordum, babam bir ağılın etrafında yavaşça daireler çizerek atı yönlendiriyordu. Annemi ATV'nin ön koltuğunda otururken hatırlıyordum, bana gülümsemek için arkasını döndüğünde rüzgâr saçlarını havalandırıyordu. At ahırının deri ve saman kokusunu hâlâ alabiliyordum.

Telefonuma bildirim geldiğinde yerimden sıçradım. E-posta bildirimiydi. Ticari çek hesabımın sıfır dolara ulaştığı yazıyordu.

Goody'nin e-postasını düşündüm. Çiftlikte yaşarsam her ayın sonunda ne kadar para alacağımı anlatan o e-postayı.

Ya Hartsville'e gidersem? Sadece otuz günlüğüne, sadece ödeme alacak kadar. Belki de annemin avukatları o zamana kadar bir yargıcın anlaşmayı iptal etmesini sağlayabilirlerdi. Wheeler'la birlikte bugün erken saatlerde bir *influencer* ile görüşmüş ve bu hafta için sadece iki toplantı daha ayarlamıştık. Ben yokken onları halledebileceğinden emindim.

Telefonum titrediğinde tekrar sıçradım. Wheeler arıyordu.

Kalbimde yoğun bir acı patlaması hissettim. Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin. Bankamızdan gelen bildirimi kesinlikle o da görmüş olmalıydı. İkimizin de aynı hesaba erişimi vardı.

Gözlerimi silerek başparmağımı ekranın üzerinde gezdirdim.

"Hey, Wheeler. Sana geri dönüş yapamadığım için çok üzgünüm. Eksi bakiyeyi ben halledeceğim." Derin bir nefes aldım. "Hartsville'e geri dönüyorum."

"Bekle." Duraksadı. "Gidiyor musun? Yani resmen gidiyorsun, öyle mi?"

"Avukatlarımızın bu işi çözmesini beklemekten bıktım. Paramızı almaya gidiyorum."

Bir duraksama daha.

"Mollie, bunu yapmak zorunda değilsin."

"Zorundayım. Bizi batmaktan kurtaracak başka bir yol göremiyorum."

"O zaman seninle geleyim. Babanın çiftliğine tek başına gidemezsin."

Düşüncesi bile gözlerimi yakıyordu. Yine de, "Toplantılar ve sosyal medya erişimi için sana Dallas'ta ihtiyacımız var. Hartsville'de ortak çalışabileceğimiz çok fazla *influencer* ya da butik olduğunu sanmıyorum."

"Bir tane açabiliriz," diye yanıtladı Wheeler gülerek.

"Traktör malzemeleri dükkânının yanına mı? Nedense Bellamy Brooks'un orayla uyuşacağını sanmıyorum."

"Her kadın kendini güzel hissetmek ister. Kovboy kızlar bile."

"Orada umduğun türden kovboy kızlar yok. En azından annem öyle diyor. Ben hallederim, Wheeler. Gerçekten. Bir ay boyunca her şeyi yapabilirim."

"Belki bu arada kovboylarla da yatarsın."

Alay edercesine güldüm. "Hayır, teşekkür ederim."

"Yemin ederim, dünyada Stetson şapkalı ve Wrangler popolu erkeklerden hoşlanmayan tek kadın sensin."

"Annemle tanıştın mı? Ve tabii sevgili Cash Rivers'ı da unutmayalım."

Wheeler'a bir hafta önce Hartsville'den eve dönerken onu aradığımda Cash'in ne kadar pislik birisi olduğunu anlatmıştım.

"Haklısın. Gerçi bütün kovboyların böyle olduğunu sanmıyorum." Bir nefes verdi. "Bundan emin misin, Mollie? Çiftlik hayatı ve sen... Şey, siz tam olarak bezelye ve havuç gibi birbirine uymayan iki şeysiniz."

"Hadi ya, Sherlock. Yapmak zorunda olduğumdan daha fazla çiftlik işi yapmayı planlamıyorum." Yine de dürüst olmak gere-

kirse tekrar at sırtında olma ihtimali içimi biraz kıpır kıpır yapıyordu. Çiftlik hayatına dair çok fazla anım yok ama ata binmek hatırladığım tek şeydi. Çocukken çok severdim.

"Dikkatli ol."

"Olacağım."

"Ve fotoğraf gönder. Tercihen rastladığın tüm Wrangler popolarının fotoğraflarını."

Güldüm. "Elimden geleni yapacağım."

"Aferin kızıma. Beni haberdar et. Yolun açık olsun, arkadaşım."

"Wheeler?"

"Efendim."

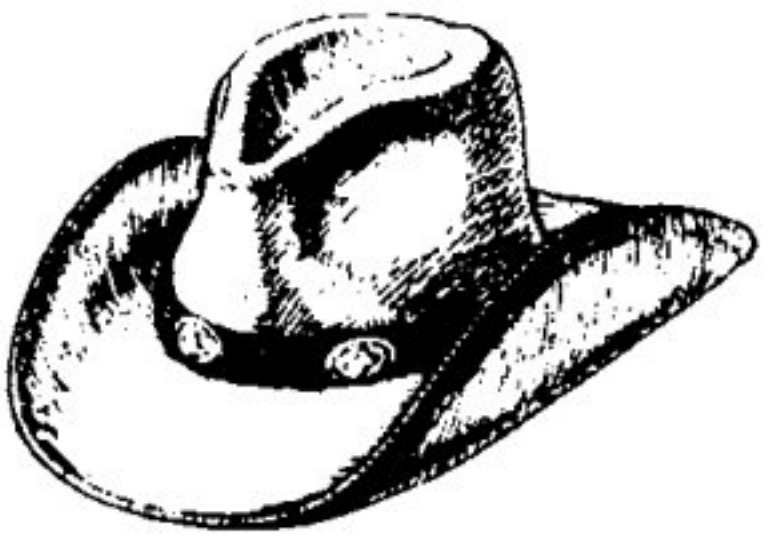
"Birbirimize ceset gömmede yardım etme konusunda teorik olarak konuştuğumuzu biliyorum. Ama gerçekten benim suç ortağım olur musun? Eğer sana ihtiyacım olursa?"

"Söylemen yeter, şafakta hemen elimizde küreklerle yola çıkarız," dediğinde sesinden sırıttığını anlayabiliyordum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Cash

HALAT VE AT YOLCULUĞU

Yüzlerce vardı.

Bazıları eczaneden alınan küçük yeşil kitapçıklara derlenmişti. Bazıları lastik bantlarla bağlanmış bir şekilde üst üste yığılmıştı. Bazıları ise görünüşe göre düzensiz bir şekilde kasaya atılmıştı.

Tüm fotoğrafların ortak noktası Garrett, Aubrey ve Mollie'nin olmasıydı.

Artık kim fotoğrafları fiziksel olarak bastırma zahmetine katlanıyordu ki? Ve açıkçası eğlenmek için çekilmişken neden onları bir bankaya kilitlemişti?

Kaşlarımı çatıp fotoğrafları çiftlikteki ofis masamın üzerine yaydım. Kardeşlerim ve ben Lucky Çiftliği'ne geldikten kısa bir süre sonra Garrett eski bir ahırı çalışma alanına dönüştürmüştü. Yıllar boyunca duvarlara sinmiş taze, temiz saman kokusunu bugünkü gibi sıcak günlerde hâlâ alabilirdiniz.

Masam bir dizüstü bilgisayarla küçük bir kitap yığını dışında düzenli ve boştu. Kitap yığını çoğunlukla biyografiler, tarih kitapları gibi kurgusal olmayan kitaplarla birkaç tane de gerilim ya da Stephen King kitaplarından oluşuyordu. Teknik olarak haftada iki gün izinliydim ama yine de her zaman ofise gelirdim. Genellikle işlerle meşgul olurdum ama meşgul olmadığım zamanları da asla elimde kitap olmadan geçirmezdim.

Bugün ise kitaplarımı Garrett'ın fotoğraflarına yer açmak için kenara itmiştim. Onlara bakarken göğsüm sıkıştı. Kutuda başka hiçbir şey yoktu. Sadece küçük fotoğraflardan oluşan yığınlar vardı.

Son derece varlıklı bir adam olan Garrett'ın bunları en değerli eşyalarından biri olarak görmesi kalbimin sıkışmasına neden olmuştu.

O kahrolası harika biriydi.

Ama kusurları da vardı tabii. Aubrey ve Mollie'yi bıraktığı için pişmanlık duyduğunu biliyordum. Ama bildiğim kadarıyla, olması gerektiği gibi onların peşinden gitmemişti.

Pişmanlık insanı öldürür, demiştim bir keresinde. *Git getir onları.*

Ancak ertesi sabah, atı Maria'yı eyerlemesi onun Hartsville'de kalmaya niyetli olduğunu göstermişti. Sanırım aradan o kadar çok zaman geçmişti ki Aubrey ve Mollie'nin Dallas'ta kurdukları yeni hayatlarını bozmak istemiyordu.

Sanırım, tüm her şey bir yana, Garrett korkmuştu. Ve inat etmişti. Duygularıyla ve başarısızlıklarıyla yüzleşmekten kaçmak için çiftliği yönetme bahanesini kullanmıştı.

Gerçi ben de pek farklı sayılmam.

Benim masamın karşısındaki boş masaya baktım. Garrett'ın masası. Kendim yapacağımı söylememe rağmen Wyatt ve Sawyer,

Garrett öldükten birkaç hafta sonra orayı temizlemişlerdi. Sanırım eşyalarını karıştırmanın beni mahvedeceğini biliyorlardı.

Bu fotoğraflara bakmak Garrett'ı mahvetmiş olmalıydı. Eski karısını ve kızını açıkça seviyordu ama onlar hiç ziyarete gelmemişlerdi ve o da onları hiç ziyaret etmemişti. Yani benim bildiğim kadarıyla. Fotoğrafları bu yüzden mi kilitli kutuya koymuştu? Pişmanlığıyla yüzleşmek zorunda kalmamak için mi?

Mollie'nin güneşten ağarmış bir fotoğrafını elime aldım. Çocukken gerçekten çok tatlıydı. Sarı atkuyruğu, eksik olan iki ön dişi eşliğindeki kocaman gülümsemesi…

Onun at sırtında sayısız fotoğrafı vardı. Şehirli kızı muhteşem, benekli bir *appaloosa*nın üzerinde gülümserken görmek biraz şok ediciydi. Ama eyerin üzerinde rahat görünüyordu. Hatta mutlu.

Acaba o günleri özlüyor mu diye merak ettim. Atları, güneş ışığını, Hill Country'deki geniş açıklık alanları…

Göğsümdeki ağrıyı hafifletmek için kafamdaki bu düşünceyi bir kenara attım.

Garrett da bu fotoğraflarda mutlu görünüyordu. Gerçekten mutluydu. Onu tanıdığım süre boyunca mutsuz olduğunu söyleyemezdim ama kesinlikle bu fotoğraflardaki gibi ışıl ışıl değildi.

Ailelerin karmaşık olduğunu herkesten iyi biliyordum. Ancak Garrett'ın, her şeyden çok sevdiği insanlarla arasını düzeltemeden ölmüş olması fazlasıyla üzücüydü.

Onu daha fazla zorlamalıydım. Onu Dallas'a götürmek ya da en azından daha sık telefon etmesini sağlamak için çok uğraşmıştım. Ama o kendi bildiğini okumuştu ve kızının sevgisini satın almak için başarısız bir girişimde bulunarak parasını kullanmıştı.

Artık o yoktu.

Ya hayallerimi gerçekleştirme şansı bulamadan ölürsem? Ya Rivers Çiftliği'ni kurtaramazsam?

Ya hiç kendi ailem olmazsa?

Yalnızca seks şimdilik bana yetiyordu. Sevişmek istediğimde arayacağım numaralar vardı.

Yine de bazen, keşke yatağımda bir geceden fazla uyuyan biri olsaydı diyordum. Keşke konuşabileceğim ve daima yanında olabileceğim biri olsaydı. Benim de her zaman yanımda olacak biri. Hayat benim için zordu ancak bir kez olsun bununla tek başıma yüzleşmek zorunda kalmamak güzel olurdu.

Gerçi pek önemi yoktu. Diğer herkesle ilgilenmekle o kadar meşguldüm ki bir kız arkadaş edinmeyi düşünemiyordum bile.

Belki de Garrett bu yüzden boşandıktan sonra bekâr kalmıştı. Yine de bu fotoğrafları neden Mollie ya da Aubrey'ye değil de bana bıraktığını merak ediyordum. Bana ne anlatmaya çalışıyordu? Bana bir tür ders mi vermeye çalışıyordu? Onun yaptığı hataları yapmaktan kaçınmam için bana bir yol mu gösteriyordu? Yoksa bu bir tür yazım hatası mıydı? Vasiyette düzeltilmemiş bir yazım hatası mı olmuştu?

Masamın üzerindeki pencereden dışarı bakarken görüşümdeki bulanıklığı geçirmek için gözlerimi kırpıştırdım. Bunları Mollie ile paylaşmalı mıydım? Belki ona gönderebilirdim.

Babasıyla daha fazla vakit geçirmediği için pişman olmalıydı. Nesi vardı bu kızın? Neden bir kere bile babasını ziyaret etmemişti? Adam belli ki ona tapıyordu ama o, babasını görmeye gelme zahmetine girmemişti. Yine de babasının emeğinin meyvelerini o toplayacaktı. Garrett'ın Teksas Üniversitesine gönderdiği çekleri gömüştüm. Dallas'ın lüks bir semtinde kızının istediği daireyi almak için emlakçılarla pazarlık yaptığını da duymuştum.

İçimi alevlenen bir öfke kapladı. Ailemi tekrar görmek beni heyecanlandırırdı. Ama hiçbir şey, en büyük hediyeler bile Mollie için yeterli olmamıştı.

Kapının çalınmasıyla irkildim. Çabucak gözlerimi sildim, fotoğrafları topladım ve onları bankadan eve taşırken kullandığım yıpranmış deri çantaya dikkatlice yerleştirdim. Garrett'ın bu fotoğrafları bana neden verdiğini ya da onlarla ne yapmamı istediğini bilmiyordum. Tek bildiğim bu fotoğraflar onun için önemliydi, o yüzden benim için de önemlilerdi.

Bana çiftliği bırakacağını vadetmişti ama onun yerine bana tanımadığım insanların fotoğraflarını bırakmıştı. Tüm bunların ne anlama geldiğini anlayana kadar onları güvende tutmak benim görevimdi.

Boğazımı temizleyerek omzumun üzerinden baktım. "Girin."

Goody kapıdan içeri girdi. Ofisin etrafına göz gezdirirken gözleri bir an için titredi. O da Garrett'ın ölümüne çok üzülmüştü. Goody ve Garrett çok yakınlardı, onlarca yıl birlikte çalışmışlardı. Goody, Lucky Çiftliği Anonim Şirketi'nin tüm anlaşmalarında onun hukuk danışmanlığını yapmıştı ve şimdi bu sayede zengin bir kadındı.

"Bunlar kasadaydı." Çantayı karıştırıp Garrett ve Aubrey'nin line dansı yaparken çekilmiş bir fotoğrafını çıkarıp havaya kaldırdım. "Bunlar beklediğim şeyler değildi ama—"

"Garrett karmaşık bir adamdı, biliyorum." Goody kapıyı arkasından kapattı. "İyi misin?"

Başımı evet anlamında salladım ve yutkundum. "Evet. İyi olacağım."

"Bunu söylemen ne kadar hoş." Bana yumuşak bir gülümsemeyle baktı. "Ama nedense pek inandırıcı gelmedi."

Zamanımın yüzde doksan dokuzunda küçük bir kasabada yaşamayı seviyordum. Ama şu anda herkesin birbirini bu kadar iyi tanımasından nefret ediyordum. Buralarda kimsenin gözünden bir şey kaçmazdı. Neden normal bir insan gibi huzur içinde üzülemiyordum?

"Ne için gelmiştin?" dedim durumu geçiştirmek için.

"Bazı haberlerim var."

Midem bulanmaya başlamıştı. Fotoğrafı çantaya koyup fermuarı kapadım. "İyi mi kötü mü?"

"Duruma göre değişir."

İfadesinden neler olduğunu anlayamamıştım. Gözlerinde tuhaf, bilmiş bir parıltı vardı.

Dönüp masaya yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "O hâlde dinliyorum."

"Mollie çiftliğe geliyor."

Oda o kadar sessizdi ki yere iğne atsan sesi duyulurdu. Elimi yüzümde gezdirdim. "Kalmak için mi?"

Goody burnundan keskin, kısa bir nefes aldı. "Bu sabah aradığında ona sordum ama o sadece 'araziyi tanımak' istediğini söyledi. Bunun kalacağı anlamına gelip gelmediğinden emin değilim ama tehlikede olan şeyleri düşünürsek... Evet, bir süre çiftlikte kalacağını tahmin ediyorum."

Dişlerimi o kadar sert sıkmıştım ki arka azı dişlerim acıyla zonkladı. "Onunla ne halt edeceğiz?"

"Sanırım bir yolunu bulacağız. Buranın sahibi o, yani..."

Kalbim, kafesten kaçmaya çalışan bir kuş gibi göğsümde çırpınıyordu. "Ya bütün bir yıl kalamazsa? O zaman fonu kim alacak?"

"Garrett sana bırakmadı, eğer sorduğun şey buysa."

"Sorduğum şey bu değildi."

Goody birkaç saniyeliğine yüzümü inceledi. "Para için bir planı var. İş oraya varırsa o zaman bakarız."

"İş oraya vardığında. Şehirli kız bir gün bile dayanamayacak. Vasiyete göre bilfiil çiftliği yönetmesi gerek, değil mi?"

"Cash." Goody'nin ses tonu uyarıcı nitelikteydi. "Sana oyunun kurallarına uygun davranmanı söylememe gerek yok, değil mi?"

"Ben oyun oynamıyorum. Ayrıca uygun falan da davranamam."

O yumuşak gülümsemesi geri gelmişti. "Daha neler."

Elimde olmadan gülmeye başladım. Göğsümdeki ağırlık biraz olsun hafiflemişti. Belki de bu yüzden, "Sence Garrett çiftliği almamı hiç istemediyse neden bana alacağımı söyledi?" diye geveledim.

Goody bir süre düşündü. "Emin değilim Cash. Niyetinin ne olduğunu kim bilebilir? Çiftliğin sana kalmasını istemiş olabilir ama vasiyetini değiştirmeden öleceğini düşünmemiştir."

"Belki de." Ama ben buna inanmıyordum. Beynimin derinliklerinde bir hareketlenme vardı, Garrett'ın bir araya getirdiği bulmacanın bir parçasını kaçırdığımı hissediyordum.

"Durum ne olursa olsun, her şey yoluna girecek." Goody dostça omzuma vurdu. "Mollie yarın öğleden sonra geliyor. Yeni Ev'i hazırlayacağım."

Yeni Ev, Garrett ve Aubrey'nin boşanmadan hemen önce inşa ettikleri altı bin metrekarelik malikâneye verdiğimiz isimdi. Görünüşe göre Aubrey, evlendiklerinde Garrett'ın onu getirdiği 1920'lerden kalma çiftlik evinde yaşamaktan nefret ediyordu, bu yüzden petrol madenini bulduktan sonra Aubrey'nin hayalindeki evi inşa etmişlerdi.

Yine de bu Aubrey'yi burada tutmak için yeterli olmamıştı. Artık orada kimse yaşamıyordu ama Lucky Çiftliği'nin kalıcı şefi Patsy, hafta boyunca tüm personele kahvaltı, öğle ve akşam yemeği hazırlamak için oradaki devasa, modern mutfağı kullanıyordu.

Aubrey gittikten sonra Garrett eski çiftlik evine geri dönmüştü. Kardeşlerim daha geçen ay onun eşyalarını temizlemişti ve şimdi Wyatt oraya evim diyordu.

Uzun, derin bir nefes aldım. İçimden bir ses Mollie'nin çiftliğe geleceğini söylüyordu ama yine de küçük bir ihtimal de olsa korkup gelmemesini umuyordum.

Bunun için çok geç değildi. Belki buraya geldiğinde, bir çiftliği yönetmek için uygun olmadığını anlayacaktı. Yumuşak elleri olan ve muhtemelen gerçek fiziksel becerileri olmayan şehirli bir kız. Bir ahırı nasıl temizleyeceğini ya da bir traktörü nasıl kullanacağını bildiğini sanmıyordum.

Kendime onun bir ya da iki gün sonra çığlık atarak kaçacağını söylüyordum.

"Cash!" Kafamı kaldırdığımda uzun boylu bir kovboyun ofise girdiğini gördüm. "Ben de seni arıyordum. Seninle ahırda buluşmamız gerekmiyor muydu?"

Yüzüme bir gülümseme takınarak yanına gittim ve elimi uzattım. "Selam, Beck. Özür dilerim, saatin kaç olduğunu unutmuşum." *Daha doğrusu sinir krizi geçirmeme ramak kaldığı için zamanı fark etmemişim.* "Uğradığın için teşekkürler."

"Sen de hazırsan atlar hazır."

Lucky Çiftliği'nin veterinerlerinden biri ve eski bir aile dostu olan Sally ofis kapısından kafasını uzattı. "Onları kontrol ettim, Cash. Gayet sağlıklılar. Beck, ününün hakkını veriyorsun."

Beck Wallace, ailesinin buradan yaklaşık yirmi kilometre uzaklıktaki çiftliğinde at yetiştirme programını yönetiyordu. Rockies'in bu tarafındaki en iyi çiftlik atlarından bazılarını üretmeleriyle ünlülerdi, bu yüzden yakın zamanda onlardan iki tane Quarter ırklı at satın almıştık. Beck kısrakları teslim etmek için buradaydı.

Beck gülümsedi ve Sally yanına geldiğinde kolunu onun omuzlarına attı. "Teşekkür ederim, Bayan Sally. Hart County'nin yükselen yıldızından gelen bu övgü gerçekten takdire şayan."

Sally sırıttı. "Ah, Beck, yapma. Beni utandırıyorsun."

"Bunda yanlış olan ne var? Ben sadece hak edene hakkını veriyorum."

Sally, üniversiteye ve veterinerlik okuluna gittikten sonra kısa bir süre önce Hartsville'e dönmüş, ardından da bir yıl boyunca pratik yapmıştı. Babası John B, kendi çapında delicesine yetenekli bir veterinerdi ama Sally şimdiden ona taş çıkartıyordu bile.

Acaba John B, kızı ve Beck Wallace arasındaki bu küçük flört hakkında ne düşünürdü? Beck iyi bir adamdı ama o ve kardeşlerinin biraz kötü bir ünü vardı. Annemin deyimiyle, *yataktan yatağa* atlıyorlardı.

Masanın çekmecesini açmak için arkamı döndüm. "Çek defterini getireceğim. Ahırda buluşalım mı?"

"Kulağa harika geliyor." Beck kapıyı açtı ve Sally'ye geçmesi için işaret etti. "Önden buyur, şekerim."

Kapı kapandıktan sonra Goody kıkırdadı. "Bu da neydi böyle?"

"Wyatt ona o gözle bakmadığı sürece benim için sorun yok."

Patsy ve John B şu anda aileden biri gibiydiler. Gerçekten, onlar elimizde kalan tek aileydi. Wyatt kızlara karşı her zaman yaptığını yapıp Sally'nin kalbini kırarsa onları kaybetme riskini göze almak istemiyordum.

"Herkes Sally'nin hâlâ on yedi yaşında olduğunu sanıyor. O artık yetişkin bir kadın. Biraz eğlenmek istiyor, ben de ona izin veriyorum."

Goody kapıya doğru uzanırken bana baktı. "Hiç kendi tavsiyene uymayı düşündün mü?"

"Elbette." Çekmeceden bir kalem çıkarıp onu da çek defteriyle birlikte kot pantolonumun arka cebine sokuşturdum. "Şehirli kızla oldukça eğlenmek üzereyim."

"Ben ciddiyim, Cash. Mollie'yi düşman değil, dost olarak görürsen akıllılık edersin."

Goody'ye kapıyı açmak için koşarken kolumu uzattım. "Önden buyur, *şekerim*."

Goody yine kıkırdadı. "Dost diyelim, lütfen."

Mollie Luck'a, Lucky Çiftliği'ne geldiği için gerçekten de çok sıcak bir karşılama planı yaparken kendime sadece Goody'nin tavsiyesini dinlediğimi söylüyordum.

ALTINCI BÖLÜM

Mollie

HAYDİ KAVGAYA

Yeşillik.

Her yer yemyeşildi. Çiftliğin girişinin her iki tarafını çevreleyen dev meşe ağaçlarının gölgesi, zemini kaplayan çimenli anız… Devasa kulak şeklindeki yeşil kaktüsler soluk sarı topraktan yükseliyordu. Tepedeki devasa kirişe damgalanmış yazı bile yeşildi. *Lucky Çiftliği, Kuruluş: 1902.*

Son iki yüz kilometre boyunca arazinin ne kadar çorak olduğu düşünüldüğünde, tüm bu yeşil alanlar son derece şaşırtıcıydı. Hoş bir şaşkınlıktı ama yine de bir şok etkisi yaratmışlardı.

Lucky Çiftliği tam anlamıyla çölün ortasındaki bir vahaydı. Nasıl olmuştu bu? Neden? Ve neden sade ama bakımlı girişin eskimiş, taş ayaklarının görüntüsü içimde garip bir kıpırdanmaya neden olmuştu?

Çiftliğin bu kadar yeşil ya da meşelerin bu kadar büyük olduğunu hatırlamıyordum. Yine de bu topraklara ayak basmayalı yirmi yıl olmuştu. O zamandan beri burada çok şey değişmişti.

Sağa dönerek kemerin altından geçtim ve asfalt olmayan, düzgün bir yolda ilerlemeye başladım. Lastiklerim toprak ve çakıl üzerinde çıtırdıyordu. Burası Hill Country'ydi, bu yüzden yol sık sık yokuş yukarı tırmanıyor ve aşağı iniyordu. Yol, hatırladığımdan daha uzun sürmüştü, bu da arazinin ne kadar büyük olduğunu gösteriyordu.

Burası çok güzeldi. Sol tarafımda çayırlık bir alan uzanıyordu. Yaklaştıkça kulakları dikilmiş, sesleri dinleyen bir çift geyik gördüğümde yavaşladım. Uzun bir süre bana baktıktan sonra neşeyle ağaçlara doğru koştular, âdeta ayakları üzerinde uçuyorlardı. Yani toynakları üzerinde. Her neyse.

Tepemdeki budaklı meşeler ve çınarlar bana ihtiyaç duyduğum gölgelik alanı yaratıyordu. Büyük bir tepeye tırmandığımda sağımda bir kanyon belirdi. Manzarayı seyrederken nefesim ciğerlerimi terk ediyormuş gibi hissediyordum. Otlaklar, ormanlar, uzaktaki bir nehrin yeşil pırıltısı.

"Vay canına," dedim bir nefes alarak. Çiftliğin bu kadar güzel olduğunu kesinlikle hatırlamıyordum. Kabul etmeliydim ki en son gördüğümde çocuktum. O zamanlar bunun değerini anlayabildiğimi sanmıyordum.

Peki ya şimdi? Burası, kanyonun tepesinde durup geniş araziyi seyretmeme neden olacak kadar güzeldi. Doğanın bozulmamış vahşiliği.

Bir anlığına, aşağıdaki çayırda at sırtında dörtnala giden mavi gözlü bir kovboyun olduğunu hayal ettim. Kot pantolon giymiş ve şapka takmış, kaslı kolları Vahşi Batı tarzındaki mavi-beyaz çizgili düğmeli bluzunun kollarını dolduruyordu. Atla birlikte zarifçe hareket ediyor, iri vücudu atın adımlarıyla aynı anda inip kalkıyordu.

Nabzım hızlandı.

Cash'i hayal ediyordum. *Tanrım.*

Sanki midem zaten düğümlenmemiş gibi. Ne diye babamın, benim yerime tercih ettiği çiftliğe geri dönmüştüm ki? Burada ne bulacağım, kimi bulacağım ya da ne kadar kalacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. *Ya annemin avukatları işe yaramazsa? Ya bir ay yerine on iki ay burada tıkılıp kalırsam?*

Pislik kovboyların ne kadar iyi at sürdüklerini hayal ediyor olmamın bir faydası yoktu. Büyük ihtimalle burada, çiftlikte yaşayan kovboylar olacaktı.

Burayı işletmek için yardımlarına ihtiyaç duyacağım kovboylar.

Belki de annem çiftliğe döneceğimi söylediğimde korkmakta haklıydı. *Hartsville'de iyi bir şey olmaz,* demişti.

Buraya gelmemem için bana yalvarmıştı. Ama seçeneklerim tükenmişti.

Cash'in ve aptal şapkasının zihnimdeki görüntüsünü bir kenara bırakarak yola devam ettim. Yaklaşık bir kilometre kadar ilerledikten sonra binaları gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı.

Lucky Çiftliği'nde yaşadığımız ilk evi hatırlıyordum. Küçük ve sadeydi, büyük büyükbabamın inşa ettiği beyaz tahta kaplama bir çiftlik eviydi. Sonra babam petrol bulmuştu ve anneme kocaman pencereleri ve metal çatısı olan modern bir taş konak inşa etmişti.

Orada uzun süre yaşayamamıştık. İnşaat bittikten sonra bir yıldan daha kısa bir süre içerisinde annemle birlikte Dallas'a gitmek üzere Hartsville'den ayrılmıştık. O zamanlar burayı yirmi yıl boyunca bir daha göremeyeceğimi bilmiyordum.

İlk önce taş evi gördüm. Hatırladığımdan daha büyüktü. Daha da güzeldi. Rahatlayarak sessizce bir nefes aldım. En azından orada rahat edecektim.

Evin ilerisinde, havuzlu ve peyzajlı bir bahçe vardı. Onun da ilerisinde bir çift ahır, bir ambar ve bir ağıl gördüm.

Ağılın yanında, sabah sıcağında at üzerinde toz kaldıran kovboyları gördüğümde nabzım bir kez daha hızlandı.

Çok fazla kovboy vardı. Beklediğimden de fazla. On tane mi vardı? Yoksa daha fazla mı?

Çiftçilik hakkında pek bir şey bilmiyordum. Hatta genel anlamda çiftçilik hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Elimle alnıma vurdum, midem bulanıyordu. Cash Rivers'ı gördüğüm anda onu buradan kovmak istiyordum. Ama Lucky Çiftliği'nin ustabaşı olarak onun yardımı olmadan burayı nasıl işleteceğimi bilmiyordum. İnternette yaptığım kısa bir araştırma sonucu ustabaşlarının bir çiftlikte hemen hemen her şeyi denetleyen kişiler olduğunu öğrenmiştim.

Dikiz aynasından bakınca arkamdaki toz bulutunun arasından yolu görebiliyordum. Geri dönmek için çok geç değildi.

Belki de annemin avukatları bir yargıcı, babamın şartının aptalca ve nihayetinde uygulanamaz olduğuna ikna etmek üzereydi.

Eğer başaramazlarsa da annemden mirasıma karşılık borç isteyebilirdim. Ama Bellamy Brooks'a zaten bir miktar yatırım yapmıştı ve yine, yapacağı tek yatırımın bu olduğunu açıkça belirtmişti. İnsanları memnun etmeye çalışan biri olarak haddimi aşmak ya da onu strese sokmak istemiyordum. Şu anda çok çalıştığını biliyordum, müşterisinin mülkünü satmaya çalışıyordu. Başka projelere de çok para bağladığını biliyordum. Onun sorunlarını artırmak istemiyordum.

Arabayı evin önüne park ettim ve burada *geçici* olarak kalmak için dua etmeye başladım.

Ön kapı açılıdı ve Goody verandaya çıktı, ben arabamdan inerken bana el sallıyordu.

"Mollie! Gelmişsin."

Dün Hartsville'e dönmeye karar verdiğimde onu aramıştım. "Buraya alışmamı kolaylaştırmak" için benimle çiftlikte buluşacağını söylemişti.

Ona burada gerekenden daha fazla yaşamaya niyetim olmadığını söylememiştim. Annem en iyi avukatlarla çalışıyordu. Eminim ay sonuna kadar tüm bu karmaşayı çözmüş olurlardı.

"Yolculuk nasıldı?" diye sordu Goody. Bolo kravatı bugün boz kahverengiydi. Aynı renkte takım elbisesi ve uyumlu çizmeleri vardı.

"Selam, Goody. İyiydi."

"Çiftliğe dönmeye karar vermene çok sevindim."

Gülümsedim, şimdiden terlemeye başlamıştım. Burası cehennem gibi sıcaktı. "Babamın istediği buydu."

"İçeri gel. Herkes seninle tanışmak için can atıyor."

Ön kapıya giden kireçtaşı basamakları çıkarken göğsüme bir endişe kök salmıştı. Babamı çiftlikte ziyaret edemediğim için duyduğum pişmanlık daha da şiddetleniyordu. Çiftlik çalışanları benim hakkımda ne düşünüyordu? Ben babamın tek çocuğuydum ama onu nadiren arardım ve hiç ziyaret etmemiştim. Aramızın bozuk olduğunu kesin biliyorlardı. Ama nedenini biliyorlar mıydı?

Yanaklarım yanıyordu. Taptıkları adama bu kadar kötü davrandığım için bana kızacaklar mıydı? Ben olsam kesinlikle kızardım.

Artık bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. O zamanlar incinmiş, dikbaşlı bir çocukken olamadığım kişiyi şimdi onlara gösterebilirdim.

Evin büyük kapısından içeri adımımı atar atmaz ev yapımı, lezzetli bir koku etrafımı sardı. Hem tatlı hem de tuzluydu. Ve *Tanrım* acıkmıştım.

Goody karnımın gurultusunu duyunca gülümsedi. "Erken gelmene sevindim. Patsy'nin öğle yemeğini kaçırmamalısın."

"Patsy mi?"

"Kendisi Lucky Çiftliği'nin şefi ve Hart County'deki en iyi aşçı diyebilirim."

Ev boş olmasına rağmen sessiz değildi. İlerideki uzun ve geniş koridordan sesler geliyordu. Goody'yi takip ederek eve doğru ilerledim. Ev çok büyüktü ve her yerinde annemin dokunuşları vardı. On iki metrelik tavanları Dallas'ta inşa ettiği evden hatırlıyordum. Demir aydınlatma armatürleri, çıplak taş duvarlar ve devasa pencereler de onun eseriydi. Mobilyalar bile onun seçeceği türde eşyalara benziyordu: Antika sandalyeler, nötr renkli döşemeler, bir sürü yastık.

Kaşlarımı çattım. Her şey tertemizdi. Annemin hepsini yirmi küsur yıl önce seçmiş olmasına imkân yoktu.

Goody aklımdan geçenleri okumuş olmalıydı çünkü "Bunlardan herhangi birini hatırladın mı?" diye sordu.

"Dürüst olmak gerekirse emin değilim."

"Baban, annenle sen buradan ayrıldıktan sonra hiçbir şeyi değiştirmedi. Dürüst olmak gerekirse burada çok uzun süre yaşamadı da. Büyükbabanın evini tercih etti."

"Çiftlik evine mi taşındı?"

Goody başını eğdi. Sesler daha da yükselmişti. "Evet."

Hah. Burası yerine küçük, yüzyıllık tahta bir evi tercih ettiğine göre babam bu evden gerçekten nefret etmiş olmalıydı. Bu ev ona annemle beni hatırlattığı için mi buradan nefret etmişti?

Yoksa annemden nefret ettiği için mi buradan da nefret etmişti? Annemin ondan hoşlanmadığı açıktı.

Midem bulanmaya başlamıştı. Büyürken tek istediğim normal bir ailemin olmasıydı. Annemin, babamı hor görmediği bir

aile. Arkadaşlarımın ebeveynlerini flört ederken, öpüşürken ya da yemek masasında yan yana otururken görmek bana hep çok farklı hissettirmişti.

Artık bir yetişkin olduğum ve yetişkin ilişkilerinin karmaşıklığını anladığım için annemle babamın ayrılmasının haklı sebepleri olduğunu biliyordum. Ama annem, babam hakkında saçma sapan konuştuğu için annemin tarafını tuttuğumda, kendimi babamın da benden nefret ettiğine ve bu yüzden beni çiftliğe götürmediğine inandırmıştım. Her defasında bunu düşünmek canımı çok yakıyordu. Taraf tutmak istememiştim. Bir anda oluvermişti. Sonra yıllar geçmiş, kırgınlıklar çoğalmıştı ve işte şimdi buradaydım. Her an gözyaşlarına boğulabilirdim.

"Mutfak gerçekten de evin düzenli olarak kullanılan tek bölümü," diye devam etti Goody. "Oturup yemek yiyebileceğimiz kadar büyük olan tek yer burası. Elbette, baban misafir ağırladığında misafirler burada kalırdı. Sanırım sen de burada kalmak istersin? Ana yatak odası çok güzel."

Başımı onaylarcasına salladım, mutfağa yaklaşırken nabzım hızlanmıştı. Kendi kendime sakin olmayı telkin ediyordum. Artık çiftliğin sahibi bendim, yani bu evin ve tanışmak üzere olduğum tüm insanların sahibiydim.

Belki onlar da yeni patronlarıyla tanışacakları için gerginlerdi. Goody sağımızdaki büyük bir kapıdan girdi, onu takip ederken hâlâ midem bulanıyordu. Bahse girerim ki benden nefret eden tek kişi Cash değildi.

Evin geri kalanı gibi mutfak da geniş ölçülerde yapılmıştı. En uçta, üzerinde krem rengi tabaklar ve açık mavi cam eşyalar olan sade ama güzel büyük bir masa vardı.

İki fırın ve sayamayacağım kadar çok gözü olan sanayi tipi bir ocak, odanın ortasını kaplıyordu. Bunu kesinlikle renkleri

ağartılmış meşe dolaplar ve sabuntaşı tezgâhla birlikte annem seçmişti. Mekâna hâkim olan devasa mutfak adası, odaya lüks rustik bir hava katıyordu.

Ama adanın üzerindeki yiyecekleri görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Daha önce hiç bu kadar çeşit yemeği bir arada gördüğümü hatırlamıyordum. Birkaç tabakta, yoğun bir sosa bulanmış, kızarmış tavuk bifteği gibi görünen bir tür yemek vardı. Yanlarında buharı tüten çay demlikleri ve limonata sürahileri duruyordu. Kocaman bir kâse yeşil fasulye, çok lezzetli duran iki kâse patates salatası, her biri beyaz krema ile kaplanmış ve üzerlerine çokça çikolata serpiştirilmiş bir tepsi browni…

Tezgâhın arkasında duran ufak tefek bir kadın, fırından bir tepsi daha browni çıkarırken arkasını döndüğünde bizimle göz göze geldi.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Merhaba, hoş geldiniz! İçeri gelin! Mollie, biz de senin gelmeni bekliyorduk. Ben Patsy. Çiftliğe hoş geldin."

Patsy'nin kekleri fırının üstüne koymasını izlerken midem guruldadı. Keşke böyle bir şeyi acı çekmeden yiyebilseydim.

Tahminime göre Patsy ellilerinin ortasındaydı, gri saçları ortadan düzgünce ayrılmış ve düşük bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Sıcak bir gülümsemesi ve merakla bakan parlak, kahverengi gözleri vardı.

Onu hemen sevmiştim. Ya da belki de sevdiğim şey yeni pişmiş yiyeceklerin delicesine lezzetli kokusuydu.

Ne olursa olsun Patsy, adanın etrafından dolaştı ve uzattığım eli görmezden gelerek beni hemen kucakladı. "Sonunda seninle tanışmak çok güzel, şekerim. Ve bu Çizmeler! Renklerine bayıldım."

Bana şekerim demesi konusunda ne hissedeceğimi bilemiyordum. Ancak Patsy beni içten ve sıkı bir şekilde kucaklamış-

tı. Uzun zamandır hissetmediğim kadar samimi bir kucaklamaydı. Benden nefret ediyormuş gibi görünmediği için biraz rahatlamıştım.

Ben de gülümsememi yüzümden eksik etmeyerek, "Seninle tanışmak da güzel, Patsy. Yemekler çok lezzetli görünüyor ve harika kokuyorlar," dedim.

Ellerini omuzlarıma koyarak beni kucaklamayı bıraktı. "Tanrım, tıpkı babana benziyorsun."

Herkes böyle söylüyor ya da *Bunu çok duyuyorum* gibi bir cevap vermek istiyordum. Ama kimse bana daha önce böyle bir şey söylememişti. En azından tanıdığım kimse. Dallas'taki hayatım babamın çiftliğinden o kadar ayrıydı ki babamla yollarımız çok nadiren kesişiyordu. Bu yüzden de hiçbir arkadaşım ya da komşum onun kim olduğunu bile bilmiyordu. Ona benzeyip benzemediğimi söyleyemezlerdi çünkü onu hiç görmemişlerdi.

Göğsüm daraldı.

Ağlamayacaktım.

Zar zor yutkunarak başka tarafa baktım ve yemeklerin olduğu yöne doğru başımı salladım. "Her zaman bu şekilde mi pişiriyorsun?"

"Çiftlikte doyurmamız gereken bir sürü boğaz var. Burada mutfağa sığdırabildiğimiz kadar kişiyi sığdırıyoruz ama çiftlik çalışanlarının çoğu benim kışlaya götürdüğüm yemekleri yiyor." Patsy, büyük bir çiftlik lavabosunun başında duran yaşlı adam ile üzerine boya bulaşmış bir çocuğu kucağında tutan daha genç bir adama başıyla selam verdi. "Mollie, kocam John B ile tanış, masadakiler de Sawyer Rivers ve kızı Ella."

Rivers ismini duyunca midem bulanmaya başladı. Sawyer bana bakıyor ve küçük Ella'nın elini kaldırarak bana doğru sallıyordu. Gözlerinin tanıdık kobalt mavisi tonuyla midem altüst oldu.

Cash'in kardeşi olduğuna şüphe yoktu. Aynı vücut yapısındalardı; büyük omuzlar ve geniş bir göğüs. Ama Cash'in aksine Sawyer bana dostça gülümsüyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Mollie. Ella, Mollie'ye merhaba de."

Ella bir şey söyleyemese de bana gülümsedi. Gamzeleri ve her şeyiyle babasına benziyordu. Ona el salladım. "Merhaba Sawyer. Merhaba Ella. Kaç yaşındasın?"

Sawyer, Ella'nın üç parmağını kaldırmasına yardım etti. "Daha yeni doğum gününü kutladık, değil mi?"

"Ella'ya daha fazla hediye mi?" diye sordu küçük kız.

Hepimiz güldük.

"Ella, hayatım sanırım bunun cevabını biliyorsun." Yaşlı adam arkasını döndü ve ellerini arkasındaki lavabonun köşesine dayadı. "Sana her zaman hediye alıyoruz."

Patsy sırıttı. "Seni nasıl şımartmayız şekerim? Şu tatlı yüze bak."

"Kesinlikle çok sevimli," dedim.

"Teşekkürler." Sawyer Ella'nın ince telli saçlarını düzeltti. "Ama gerçekten bu bir sorun olmaya başladı. O kadar çok oyuncağı var ki artık yerimiz kalmadı."

John B başını iki yana salladı. "Tatlı bir sorunumuz var. Mollie, Lucky Çiftliği'ne hoş geldin."

"Siz burada kovboy musunuz yoksa…"

"Sawyer öyle." dedi John, Sawyer'a doğru kafa sallayarak. "Kızım Sally ve ben, kasabadaki veterinerlik hizmetlerinden sorumluyuz."

"Teksas'ın en iyi veterinerleri," diye ekledi Sawyer.

Goody başıyla onayladı. "Bu doğru. Hayvanlar için sundukları bakımlar rakip tanımıyor."

Kot pantolonu giymiş, çizmeli genç bir kadın, kolunun altına sıkıştırdığı beş kiloluk bir şeker torbasıyla kiler gibi görünen bir yerden mutfağa girdi. "Çok teşekkür ederim, Goody. OG'den öğrendim."

Sally olduğunu tahmin ettiğim kadın parmak uçlarına kalkarak babasını sakallı yanağından öptü.

"OG yaşlı adam mı demek?" dedi John B gülerek.

Sally gülümsedi. "Ya da *orijinal gangster*. Her iki durumda da sen dünyanın en iyi öğretmenisin."

"Çok iyi bir öğrencisin tatlım, tabii baş belası olmadığın zamanlarda."

"Sanki ikiniz de birbirinize benzemiyormuşsunuz gibi," dedi Patsy alay edercesine. "Sally, tatlım, bu Mollie Luck, Garrett'ın kızı."

"Mollie! Selam! Sonunda seninle tanıştığımıza sevindim. Baban senden sık sık bahsederdi."

Kalbim sıkıştı. Bunu cevaplayabilirdim. "Merhaba, Sally. Çok naziksin. Onu—" Göğsüm daraldı ve boğazımı temizledim. "Onu özlüyorum."

"Ah, Mollie, başın sağ olsun." Sally şekeri, çay demliklerinin yanındaki adaya bıraktı. "Hepimiz Garrett'ı özlüyoruz."

Patsy, Sally'nin demliklere aşırı miktarda şeker koymasına yardım ederken onaylarcasına başını salladı. Bunu daha sonra korkunç bir karın ağrısı çekmeden içebilmek için neler vermezdim.

"Hepimize karşı çok kibardı."

"Gerçekten çok iyi biriydi," dedi Sally, tahta bir kaşık kaparak. Annesi neredeyse boş olan şeker poşetini kapatırken Sally çayı karıştırıyordu.

Onları birlikte çalışırken görünce kendi anneme duyduğum özlemle sarsıldım. Annemin, kendi çayını yapması bir kenara,

çaya şeker atması olasılık dâhilinde bile değildi. Ama her ne kadar işine ve Dallas'ın sosyal ortamına kendini fazlasıyla kaptırmış olsa da o her zaman benim en büyük destekçim ve motivasyon kaynağım olmuştu.

Etrafım pişmanlık ve kederin ölüm sarmalıyla çevrelenmiş gibi hissediyordum. Gözlerim yanıyordu. Boğazımdaki yumrudan dolayı zar zor nefes alabiliyordum.

Babamla benden daha yakın olan insanlarla dolu bir odadaydım. Ve hiçbirinin onunla kan bağı bile yoktu.

Kendimi bok gibi hissediyordum.

Ama tam gözyaşlarına boğulmak üzereyken arka kapı açıldı. Güneş ışığı açılan kapıdan mutfağa doldu ve bir adam ter lekeli şapkasını kafasından indirerek içeri girdi.

"Yiii-haaaa, çok güzel kokmuyor mu? Bu yemekte size ne kadar işkence çektireceğimi tahmin bile edemezsiniz. Sally, sakın bana o browniler için tereyağlı krema yaptığını söyleme."

Sally sırıtarak gözlerini devirdi. "Wyatt, iğrenç kokuyorsun."

"At kokulu parfümüm." Elini Sally'ye doğru sallayarak kokuyu ona doğru yönlendirdi.

Sally koku karşısında elini burnunun önünde salladı. "Daha çok ter kokusu gibi."

"Beni arka tarafta hortumla yıkayabilirsin," dedi Wyatt, kollarını iki yana açıp sırıttı. "Beni soyabilirsin ve bana istediğin her şeyi yapabilirsin."

"Lastik eldivenlerimi getireyim," diye mırıldandı Sally.

Wyatt'ın arkasından içeri giren adam kahkahalarla gülüyordu. "Lanet olsun Sally, seni özlemiştik. Birinin bu çocuğun kıçına tekmeyi basması gere—"

Sawyer elleriyle Ella'nın kulaklarını kapatarak, "Çocuklar burada," diye uyardı.

"Sally kısa süre önce veterinerlik bölümünden mezun oldu," diye açıkladı Goody. "O zamandan beri babasının yanında çalışıyor ve bu arada diplomasıyla uzun vadede ne yapmak istediğine karar veriyor. Bu da Duke." Diğer adamı işaret etti. "Sawyer'ın küçük kardeşi."

"Ah," dedim kapıya bakarak. Bir kovboy diğerinin ardından mutfağa giriyor ve sırasıyla çizmelerini dışarıdaki paspasa siliyordu.

Her biri şapkasını çıkarmış, hepsinin saçları terden sırılsıklam olmuştu. Yüzleri ve elleri iyice bronzlaşmıştı ve hepsinin mavi gözleri parlıyordu.

Terlerine, tozlarına ve üzerlerinden yükselen kokulara rağmen adamlar, ürkütücü derecede kirli ve oldukça yakışıklıydı.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Riverslar kaç kardeşti? Dört mü? On iki mi?

Cash o kapıdan ne zaman girecekti? Buraya gelecek miydi? Ona ne diyecektim? Şimdiye kadar herkes bana karşı son derece nazikti. Ortamın büyüsünü bozmak istemiyordum. Ama Cash'e karşı iyi davranarak ona avantaj da sağlamak istemiyordum.

Mutfağa giren son kovboy en uzun boylu olanlarıydı. Üzerinde rengi belli olmayan ve terden lekelenmiş bir tişört vardı. Sırılsıklam değildi, bu yüzden yemeğe gelmeden önce üzerini değiştirmiş olabileceğini düşündüm. Ama tişörtü göğsüne ve karnına yapışmıştı, kalın kaslı gövdesini ortaya çıkarıyordu.

Kot pantolonu da vücuduna tam oturuyordu. Kovboy çizmeleri, geniş deri kemeri ve şapkasını göğsünde tutuş şekli—

"Cash!" Ella kollarını havaya kaldırarak sevinçle bağırdı. "Ella sana sarılacak!"

Cash'in şapkasını masaya bırakmadan önce küçük kıza doğru geniş, pırıl pırıl bir gülümsemeyle bakışını, kollarını kaldırarak

onu kollarına almasını başım dönerek izledim. "Sevimli Ellie'm, seni özledim! Okul nasıldı?"

Bu da neydi böyle? Acaba Cash'in aynı isimde bir ikiz kardeşi falan mı vardı? Çünkü bu adam… Yeğenine budala gibi gülümseyen adam…

Bu adamın, geçen hafta Goody'nin ofisinde tanıştığım pislik kovboy olması imkânsızdı.

Küçük kız, "Ella okulu seviyor," diye cevap verdi.

Sawyer masanın karşısından bir fincan kaptı ve doldurduğu sudan bir yudum aldı. "Muhtemelen öğretmenin gözdesi olduğu içindir."

Cash kızı yan tarafına aldı; bunu yaparken kolunu, sanki bunu yüzlerce, binlerce kez yapmış gibi rahatça küçük kızın altından geçirdi. "Nasıl olmasın ki? Sen sınıfın en zeki ve en sevimli çocuğusun, değil mi?" Küçük kızın karnını gıdıkladı. "Değil mi, Ella?"

Kız yüksek, neşeli bir sesle kıkırdadı. O kadar tatlıydı ki bakmaya devam ettikçe gülümsemeden duramıyordum.

İşte o zaman Cash kafasını kaldırdı ve bakışlarımız birbirine kilitlendi.

Midem altüst olmuştu. Gülümsemesi kayboldu, gözlerindeki parıltı kayboldu. Bakışları vücudumda geziniyordu. Tekrardan yüzüme baktı. Çenesi sanki gördüğü şeyden hoşlanmamış gibi kasılmıştı.

Yüzüm o kadar kızarmıştı ki ayak tabanlarım bile yanıyordu. Yine de gözlerinin içine baktım. *Kendimi dengesiz hissettirdiği için canı cehenneme. Hatta utandırdığı için.* Terli gömleği ve yüzündeki aptal şekilli sakal ve bıyığıyla utanması gereken tek kişi oydu.

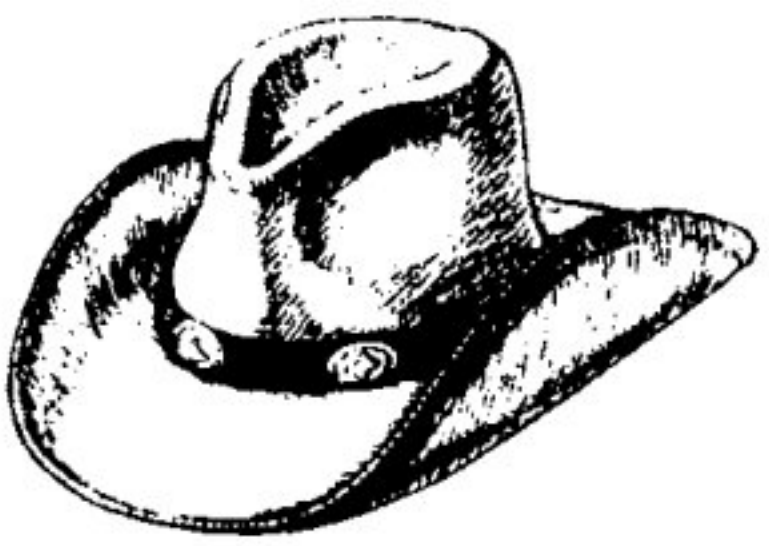
Goody ona gülümsedi. "Mollie'yi hatırlıyor musun, Cash?"

"Nasıl unutabilirim ki?" Bunu şaka yapar gibi söylemişti. Sanki ben bir şakaymışım gibi. "Merhaba, Şehirli Kız."

YEDİNCİ BÖLÜM

Cash

DEH!

Dürüst olmak gerekirse ona taktığım ad karşısında Mollie'nin kahverengi gözlerinde alevlenen ateşle kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Bana ismimle hitap etmeni tercih ederim," diyerek kollarını göğsünde kavuşturdu.

Geçen hafta Goody'nin ofisinde giydiğinden daha da saçma bir kıyafet giyeceği aklımın ucundan geçmezdi. Bugün çok kısa, çok dar bir elbise giymiş, kocaman küpeler takmış ve ayağına bir çift uzun mor çizme geçirmişti.

Bu kızın Lucky Çiftliği'nin sahibi olduğuna hâlâ inanamıyordum. Yüzlerce milyon dolar değerindeki yüz binlerce dönümlük arazinin sahibi…

Oydu.

Mollie'nin kıyafeti çok kısaydı ve buraya uygun değildi. *Teni* çok fazla gözüküyordu.

Ya da belki yeterince değil.

Bu düşünceyi görmezden gelerek Ella'yı Sawyer'a geri verdim. "Büyük, süslü arabana binip büyük, süslü şehrine geri dönmeni tercih ederim."

"Cash." Patsy bana uyarı niteliğinde bir bakış attı. "Terbiyeli olsan iyi edersin kovboy, yoksa seni mutfağımdan atarım."

Aslında artık burası Mollie'nin mutfağıydı. Ama sorun da buydu zaten, değil mi? Çünkü artık hak iddia etmek için burada olduğuna göre, evi satmaya bir adım daha yaklaşmıştı. Bu da kardeşlerimle benim evsiz kalmaya bir adım daha yaklaştığımız anlamına geliyordu. Lucky Çiftliği'nin yeni sahibinin, sığır işletmesini isteyip istemeyeceğini kim bilebilirdi? Büyük olasılıkla çiftliği parsellere ayırıp ev ve havuzdan başka bir şey kalmayana kadar parça parça satacaktı.

O zaman biz ne yapacaktık? Bildiğim kadarıyla bölgede kimse iş bulamıyordu, en azından beş kovboy aynı anda bulamazdık. Ailemizin dağılmasını kabul edemezdim. Ama kovboyluk bildiğimiz tek şeydi. Eğer bunu yapamazsak ve Rivers Çiftliği'nin faturalarını ödeyemezsek…

Onu da satmamız gerekecekti.

İçimdeki paniğe rağmen, "Peki," diye homurdandım.

"Mollie, senden özür dilerim," diye devam etti Patsy. "Cash'in bazen yabancılara ısınması için biraz süre gerekebiliyor. Bunlar onun kardeşleri. Cash en büyükleri, şuradaki de Wyatt, doğum sırasına göre Cash'ten sonra geliyor. Sonra Sawyer var, onunla zaten tanışmıştınız. Sonra da ikizler, Ryder ve Duke."

Mollie gözlerini kırpıştırdı. Annemle babamın zamanında ne kadar azgın olduklarını hesaplamaya çalıştığını hayal edebiliyordum. "Beş erkek kardeş mi? Hiç kız kardeşiniz yok mu?"

"Biz de annemiz için üzülürdük," dedi Ryder başını sallayarak. "Ama bizi idare edebilecek tek kişi annemdi."

"Anneniz, o—"

"Öldü." Wyatt elini yüzünde gezdirdi. "On iki yıl önce ekim ayında. O ve babamız bir araba kazasında öldüler."

Mollie tekrar gözlerini kırpıştırdı. Başını kaldırıp baktı, gözleri bir an için benimkilerle buluştu ama sonra gözlerini kaçırdı. "Aman Tanrım, çok üzgünüm. Hepiniz çok küçükken yaşanmış olmalı."

"Ryder ve ben on dört yaşındaydık, evet," dedi Duke. "O zamanlar çocuk değildik ama geriye dönüp bakınca..."

"Bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu tahmin bile edemiyorum," dedi Mollie. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Kalbim sıkıştı. Nedenini bilmiyordum (*bu kadından ve sahte sempatisinden nefret ediyorum, aileme duyduğum acının hâlâ diri olmasından nefret ediyorum, bundan sonra ne yapacağımı bilmemekten nefret ediyorum ve bu beni çok korkutuyor)* bu yüzden bunu görmezden gelerek Mollie'ye söyleyecek başka kaba bir şey düşünürken ona ters ters baktım.

O da bana baktığında, yemin ederim tıpkı Garrett'ın fotoğraflarından birinde olduğu gibi görünüyordu. Fotoğrafta Garrett Mollie'nin yanında tozun içinde çömelmiş, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle onu neşelendirmeye çalışırken Mollie kameraya ölümcül bakışlar atıyordu.

Goody önce bana sonra da Mollie'ye baktı. "Neden biraz yemek yemiyoruz? Hepiniz acıkmış olmalısınız. Daha sonra da üçümüz oturup süreç hakkında konuşabiliriz."

"Konuşabileceğim başka biri var mı?" Mollie benimle göz temasını kesmiyordu. Hakkını vermek gerekirse kız cesurdu. "Cash'in bana işleyişi göstermekte pek yardımcı olmayacağı hissine kapılıyorum."

Kardeşlerimin bizi izlediğini fark ettim. Hatta Duke gülümseme cesareti bile sergilemişti.

Onları görmezden gelerek, "İstediğin yardım benim sağlayabileceğim türden bir yardım değil, *Mollie*."

"Bana Bayan Luck diyebilirsin, Cash. Artık senin patronun olduğumu düşünürsek, bu daha uygun olur, değil mi?"

Wyatt ellerini ovuşturdu. "İşler giderek kızışmaya başlıyor."

"Kapa çeneni." Mollie'ye döndüm. "Bayan Luck, kusura bakmayın ama—"

"Tanrım, işte başlıyoruz," diye mırıldandı John B.

"Dallas'a dönmenizin en iyisi olduğunu düşünüyorum. Açıkça buraya ait değil—"

"Yeter." Patsy'nin sesi, odadaki gerginliği tereyağını ikiye bölen sıcak bir bıçak gibi böldü. "Goody haklı, hadi yemek yiyelim. Belki Cash karnı doyduktan sonra annesinin onu böyle yetiştirmediğini hatırlar. Eğer hatırlamazsa da..." Tahta kaşığı avucuna vurdu.

"Kaşık olmaz," diye fısıldadı Ryder.

Wyatt kaşlarını çattı ve bana baktı. "Dostum, Patsy'yi kışkırtma. O şeyi ben de deneyimledim ve kesinlikle yaşamak isteyeceğin bir deneyim değil."

"Annem seni gerçekten kaşıkla mı dövdü?" Sally burnunu kırıştırdı.

Wyatt sırıttı. "Sadece bir kez ama bunu hak etmiştim."

"Doğduğu günkü gibi çıplak bir hâlde bahçede koşuyordu," dedi Patsy. "Tam burada kahvemi yudumlarken camdan ay gibi parlayan beyaz bir şey gördüm, hem de öyle güzel bir dolunay gibi de değildi. Onu yatakhaneye geri getirebilmemin tek yolu onu kovalamaktı. O sırada elimde de bir kaşık vardı."

Wyatt'a döndüm. "Tanrım, Wyatt."

"Şaşırdın mı?" dedi Sally sırıtarak.

"Hey, yirmi iki yaşındaydım ve o zamanlar aptaldım. Zilzurna sarhoştum. Ama istersen senin için yeniden canlandırabilirim." Wyatt kemerinin tokasına uzandı.

Odadaki herkes bir anda bağırmaya başladı.

"Hayır!"

"Tanrım. Lütfen, hayır."

"Biri gözlerimi oysun."

Sally, "Cazip bir teklif ama beni pas geç," derken gözleri fırıl fırıldı.

"Teklifim her zaman geçerli, güneş ışığı," dedi Wyatt. "İstediğin dolunayı görmek için sihirli sözcükleri söylemen yeterli."

O sırada Ella, "İyi geceler dolunay," diye şarkı söylemeye başladı.

Duke sırıttı. "Takma isim çok şirin, millet."

"Hayır, değil," diye homurdandım.

Mollie'ye baktım ve onun bizi izlediğini gördüm. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve dudakları seğiriyordu. Şehirli Kız onun kafasındaki aptal kovboylar gibi davranmamıza bayılıyordu.

Wyatt'ın kaval kemiğine çaktırmadan bir tekme attım. Sadece şehirli kızın önünde değil, aynı zamanda Sally'ye karşı da düzgün davranmasını istiyordum.

Çocukluklarından beri arkadaşlardı, bu yüzden biraz flört etmelerine aldırmıyordum. Ama kız buraya geri döndüğünden beri ona bakmadan duramıyordu. Gözlerindeki o parıltıyı göre-biliyordum. Dürüst olmak gerekirse pek dostça değildi.

Kazanova, Hartsville'deki tüm kızları elde edebilirdi. Vegas'a gitmek istemesine şaşırmamıştım, muhtemelen peşinden koşacak yeni kızlar arıyordu. Ama Sally'den uzak duracaktı. Ona elini sürerse, ailesi John B ve Patsy ile olan ilişkimizi riske atmış olurdu. Onları kaybedersek çiftliği ayakta tutmak

için çok önemli müttefiklerimizi kaybetmiş olurduk. Daha da ötesi, ailemizi kaybetmiş olurduk çünkü üçü de bizim için aile gibiydi.

Yine de bunlar Lucky Çiftliği'nin son günleri olabilirdi.

Durum ne olursa olsun umarım Sally, Beck Wallace ile daha çok, kardeşimle ise daha az takılmaya başlardı.

John B ellerini çırptı. "Pekala millet, sıkı durun. Bugün gerçek bir ziyafet çekeceğiz. Patsy meşhur beyaz soslu kızarmış tavuk bifteğinden yaptı. Patates salatasının içinde yumurta var Ryder, o yüzden ondan uzak durmalısın. Browni Sally'nin tarifi. Hayır Cash, üçten fazla alamazsın. Sanırım her şey tamam."

Kolumu uzattım, Mollie'ye başımı sallarken kardeşlerimi geride tuttum. Gözlerim yine bacaklarına kaydı. Uzun bacakları kusursuzdu. Görünürde ne bir leke ne de bir yara izi vardı. "Önden *hanımlar*."

Yüzüne baktığımda gözlerinin kısıldığını gördüm.

"Neden beni aşağıladığın hissine kapılıyorum?"

"Böyle bir şey düşünmeyin, Bayan Luck. Sadece kibar davranıyorum. Annem beni böyle yetiştirdi." Gözleriyle beni hançerleyen Patsy'ye başımı salladım.

Bundan sonra kıyamet kopacaktı. Ama Mollie gittiğinde buna değmiş olacaktı. Biri omzuma yumruk attı. Onun Duke olduğunu anladım.

"Kardeşimin kusuruna bakmayın." Evet, bu Duke'tü. "Güzel kadınların yanında nasıl davranacağını bilmiyor. Birlikte olduğu son kız—"

"Sus." Sağ elimi yumruk yaptım. Kardeşlerimi cinayet işlemeden idare edebilmem için bana çokça sabır gerekiyordu.

Sally kolunu Mollie'nin koluna dolayarak onu masaya doğru çekti. "Boş ver onları. Bazen burada *Yedi Kardeşe Yedi Gelin* havası

esiyor." Omzunun üzerinden bana bir bakış fırlattı. "Bazıları nasıl medeni olunacağını unutuyor. Daha iyi olacaklar, söz veriyorum."

Mollie'nin bir tabak almasını izledim, Patsy'nin yeşil fasulyesinden büyük bir kaşık alarak tabağı doldurdu ve... Başka bir şey almadı. Bifteği, patates salatasını es geçti. Arkasını dönmeden önce özlemle baktığı keklere bile elini sürmedi.

Mollie Luck'tan daha önce nefret etmediysem bile şimdi nefret ediyordum. Kekleri denemeyecek miydi bile? Neden yemiyordu ki? Pilates hocası çikolata yerse onu aforoz etmekle falan mı tehdit etmişti? Peki ya Patsy'nin bifteği? Tabağına bir biftek bile koymamak ne kaba bir davranıştı.

Açlıktan ölüyordum, bu yüzden herkes gibi ben de tabağımı soslu iki kızarmış tavuk biftek, üç brownie ve bol miktarda taze fasulye ile tıka basa doldurdum.

Goody, mükemmel bir avukat olarak masadaki sohbeti devralıp Mollie'ye bir çiftlik sahibinin zaten bilmesi gereken şeyleri anlatıyordu. Personeller, hava şartları, ekipmanlarımız, kiraladığımız ekipmanlar. Goody masanın etrafında dolaştı ve her birimize ne yaptığımızı ve günlük olarak tamamladığımız işleri anlattırdı.

Mollie yeşil fasulyelerini çiğnerken kibarca başını sallıyor, fazla konuşmuyordu. Hiç soru da sormuyordu. Birkaç kez, onu su bardağının kenarından bana bakarken yakaladım.

Ve birkaç kez de kendimi, Mollie otururken o kısa elbisesinin bacaklarının ne kadar yukarısına çıktığını merak ederken buldum. Masanın altına eğilip baksam ne görürdüm?

Tanrım, acilen biriyle yatmam lazımdı. Şehirli kızın bacaklarını hayal ettiğime göre belli ki çok uzun zaman olmuştu.

Ama kusursuz olmaları, fiziksel işe alışık olmadığı anlamına geliyordu. Ya da bu durumda çiftlikte çalışmaya alışık değildi.

Kardeşlerim ve ben, zamanımızın çoğunu at sırtında geçirdiğimiz için bacaklarımız yara bere içerisindeydi ve çarpıktı.

Bunları düşünürken sırıttım.

Peçetemi boş tabağımın yanına doğru fırlatarak ellerimi bacaklarıma vurdum. "Bayan Luck, madem çiftliğinizi görmeye geldiniz, o hâlde haydi başlayalım. Sawyer, fazladan bir at hazırla."

Mollie'nin gözlerindeki panik ışıltısı karşısında kahkahamı bastırdım.

"At mı? Benim için mi?"

"Cash," dedi Wyatt. "ATV'yle gidin. Hava çok sı—"

Susması için elimi kaldırdım. "ATV gideceğimiz yere giremez."

"Ben at süremem," dedi Mollie. "Yani daha doğrusu sürmeyeli yıllar oldu."

"Bu çiftliği işletmek istiyorsanız bir an önce yeniden öğrenseniz iyi edersiniz."

Mollie'nin burun delikleri genişlemişti ve sinirle bana bakıyordu. Gözlerindeki o ateş. *Siktir.* Bakışları tenimi yakıp geçiyordu...

Bu düşünceyi bir kenara attım. Gözlerimi ödülden ayırmamalıydım: Bu kızı, *o burayı sevmeden önce* mülkümüzden kovalamak. Çünkü Lucky Çiftliği'ne her yeni biri geldiğinde hep böyle olurdu.

Garrett çocukken babasıyla burada vakit geçirdiği sırada başına gelen şeyin bu olduğunu itiraf etmişti.

"Benim arabamla gitmeye ne dersin?" diye sordu. "Arazi aracı—"

"Çok büyük." Başımı hayır anlamında salladım. "Buradaki herkese sorabilirsiniz. Araziyi tanımak istiyorsanız, bunu at sırtında yapmalısınız."

Mollie, yüzünü buruşturan Goody'ye baktı.

"Haksız değil. Ama çiftlik turu biraz bekleyebilir belki? Üzerinden geçmemiz gereken bazı evrak işleri var—"

"Bunun için başka zamanımız yok. Ya şimdi gideriz ya da hiç gitmeyiz." Ayağa kalktım ve tabakları alıp ön kolumun üzerine dizmeye başladım.

Mollie öne atılıp tabağını çatal bıçaklar ve su bardaklarıyla doldurarak aynısını yapmaya başladığında şaşırdım.

"Çok lezzetliydi, Patsy. Teşekkür ederim."

"Yeterince yediğine emin misin?" diye sordu Patsy.

Mollie'nin yanından geçip lavaboya doğru ilerledim. "Çiftlikte yemekhane yok, Bayan Luck. Çok geçmeden acıkabilirsiniz."

"Ah, öyle mi? Demek Aunty Anne's simitlerinden yok?" Başını eğip bana ters ters baktı. "Hiç tahmin etmezdim. İyi olacağım."

Duke kıkırdadı. "Çok gözü pek birisiniz, Bayan Luck."

"*Şakacıyım* diyelim."

"Soğukkanlı," diye ekledi Goody.

Musluğu açtım. "Çiftlikte huysuz atlara ne yaparız biliyor musunuz?"

Mollie tabağını sertçe lavabonun yanına bıraktı. Kalçasını tezgâha yaslayarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben at değilim."

"Onları eğitiriz."

Yüzüne zoraki bir gülümseme takındı. Mollie, bulaşık deterjanının ferah kokusuna rağmen onun parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yakınımdaydı. "Ve işsiz kalan insanlara ne olur biliyor musun? Beş parasız kalırlar."

Sawyer ellerini çırptı. "Vay be, kız çok zeki."

"Sana atları hazırlamanı söylemiştim."

Mollie dudaklarını büzdü. "Atla gitme konusunda ciddisin yani."

"Evet, size çiftliğinizi gezdirmek için gerçekten zaman ayırıyorum. Bir şey değil."

"Pekâlâ." Bulaşık makinesini doldurmak için eğildiğimde bir süre bana baktığını hissettim. "Ata bineceğim. Ama Goody de bizimle gelecek. Beni bırakıp kaçmak ya da bir ayıya yem etmek gibi bir planın varsa da bu gerçekleşmeyecek."

Doğrulup bana uzattığı kirli gümüş çatal ve bıçağı aldım ve gülümsemesine karşılık verdim. "Çiftliğimizde ayı yok. Ama vaşaklarla çakallar var. Bir de sizi ve atınızı öldürebilecek kadar büyük çıngıraklı yılanlar."

"Burada karşılaştığım ilk yılan olmayacak."

O kadar hızlı cevap vermişti ki yüzüme sert bir tokat yemişim gibi hissettim.

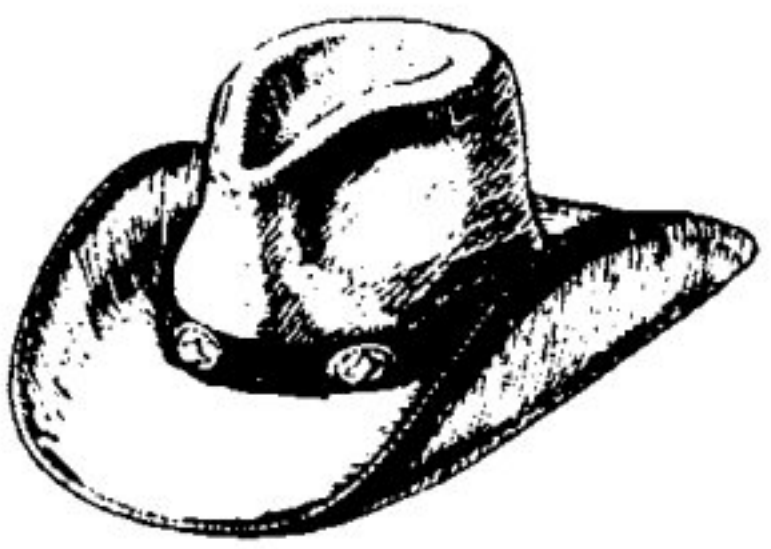
Sally sırıttı. "Onu sevdim."

Ben sevmemiştim. Ama biraz şans ve Güney Teksas sıcağının yardımıyla, bu benim şehirli kızla ilk ve son at sürüşüm olacaktı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cash

ŞANSINA KÜS

"Sirkte mi çalışıyoruz?" diye sordum Wyatt'la birlikte ahıra doğru ilerlerken Mollie'yi bir aşağı bir yukarı süzerek. "Dolly Parton bile her zaman Dolly Parton gibi giyinmiyor."

"Sakın Dolly hakkında kötü konuşayım deme." Mollie başparmaklarını dar kot pantolonunun kemer askılarından geçirdi. "Ve gördüğüm tek palyaço sensin."

Sawyer atlardan birinin eyerini sıkarken başını iki yana sallayarak kıkırdadı. Yirmi dakikadır burada, atları bağlamama yardım ediyordu. "Yanmayı seviyorum."

"Yapacak bir işin yok mu senin?" diye tersledim onu, sonra Mollie'ye döndüm. "Dolly kahrolası bir hazinedir. Ona asla hakaret etmem. Ama o burada süslü püslü kıyafetleriyle ata binip sığır gütmüyor, değil mi?"

Mollie'nin gözleri atın üzerinde gezinirken kocaman oldu.

"Sığır gütmek mi? Bu düşündüğüm şeyi mi?"

Sawyer'la bakıştık. Sırıtmamak için elimden geleni yapıyordum. Mollie bundan nefret edecekti.

"Bu, ineklerle ilgileniyoruz demek. Onları meradan meraya taşıyoruz. Hasta sığırlarla ilgilenmek, kaybolanları bulmak... Bu tür şeyler."

Wyatt dirseğini ahırın kapısına yasladı. "Bu arada Bayan Luck, kıyafetinizi beğendim."

Ben beğenmemiştim. Dar kot pantolonu ve neredeyse göbeğine kadar açılmış uzun kollu kot gömleğiyle rahat edemeyecek ve terleyecekti. İçinde dantelli mor bir sütyen vardı. Mor çizmeleriyle ve tertemiz şapkasının etrafına doladığı saçma tüylü kurdeleyle uyumluydu.

Başka tarafa doğru baktım. Açıkçası Mollie'nin bunu dalga geçmek için mi giydiğini yoksa normalde de bu kadar absürt mü olduğunu anlayamamıştım. Bu resmen saçmalıktı. Dışarısı yüz dereceydi. Bu şeyin içinde resmen eriyecekti. Ne kadar kirleneceğini söylemiyorum bile.

Gülümsedi. "Teşekkür ederim Wyatt. Ve bana Bayan Luck diye hitap etme konusunda şaka yapıyordum. Lütfen bana Mollie de."

Binek taşı ayaklarının dibine koydum. "Ata binme zamanı, Mollie."

"Sen değil, Cash. Sen bana Bayan Luck demeye devam edebilirsin."

Gözlerimi devirerek şapkamı kafama taktım. "Hadi gidelim."

"Goody nerede?"

"Buradayım!" diye seslendi avukat ağıldan. Gerçek bir Teksaslı gibi Goody de kamyonetinin bagajında yedek binicilik malzemeleri bulundururdu. Öğle yemeği bittikten on dakika sonra üstünü değiştirmiş ve eyere oturmuştu. "Acele etmeyin."

Mollie onu bekleyen kahverengi kısrağa şüpheyle baktı. "Lütfen bana adının Easy Rider olduğunu söyle. Ya da Sweetie. Ya da Sugar Puff."

Sawyer hâlâ gülümseyerek elini Mollie'ye uzattı. "Bu Maria. Babanın atıydı."

Mollie kıpırdamadan durdu. Yüzünde beliren duygular göğsümün sıkışmasına neden oldu.

Kendime onun para için burada olduğunu hatırlattım. Kendisi de böyle söylemişti.

Ama Garrett şu anda onu görse ne derdi? Kızının (öğleden sonra yapılacak tur için ışıltılı mor çizmeler giyiyor olsa bile) nihayet çiftliğe gelmesinden mutlu olacağını düşünmeden edemiyordum.

Onun Maria'ya bindiğini görse gurur duyardı.

Garrett'ın, Mollie'nin at sırtında çekilmiş fotoğraflarını sakladığını düşündüğümde içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Mollie'yi kovalamaya çalıştığımı bilse mutlu olmazdı. Ama doğru olan buydu, değil mi? Garrett, beni ve kardeşlerimi sevdiği gibi çiftliği de seviyordu. Emeklerimizin boşa gittiğini görmek istemezdi.

Nasıl aynı gene sahip olabilirlerdi bilmiyordum.

Mollie'nin daha eyere binmeden pes edip bizi oracıkta terk etmesini bekliyordum.

Ya da belki de bu olmasını istediğim şeydi.

Onun yerine Mollie, Maria'nın kadifemsi burnuna dokundu ve başındaki beyaz yıldızı okşadı. "Merhaba Maria. Ben Mollie. Babama iyi baktığını hissediyorum, öyle mi kızım?"

Maria, çok tatlı bir kız olduğu için Mollie'nin eline sokuldu ve başını Mollie'nin göğsüne yasladı.

"Yaa, ben de seni çok sevdim. Lütfen beni üzerinden atma. Ve eğer bana karşı sabırlı olursan, bu harika olur. Ben biraz ace-

miyim. Gençken ata binmiştim ama ata binmeyeli bir buçuk milyon yıl oldu ve biraz gerginim." Maria kişnediğinde Mollie dudağını ısırdı. "Tamam, çok gerginim."

Sawyer ve ben tekrar göz göze geldiğimizde kaşlarını çattı.

Garrett da Maria ile bu şekilde konuşmayı severdi. Kardeşlerim ve ben atın uzun zamandır kayıp olan kız kardeşimiz olduğuna dair şakalar yapardık. Annem bir kızı olmasını o kadar çok istemişti ki bir kızı olması için beş kez çocuk yapmıştı ve bu doğumlar hepsinin erkek olmasıyla sonuçlanmıştı.

"Patsy burada olduğu için şanslıyız," diye şaka yapardı Garrett. "Bazen cehennemin kapıları ve sizin aranızda duran tek şeyin o olduğunu düşünüyorum. Ya da hapishanenin."

Burnumdan keskin bir nefes alarak arkamı döndüm ve Kix adını verdiğim tayıma doğru ilerleyip eyerin üzerine oturdum. Bu sabah uzun boynuzlardan biriyle çarpıştığım için sol bacağım zonkluyordu. Ayrıca sırtım ağrıyordu çünkü yaşlanmıştım ve dün gece iyi uyuyamamıştım.

Mollie'ye bakarak babasının ölümü yüzünden uykusuz kalıp kalmadığını düşündüm. Yeterince dinlenmiş görünüyordu. Çünkü olanlara şahit olmamıştı.

Benim gibi Garrett'ın hastalığına dair ipuçlarını kaçırmamıştı. Garrett o hafta kolundaki ağrılardan şikayetçiydi. O sabah bir elini göğsünde nasıl tuttuğunu, açıkça acı çektiğini hatırlıyordum. Bir gece önce Patsy'nin pişirdiği etleri ve *jalapeño*lu mısır ekmeğini fazla kaçırdığını söyleyerek suçu mide yanmasına atmıştı.

Onun bir ağılın içinde yığılıp kaldığını, buzağıların cansız bedeninin etrafında mahşer günü gibi kalabalık oluşturduğunu görmemişti çünkü burada değildi.

Omuzlarım, yorgunluğumun ağırlığı altında çöktü. Arkama bakarak Sawyer ve Wyatt'ın Mollie'yi ata bindirmelerini izledim.

Onu eyere oturtmak için üç deneme ve birkaç "Ah, Tanrım," nidası gerekmişti.

"Başarabilirsin." Wyatt onun ayaklarını üzengiye geçirdi. "Hepimiz bir yerden başlamalıyız."

Ona hızlı bir binicilik dersi veriyordu. Atı nasıl yönlendireceğini, Maria'nın nasıl gitmesini, durmasını ve hızlanmasını sağlayacağını gösterdi.

Maria hafif yana yatınca Mollie'nin nefesi kesildi. "Peki en yakın hastane ne kadar uzaklıkta?"

"Iıı…" Sawyer ona dizginleri uzattı. "Bir şey olmayacak."

"O kadar uzak mı?"

"Şey—"

Kendi dizginlerimi elimde topladım. Diğer elimle, tüfeğimin güvende olup olmadığını kontrol ettim. "Tıbbi yardıma ihtiyacın olursa John B halleder."

Mollie kaşlarını çattı. "O bir veteriner değil mi?"

"Günün sonunda hepimiz hayvanız. Hadi gidelim."

Wyatt bana bir bakış attı. *Sabırlı ol. Üzerine gitme.*

Ailemi kurtarmak söz konusu olduğunda hiç sabrım yoktu.

Garrett Luck'ın çok sevdiği toprakları ve yaşam alanını korumak söz konusu olduğunda.

"Söylemeyi unuttum," dedi Sawyer. "Yarın akşam Ella'nın okulunda bağış toplama etkinliğimiz var. Kamyonete ihtiyacımız olacak."

"Senindir. Sadece eve dönerken benzin almayı unutma."

"Kamyonet demişken…" Wyatt şapkasını çıkarıp başını kaşıdı. "Sıvı yemle ilgili o aksilik ne oldu? Pikap hâlâ kokuyor."

"Tyler yarın saat sekizde döşemeleri dezenfekte etmeye gelecek."

Ahırdan çıkar çıkmaz güneş gömleğimi delip geçiyor, tenimi yakıyordu. Hava her yıl daha da ısınıyor ve sıcaklığın şiddeti ve

süresi artıyordu, öyle ki yaz mevsimi ekim ayının başına kadar sürüyordu.

Buna alışmıştım. Tıpkı arkamdan gelen mor prensese alıştığım gibi.

"Yüce Tanrım," dedi Mollie. "Bu sıcak gerçek olamaz. Burası Dallas'tan nasıl daha sıcak olabiliyor?"

"Aslında hemen hemen aynı." Mollie'nin yanına gelebilmek için atımı yavaşlattım. "Dallas'ta hiç dışarı çıkmıyorsun galiba."

"*Pickleball* oynuyorum." Burnunu çekti.

"İçki oyunları sayılmaz."

Gülmeye başladı. Yüksek, net ses içimde bir sarsıntıya neden oldu. "Bu bir içki oyunu değil. Yasalara uygun bir spor dalı."

"Elbette öyledir. Size göre alışveriş yapmak ve havuz kenarında bronzlaşmak da öyle."

"Pekâlâ o hâlde." Goody bize katılmak için koşarak geldi. "Sırada ne var, Cash?"

Çığlık atarak çiftlikten kaçması için Mollie Luck'ın saçlarını ateşe vermek.

"Bir ya da iki mera görmek. Nehir kenarında bir tur atmak. Buradaki onur konuğumuza işletmemizin büyüklüğü ve kapsamı hakkında bir fikir vermek."

Mollie'nin beni düzeltmesini bekledim. Çünkü o misafir değildi. Buranın yeni sahibiydi.

Ancak tek kelime etmedi. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Belki de bu, kalmayı planlamadığı anlamına geliyordu. O hâlde neden gelmişti ki?

İlk meraya doğru giderken at üzerindeki Mollie'ye göz kulak oluyordum. Aslında oldukça iyi gidiyordu. Çocukken öğrendiği düzgün formu koruduğunu görebiliyordum: Düz sırt, kalça hareketleri.

Bir şahin tepede daireler çizerek alçalınca Maria'yı ürküttü ve Mollie çığlık attı. Sağa dönüp dizginlerini tuttum ve çekiştirdim.

Aynı anda Mollie eliyle kolumu tuttu.

"Vay canına, kızım. Sakin ol. Sakin ol," dedim.

"İnan ki sana dokunmaktansa ölmeyi tercih ede—"

"Atla konuşuyordum." Dudaklarımın kenarları kıvrıldı.

Maria hareketlerini yavaşlattı.

"Ah." Mollie hâlâ kolumu ölümcül bir şekilde tutuyordu. "Özür dilerim. Ama aslında ölmek istemiyorum, o yüzden…"

"Ölmeyeceksin. Ben buradayken bir şey olmaz."

Gülünç şapkasının altından bana bakıyordu. Güneş ışığı yüzüne vuruyordu, göz bebekleri viski rengindeydi, kristal gibi parlıyorlardı. "Yani sen yokken bir *kazada* öleceğim öyle mi? Benden böyle mi kurtulacaksın?"

"Hayır, Bayan Luck. Kirli işi doğanın yapmasına izin verecektim." Önümüzdeki merayı başımla işaret ettim. "Dediğim gibi, orada işimi görecek bir sürü şey var."

Tekrar güldü. Belki de bu sefer bunu, onu güldürmek için bilerek yapmıştım.

"Ah, adam öldürme. Çok komik değil mi?" Mollie beni bırakmadan önce kolumu sıktı. "Sen komik bir adamsın Cash."

"Adam öldürme olayı aslında pek de komik bir şey değil," dedi Goody.

Mollie elini çekince kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Haydi devam edin. Önümüzde eğlenceli bir yolculuk var."

Öğle yemeğinde olduğu gibi muhabbetin çoğunu Goody'ye bıraktım. Lucky Çiftliği'nin işlerini en az benim kadar iyi biliyordu. Garrett'la yıllar boyunca o kadar yakın çalışmışlardı ki Goody, Hartsville'in en büyük toprak sahibi Tallulah Smith'le evli olmasaydı Garrett ile aralarında bir şeyler olduğundan şüp-

helenebilirdim. Tallulah sahibi olduğu Rattler'da ek iş olarak barmenlik yapıyordu.

Goody bir şeyler anlatıyordu. Bir gözüm Mollie'de, diğer gözüm geçtiğimiz meralardaydı. Eyerde rahat görünmüyordu ama attan inmiyordu da. Şikâyet etmiyordu, hakkını vermeliydim.

Yolculuk tamamen zaman kaybı olmamıştı çünkü dün kaybolan bir çift düveye rastladık. Bulundukları yeri telsizle bildirdim, güneydoğu merasının yanında, deredeki küçük bir adadalardı. Duke ve John B, bir römork ve tıbbi malzemelerle yola çıktıklarını haber verdiler. Düvelerden biri bu hafta başında ağılın arka tarafında duruyordu, bu yüzden John onu kontrol etmek istemişti.

Mollie eyerinde doğruldu. "İneklerin geri kalanı nerede?"

"Çok uzakta. Meralarda aşırı otlanmamaları için onları hareket ettirmeliyiz. Bu büyüklükteki bir sürünün yerini sık sık değiştiriyoruz. Şu tarafta, yaklaşık dört kilometre uzaktalar." Parmağımla uzakları işaret ettim.

Mollie'nin gözleri büyüdü. "Dört kilometre mi?"

"Bu hiçbir şey." Atımı döndürüp nehre doğru gittim.

"Lucky Çiftliği çok büyüktür ama tabii bazı ünlü çiftlikler kadar da büyük değil. Uzun süredir var olan eski çiftliklerden bazıları Rhode Island büyüklüğünde."

Goody gülümsedi. "Buraya gelene kadar Teksas'ın ne kadar büyük olduğunu anlayamıyorsun, değil mi Mollie?"

"Gerçekten hiçbir fikrim yoktu." Mollie elini başının üzerine koydu. "Vay canına."

Diğer yönü gösterdim. "Nehir, Garrett'ın çiftlikte en sevdiği yerdi. Orayı da görmelisin."

Ayrıca buradan itibaren yokuş çıkacağımız bir yolculuk olacaktı. Şehirli kız ne kadar uzun süre eyerde kalırsa yarın o kadar ağrı çekecek ve yorgun olacaktı bu sayede de her şeyden nefret edecekti.

Benden. Çiftlikten. Buradaki hayattan.

Ya nefret etmezse? Eğer o kalmaya karar verirse burada kalmamın imkânı yoktu. Ya beni kovacaktı ya da istifa etmek zorunda kalacaktım, buna hiç şüphe yoktu. Ama sonra ne olacaktı?

Gerçekçi olmak gerekirse Mollie kalsa da kalmasa da elim kolum bağlıydı.

Onu birkaç kez bana bakarken yakaladım. Belki de ona baktığımı bildiği içindi. Ama bana bakarken gözlerinde öfke ya da kızgınlık yoktu.

Ya da sık sık vücuduma bakarken. Beni kontrol mü ediyordu? Yoksa beni izleyip bazı ipuçları mı yakalamaya çalışıyordu?

İhtişamlı Colorado Nehri'nin üzerinde yükselen son tepeyi de aştığımızda ter içinde kalmıştım. Suyu görmeden önce kokusunu alabiliyordum. Topraksı hayvan kokusu, uzun süredir yağmayan yağmurun kokusu.

Mollie'ye bakarak tişörtümü çıkardım. Serinlemek için yüzmeye gitsem ne yapacağını merak ediyordum. Beni anında kovar mıydı? Yoksa sadece bakmaya devam mı ederdi?

Nehrin sakin akıntısı sessizliği bozuyordu.

Uçurumun tam kenarında durup attan indim. "Atları yürütmek daha güvenli. Burada yirmi metrelik bir uçurum var."

"Tamam." Mollie yere baktı ve ardından bakışlarını bana çevirdi.

"Attan inmeyi kolaymış gibi gösterdin ama nedense öyle olduğunu sanmıyorum."

Goody de eldivenlerini çıkararak attan indi. "Yardıma ihtiyacın var mı, Mollie?"

"Ben hallediyorum." Maria'nın yanına yanaşarak dizginlerimi gevşettim ama elimden bırakmadım. Kollarımı kaldırdım. "Atla haydi."

Mollie başını çevirip göz ucuyla bana baktı. "Adam öldürme konuşmamızı düşünüyordum da…"

Gözlerimi kısarak ona bakarken sıcaklık boynuma ve sırtıma baskı yapıyordu. "Seni düşürmeyeceğim. Düşürsem bile en kötü ihtimalle kolunu kırarsın."

"Sana güvenmiyorum."

"Başka seçeneğin yok. Ellerini omuzlarıma koy, gerisini ben hallederim."

Bir süre daha bana baktıktan sonra ona söylediğimi yaparak ellerini omuzlarımın üst kısmına koydu. Sıcak havadaki ısı bükülmesini görmezden gelerek gözlerimi eyerle aynı seviyede tuttum ve ellerimle Mollie'nin belini kavradım. O, attan indiğinde ben de onu kucağıma aldım. Ağırlığını gövdemde hissediyordum.

İyi olduğundan emin olmak için yüzüne baktım. Gözlerimiz birbirine kilitlendi. Sıcak havada bir kez daha etraf dalgalanmaya başlamıştı. Şimdi yüzü benimkinden birkaç santim uzakta olduğu için ne kadar güzel olduğunu görebiliyordum. Burnunda ve yanaklarında bir tutam çil vardı; gözlerinden bir ton daha açık kahverengi olan küçük noktalar, takımyıldızlar gibiydiler. Düz bir burnu vardı, ucu kalkıktı. Ve etkileyici, yumuşak dokulu dudakları…

Tüm bu lanet detayları fark ettiğim için kendimden nefret ettim.

Ona bakmadan duramıyordum ve bundan nefret ediyordum.

"Ah!" Mollie'nin nefesi kesildi, gözleri irileşti ve bir anda öne doğru atıldı. Ellerimle sıkıca belini kavrayarak ikimiz de yere düşmeden önce onu yakalamayı başardım. Yere küçük bir gümbürtüyle iniyordu, nefes alırken elleri hâlâ omuzlarımdaydı, "Çizmem kaydı. Çok özür dilerim."

"O çizmeler buraya pek uygun değil gibi," dediğimde ben de nefes nefese kalmıştım.

"Evet, onları ata binmek için üretmemiştim."

Onunla tekrar göz göze geldim. "Gerçekten bir çizme şirketin mi var?"

"Gerçekten bir çizme şirketim var, evet." Bakışlarını ellerine çevirdi ve gözlerini kırpıştırarak ellerini omuzlarımdan çekti. "Bu fikri üniversitede arkadaşımla birlikte bulmuştuk."

Rivers Çiftliği Anonim Şirketi'nin sahibi ve Lucky Çiftliği Anonim Şirketi'ni işleten biri olarak bunun ne tür bir özveri gerektirdiğini biliyordum.

Elbette, onun için zorlu işleri yapan başkaları da vardır, değil mi?

"Ne?" dedi.

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir şey. Gerçekten çalıştığına inanmamıştım."

Gözlerini kıstı. "Zamanımı bronzlaşarak ve alışverişe giderek geçirdiğimi düşündüğün için mi?"

"Ve *pickleball* oynayarak. Onu unutma."

Dudaklarının kenarları kıvrıldı. Mollie'yle flört mü ediyordum?

Neden Mollie'yle flört ediyordum ki?

"Ah! Aman Tanrım."

Goody'nin sesiyle arkamı döndüğümde Maria'nın geldiğimiz yöne doğru dörtnala koştuğunu gördüm.

"Dizginleri mi bıraktın?" dedim Mollie'ye bakarak.

Ellerini havaya kaldırdı. "Tutmamı söylemedin ki!"

"Aman Tanrım." Koşmaya başladım. "Maria! Buraya gel, kızım. Maria!"

Ama evren görünüşe göre beni sınamak istiyordu çünkü kısrak hızını artırarak daha da uzağa koşmaya başladı.

"Maria'yı yakalayacağım." Goody tekrar atına bindi. "İkiniz de burada kalın. Hemen döneceğim."

"Goody—"

"İkiniz burada kalın, ciddiyim. Küçük bir talihsizliğin turu bölmesine izin vermeyin."

Ben itiraz edemeden Goody, topuklarıyla atının yanlarına vurdu ve Maria'nın peşinden yola koyuldu.

Tek bir at ve cehennemden gelen şehirli kızla bir uçurumun kenarında mahsur kalmıştım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Mollie

AT SIRTINDA

Beni uçurumdan iter miydi?

Uçurumun kenarından bakarken ilk düşüncem bu oldu.

İkincisi ise, *onu önce ben mi itmeliydim?*

Uçurumun derinliği yirmi metreden daha yüksek görünüyordu. Görüşüm bulandı, kalbim göğsümün içinde hızla atıyordu.

Cash'e bir bakış attım. Kaşlarını çatmış eski tip telsizine bakıyordu, boştaki eliyle atının dizginlerini tutuyordu.

Uçurumun ilerisine doğru baktım. Nehir aşağıda sessizce akıyordu. Hayal ettiğimden daha güzel, daha büyük ve daha etkileyiciydi. Engebeli kırsalın içinden kalın bir halat gibi kıvrılıyor, ufak tepelerin üzerindeki bazı kısımlarda ise bunun gibi dik uçurumlarla kaplı bir yol çiziyordu. Yüzeyi yansıyan güneş ışığıyla parlıyordu, o kadar parlaktı ki görebilmek için için bir elimi gözlerime siper etmem gerekmişti.

Manzara sanki bir filme aitmiş gibiydi.

O kadar da güzel olmayan tek bir şey vardı: Cash'in yüzündeki ifade. Gözlerindeki öfkeli parıltı, kirli sakallı çenesinin sert duruşu. Adam öldürmeyi geçin, işte bu yüz saf cinayetin temsiliydi.

Maria'nın dizginlerini yanlışlıkla bıraktıktan birkaç dakika sonra aptallığımdan dolayı kendime kızdım. Cash çok soğukkanlı ve sakindi ayrıca evet, kovboyluk işlerini yaparken çok seksi gözüküyordu.

Bu arada ben de berbat durumdaydım. Gerçekten. Sanırım üzerimdeki giysilerin hepsi terden ıslanmıştı. Çoraplarım ve sütyenim de dâhil.

Maria'nın kaçmasının sebebi ben değildim. Yani tam olarak. Dizginleri bırakmamam gerektiğini bilmiyordum. Ama yine de utanıyordum. Cash son birkaç dakikayı telsize bir şeyler bağırarak geçirmişti, stresli olduğu açıktı.

Goody ve Maria henüz dönmemişti.

Derin bir nefes alarak kenara yaklaştım. Az önce yaptığım aptalca hata yerine babamı düşünmeye çalışıyordum.

Ama babamla olan ilişkim de bir başka aptalca hatam değil miydi zaten?

"Uçuruma çok yakınsın," diye bağırdı Cash ve irkilmeme neden oldu. "Tanrı şahidim olsun, eğer senin arkandan oraya inmek zorunda kalırsam—"

"Özür dilerim, özür dilerim." Geri çekildim ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Burası çok güzel. Babamın burayı neden sevdiğini anlayabiliyorum."

Bu söylediğim Cash'in yüz ifadesinin hafifçe yumuşamasına neden oldu. "Su dağlardan geliyor, bu yüzden buz gibi. Gün bittikten sonra burada balık tutmayı severdi. Serinlemek için harika bir yol. Aklını başına toplamak için."

Babam ve benim kıyıda ayakkabılarımızı çıkarıp ayaklarımızı suya soktuğumuzu hatırlıyordum. Hava soğuktu. Yine de suda ayaklarımı çırparken çığlık atmama gülmüştü. Bir süre sonra bana nasıl yem takılacağını ve nehirde nasıl olta atılacağını göstermesini izlemiştim. Kendimi sersemlemiş gibi hissettiğimi hatırlıyordum. Mutluydum. Sanki dünyada olmayı tercih edeceğim başka bir yer yokmuş gibiydi.

Genelde karnım ağrırdı. Ama şu anda göğsüm her şeyden daha çok sızlıyordu. Yukarı doğru yayılan ve boğazımı sıkan bir sızı.

Benimle böyle anılar biriktirmediği için babama kızgındım. Ona daha fazla açılmadığım için kendime kızgındım. Ona, para dışında ondan ne istediğimi söylemediğim için.

Çok öfkeliydim. Gözlerimin yaşlarla dolması sürpriz olmamıştı.

Telsizin cızırtısı beni tekrar şimdiki âna ve utanç duyduğum gerçekliğe döndürdü.

"Az önce Goody aradı." Sanırım konuşan Sally'ydi. "Maria'yı yakaladı ve herkes çok mutlu. Ama bir işi çıktı ve gitmek zorunda kaldı. İkiniz kendi başınıza dönmek zorundasınız."

Cash başını arkaya eğdiğinde boynunun kalın kasları ortaya çıktı. Âdemelması yutkunurken hareket ediyordu.

Adam birinci sınıf bir pislik olabilirdi. Ama şu anda onun adına biraz kötü hissediyordum. Sınırlı süredeki gözlemlerime göre Cash, gerçekten de çiftlikteki ihtiyaç duyulan kişiydi. İnsanlar ona sorunlarıyla geliyordu ve onun her zaman bir çözümü vardı. Bu tür bir sorumluluğun, sürekli sorunlar seliyle uğraşmanın ağır bir yük olduğunu hayal edebiliyordum.

İhtiyacı olan son şey bir sorun daha çıkmasıydı. Ama işte buradaydım, mor bir kurdeleye sarılmış devasa bir baş belasıydım.

Sen de insansın. Hata yapmaya hakkın var. Terapistimin cümlelerini kafamda tekrarladım.

Baş belası olsam da olmasam da babamın çiftliği bıraktığı kişinin ben olduğumu kendime hatırlattım. Kalbimi ve ruhumu verdiğim şirketi ayakta tutmak için bu paraya ihtiyacım vardı. Burada olmaya hakkım vardı.

Tıpkı Cash'in sinirlenmeye hakkı olduğu gibi.

Bir süre sonra Cash başını kaldırdı ve telsizi ağzına doğru götürdü. "Kimse bizi almaya gelemez mi?"

"Elimiz kolumuz bağlı. Ella uyumayı reddetti, bu yüzden Sawyer eve geri dönmek zorunda kaldı. Bir kovboy eksiğimiz var ve bir kovboy daha veremeyiz."

Cash başını iki yana salladı. "Demek gelemiyorsunuz. Pekâlâ, biz şimdi geri dönüyoruz."

Midem bulanmaya başlamıştı. Bu ne anlama geliyordu? Geri mi dönüyorduk? Tepelere doğru baktım, ahırı ya da evi göremiyordum. *Çok* uzaktaydık.

Cash telsizi tekrar eyer çantasına soktu. Sonra atın karnına dolanan kalın deri kayışı kontrol etti.

Midem bir takla attı. Ah, hayır.

Hayır, hayır, hayır.

"Turu kısa kesmek zorundayız," dedi. "Bir ata iki kişi bineceğimize göre geri dönmemiz biraz zaman alacak. Hadi gidelim."

Kalbim paniğe kapılmış bir kuş gibi göğsümde çırpınıyordu. "At ikimizi de taşıyabilir mi?"

Cash güneş gözlüğü takmamıştı, bu yüzden bana gözlerini kısarak baktı. "Fazla seçeneği yok, değil mi?" dediğinde göz kenarlarının kırıştığını görebiliyordum.

"Ben yürüyeceğim."

"Bu çizmelerle çeyrek kilometre bile gidemezsin." Elini bana uzattı. "Yılanları da unutma."

"Burada tam olarak kaç tane dişli hayvan var? Hepiniz nasıl hâlâ hayattasınız?"

Dudakları yakışıklı bir sırıtışla kıvrıldı ve bu da midemi bambaşka bir nedenle altüst etti. "Onlarca yıllık deneyim. Acemi şansı. Hadi gidelim."

Başımı çevirdiğimde nehre son bir kez baktım. *Baba, eğer oradaysan, lütfen bundan kurtulmama yardım et.*

Derin bir nefes alıp Cash'e ve onu bekleyen atına doğru ilerledim. "Ruhuna uygun siyah bir at mı seçtin?"

"Şeytan gibi sürüp sürmediğimi bilmek ister misin?" Kenara kayarak atı işaret etti. "Eyere bin ve öğren. Atın dizginlerini sol elinle tut, sonra o elini eyerin kulpuna koy."

"Fazla seçeneğim yok, değil mi?" Gözlerimi devirerek bana söylediğini yaptım. "İçimden bir ses şeytanın senin üzerinde hiçbir etkisi olmadığını söylüyor."

"Ne kadar şanslısın, değil mi? Şimdi diğer elini eyerin arkasına koy ve sol dizini bük." Cash çömelip bacağımı tutu. Bir eli dizimde, diğeri bileğimdeydi. Birden vücudumda olanların farkına vardım: Çok sıcaktım ve karnımda kelebekler uçuşuyordu. Kavrayışı nazik ama sağlamdı. Kendinden emindi.

"Bacağını yukarı kaldıracağım. Seni kaldırdığımda diğer bacağını eyerin üzerinden at. Gerisini ben hallederim. Üçe kadar sayınca kaldıracağım."

Beynim kısa devre yapmıştı. Belki de bu yüzden Cash üçe kadar sayarken ben sadece bir dizim bükülmüş, donmuş bir şekilde orada öylece duruyordum.

Bacağımı kaldırıp vücudumu atın üzerine atmak için bir sıçrama tahtası gibi kullandığında çığlık attım. Diğer bacağımı atın yan tarafına atmayı başardığımda eyere bir gümbürtüyle oturdum.

Sanki bunu daha önce yapmışım gibi hissediyordum.

Bunu daha önce yapmıştım. Ama yirmi yıl önceydi. Kas hafızasının o kadar uzun sürmesine imkân yoktu, değil mi?

Kendimi çok ama çok yüksekteymişim gibi hissediyordum. Cash'in atı Maria'dan daha uzundu. Altımda usulca kişniyordu.

Cash'in eli şu anda baldırımın üzerindeydi, çizmemi sert bir hareketle üzengiye geçirdi.

Yanıyorum. Yardım edin. "Bana bu şekilde davranma."

"İzle de gör, Şehirli Kız. Öne doğru kay. Biraz daha. Tanrım, Mollie." Ellerini kalçalarıma koydu ve beni eyer kaşına doğru çekti. "İşte oldu."

Sonra bir şekilde, hiç yardım almadan arkamdan ata tırmandı. Üzengiyi bile kullanmamıştı.

Atın sırtına, eyerin arkasına bindiğinde bu yolculuk sırasında ne kadar yakın duracağımızı ancak anladım.

Çok, çok yakın.

Nefes alamıyordum. Düzgün düşünemiyordum. Sadece göğsünün sırtıma yaptığı baskıyı hissedebiliyordum. Kalçaları benimkileri destekliyordu, kıçım düzgünce onun bacakları arasına yerleşmişti. Kollarını bana doladı, dizginler elindeydi.

Cash omuzlarımdan ayakkabılarıma kadar tam anlamıyla bana yapışmış durumdaydı.

Dilini şaklatıp atı ileri doğru sürerken tereddüt etmedi. Nazik olmaya çalışmamıştı bile. O saf yetenek, sertlik ve öz güven… Dürüst olmak gerekirse yapmacıklıktan yoksun olması müstehcen derecede seksiydi.

Atın her adımında pantolonumun fermuar kısmının eyer kaşına baskı yapması ve beni tam da istemediğim yerimden vurması hiç de yardımcı olmuyordu.

Kaskatı kesilmiştim, gözlerimi sıkıca kapattım. Umarım alevler içinde kalmazdım. Ya da bayılmazdım. Ya da bu gece

rüyamda arkamda duran ve aynı zamanda tam bir pislik olan, uygunsuz derecede muhteşem kovboyla seviştiğimi görmezdim.

"Atla birlikte hareket etmelisin." Cash kasıklarıyla arka tarafımı dürttü. "Yoksa canın yanar."

O kalçalarını hareket ettirip beni de hareket ettirmeye teşvik ederken tek yapabildiğim çırpınmamaktı. İstenmeyen bir arzu dalgası içimde ilerlerken kafa derim karıncalanıyordu. "Eee... Şey, ben... Sen beni becerirken ben de atı beceriyormuşum gibi hissediyorum."

"Seks yok. Sadece binicilik."

Sesinden sırıttığını anlayabiliyordum. Kalçalarını tekrar hareket ettirdi.

Sadece temasın şiddetini azaltmak için ben de kendiminkini aynı anda hareket ettirdim. "Yürüyen ve konuşan bir cinsel taciz davası faili olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Ben seni eyerde tutan adamım. Konuşmalarına dikkat etsen iyi olur." Dilini tekrar şaklattığında at hızlanmaya başladı.

Artık kimin üzerine oturduğumu bilmiyordum, atın mı kovboyun mu?

"Sakın... Sakın..."

"Ne dedin, Şehirli Kız?"

"Bana öyle deme—Aaah!" At bir çalıya çarptığında yana doğru eğildim.

Cash hemen beni düzeltti, elimi tutup eyer kulpunun üzerine koydu. "Sıkı tutun. Daha sıkı. İki elinle. Tutun, Mollie. Hadi."

"Sen ne dediğinin farkında mısın?" Paniklemeye başlamıştım. Çok hızlı hareket ediyorduk, ben o kadar rahatsız edici bir şekilde sıcak ve telaşlıydım ki gerçekten bayılacağımdan endişeleniyordum.

"Düşmeyeceksin."

"Klişe son sözler."

Cash dizginleri çekti ve at yavaşladı. "Şimdi iyi mi?"

"Hayır." Yutkundum. "Ama bu daha iyi."

"Çünkü at binmede daha iyiye gidiyorsun. Bak, artık atla birlikte hareket ediyorsun."

Aşağıya bakıp vücudumun atın adımlarıyla aynı anda dalgalandığını görene kadar bunu yaptığımı fark etmemiştim.

"Ne de olsa sen Garrett'ın kızısın," dedi Cash kıkırdayarak. "Adam aşırı profesyonel şekilde ata binebiliyordu."

Kalbim sıkıştı. Cash, babamın hiç tanıma fırsatı bulamadığım bir parçasını görmüştü. Son üç aydır duyduğum suçluluk (ve tabii pişmanlık) hissi göğüs kafesime baskı yapıyordu.

Aynı zamanda, Cash'in bana iltifat ettiği gerçeğiyle nabzım tekledi. El altından etmişti, tabii. Ama beni dünyaya getiren adama benzediğim fikri içimi biraz olsun yumuşatmıştı.

Ben de Cash'in vücuduyla aynı anda hareket ediyordum. Belki de bu yüzden, dikkatimi dağıtmak için çaresizce, "İkiniz yakın mıydınız? Sen ve babam?" diye sordum.

"Öyleydik."

"On iki yıl birlikte mi çalıştınız?"

"Evet."

"Nasıl bir duyguydu?"

Nefes alırken Cash'in göğsü kürek kemiklerime baskı yaptı. "Garrett harika bir patrondu. Harika bir arkadaştı. Bize adil ve hak ettiğimizden daha nazik davranırdı. Bildiklerimin çoğunu ondan öğrendim."

Boğazımdaki ani oluşan yumruyla yutkundum. Babamın çalışanlarına karşı iyi davrandığını duymak hoşuma gitmişti. Ama bu, neden bana o kadar da iyi davranmadığını merak etmeme neden olmuştu.

"Lucky Çiftliği'ne nasıl geldin?" diye sordum.

Bir nefes daha aldı. "Ailem öldükten sonra Rivers Çiftliği'nin bakımını yapacak paramız yoktu. On dokuz yaşındaydım ve bakmam gereken dört kardeşim vardı. Garrett bizi kanatları altına aldı, bize iş ve kalacak bir yer teklif etti, böylece ailemin arazisindeki evi ekstra gelir için kiralayabilecektik. O zamandan beri buradayım."

"Vay be." Tekrar yutkundum, gözlerim yanıyordu. "Bu senin için çok zor olmalı."

"Eğlenceli değildi. Ailem üniversiteye giden ilk Rivers olmamı çok istiyordu ama ben ikinci yıl okulu bırakmak zorunda kaldım."

Göğsüm sıkıştı. "Kötü olmuş."

"Ancak her şeyi yoluna koyabildik."

Gülsem mi ağlasam mı bilemiyordum. Huysuz Kovboy gizliden gizliye iyimser miydi? Ve gerçekten, ailesini kaybettikten sonra nasıl hayatta kalabilmişti? On dokuz yaşında, kardeşlerini yetiştirmenin büyük sorumluluğuyla karşı karşıya kaldığında nasıl yıkılmamıştı?

Ailesinin hayallerinden vazgeçmek zorunda kaldığında nasıl hissetmişti? Peki ya onun hayalleri?

Bunlar neden umurumda olsun ki?

"Baban," Cash atı tırısa kaldırdı. "Bize çok yardımcı oldu. Beşimizle ilgilenmekle meşguldü."

Kızıyla ilgilenemeyecek kadar mı meşguldü?

Gözlerimi kırpıştırıp tepelere doğru baktım. Gökyüzü turuncu bir renge bürünmüştü. Akşam vaktiydi ve hava sonunda serinlemek üzereydi.

Bu şimdiye kadarki en uzun gün olmuştu.

İçim sızlıyordu. Ve dışım— Ah, neden terli gömleğimin Cash'inkine yapışmasından iğrenmiyordum?

"Bu yüzden teorik olarak çiftliği sana bırakacaktı." Öfke güvende hissettirirdi. Bu duygusal şeyler değil. "Çünkü sen onun oğlu gibiydin."

Cash arkamda kaskatı kesildi. "Garrett için ne ifade ettiğimi bilmiyorum. Ama o benim için baba figürüydü. Gerçekten ihtiyacım olduğunda ortaya çıktı." Durakladı. "Onu seviyordum."

Daha fazla öfke. Gözlerimdeki yanma dayanılmaz hâle geliyordu. "Ben de onu severdim."

Bir duraksama daha oldu.

"Bir ebeveyni kaybetmek… Sanırım yaşadığım en berbat şey bu."

Cash ne hissettiğimi bilirdi. Eğer söyledikleri doğruysa tüm ebeveynlerini kaybetmişti.

Bu acımı hafifletmezdi. Ama bir nebze de olsa anlaşılabilir oluyordu. Bu adam da bunları *yaşamıştı*. Bir insan bu kadar şeye yıkılmadan nasıl dayanabilirdi?

"Oldukça berbat, evet." Gözlerimi gömleğime silmek için omzumu kaldırdım. "Dürüst olmak gerekirse endişelenmem gereken bir kardeşim yok."

"Keşke kederin geçeceğini söyleyebilseydim."

Güldüm ama sesim üzgün çıkmıştı. "Ne kadar da pozitifsin."

"Sana yalan söylememi mi istiyorsun?"

"Hayır. Şey, belki. Bilmiyorum." Ayaklarına baktığımda göğsüm sıkıştı. "Bunlar babamın çizmeleri, değil mi?"

"Nereden biliyorsun?"

"Onları hatırlıyorum. Eşyalarını sonsuza dek saklardı."

Ve Cash çizmeleri ayağından çıkarmıyordu. Onları babamı onurlandırmak için mi giyiyordu? Onun anısını canlı tutmak için miydi?

Dürüst olmak gerekirse, bu iki fikir de hoşuma gitmişti.

Cash kıkırdadı. "Alışverişten bu kadar nefret eden biriyle daha önce hiç tanışmamıştım."

"O ve annemin birlikteliklerine devam edememesine şaşmamalı."

Cash bir şey söylemedi. Yüzüm yanıyordu. Neden bu kadar çok şey paylaştığımı bilmiyordum. Belki de atın sürekli hareketi ve Cash'in iri bedenine sarılmış olmak beni yanlış bir güven duygusuna sürüklemişti.

"Garrett çizmeleri bana otuzuncu yaş günümde verdi. Otuzuncu yaş günü için annenden bir hediye olduğunu söyledi," dedi Cash birkaç dakikalık rahatsız edici sessizlikten sonra.

"Bu annemin babama alacağı türde bir şey, evet."

"İlişkiler kolay değildir. Baban çok pişmanlık yaşadı."

Nabzım hızlandı. Cash babamla ilgili şeyleri anlatıyordu ve ben nedenini bilmiyordum. Bu bir çeşit dikkat dağıtma taktiği miydi? Yoksa gardım düşmüşken saldırabilmek için ona güvenmemi mi bekliyordu?

"Bu pişmanlıklarını seninle hiç paylaştı mı?"

"Bazen anlatırdı. Çiftlikte günler uzun. İnsan yalnızlaşıyor. Ben büyüdükçe Garrett bana açıldı. Sen ve annen, ikiniz de onun hikâyesinin büyük bir parçasıydınız."

Alay etmeye başladım çünkü alay etmezsem gözyaşlarına boğulacağımdan endişeleniyordum. "Bana öyleymiş gibi gelmedi."

"Senin hakkında konuşurdu." Cash eyerde kaydı. "Hem de çok."

"İşte şimdi yalan söylüyorsun."

"Bana birçok şey diyebilirsin, Şehirli Kız ama yalancı diyemezsin."

"Bana Şehirli Kız demeyi bırak."

"O zaman sen de şu şehirli kız saçmalıklarını bırak. Çiftçi olmak istiyorsan bir çiftçi gibi davran."

Başımı çevirdim, şapkamın kenarı onunkine takıldı. "Çiftlik sahibi olmak istemiyorum. Bu hayat hiç ilgimi çekmiyor. Ben sadece—"

"Para için buradasın." Mavi gözleri benimkileri delip geçiyordu. Gözlerimi kaçırmamak için kendimi zor tuttum, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzaklıktaydı. "Şimdi bana yalan söylediğimi söyle."

Neden ona gerçeği söylemiyordum ki? Benden daha fazla nefret etmesine neden olacaksa ne olmuştu? Belki istifa eder ve bu sorunu benim için çözerdi. Ya da en azından mesafesini korurdu.

"Para bunun bir parçası, evet. Ama madem dürüstlükten yanasın, senin de çiftliği bu yüzden yani para için istediğini söylersem yalan söylememiş olurum, değil mi?"

Burun delikleri genişledi. Gözleri dudaklarıma kaydı ve bir an için beni öperek susturması gibi çılgın bir fikre kapıldım.

Bir parçam bunu gerçekten yapmasını umuyordu. Suratının tam ortasına bir tokat atmak ne kadar tatmin edici olurdu ama.

"Sana söylediklerimi duymadın mı?" Yine bana baktı. "Vazgeçmek zorunda kaldığım onca şeyi? Tabii ki parayı istiyorum. Parayı istiyorum çünkü Rivers Çiftliği'ni böyle görünmesini sağlayacağım." Çenesiyle etrafımızdaki araziyi işaret etti. "Ailemin topraklarını hayata döndürmek her zaman amacım olmuştur. Baban da bunu biliyordu."

Konuşmak için ağzımı açtım. Ancak yeniden kapadım.

Elbette Huysuz Kovboy'un Lucky Çiftliği'ni istemesinin asil bir nedeni vardı. Ve tabii ki göğsümdeki ağrı mideme yayılmıştı.

Belki Cash öylesine pislik değildi. Belki de on yılı aşkın bir süredir dünyanın yükünü omuzlarında taşıdığı için huysuzlaşmıştı. Ailesini kaybetmişti. Kardeşlerini büyütmüştü.

Babamı kaybetmişti.

"Bunu bilmiyordum," dedim sonunda.

Çenesi titredi. "Sorsaydın söylerdim."

"Sanki sen bana sordun da."

"Hep ben, ben, ben. Sen hep böylesin, değil mi?"

Gözlerimi kıstım. "Biliyor musun, ben de tam senin için üzülmeye başlamıştım."

"Bana üzülmene ihtiyacım yok."

"Senin görüşüne ihtiyacım yok." Başımı çevirip omurgamı dikleştirdim, yüzüm yeniden yanmaya başlamıştı.

Onu kovmalıydım. Hem de şu an. Ama bu beni pislik yapardı, değil mi? Ve gerçekçi olmak gerekirse ben kendi alanımın çok ama çok dışındaydım. Bir ustabaşının çiftliğin işleyişi için ne kadar önemli olduğunu biliyordum ve bu kadar kısa sürede başka bir adamı nereden bulabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Bildiğim bir şey vardı. İtiraf etmekten nefret etsem de bu küçük dünyanın dönmesini sağlayan şey paraydı. Eğer çiftlikte kalacaksam, eğer burada olduğum kısa süre boyunca çiftliği babamı gururlandıracak şekilde yöneteceksem Cash Rivers'ın yardımına ihtiyacım vardı.

"Babam neden çiftliği sana bırakacağını söylemesine rağmen vasiyetinde bunu değiştirmedi?" diye sordum.

Cash'in omuz silktiğini hissettim. Bu hareketle karnı sırtıma değdiğinde nabzım hızlandı. Ancak bunu görmezden geldim.

"Bilmiyorum."

"Ama Goody ile yakından çalıştıklarını söylemiştin. Bunu vasiyetine yazması için onu teşvik edemez miydi?"

"Goody her zaman çiftlikteydi, evet. Neden bir ata bu kadar çabuk binebildiğini sanıyorsun? O kısrağa o kadar sık biniyor ki o at artık neredeyse onun sayılır."

"Ah. Doğru."

"Ama evet, sanırım vasiyeti değiştireceğini düşündü ve sonra... Kim elli altı yaşında ölmeyi planlar ki?"

Babam hakkında bildiğim tek şey buydu. "Her zaman çok formdaydı."

"Kovboyluğa devam etmek istiyorsan öyle olmalısın," diye yanıtladı Cash.

"Bence babam kovboy olmayı her şeyden daha çok severdi," diye alay ettim.

"Bu doğru değil."

"Bunu bilemezsin," diye çıkıştım ona.

Cash dizginleri çekerek atı durdurdu. Başımı biraz çevirdim, böylece Cash'i yandan görebiliyorum.

Kaşlarımı çattım. "Ne oldu?"

"Onu senden daha iyi tanıdığım için bana kızıyorsun, değil mi Şehirli Kız?"

Arkamı döndüm, gözlerim yaşlarla dolmuştu. Üzülmekten çok kızgındım ama ne zaman üzülsem ağlardım. Genellikle kimseyi üzmemek için bunu saklamaya çalışırdım. En azından kendimi utandırmamı engellerdim. Ama siktir et. Cash acımasız bir dürüstlük istiyorsa alacaktı.

"Evet, kızgınım." Kolumla gözlerimi sildim. "Belki bu beni zavallı biri yapıyor ama önemi yok. Babam hepinize karşı çok iyiydi... Lanet olsun, keşke bana da o kadar iyi davransaydı."

Cash bir süre sessiz kaldı. "Seni üzmek istememiştim."

"Niyetin umurumda bile değil. Beni eve geri götür, Cash."

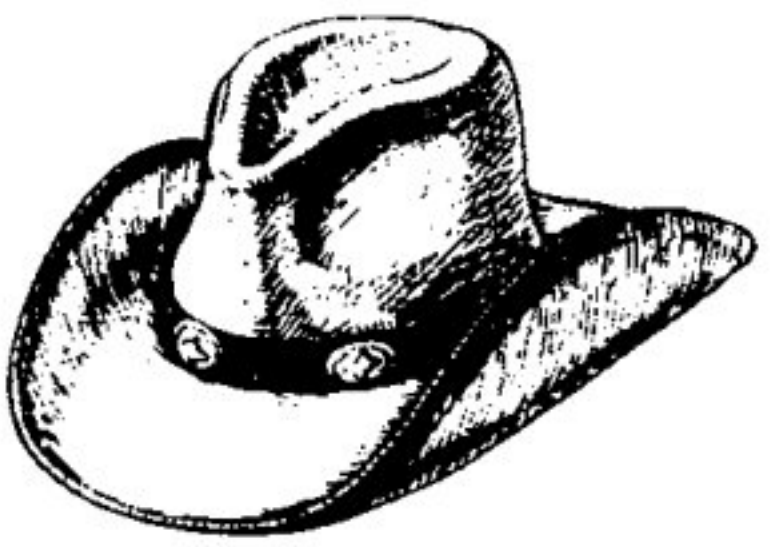
"Mollie—"

"Daha fazla konuşmak istemiyorum."

ONUNCU BÖLÜM

Cash

TEKSAS PETE ACI SOSU

Uyuyamıyordum. Genellikle bir keder dalgası vurduğu ve zihnimi susturamadığım için uyuyamazdım.

Ama bu gece Mollie'yi son gördüğümden bu yana üç gün geçmesine rağmen onu düşünmeden edemiyordum.

Onu ağlatmıştım. Çok ileri gitmiştim ve dünyada herkesten çok saygı duyduğum adamın kızını *ağlatmıştım*.

Dürüst olmak gerekirse, Garrett'ı ve çiftliği ağlayacak kadar önemsediğini düşünmemiştim. O bizi hiç ziyaret etmemişti. O ve babası pek yakın değillerdi. Ama bu, babasının ölüm haberinin kalbine bir ok gibi saplanmadığı anlamına gelmiyordu.

Biliyordum. Ebeveynlerinden birini kaybetmenin, onu derinden etkilemediğini düşündüğüm için utanıyordum. *Keşke bana da o kadar iyi davransaydı.* Tanrım, Garrett'ın kardeşlerime ve bana ne kadar iyi baktığını yüzüne vurmam çok canını yak-

mış olmalıydı. Kasıtlı olarak yapmamıştım ama yine de... Ona, unutmayı tercih ettiği bir geçmişi hatırlatmam doğru değildi.

O gün eve döndüğümüzde Mollie tek kelime etmeden çekip gitmişti. Akşam yemeğine de katılmadı. Yemekte Patsy'nin yargılayıcı bakışlarına ve Wyatt'ın pek de zekice olmayan sorularına elimden geldiğince göğüs germeye çalışmıştım.

O günden beri Mollie'yi görmemiştim. Patsy, Mollie'nin geç saatlerde kahvaltı ya da öğle yemeği yemek için odasından çıktığı zamanlarda onunla birkaç kez konuştuğunu söyledi ve Wyatt da dün akşam yemekten önce onunla karşılaştığını anlattı. Şirket işleri üzerinde çalıştığını ve meşgul olduğunu söylemişti ama içimden bir ses başka nedenlerle bizden kaçtığını söylüyordu.

Özellikle benden kaçıyordu çünkü akla gelebilecek her çizgiyi aşmıştım ve ona tam bir pislik gibi davranmıştım.

Bu tam olarak istediğim şeydi. Mollie'nin buradan kaçmasını sağlamak. Ama zafer hissi umduğum kadar tatmin edici gelmemişti.

Aslında, oldukça berbat hissediyordum.

Klimanın sesi sessizliği doldururken yatağımda uyanık bir şekilde uzanıp tavana bakıyordum.

Babası gibi belki Mollie'nin de pişmanlıkları olabilirdi. Keşke başka türlü söyleseydim ya da yapsaydım dediği şeyler...

Belki de düşündüğüm kadar dikkatsiz ya da bencil değildi. Bakışlarımla buluşmak için başını çevirdiğinde yüzündeki ifade, gözlerinde gördüğüm kırılganlık, zekâ, ilgi...

Tam bir afetti. At sırtında da fena değildi. *Pickleball* gerçekten iyi bir egzersiz olmalıydı çünkü arkasında ben olsam bile eyerde bu kadar uzun süre kalmak için güçlü bacaklar ve yeterli miktarda dayanıklılık gerekirdi. İkimiz de terlemiştik ama bu onu daha da güzelleştirmişti. Teni öğlen güneşinde parlıyor-

du. Ve benimle birlikte at üzerinde hareket etme şekli… İlk başta tereddüt etmişti ama zaman geçtikçe daha kendinden emin hareket etmeye başlamıştı, aklına koyarsa iyi bir binici olabileceğini düşünüyordum. O küçük, ince vücudu şaşırtıcı derecede esnekti.

Çarşafları yatağımın altına doğru tekmelerken gözüm aletime takılınca irkildim. Terliyordum. Bütün gece yarı sert hâldeyken birden sertleşmiştim.

Elimi aşağıya doğru kaydırıp derin bir nefes aldım. Aletim çoktan zevk suyuyla ıslanmıştı.

Yüce Tanrım. Şehirli kızı düşünürken mastürbasyon yapmaktan başka bir şey istemiyordum.

Evet, o çok çekiciydi ve açık sözlüydü. Ayrıca geçen gün, yıllardır ilk kez babasının çiftliğine dönmüş olmanın ezici deneyimine rağmen beni bırakmamıştı.

Ama Mollie aynı zamanda açgözlü ve kendini beğenmiş biriydi. Ve giydiği şeyler… Aynı atta önümde giderken neredeyse gömleğinin altını görebiliyordum. Göbeğine kadar tamamen açılmasına ramak kalmıştı, bu da kalçalarını benimkiyle aynı anda hareket ettirirken göğüslerinin yumuşak kıvrımlarını görmemi sağlıyordu.

Aletimi sıkıca kavradım. Kendime sadece rahatlamak istediğimi çünkü rahatlamazsam uyuyamayacağımı söyledim.

Kendime, bu kadar muhtaç olduğum için sertleştiğimi çünkü sevişmeyeli çok uzun zaman olduğunu söylüyordum.

Her şey çirkin ve hızlı bir şekilde gerçekleşiyordu. Sert el hareketlerim. Mollie'nin görüntüleri. Bir çitin üzerine doğru eğilmiş, bir sandalyenin üzerine eğilmiş, yatağımın kenarına eğilmiş… Geçen gün onda gördüğüm açgözlülükle onu beceriyordum. Beni içine alıyordu.

Tanrım, içindeydim. Sonra aletimi ağzına aldığını hayal ettim. Aletimi emerken kendisiyle oynuyordu. Elini iterek uzaklaştırmaya çalışıyordum ama o beni görmezden geliyor, parmaklarını tekrar tekrar klitorisinin üzerinde gezdiriyordu.

Onun haylazlıkları, engellemelerime karşı gelmesi… Şiddetli bir şekilde elime boşaldım.

Hâlâ uyuyamıyordum. Saat üç buçukta duş aldım ve kot pantolonla gömlek giydim, kemer takıp Garrett'ın çizmelerini ayağıma geçirdim.

Her zaman onu gururlandırmak istemiştim. Bu da Mollie ile konuşmam gerektiği anlamına geliyordu. Şu anda kovulmayı göze alamazdım. Ve belki de…

Yani, ya Garrett birlikte çalışmamızı istemişse? Bunu neden istediğine dair en ufak bir fikrim yoktu ama kızına karşı yaptığı hatalar yüzünden çok üzüldüğünü biliyordum.

Mollie ve benim birlikte çalışmamızı istememiş olsa bile ve hatta vasiyetini güncellemeyi gerçekten unutmuş olsa bile yine de bunu halletmem gerekiyordu.

Ve evet, belki Mollie ile bir tür iş ilişkisi kurarsam kardeşlerimle bana ileride yarar sağlayabilirdi.

Belki de ona iyi davranırsam sonunda sıkılır ve tüm zamanını daha parlak kovboy çizmeleri yaparak geçirir, çiftliği bana ve çocuklara bırakırdı. Ve tabii ki Ella'ya.

Bir yıl bir şey değildi.

Bir yıl boyunca her şeyi yapabilirdim. Dört kardeşime ve yeğenime göz kulak olabilirdim. On beş bin büyükbaş hayvana bakıyordum.

İkimizden birinin ya da ikimizin birden cansız bedeni bir çukura düşmeden de Mollie Luck'la çalışabilirdim.

Eve geldiğimde saat dörttü. Lavabonun üzerindeki açık pencereden Patsy'nin çoktan mutfakta olduğunu görebiliyordum. Kapıya doğru adım atarken kadifemsi kahve kokusu burnumu doldu.

Mollie'nin ocağın başında durduğunu görünce hemen geri çekildim.

Bir saniye.

Ne?

Sonunda ortaya çıkmaya mı karar vermişti? Ne değişmişti?

Onu gördüğüme çok şaşırmıştım aynı zamanda rahatlamıştım da. Bu kadar erken kalkmasına da şaşırmıştım. Ama beni en çok şaşırtan şey, Patsy'nin kahvaltı hazırlamasına yardım etmesiydi. Şefimiz lavabonun yanında sebzeleri doğrarken o da tavada bir şeyler karıştırıyordu.

Mollie bir fincan kahvesini yudumlarken Patsy'ye, "Bir keresinde sadece yumurta beyazı, yeşil biber yiyip *mezcal** içtiğim aptal bir diyete girmiştim," dedi. "Artık omlet yapma konusunda uzmanım. Ve tabii *mezcal margarita* da."

Patsy güldü. "Ne tür bir diyetmiş bu böyle?"

"Her zaman çok kötü mide ağrılarım oluyor. Kimse sorunun ne olduğunu çözemedi, bu yüzden beni daha iyi hissettirecek bir şey olup olmadığını görmek için tüm bu farklı diyetleri uyguluyorum."

"Hiç şansın yaver gitti mi?"

Mollie omuz silkti. "Henüz sebebi bulamadım."

Karnı mı ağrıyordu? Bu yüzden mi geçen gün sadece yeşil fasulye yemişti?

* Yüksek alkol oranına sahip bir Meksika içkisi. -ç.n.

Ayrıca bu, neden umurumda olacaktı ki?

Tanrım, neden sabahın köründe bu kadar sevimli görünmek zorundaydı? Bakışlarım bacaklarında ve sırtında gezindi. İlk kez yarı normal bir şey giyiyordu. Kot pantolon ve beyaz tişört. Saçlarını atkuyruğu şeklinde arkada toplamıştı.

Ayrıca gözlük takıyordu. Girişe yaklaşarak açık kapıdan içeri baktım.

Kahretsin, ne zamandan beri gözlük takan kızlardan etkileniyordum?

"Bugün bize katılmaya karar vermene çok sevindim," dedi Patsy. "Umarım kendini daha iyi hissediyorsundur?"

Mollie bir süre sessiz kaldı. "Öyleyim. Sanırım biraz zamana ihtiyacım vardı. İşler de çok yoğundu, o yüzden size pek katılamadım. Her gün, bütün gün boyunca dizüstü bilgisayarıma zincirlenmiş gibiydim."

"Ama umarım heyecan verici haberler alırsın."

Mollie gülümsedi. "Umarım öyle olur. Omletine acı sos ister misin?"

Şehirli kız gerçekten de başkası için iyi bir şey mi yapıyordu? Kafam karışmıştı.

Patsy bir tepsi tatlı patates mücverini fırına koydu. "Biraz isterim, teşekkürler. Orada, ocağın sağındaki dolapta saklıyorum. Kovboylar Teksas Pete marka acı sosu her şeye döküyor, görsen inanamazsın."

Mollie elini uzattı, gömleği kalkarak bronzlaşmış bir karın ve yan kısmını ortaya çıkarıyordu. İşte o zaman gömleğinin önündeki pullarla işlenmiş kelimeleri görebildim: BEN BİR LÜKSÜM.

Gülmek istemiyordum ama kendimi tutamadım. Gömlek çok aptalcaydı ancak iş Mollie'nin kıyafetlerine gelince mantık aramak pek de olası değildi.

"Acı sosu bulamadım," dedi Mollie.

Patsy doğruldu. "Yine bitmiş olmalı. Üst rafta birkaç şişe daha var sanırım. Ben tabureyi getireyim."

Kapıyı açtım. "Ben hallederim."

Kadınlar sesimi duyunca arkalarını döndüler.

Mollie'nin eli hemen gözlüğüne gitti. "Tanrım, Cash."

"Size de günaydın."

"Geleceğini tahmin etmeliydim. Her zaman ilk gelen sen oluyorsun." Patsy yanıma gelip yanağıma bir öpücük kondurdu. "İyi uyudun mu?"

"Pek sayılmaz. Sen?"

"İyi uyudum."

Çiftliğe doğru gidiyordum. Mollie yoldan çekildi, eli hâlâ gözlüklerinin üzerindeydi. Onu takmaktan utanıyor muydu?

"Kaç şişe acı sos istiyorsun?" diye sordum.

Mollie boğazını temizledi. Yalın ayaktı ve yanında çok uzun duruyordum.

"Sadece bir tane."

Bir şişe Texas Pete aldım ve ona uzattım.

Önce şişeye sonra bana baktı. "Teşekkürler."

"Açmamı ister misin?"

"Ben açarım." Şişeyi benden aldı.

"Güzel kokuyor. Ne yapıyorsun?"

Mollie şişenin kapağını saran yeşil plastiği çıkardı. "Yumurta beyazı omlet. Sana da teklif ederdim ama sen hıyarın tekisin, o yüzden sana yapmayacağım."

Kahkahalar göğsümde gümbürdüyordu. "Geçen gün hıyarın teki gibi davrandım. Üzgünüm."

"Olmalısın da."

"Sizi yalnız bırakmamı ister misiniz?" diye sordu Patsy.

"Hayır," diye yanıtladı Mollie.

Patsy'ye doğru gülümsedim. "Bu harika olur, Patsy, teşekkür ederim."

"Ben kilerde olacağım. Bana ihtiyacınız olursa seslenin."

Mollie Texas Pete'in kapağını çevirdi. En azından çevirmeye çalıştı.

"Her zaman bu kadar erken mi kalkarsın?" diye sordum.

"Bazen, yapacak çok işim olduğunda," diye cevap verdi başını kaldırmadan.

Teksas Pete'e doğru başımla işaret ettim. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Hayır."

"Gerçekten özür dilerim."

"Gerçekten umurumda değil."

"İzin ver telafi edeyim."

Dişlerini birbirine bastırarak kapağı çevirmeye çalışıyordu. "Hiçbir şey yapmamanı tercih ederim."

"Geçen hafta yeni bir tay dünyaya geldi. Ella'nın anaokulundaki sınıfı bugün çiftliği görmeye geliyor. Yavru keçiler de var."

Bu Mollie'nin dikkatini çekmişti. Bana baktı. "Yavru keçileriniz mi var?"

"Tabii ki yavru keçilerimiz var. İneklerin yemediği şeyleri yiyorlar, böylece meraları daha verimli kullanıyoruz. Sally'nin bir de ek işi var, keçi peyniri yapıyor."

"Acayip lezzetli."

"Çok lezzetli. Seni de gelecekler listesine ekleyebilir miyim? Ella geçen gün senden hoşlanmış gibiydi."

Mollie tekrar acı sosa baktı, kapağı öyle sıkı çeviriyordu ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. "Belki. Eğer zamanım olursa."

"Umarım vardır. Tanrım, Mollie, ver şunu bana." Şişeyi ondan aldım ve açtım. "Gördün mü? İnsanların sana yardım etmesine izin verince işler daha kolay oluyor."

Gözlerini bana dikti. "Neden kendi tavsiyene uyman gerektiği hissine kapılıyorum?"

"Bu benim işim. İşten bahsetmişken, bugün yapacak çok işin olduğunu söylemiştin."

"Goody bu sabah bana burası hakkında basit ayrıntıları anlatmak için gelecek. Ondan sonra Bellamy Brooks için birkaç telefon görüşmesi yapacağım."

"Bellamy Brooks mu?"

"Benim şirketim."

"Ah. Doğru." İsmi internette aratmak için aklıma not aldım. Acaba bir web siteleri var mıydı?

"Patsy!" Mollie ocağı kapattı. "Omletler hazır."

Elimi tezgâhın üzerine koydum. "Saat onda ahırda buluşacağız. Umarım seni de orada görebilirim."

"Umarım bir yılan tarafından ısırılırsın."

"Pekâlâ!" Patsy ellerini çırptı. "Güzel gözüküyor."

Mollie tabağına bir omlet aldı ve üzerine birkaç damla Texas Pete döküp tabağı uzattı. "Patsy, onu zehirlemediğin için sen bir azizesin."

"Tüm o huysuzluğunun altında iyi bir adamdır o." Patsy bana baktı. "Yine de bazen o kalın kafasına biraz mantıklı bir şeyler sokmak istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum."

Omuz silktim. "Çok hırpalandım. Üç beyin sarsıntısı. En azından üç tanesine teşhis konuldu."

"Gerçekten mi?" Mollie kaşlarını çattı. "İş kazası mı?"

Patsy güldü. "İkisi öyleydi. Üçüncüsü de *Cotton Eye Joe* dansı yapmaya çalışırken pistte düştüğünde oldu."

Mollie gözlerini kırpıştırdı. "Dans mı ediyorsun?"

"Eskiden ederdim, beyin sarsıntısına kadar." Sırtımı tezgâha yaslayıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. Mollie'nin vücudumda gezinip ön kollarımda duran bakışlarını yakalamıştım. "Çaylakça bir hata yaptım ve Rattler'a giderken yeni çizmeler giydim. Tabanlarını henüz kaymayacak kadar aşındırmamıştım."

Patsy'nin yüzü aydınlandı. "Ah! Rattler demişken! Yarın gece orada bir şeyler çalacağız. Mollie, sen de gelmelisin. Hiç mütevazı olamayacağım, oldukça harikayızdır."

"Çalacak mısınız?" Mollie kaşlarını çattı. "Gitarist misin yoksa?"

"Patsy ve Sally, Frisky Whiskey adında bir grupta çalıyor," diye açıkladım. "Ve gerçekten çok iyiler."

Mollie Patsy'ye gülümsedi. "Sanki sana daha fazla tapamazmışım gibi bir de bu. Ne güzel! Geleceğim." Bana baktı. "Sen gitmediğin sürece."

Patsy bana hafifçe dirsek attı. "Cash bir süredir Rattler'a gelmiyor."

"Bu geri dönmek istemediğim anlamına gelmez." Bu doğruydu. Yani sayılır. Akşamdan kalma hâlimi özlememiştim ama canlı müziği özlüyordum. Ve dans etmeyi. Ve tabii ki buz gibi birayı.

"Hımm." Mollie parmağıyla çenesine vurdu. "O zaman sanırım ben gelmeyeceğim."

Ellerimi kaldırdım. "Tamam tamam ben gitmiyorum."

Mollie sırıttı. İçimden yüzünü tutup—

Hayatta olmaz. Artık Mollie'nin ağzıyla ilgili fanteziler kurmak yoktu.

Mollie hakkında başka fantezi yoktu, nokta.

"O zaman gelirim," dedi. "Canlı müziği severim. Davet için teşekkürler, Patsy."

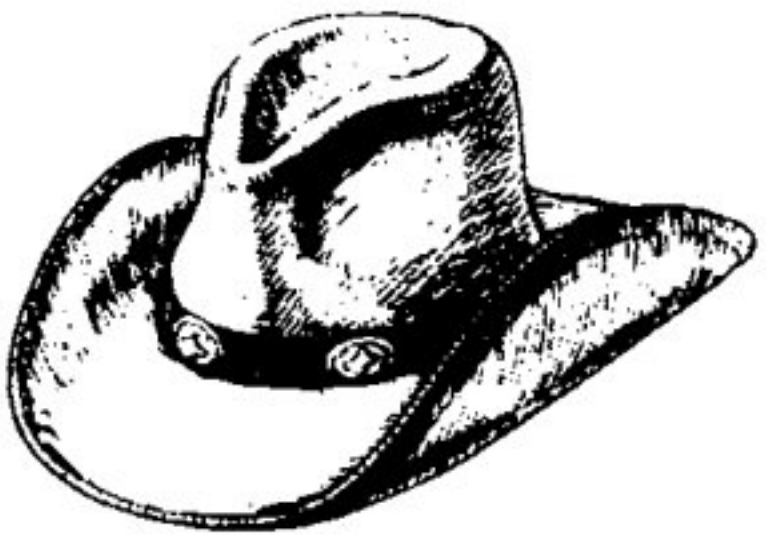
Tanrım, Mollie tam bir küçük şeytandı.

Keşke ondan üç gün önce nefret ettiğim kadar nefret edebilseydim.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Cash

YAVRU KEÇİLER VE KÖTÜ KARARLAR

O sabah Yeni Ev'in mutfak kapısından içeri girdiğimde terden sırılsıklam olmuştum.

Genellikle gömleğimi değiştirir ya da hızlıca bir duş alırdım. Ancak Duke öncesinde aptalca bir numaraya kalkışıp sırtüstü düştüğü için geç kalmıştım.

Planına göre kabaca atını römorkun içine doğru sürecek, at tam römorka girerken römorkun üstündeki demire tutunup kendisini attan kaldıracak ve yere ayaklarının üzerine düşeceği süslü bir hareket yapacaktı.

"Harika bir *reels* videosu olacak," demişti.

Ona bakmıştım. "*Reels* da neyin nesi?"

Duke "içerik yaratmak" yerine kendini toprakta sırtüstü yatarken bulmuştu ve nefesi kesildiği için bir bebek gibi miyavlamaya başlamıştı. Neyse ki iyiydi. Ama bütün bu olay, olmayan yarım saatimi yemişti.

Ahırdan bir kilometre ötede römorkun iki lastiğinin patlaması yarım saatimi daha almıştı. Şimdi burada ter ve kir içindeydim, ağzı bozuk biri gibi küfrediyordum çünkü etrafta koşturup her şeyi halletmeye çalışıyordum.

Ella'nın sınıfındakiler her an gelebilirdi. Tay için biberonun hazırlanması gerekiyordu. Atıştırmalıkların ve meyve suyu kutularının, buralarda bir yerlerde bulunan piknik battaniyeleriyle birlikte ahıra taşınması gerekiyordu.

Normalde Sawyer ve Patsy bana bu konuda yardım ederlerdi. Ama Sawyer anaokulundan çiftliğe giden kafileye liderlik ediyordu. Patsy ise ahırda, çocuklar için yaptığı hediye paketlerinin son rötuşlarını yapıyordu.

Her şey benim fikrimdi zaten. Ella her gün okuldan eve dönerken öğrendikleri hayvanlar hakkında sohbet ediyordu. Geçen hafta kutup ayılarını öğrenmişti. Bir önceki hafta da kelebekleri. Bu haftanın atlarla ilgili olmasını ve hazır yapmışken de gerçek atları ziyaret edebileceklerini düşündüm.

Sawyer, Ella'nın öğretmenlerine ulaşınca bu fikir onları çok heyecanlandırmıştı. Teksas'ın küçük bir kasabasında olduğumuzu düşünürsek bu pek de yeni bir fikir sayılmazdı. Sınıflar her zaman çiftlikleri ziyaret ediyorlardı. Ama yeni tayın gelişiyle bu özel bir geziye dönüşmüştü.

Açlıktan ölüyordum ve çok susamıştım ama bunu düşünecek zamanım yoktu. Kilere girdiğimde neredeyse şehirli kızla çarpışıyordum.

Elindeki açık paketten balık krakerler dökülürken irkildi. "Lanet olsun Cash, şunu yapmayı kes!"

"Ne yapıyorsun?" Pembe elbisesine ve kahverengi çizmelerine baktım. Çizmelerin üzerinde kırmızı ve pembe kalpler vardı.

Saçmaydı ama sevimli gözüküyorlardı.

Eğilip balık krakerleri topladı. "Odalara dalıp insanların ödünü koparıyorum."

"Biraz acelem var." Gömleğimi yukarı sıyırıp yüzümü silerken arkasındaki meyve suyu kutularını işaret ettim. "Şunları uzatabilir misin?"

Mollie doğrulurken bana baktı.

Özellikle de çıplak karnıma bakıyor, gözleri tenimde geziniyordu.

Vücudum alev alev yanıyordu. Görmezden gelmeye çalışsam da uyluklarımdaki ve kasıklarımdaki karıncalanma hissi geçmiyordu.

"Senin yeni bir gömleğe ihtiyacın var." Dudaklarını yaladı.

Gömleğimi tekrar karnımın üzerinde bırakarak başka tarafa baktım. Gömleğim üzerime ikinci bir deri gibi yapışmıştı. "Zamanım yok. Meyve suyu kutuları lütfen. Çocuklar her an gelebilir."

"Bu pis kokuyla çocukları korkutup kaçıracaksın. Dışkı ve at gibi kokuyorsun."

"Bu sabah ikisiyle de çok uğraştım. Çocukların atıştırmalıklara ihtiyacı var."

"Meyve suyu kutuları ve balık krakerler mi?" Elindeki paketi havaya kaldırdı. "Bunlardan yetmiş paket falan vardı, ben de bir tane çalsam sorun olmaz diye düşündüm."

"Ella onlara bayılıyor. Duke ve Ryder da öyle. Meyve suyu kutularını uzatır mısın, lütfen?"

Mollie balık kraker paketini bıraktı ve ellerini silkeledi. "Yeni bir gömlek giymeye ne dersin ya da daha iyisi, bir duş almaya? Ben atıştırmalıkları ahıra götürürüm."

Bir elimi kalçama koydum. "Ben hallederim."

"Hep bunu söylüyorsun. İnan bana, yeni bir gömlek giymeye ihtiyacın var. Seninle ahırda buluşuruz." Meyve suyu ku-

tularını kolunun altına sıkıştırdı. "Getirmemi istediğin başka bir şey var mı?"

Bir anlığına ona bakakaldım. Burada zorla kalan şehirli kız bana gerçekten yardım mı teklif etmişti?

Düşünceli mi davranıyordu? Hatta nazik? Tıpkı bu sabah Patsy'yle mutfakta ve geçen gün Wyatt ve Sawyer'la ahırda olduğu gibi?

"Bulmayı umduğum bazı piknik battaniyeleri var," dedim.

"Onlar için etrafa bakınırım."

Başımı çevirdim. "Karşılığında ne istiyorsun?"

"Karşılık falan yok. Sadece minik insan ve keçi yavrularını görmek istiyorum. Git ve duş al, Cash. Hemen."

"Bunu halledebileceğinden emin misin?" Meyve suyuna ve balık krakerlere doğru başımı salladım.

Gözlerini devirerek etrafımdan dolandı. "Tanrım, bu ne *koku*."

Bir ATV'ye atladım ve gaza bastım. On dakika sonra duş almış ve üzerime yeni bir gömlek geçirmiş bir şekilde ATV'ye geri dönmüştüm.

Yanaştığımda ahırda büyük bir hareketlilik vardı. Wyatt'ın keçileri ve keçi yavrularını koyduğu yakındaki ağılın etrafında toplanan üç yaşındaki on minik çocuğu görünce göğsüm kabardı. Ebeveynler yakınlarda durmuş, Patsy'nin limonatasından yudumluyorlardı.

Kahretsin, limonataları misafirlerimiz için Mollie servis ediyordu. Bardaklara buz koyup limonata dolduruyordu ve bir yandan onlarla sohbet ederken bir yandan da ebeveynlere ve çiftlik çalışanlarına içecek dağıtıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum ona.

Bardağa buz koyarken bana baktı. "Duş almışsın. Güzel. Daha iyi kokuyorsun."

Dürüst olmak gerekirse ben de kendimi daha iyi hissediyordum. Uyuyamadığım için gözlerimdeki sürekli batma hissi hızlı bir duştan sonra biraz geçmişti, daha az zımpara hissi veriyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye tekrarladım.

Mollie kaşlarını çattı. "Ne yapıyor gibi görünüyorum? Barmenlik yapıyorum."

"Arkada içki var mı?"

"İçkili bir şekilde ata binmek yasak." Bardağa limonata doldururken dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. "Çocuklar eğleniyor." Bardağı bana uzattı. Benim gibi o da sabah sıcağında terlemeye başlamıştı bile.

"Zehir mi kattın?" Limonataya baktım.

"Bir yudum al ve öğren."

"Bu planlı cinayete mi yoksa kazara insan öldürmeye mi girer?"

Mollie bir omzunu kaldırdı, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "İkisi de değil. İzimi kaybettiririm."

"Gittiğimde beni özleyeceksin." Limonatayı aldım, bardağın soğukluğunu elimde hissettim.

"Güzel bir Brooks & Dunn göndermesi. Ama hayır, seni kesinlikle özlemeyeceğim."

Limonatamdan bir yudum aldım. Ekşi ile tatlının dengesi harikaydı ve beni aşırı terlemekten kurtaracak kadar soğuktu. "Brooks & Dunn sever misin?"

"Brooks & Dunn'a bayılırım. İlk gittiğim konser onlarınkiydi. Beni annemle babam götürmüştü."

Bardağımın kenarından onun gözlerine baktım. "Baban seninle *Boot Scootin' Boogie* şarkısında dans etmenin heyecan verici olduğunu söylemişti. Hepinize ilk sıradan bilet almıştı, değil mi?"

Söylediğim şey karşısında durakladı. Gözlerini kırpıştırdı ve yutkundu. "Bunu sana babam mı anlattı?"

"*Country* müziği onun kadar sevdiğin için seninle gurur duyuyordu. Gece gündüz dinlerdi."

Tekrar gözlerini kırpıştırdı, dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. Nabzım hızlanmıştı. Bunu Mollie ile neden paylaştığımı bilmiyordum. Hâlâ Garrett'ın, kızından daha iyisini hak ettiğini düşünüyordum.

Yine de kimse ebeveynini kaybetmeyi hak etmezdi.

Kimse ailesinin boşanmasını görmeyi hak etmezdi. Bunun Mollie için ne kadar kötü olduğunu hayal bile edemiyordum. Anne babası ayrılan arkadaşlarımın hayatları tamamen altüst olmuştu. Bu kadar genç yaşta bunu yaşaması—

"Bunu da sana getirdim."

Uzattığı folyoya sarılmış şeye baktım. "Daha fazla zehir mi?"

"Tabi ki hayır. Kızarmış tavuklu sandviç. Buzdolabında buldum."

Nabzım tekrar hızlanmaya başladı. "Aç olduğumu nereden bildin?"

"Tahmin yürüttüm ve evde acıktığını düşündüm."

Sandviçi ondan aldım ve "Teşekkür ederim," dedim tereddütle.

"Ah, lütfen." Gözlerini devirdi. "Ölmeni isteseydim çoktan toprağa girmiş olurdun. Kafan ve ellerin hariç. Onları nehre atardım."

Gülerek sandviçin paketini açtım ve kocaman bir ısırık aldım.

Vay canına, oldukça lezzetliydi. "Tam olarak ne kadar *Yellowstone* izledin?"

"Parçalara ayırmayı bilecek kadar."

"Kulağa eğlenceli geliyor." Wyatt yanımda belirdi, elinde boş limonata bardağı vardı. "Yine mi acıktı?"

Ben sandviçimi yerken Mollie bana bakıyordu. "Onun her zaman aç olduğunu düşünmeye başladım."

"Çünkü yemek yemek için zamanım yok," diye cevap verdim ağzım doluyken.

Wyatt gözlerini devirdi. "Hiç de cılız görünmüyorsun ama."

"Sen de çocuklara yardım ediyor gibi görünmüyorsun." Ağıla doğru başımı salladım. "Tay nerede?"

"Yukarıda—"

"Sana yardım edeyim." Mollie, Wyatt'ın koluna girdi. "Açıkçası yetişkin hayvanlarla aram pek iyi değil, belki bebeklerle şansım yaver gider."

Wyatt sırıttı. Şimdi ikisi kanka mı olmuştu? Ve bu beni neden bu kadar kızdırmıştı?

"Dürüst olmak gerekirse, Maria baban öldüğünden beri ürkek davranıyor," dedi kardeşim.

Mollie'nin birden yüzü düştü. "Görünüşe göre hepimiz onu özlüyoruz."

"O bir efsaneydi," dedi Wyatt, Mollie'nin kolundaki elini okşayarak. "Güzel bir adın var, Mollie."

Göğsümdeki artık tanıdık olan acıyı görmezden gelerek boş folyoyu buruşturup arka cebime soktum. Duş, limonata ve sandviçten sonra kendimi yenilenmiş gibi hissediyordum.

Ayrıca kardeşimi yumruklamak istiyordum. Ama bu yeni bir istek değildi.

Wyatt ve Mollie'yi ağıla kadar takip ettikten sonra Mollie'nin yeğenime doğru yöneldiğini gördüğümde az kalsın yere kaplaklanacaktım. Mollie onun yanına çömelmiş, keçilerin avucundaki havuçları kemirebilmesi için Ella'ya parmaklarını nasıl tutacağını gösterirken gülümsüyordu.

Mollie gülümsüyordu. İçime bambaşka bir hissin yeşermesine neden olan parlak, mutlu bir gülümseme.

Kendimi tüm bunları görmezden gelmeye zorladım.

"Aferin sana!" dedi ve bir beşlik çakmak için elini kaldırdı. Ella, Mollie'ye bir beşlik çaktı ve sevimli bir şapşal gibi kıkırdadı. "Daha fazla! Ella'nın daha fazlasına ihtiyacı var!"

Sawyer, Ella'nın öğretmeniyle konuştuktan sonra yanımıza geldi. "Kızım, bir şey isterken ne diyorduk?"

"Lütfen!" dedi Ella.

Mollie gülerek kardeşime baktı. "Bu kadar nazikçe isterken ona nasıl karşı koyabilirim ki?"

"Ella kibar olacak," diye yanıtladı yeğenim. "Seni seviyom." Sonra da Mollie'ye sarılmak istercesine Mollie'nin vücuduna vurdu.

Sawyer ve ben aynı anda öne atıldık. "Ella, nazik ol!"

Ancak Mollie yalnızca güldü ve kollarını yeğenime sardı. "Sorun yok, benim de sarılmaya ihtiyacım vardı, Ella. Teşekkür ederim."

Mollie'nin bunu neden söylediği üzerinde durmayacağım.

O ve Ella hızla arkadaş olurken onlara bakmaya devam etmeyeceğim.

Ayrıca Mollie'nin elbisesinin derin yakasından dışarı taşacakmış gibi duran göğüslerine de bakmayacağım.

Ama bu tanıdık arzu içimi ele geçirmişti ve bu hisle kalbim sıkıştı. Bu cinsel bir arzu değildi. (Tam olarak değildi.) Ondan… Daha derindi.

Büyük bir ailede yaşamayı seviyordum. Kaosa rağmen insanlarla çevrili olmayı hep severdim. En çok da yedimiz bir aradayken hissettiğim aidiyet duygusunu seviyordum.

Kendimi güvende hissediyordum. Görünür ve mutlu.

Daha küçükken ailem ölmeden önce bile kendi ailemi kurmak istiyordum. Her zaman Rivers Çiftliği'nde tıpkı benim büyüdüğüm gibi doğa, kalabalık ve gerçek bir yuva ile çevrili bir grup çocuk yetiştireceğimi düşünürdüm.

Ama sonra hayatın gerçekleri su yüzüne çıktı. Bu aileye bakmakla o kadar meşguldüm ki kendi ailemi kurmayı düşünemez hâle gelmiştim. Özellikle de geleceğimiz açısından en başa döndüğümüz şu günlerde. Başımı suyun üstünde zar zor tutabiliyordum. Zor durumdaydım. Duygusal olarak. Finansal olarak. Fiziksel olarak. Tüm bunların üzerine bir eş ve bebekler de eklenirse…

Tam da bu yüzden böyle bir şey mümkün değildi.

Çoğu günler böyle kendi başıma iyiydim. Değiştiremeyeceğim şeyler üzerinde duramayacak kadar meşguldüm. Ama bazen gerçekten üzülüyordum.

Mollie başını kaldırıp bana baktı ve gözleri benimkilere kilitlendi. Göğüs kafesimin hemen altında başka bir şey daha hissettim.

Başka tarafa bakmalıydım.

Başka tarafa bakmak için milyonlarca iyi nedenim vardı.

Ama gözlerinde daha önce görmediğim bir kıvılcım vardı. Bir dakika… Bu bakışı daha önce görmüştüm. Fotoğraflarda.

Garrett'ın fotoğraflarında beş ya da altı yaşındaki bir kız çocuğu babasının yanında kovboyculuk oynamanın heyecanını yaşıyordu.

Yere çömelmiş, yanında üç yaşında bir çocukla Mollie… Garrett'ın bıraktığı fotoğraflardaki gibi ışıl ışıl görünüyordu. Yavru keçilerden dolayı mıydı? Çocuklardan dolayı mı? Yoksa Wyatt'ın arsız flörtöz davranışlarından mıydı?

Yoksa onu mutlu eden başka bir şey mi vardı?

Bu soruları kafamdan atarak bakışlarımı Mollie'den uzaklaştırıp gökyüzüne doğru bakmaya başladım. Hâlâ yağmurdan eser yoktu.

O his hâlâ etrafımdaydı ve sertçe kalbimi sarıyordu.

Şapkamı başımdan çıkarıp saçlarımı düzelttim. Yine terden sırılsıklam olmuştum. Sıcaktan ölmezsem kesinlikle Mollie Luck benim ecelim olacaktı.

Şapkamı tekrar taktım ve boğazımı temizledim. "Pekâlâ millet, kim yavru atı beslemek ister?"

ON İKİNCİ BÖLÜM

Mollie

HAPPY

Yüzyılın şokunu yaşamıştım.

Sanırım sıradan kovboyların, yani huysuz olmayanların küçük bir at yavrusunu sabırla biberonla beslediğini görmek hiç de şaşırtıcı olmazdı.

Ama Cash Rivers'ın bunu yaptığını ve işinde iyi olduğunu görmek son derece şok ediciydi. Tıpkı LL Cool J şarkıları gibi gerçekten çok seksiydi.

Kahretsin *gerçekten* çok seksi görünüyordu.

Cash'in tayı sabırla besleyişini izlerken ağzım kurumuştu. Geriye doğru eğik duran şapkası, yüzünü görebilmemi sağlıyordu. Kocaman ellerinden biri, şişenin üzerinde, diğeri ise tayın parlak kahverengi tüylerinin üzerindeydi.

Gitmem gerekiyordu. Hemen. Arkamı dönüp ahırdan çıkmak için yürümeye başladım çünkü çıkmazsam olacaklardan korkuyordum. Cash'i izlemek bana tuhaf bir şeyler hissettirmişti.

Uygunsuz, edepsiz ve düpedüz yanlış olan şeyler.

"Happy'nin annesi onu besleyemedi, o yüzden biz besleyeceğiz," dedi Cash tayı emzirirken, elini atın sırtında yavaşça aşağı yukarı gezdiriyordu. "Happy oldukça iyi ilerleme kaydediyor, değil mi?"

Ağıldan çıkarken elimi tutan ve o zamandan beri bırakmayan Ella, başını bacağıma gömdü.

Ella, at kişneme sesine benzer bir ses çıkardı.

Yüzünde bir gülümsemeyle Cash başını kaldırdı. "Bu doğru, Ella. Atlar öyle ses çıkarır. Siz de yapabilir misiniz?" Ella'nın sınıf arkadaşlarına baktı. Çoğu çocuk bir şey söyleyemeyecek kadar utangaçtı. Ama Ella'yla birlikte birkaçı sessizce kişneme sesi çıkardığında kahkahalara boğuldum.

Eğer bu şimdiye kadarki en şirin şey değilse neydi, bilmiyordum.

Ayrıca, en son ne zaman bir perşembe öğlen saat on ikide gülmüştüm?

En son ne zaman bir perşembe günü dışarı çıkmıştım? Özellikle de başka insanlarla birlikte? Gerçekten hatırlayamıyordum.

Çocukların kişneme sesleri Happy'yi ürküttü. Toynaklarını tekmeleyerek şişeden uzaklaştı. Herkes şaşkınlıkla izliyordu.

Cash hiç irkilmemişti. Elini atın sırtında nazikçe gezdirmeye devam etti ve "Sorun yok Happy. Sadece merhaba demek için buradalar. Her şey yolunda. benim için tekrar sütünü içmeye devam eder misin? İşte oldu. İşte bu kadar. Harika iş, Happy. Şimdiden büyüdüğünü ve güçlendiğini görebiliyorum," diye mırıldandı.

"Atlara fısıldayan adam," dedi John B gülümseyerek başını sallarken.

Veteriner haksız değildi. Ben sadece bir şeyi anlayamıyordum. Bu şefkat gösterisi, Cash'in geçen gün beni neredeyse eyere fırlatıp attığı kaba hareketiyle çelişiyordu.

Benimle sert bir şekilde konuşmuştu. Ben etraftayken pislik gibi davranmak için çok uğraşıyordu.

Ayrıca bana daha yumuşak ve nazik bir tarafı olduğunu da düşündürüyordu. Onu yatakta mükemmel yapacak bir tarafı…

Bu düşünceyi bastırarak Cash'in sadece yorgun olup olmadığını düşündüm. Belki de bu kadar çok sorumluluk almaktan bıkmıştı.

Ve evet, belki biraz korkmuştu. Akıl hocasını yeni kaybetmişti. Kendisine miras kalacağını düşündüğü çiftliği alamamıştı. Cash'in her zaman bir planı olan türde biri olduğunu hayal ediyordum, tıpkı karşısına çıkan tüm soru ve sorunlar için her zaman bir cevabı olması gibi.

Lucky Çiftliği ona miras kalmayacağına göre planı neydi? Ya ona bağlı olan kardeşleri, onlar ne yapacaktı?

Bunlar benim sorunum değil.

Ama Cash için o kadar üzülüyordum ki ona yardım etmek istiyordum. Geçen gün pislik yanını göstermişti ama bu sabah benden özür dilemişti.

Babamı seviyordu. Babamla benden daha yakın olduklarını bilmek ne kadar acı verse de bu Cash'in suçu değildi. Benim suçumdu. Ve babamın. Cash Rivers bunun bedelini ödemek zorunda kalmamalıydı.

Onu bu küçük tatlı tayı emzirirken izleyince neden kendisine ve kardeşlerine olanların bedelini kendisinin ödemesi gerektiğini düşündüğünü merak etmiştim. Küçükken bir baba figürüne ihtiyaçları olduğunu anlıyordum. Ama şimdi hepsi

büyüdüğüne göre (hatta Sawyer'ın kendi çocuğu vardı) Cash neden hâlâ herkese bakmak için kendini paralıyordu?

Neden kimsenin ona açıkça ihtiyacı olan yardım elini uzatmasına izin vermiyordu? Huysuz olmasına şaşmamalıydı.

Bu yüzden çocuklar için atıştırmalık getirmeyi teklif etmiştim. Cash'e buzdolabından fazladan sandviç almamın nedeni de buydu. Az önce terden sırılsıklam olmuştu, sanki yağmur fırtınasına yakalanmış gibiydi. Bu tür bir fiziksel çalışmanın insanı acıktırdığını tahmin etmiştim, özellikle de kahvaltı sabah dört buçukta olduğunda.

Wyatt'a döndüm. Kısık sesle konuşursak Cash'in bizi duyamayacağı kadar uzaktaydık. Ben de öyle umuyordum zaten. "Cash hep böyle midir? Yoksa sadece atlara karşı mı böyle?"

"Her canlıya karşı böyledir. İnsanlar hariç. Yetişkin olanlar hariç."

"Bu da ne demek oluyor?"

Wyatt dudaklarını büzdü. "Tam olarak düşündüğünüz gibi, Bayan Luck."

"Mollie."

"Doğru." Wyatt gülümsedi. "Günün iyi geçiyor mu?"

Önce Cash'e ve ardından Ella'ya baktım. "Gerçekten soruyorsan beklediğimden çok daha iyi gidiyor. Çiftlikteki hayat… Düşündüğüm kadar sıkıcı değilmiş?"

"Her zaman değil, evet." Gözleri parlıyordu. "Etrafta seksi kovboylar, her yerde sevimli bebekler, seni serinletmek için litrelerce ev yapımı limonata…"

Gülümseme sırası bendeydi. "Geçen gün o adamla birlikte bir uçurumun tepesinde mahsur kaldığımı ve bizi eve götürecek sekiz kilometre kadar yolu sadece bir atla gidebildiğimi unutuyorsun." Başımı Cash'e doğru eğdim. "Bugünün özel olduğunun farkındayım."

"Daha çok bir kilometreydi. Ama demek istediğini anladım."

"Sekiz gibi hissettirdiği kesin. Hatta ondan da fazla."

Wyatt'ın gülümsemesi abisine bakarken soldu. "Bugün sana etrafı gezdirebilir miyim? Telafi etmek için? Seni çiftlik çalışanlarımızla tanıştırabilirim."

Wheeler'a telefon edeceğime söz vermiştim. Ayrıca anneme ve yakın zamanda kocası Abel ile ilk bebeklerini bekledikleri haberini paylaşan yakın arkadaşım Jen'e de. Bir de bu sabah bıraktığı maaş bordrosu belgelerine bakacağıma dair Goody'ye söz vermiştim.

Uzun lafın kısası gerçekten eve dönüp işlerimi halletmeliydim. Ama yine içeride, tek başıma, sadece dizüstü bilgisayarımla birlikte olma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyordu.

Evet, burası cehennem gibi sıcaktı ve gübre gibi kokuyordu.

Evet, ahırda ya da dışarıdaki otlaklarda hiçbir yardımım dokunmayacaktı. En iyi ihtimalle kimseye zarar vermeden bir gün geçirebilirdim. En kötü ihtimal ise birinin yaralanmasına neden olup bu süreçte kendime de zarar vermemdi. Geçen gün olanlar bunun bir örneğiydi.

Ama yine de kalmak istiyordum. Ve bu… Tanrım, pek çok nedenden dolayı bir sorundu.

"Telafi etmen gereken bir şey yok," dedim. "Cash'in yapacak çok işi olduğunu biliyorum."

"Sana etrafı göstermekten mutluluk duyarım, Mollie."

"Emin misin? Baş belası olmak istemem—"

"Burası artık senin çiftliğin." Gözlerimin içine bakıyordu.

"Acı çeksen de çekmesen de ki ben senin yerinde olsam yolumu öğrenmek isterdim. Her şey yolunda. Hepimiz iyi olacağız, söz veriyorum."

Ama biberonundaki tüm sütü bitirdiği için Happy'nin küçük tatlı burnuna sokulan Cash'e bakınca iyi olacağımdan hiç de emin olamıyordum.

Yine de kendimi "Pekâlâ," derken buldum. "Teşekkürler Wyatt."

Wyatt mükemmel bir tur rehberiydi, önce bir ATV ile sonra da buradaki herkesin Yeni Ev dediği yerden uzaklaştığımızda Lucky Çiftliği'ne ait büyük bir pikapla bana etrafı gezdirmişti.

İlk başlarda benimle flört ettiğini düşünmüştüm ama herkesle flörtöz konuşmasına şahit olmuştum. O karizmatik, esprili ve her seferinde gönlünüzü çalan hınzır ama yakışıklı gülümsemesi olan bir adamdı. Ona yüzlerce soru soracak kadar kendimi rahat hissediyordum, ki hepsini sabırla yanıtlayacağından emindim. Yerel yem dükkânının sahiplerinden, besin zincirlerinin bozulmaması için tutulan yaban hayatı uzmanlarına ve Lucky Çiftliği'nin yeşil alanlarının bakımını yapan peyzajcılara kadar yüzlerce insanla tanıştım.

Çiftlik çok büyük bir işletmeydi. Burası, çoğu Amerikan sofralarında sığır eti olarak yer alan büyükbaş hayvanların yetiştirildiği bir yer olarak kurulmuştu. Burada yaşayan kovboylar sürüye bakıyor, sürüyü taze besin için yeni otlaklara götürürken sık sık at sırtında ineklere eşlik ediyordu. İnekler çok fazla yiyordu, çok çok fazla. Bu da ineklerin otlaklarda aşırı otlanmaması için sık sık hareket etmeleri gerektiği anlamına geliyordu. Kovboylar ayrıca ineklerin sağlıklı kalmasından da sorumluydu ki bu da başlı başına tam zamanlı bir işti. Atlar da işletmenin büyük bir parçasıydı. Çiftliğin bir ahırı vardı ve görünüşe göre Cash, emekli olan atların yerine her zaman yenilerini arıyordu.

Babam da petrol arama işine girmişti. Büyük bir vurgun yaptıktan sonra çiftliği, sığır güdülen bir yerden daha fazlasına dönüştürecek parayı bulmuştu. Şimdi ise kuş gözlemcileri, avcılar ve balıkçılar için uğrak bir yer hâline gelmişti.

Ayaklarım ağrıyordu ve başım dönüyordu. Ama burada zaman çok hızlı akıp gidiyordu. Bu kadar çok insanla, bu kadar çok işle çevrili olmak, tek başına ya da sadece bir veya iki kişiyle çalışmaktan çok farklıydı.

Ayrıca Cash'i düşünmemek için dikkatimin dağılmasına yardımcı oluyordu.

Wyatt öğleden sonra beni Yeni Ev'e geri bıraktı. Saat daha dörttü ama çok yorgundum.

Ben esnerken Wyatt gülmeye başladı. "Saatlere alışırsın. Erken bir başlangıç yapıyoruz ama öğleden sonra saat ikiyi geçebilirsen akşam yemeğine kadar idare edersin. Bol su içmek yardımcı olur."

"Bunu aklımda tutacağım. Tur için teşekkürler. Harika vakit geçirdim ve bu kadar nazik olduğun için gerçekten minnettarım."

Wyatt parmaklarını direksiyondan kaldırdı. "Ne zaman istersen. Abim serserilik yaptığı için üzgünüm. Garrett'ın ölümüne çok üzülüyor."

Alay ederek kucağıma doğru baktım. "Evet, aramıza hoş geldi."

"Garrett'ı hepimiz severdik. Ama Cash ile aralarında özel bir bağ vardı. Sanırım…" Wyatt başını iki yana salladı. "Tüm bunlarla başa çıkmaya çalışıyor. Garrett'ı kaybetmek. Çiftliğin sana kalması ve şimdi de senin burada olman. Bu onun için büyük bir değişim ve Cash'in başa çıkamadığı bir şey varsa o da işlerin planlandığı gibi gitmemesidir."

Göğsümde tanıdık bir sızı hissettim. "Ben de böyle olmasını planlamamıştım."

"Harika gidiyorsun, Mollie. Sadece bize katılmaya devam et. Cash yola gelecektir. Ve eğer gelmezse memnuniyetle onu yola getiririm."

Wyatt'a bakarken güldüm. Dağınık, aşırı uzamış sarı saçları, ciddi, delici mavi gözleri ile son derece yakışıklıydı. Cash'in karanlık kişiliğinden çok farklıydı ama bir o kadar da benziyordu.

"Söz mü?" diye sordum.

Yüzüne bir sırıtış yerleşti. "Söz. Akşam yemeğinde görüşürüz."

Cayır cayır sıcak havada geçen bir günün ardından evin içi neyse ki serindi. Terden sırılsıklam olmuş, kir, pislik ve Tanrı bilir daha nelerle kaplanmış giysilerimi çıkarıp uzun ve serin bir duş aldım.

Giyindikten sonra hâlâ akşam yemeği vakti gelmemişti, bu yüzden hızlıca arkadaşım Jen'i aramaya karar verdim.

İlk çalışta cevap verdi. "Hey, kovboy kız!"

Tanıdık Carolina aksanını duyunca evime dair bir özlem duygusu içimi kaplamıştı. Bu hiç mantıklı değildi çünkü Jen buradan bin küsur kilometre uzaktaydı; Kuzey Carolina açıklarında, sadece bir kez ziyaret ettiğim küçük bir adada yaşıyordu.

Belki de tanıdık kişilere duyulan bir tür ev özlemi vardı. Jen ve ben üniversiteye birlikte gitmiştik. Bu yüzden bu tür bir özlem türü varsa, kesinlikle şu an onu yaşıyordum.

"Selam dostum."

Jen hemen sesimden anlamıştı. "Ah, Mollie. Çiftlikte işler iyi gitmiyor mu?"

Ona durumumu birkaç mesajla ve telefonda anlatmıştım. Babam öldüğünden beri Jen benim dayanağım olmuştu. Sık sık konuşur ve mesajlaşırdık, bu yüzden bir şeylerin ters gittiğini hemen anlaması şaşırtıcı değildi.

"İyi gidiyor. Ama aynı zamanda hiç de iyi gitmiyor."

"Aman Tanrım. Bana bahsettiğin kovboy sana zorluk mu çıkarıyor?"

Yalan söylemeye gerek yoktu. İtiraf etmekten ne kadar utansam da Cash'e karşı hislerim zamanla nefretten yoğun bir hoşnutsuzluğa dönüşmüştü.

Nefretin tam tersi bir şeydi.

Bir de bugün çiftlikte geçirdiğim zamandan biraz keyif aldığımı söylesem yalan olmazdı.

"Burada hayat düşündüğümden çok daha farklı. Cash de dâhil olmak üzere her şey farklı. İlk tanıştığımızda tam bir pislikti. Ama bu sabah gözlerimin içine bakıp benden özür diledi ve sonra bugün üç yaşındaki yeğenine karşı pelüş ayıcık gibi tatlı oluşunu izledim. Bu yüzden ben de ona iyi davrandım ve şimdi akıllıca davranıp ustabaşımla iyi bir ilişki mi kurduğumu yoksa tam bir enayi mi olduğumu merak ediyorum."

Jen kıkırdadı. "Çok seksi, değil mi?"

"Şey, evet. Kovboyluk yapmasa bile baş döndürücü."

"Ama onda bir kovboy havası var. Çok fazla kovboy tanıdığımı söyleyemem—"

"Sahil kenarında çok fazla sığır olmadığını tahmin ediyorum," dedim gülümseyerek.

"Ama o senden farklı bir dünyada yaşıyor. Bu da bana onun Dallas'ta tanıdığın erkeklerden farklı olacağını düşündürüyor. Çıktığın tüm erkekler birer pislikti çünkü onlar… Pislikti. Ama belki de Cash ilk başta öyle görünmesine rağmen yalnızca içten içe hayatındaki değişikliklerden korkan iyi bir adamdır."

Tavandaki vantilatöre bakarken boğazım yeniden düğümlendi. "Olabilir."

"Ona bir şans ver derim. Sonunda senden intikamını alırsa en azından ateşli kovboylarla biraz takılmış olursun. Kokteyl partilerinde anlatacağın harika bir hikâyen olur."

Güldüm, kendimi biraz daha iyi hissediyordum. "Sen nasılsın, ultrason nasıl geçti?"

"Harika geçti. Bebek tam zamanında gelecek. Ve ben de kendimi iyi hissediyorum. İyi günlerim de oluyor, kötü günlerim de. İkinci üç aylık dönemi kesinlikle dört gözle bekliyorum. Herkes o zaman daha çok kendim gibi hissedeceğimi söylüyor."

"Senin adına çok heyecanlıyım."

"Teşekkürler. Biz de heyecanlıyız. Abel sana selam söylüyor bu arada," dediğinde sesindeki içten mutluluğu fark ettim.

"Sen de benim selamımı söyle." Burnumdan bir nefes aldım. "Sessiz bir yerde yaşamak hoşunuza gitti mi? Mesela Wilmington'ı hiç özlüyor musun?"

Jen ve Abel çıkmaya başladıklarında Jen, Kuzey Carolina'daki küçük bir şehir olan Wilmington'dan, beş kilometrekarelik, olabildiğince sessiz ve küçük bir yer olan Bald Head Adası'na taşınmıştı. Lucky Çiftliği'nin oranın birkaç katı büyüklüğünde olduğunu düşünmek çılgıncaydı. Bald Head'e sadece feribotla ulaşılabiliyordu ve adada arabalara izin verilmiyordu; tek ulaşım araçları tekneler, golf arabaları ve bisikletlerdi.

"Tabii ki şehir hayatını özlüyorum," diye yanıtladı Jen. "Alışveriş yapmayı sevdiğimi biliyorsun. Kafelere ya da restoranlara gitmeyi de özlüyorum. Ancak Wilmington, Bald Head'den o kadar da uzak değil, bu yüzden ne zaman canım çekse feribota atlayıp günübirlik bir geziye çıkıyorum. Günün sonunda feribota binip sahile döndüğüm için her zaman mutlu hissettiğimi söyleyebilirim. Adanın insanın iliklerine kadar işleyen bir havası var. Sanki onu arzuluyorsun."

"Bence sen sadece muhteşem kocanı arzuluyorsun."

"Tabii onu da, evet." Güldü. "Adada kendime ait küçük bir ailem olmasaydı aynı şeyleri hissedip hissetmeyeceğimi merak

ediyorum. Belki de insanın iliklerine işleyen şey budur. Her şeyden çok oradaki insanlar. Wilmington'da hiç hissetmediğim bir şekilde buradaki topluma bağlı hissediyorum. Küçük bir kasabaya taşındığımda hayat ne daha büyük ne de daha küçük oldu. Ama daha canlı hâle geldi."

Kalbim, bir şeye çok yaklaştığında arabadaki park sensörlerinin yaptığı gibi giderek daha da şiddetli atmaya başladı. "Bu fikri sevdim."

"Düşünülmesi gereken bir şey. Çiftlikteki hayatın da benzer olduğunu tahmin ediyorum."

"Etrafta bir sürü insan var. Hem de her zaman. Ve herkes herkesi tanıyor. Hepsinin birbirine yakın olduğunu hissediyorum ama ben açıkçası yabancı biriyim, yani…"

"Sana bir yabancı gibi mi davranıyorlar?"

Patsy'nin Rattler'a davetini düşünerek omuz silktim. "Her zaman değil. Ama sanırım insanlar benimle ne yapacaklarını bilmiyorlar."

"Yerini bulmaya çalışıyorsun, Mollie. Buna karar vermek sana kalmış. Sanki şu anda karanlıkta yolunu bulmaya çalışıyor gibisin. Bunların hiçbirini daha önce yapmadın. Bence her şeyi deneyimle ve neyin doğru hissettirdiğini gör."

Her şeyi deneyimle. Tavsiyeler beynimin etrafında dönüyordu.

"Ben de bu fikri sevdim."

"Güzel. Ve kim bilir? Belki bu arada o ateşli kovboyla biraz eğlenirsin."

"Hayır, teşekkür ederim."

Ama bu, tam anlamıyla istemediğimi gösteren bir *hayır* değildi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Mollie

KIRMIZI BAYRAK

Bayat bira ve sigara kokusu havaya karışmıştı.

Zemin yapış yapıştı ve her adımımda çizmelerimden gıcırdama sesleri geliyordu.

İçerideki tek ışık, duvarlara gelişigüzel asılmış neon bira şişesi figürlü tabelalardan geliyordu. Mekânın uzak köşesinde bir sahne vardı. Sally, Patsy ve— Ah? Goody'nin yardımcısı Zach, Frisky Whiskey'nin gösterisi için hazırlanıyordu.

Diğer bir deyişle Rattler inanılmaz salaş bir bardı.

Kapıdan adımımı attığımda arkamdan üç Rivers kardeş de peşi sıra girdi. Bütün gün hissettiğim o iliklerime işleyen yorgunluk hissi üzerimden kalkmıştı.

Bunu sevmiştim.

Ayrıca bu duyguyu daha önce de yaşamıştım. Kafamın içinde, annem ve babamla sahnenin önündeki dans pistinde sıralandığımız belli belirsiz bir anı canlandı.

"Selam, Wyatt," dedim.

Arkasını döndü ve bana baktı. "Naber?"

"Burada line dansı için ders veriyorlar mı?"

"Aslına bakarsan veriyorlar." Sırıttı. "Her çarşamba, öğleden sonra ve akşamın erken saatlerinde."

Bu yüzden kasabaya ilk geldiğimde Rattler'ı hatırlamıştım. Ailem beni buraya line dansı öğrenmem için getirmişti.

Ne kadar da tatlı. Annemle babamın böyle eğlenceli bir şey yapacak kadar birbirlerini sevdikleri fikri kalbimi eritti. Beni de dâhil ettiklerini düşünmek içimi ısıtmış ve tüylerimi diken diken etmişti.

Wyatt ve diğer kovboyları bara kadar takip ettim. Çiftlikte geçen uzun bir haftanın ardından cuma gecesi dışarı çıkacak enerjiyi nereden bulduklarını merak ediyordum. Ama parlak sarı saçlı ve dans eden mavi gözlü barmen kadın bulaşık makinesini boşaltırken başını kaldırıp bize gülümseyince nedenini anladım.

Ortam, müzik grubu, havadaki beklenti hissi... Tüm bunlar iyi vakit geçirmek üzere olduğunuzun habercisiydi.

Ve evet, son zamanlarda üzerime yağan bombaları düşünürsek gerçekten bir bardak içki içebilirdim. Jen'in, Cash'in korkularının olması ve bir şekilde küçük bir kasabada hayatın daha canlı hâle gelmesiyle ilgili söylediği şeyleri düşünmeden edemiyordum.

Bana olan da bu muydu?

"Ne içiyorsun?" Wyatt dirseklerini bara yaslamış bir şekilde yanımda duruyordu.

Wyatt Duke, Ryder ve beni Lucky Çiftliği'nin pikaplarından biriyle kasabaya götürmüştü. Sally ve Patsy ayrı ayrı arabayla gelmişlerdi, böylece erken gelip hazırlık yapabileceklerdi. Sawyer

Ella'yı uyutmak için çiftliğe dönmüştü ve Cash de... Nerede olduğunu bilmiyordum.

Kendime umursamadığımı söyleyip duruyordum.

Kredi kartımı kol çantamdan çıkardım. "Dürüst olmak gerekirse soğuk bir biraya hayır demem. Bugün yine peşine takılmama izin verdiğin için sana da ısmarlayacağım."

Bu sabah dizüstü bilgisayarımdan ve Bellamy Brooks'tan birkaç saatliğine uzaklaşabilmiştim, bu yüzden Wyatt beni ikinci kez kanatları altına almıştı. Bana çiftlik ofisini göstermiş, beni atların bacakları ve toynaklarıyla ilgilenen nalbantla tanıştırmıştı, sonra da beni ekipman ahırına götürüp orada park edilmiş devasa makinelerin her birinin ne yaptığını açıklamıştı.

Fiziksel olarak yorucu bir iş değildi ama önemliydi ve çok şey öğrendiğimi hissediyordum. Bu birayı hak etmiştim.

"Bana içki ısmarlamak zorunda değilsin," dedi Wyatt. "Benim için bir zevkti."

"Israr ediyorum, lütfen."

Barmen bize doğru yöneldiğinde Wyatt ona bakarak gülümsedi. "Selam Tallulah. Nasılsın? Ayak bileğin daha iyi mi?"

"Salı günü alçıyı çıkardılar. Hâlâ biraz ağrıyor ama eskisinden çok daha iyi. Cupid Shuffle'ı dört viski ekşisiyle karıştırdığım için bunu hak etmiştim." Tallulah gülümsedikten sonra bana baktı. "Bu Mollie Luck mı? Karım senin hakkında her şeyi anlattı."

"Tallulah, Goody'nin eşi," diye açıkladı Wyatt. "İmzayı ne zaman atmışlardı, üç yıl önce miydi? Nikâhı burada, Rattler'da John B kıymıştı."

"Üç yıl üç aylık evlilik mutluluğu." Tallulah elini uzattı. "Barıma hoş geldin, Mollie. Burada olduğun için mutluyuz. Size ne ikram edeyim?"

Boğazımda büyük bir yumru oluşmuştu. Bir veteriner tarafından kıyılan bir nikâhla barda bir avukatla evlenen bu kadını tanımıyordum ama şimdiden ondan hoşlanmıştım.

Elini sıktım. "Beni ağırladığınız için çok teşekkür ederim. Barınıza bayıldım. Bir Shiner Bock alayım ben, lütfen."

"Şunu iki yapalım."

Arkamdan gelen kalın sesle kalp atışlarım hızlandı.

Omzumun üzerinden bakıp onu gördüğümde kalbim çarpmaya başladı.

Cash.

Bir elini kot pantolonunun ön cebine sokmuş bir şekilde birkaç adım ötede duruyordu. Beyzbol şapkası takıyordu.

Şapkayı ters bir şekilde takmıştı. Üzerindeki Wranglers marka yırtık pantolonu ve göğsü ile omuzlarını akılalmaz derecede seksi bir şekilde saran temiz beyaz tişörtüyle uzun boylu yakışıklı bir adamdı.

Cash kovboyluk yaparken çok çekiciydi, bunu inkâr edemezdim.

Ama bu neon ışıklar altında, şapkası ve kot pantolonuyla, müstehcen derecede ateşliydi. Nabzım hızlandı, bacaklarımın arasına doğru saf, katıksız bir arzu yayıldı.

Bu saçmalığın önünü kesmek için bacaklarımı birbirine bastırarak, "Gelmeyeceğini sanıyordum," diye mırıldandım.

Barda yanıma geldi ve gözleri benimkilere kilitlendi. "Fikrimi değiştirdim. Ben geldiğim için gidecek misin, Şehirli Kız?"

"Bana öyle demeye devam edersen gideceğim."

Duştan yeni çıkmış gibi kokuyordu; teninden temiz, sade sabun kokusu yükseliyordu. Ayrıca hafif naneli ve bitkisel bir koku da alıyordum.

Kokuyu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum. Ama bu adam Dallas'ta gittiğim barlarda canlı canlı yenirdi. Kelimenin tam anlamıyla söylüyordum. Erkekler ve kadınlar onun peşinden koşardı. Rattler'ın etrafına bakındım, insanlar Cash'in geldiğini fark etmiş gibi görünüyordu ama kimse bize yaklaşmıyordu.

Neden kimse yanımıza gelmiyordu?

Belki onlar da benim gibi onun kötü tarafına tanık olmuşlardı.

Ya da belki çoktan onlarla yatmıştı. Cash etrafta dolaşıyor muydu? Ve bu düşünce neden göğsümün sıkışmasına neden olmuştu?

Bu saçmalıkları düşünmeyi bırakmalıydım.

"Sen Shiner Bock içiyorsun," dedi. Alnı şaşkınlıkla kırışmıştı.

Başka tarafa bakarak kredi kartımı barın parıldayan ahşap yüzeyine koydum. "Evet. Çok lezzetli. Aslına bakarsan Wyatt'la kendime birer şişe ısmarlamak üzereydim."

Cash kartımı kenara itti. "Senin paran burada geçmez. Tallulah, hesabıma yaz."

"Hesabın mı var?"

"Tabii ki hepimizin hesabı var."

Tallulah üç şişenin kapağını açarken sırıttı. "Çocuklar buraya sık sık gelir."

"Tallulah'ın demek istediği…" Cash, Tallulah'tan bir bira alıp bana uzattı. "Wyatt burada arada bir yasa dışı poker oyunu düzenliyor olabilir. Onunla oynayan insanlar bizim hesabımızı defalarca ödeyecek kadar para kaybediyor da olabilir."

Wyatt birasını yudumlarken başıyla onayladı. "Tallulah kazancımdan pay alıyor."

"Ya kaybedersen?"

"Kaybetmem. Birinin Ella'nın üniversite fonuna para yatırması gerekiyor."

Cash tekrar gözlerime bakıyordu ve şişeyi dudaklarına götürdü. "Koşullar her ne olursa olsun, bir Rivers diploma alacak."

Biramı yudumlarken başka tarafa baktım. Mecburdum. Yeğenini üniversiteye göndermeye kararlı olduğu her hâlinden belli olan bu yakışıklı adama bakmaya devam edersem kelimenin tam anlamıyla eriyebilirdim.

Kendisi için gerçekleştiremediği bir hayaldi bu. Ama sevdikleri için gerçekleşmezse kahrolacaktı.

Bir an için sanki yer ayaklarımın altından kayıyormuş gibi tuhaf bir hisse kapıldım. Cash beni sürekli hazırlıksız yakalıyordu.

Beni sürekli şaşırtıyordu ve bunu yaptığında ne yapacağımı bilemiyordum. Ondan nefret etmek kolaydı.

Ama ondan nefret etmezsem… O zaman ne olacaktı?

Trampet sesiyle irkildim. Sahneye baktığımda, müzik grubu ilk şarkısına başlamadan önce Patsy'nin elinde bir davul bageti çevirdiğini gördüm.

Patsy'nin davul çalışını izlerken yüzümde bir gülümseme belirdi. Tabii ki davul çalıyordu. Ve tabii ki kesinlikle rock müzik yapıyordu, güneş doğmadan çok önce kalkmamış ve onlarca mideyi doyurmak için birçok yemek yapmamış gibi davullara vuruyordu.

Zach çelik telli bir gitar çalıyordu, Sally ise omzunda kemanıyla mikrofon başında vokal yapıyordu. Vokalisti ya da akustik gitar çalan kızı tanımıyordum ama bir şekilde Lucky Çiftliği ile bir bağı olduğundan emindim.

Buradaki herkesin bir şekilde orayla bağlantılı olduğunu öğreniyordum.

George Strait'ten bir şarkı *cover*ı yapıyorlardı. *It Just Comes Natural*. En sevdiklerimden biriydi. Belki de bu yüzden aniden ayaklarımı sağlam bir şekilde yere basıp çizmelerimin ucuyla ritme ayak uydurmaya başladım.

İşte bu duyguyu biliyorum.

İşte bunu seviyorum.

Canlı müzik. Eski *country* müzikleri. Kim olduğunuzun ya da ne giydiğinizin umursanmadığı bir bar. Hepimiz sadece iyi vakit geçirmek için buradaydık.

Hepimiz hayatı bir süreliğine unutmak için buradaydık.

Kaçışa ihtiyacı olan tek kişi ben değildim. İnsanlar hızla bardan dans pistine geçmeye başlamıştı. John B'nin kalabalığa liderlik ettiğini görünce daha çok gülümsedim.

Cash ve Wyatt'a döndüğümde Cash'i bana bakarken yakaladım. Daha çok beni kontrol ediyor gibiydi. Gözleri vücudumda geziniyordu; yavaş, istikrarlı bakışları fiziksel bir okşama gibi hissettiriyordu.

Bu beni kızdırmalıydı. En azından beni rahatsız etmeliydi.

Bunun yerine onun ilgisi beni… Kesinlikle rahatsız hissettirmiyordu.

Cash benden mi hoşlanıyor? Ben ondan hoşlanıyor muydum?

Hayır. Kesinlikle hayır. Yine de benden fiziksel olarak etkilenmesi fikrinin hoşuma gitmediğini söylersem yalan söylemiş olurdum.

Ondan etkilendiğim gerçeği çok daha tehlikeli bir hâl alıyordu.

Yine de gerçekçi olmam gerekirse birlikte olma ihtimalimiz sıfırdı. Çiftlikte kalmak istemiyordum ama çiftliğin geleceği konusunda da umursamaz davranmak istemiyordum. Burası hakkında daha fazla şey öğrendikçe Cash'in buranın işleyişi için ne kadar önemli olduğunu daha iyi anlıyordum. Onu kaybedersem, çiftliği de kaybederdim. İşte o kadar.

Biramı yudumladım. "Frisky Whiskey gerçekten harika."

"Onlar Güney Teksas'taki en iyi *cover* grubu, buna şüphe yok." Cash'in gözlerinde yakındaki Bud Light marka bira tabe-

lasının kırmızı ve mavi ışıkları yansıyordu. "İşte o kazayı onların *Cotton Eye Joe cover*ında dans ederken geçirdim."

"Senin eğlenceli olduğun zamanlar…" dedi Wyatt hüzünle. "O günleri özlüyorum."

Yüzümü buruşturdum. "Cash eğlenceli biri miydi?"

Wyatt Shiner Bock'unu yudumladı. "İnanması zor, biliyorum."

"Ben hâlâ eğlenceliyim." Cash kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve birasını gergin karnının üzerinde sallıyordu. Bu duruşu yüzünden kasları tişörtünü geriyordu. "Bugün buradayım, değil mi?"

Belki de kaslarının etkisindendi. Belki de biradan ya da müzik grubundan.

Kafamda rahatsız edici bir soru belirdi: Cash neden buradaydı? Biraz stres atmaya mı gelmişti? Yoksa bana göz kulak olmak için mi buradaydı?

Her ne sebeple olursa olsun yapmamam gerektiği hâlde onu kışkırtmak istiyordum.

Gerçekten, bunu yapmamalıydım.

"Ama dans etmiyorsun," dedim.

"Başka bir kafa travması geçirirsem çiftliği bensiz işletmek zorunda kalabilirsin ki bu da almak isteyeceğin bir risk olmaz, değil mi, Şehirli Kız."

"Seni benim için dans ederken görmek bu riske değer, Taşralı Çocuk."

Yüzünü buruşturma sırası Cash'teydi. "Bundan nefret ediyorum."

"Gördün mü? Aptal lakaplar berbat hissettiriyor."

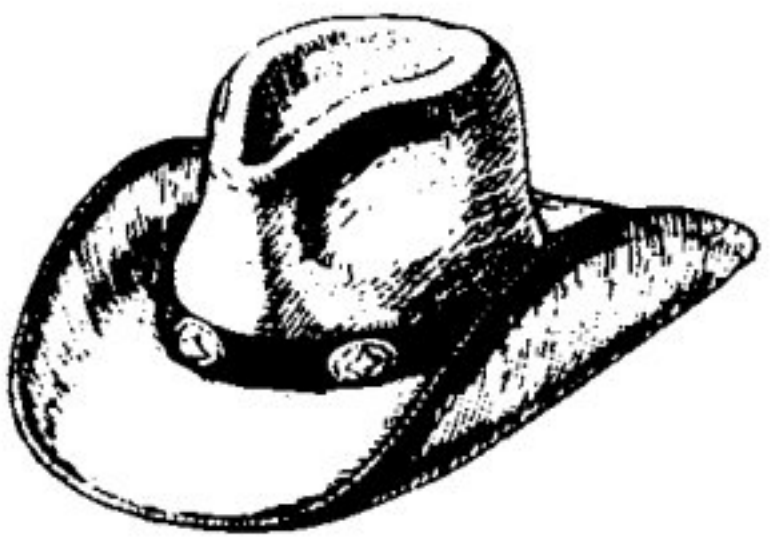
Dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. "İyi, tamam. Beni alt ettin, Mollie."

"Sana söylemiştim, Cash." Kalbim küt küt atarken kolumu onunkine doladım. "Hadi dans edelim."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cash

KÖRKÜTÜK

Sikeyim, Mollie harika görünüyordu.

Dışarıda geçirdiği tek günde bronzlaşmıştı.

Dünyadaki en sevdiğim barda Shiner Bock içiyordu.

Mini etek ve göbeği açık tişört giymişti. Upuzun bakılası bacakları. Çıplak kolları ve omuzları. Kocaman gülümsemesi.

En sevdiğim *George Strait* şarkısının sözlerini mırıldanıyordu.

Belki de bu yüzden beni sahneye götürmesine izin vermiştim. Müzik o kadar yüksekti ki ritim göğüs kafesimin içinde yankılanıyordu. Patsy bateriyi çok iyi çalıyordu. Onu suçlayamazdım. Hepimize bakmakla görevliydi, çözmesi gereken bir sürü gerginlik vardı.

Omzumun üzerinden baktığımda Wyatt'ın başını hafif eğmiş Mollie'yle beni izlediğini gördüm.

Hıyarlık yapma.

Tallulah da bana bir bakış attı, musluktan buz gibi bir su doldururken yüzünde bilmiş bir gülümseme vardı.

Bir süredir eve birini götürmemiştim. Önce Garrett'la sonra da Mollie'yle olanlar elimi kolumu bağlamıştı, başka bir şeye vakit ayıramayacak kadar yorgundum.

Muhtemelen bu yüzden Mollie yanımdayken kendimi çok iyi hissediyordum.

Güzel kokuyordu, parfümünün bir şekilde hem tatlı hem de seksi bir kokusu vardı. Biraz vanilya esintileri. Ve biraz da çiçeksi ve güzel bir şeyin kokusu.

Bu kötü bir fikir.

Rattler'a gelip Mollie ile bira içmek gerçekten kötü bir fikirdi.

Gitmem gerekiyordu. Hem de hemen.

Ama şarkı bittiğinde Mollie kollarını havaya kaldırdı. Sally'nin yüzünde kocaman bir gülümseme oluşturacak kadar yüksek sesli bir çığlık attı.

Aynı zamanda çevresindeki her erkeğin dikkatini çekmişti. Birkaçı utanmadan Mollie'ye bakıyordu, hatta daha cesur olanlardan birkaçı ona doğru yaklaşıyordu. Wallace kardeşler de işin içindeydi. Acaba Beck ve Sally arasında bir şeyler yaşanmış mıydı? Peki kız kardeşleri Billie hangi cehennemdeydi? Kız kardeşleri onları hizada tutmakta iyi iş çıkarıyordu.

Biramı sıkıca kavradım. İşte *bu yüzden* buradaydım. Çiftlikte geçirdiğim uzun bir günün ardından yapmak istediğim son şey giyinip dışarı çıkmaktı. Ama Mollie'nin birkaç şişeden sonra eli ayağı rahat durmayan sarhoş yerliler tarafından rahatsız edilmesi fikri hoşuma gitmemişti.

Wyatt'ın dikkati Mollie'ye göz kulak olamayacak kadar dağılmıştı. Sawyer Ella'yı yatırmak için eve dönmüştü. Duke ve Ryder ise sevişmekle meşgul oldukları için yeni patronumuza göz kulak olamayacak kadar meşgullerdi.

Her zamanki gibi herkesi güvende tutmak bana düşmüştü.

"Hepinize teşekkür ederim," dedi Patsy mikrofona. "Kralı *cover*lamak her zaman eğlenceli olmuştur."

"Sen bir rock yıldızısın!" diye bağırdı Mollie.

John B elini kaldırdı. "Öyle, değil mi?"

"Ben şimdiden en büyük hayranları oldum bile." Mollie ona bir beşlik çaktı. "Eşiniz ve kızınız çok yetenekli."

John B'nin gözleri parıldadı. "Yaşayan en şanslı adamım."

"Sıradaki Cash Rivers için." Sally margaritasından bir yudum almadan önce bana baktı. "Onu burada, Rattler'da bir süredir göremiyorduk bu yüzden kendisini en sevdiklerinden biriyle karşılayalım dedik. Hepinize iyi eğlenceler."

Neon Moon'un giriş melodisi barı doldururken içim kıpır kıpır oldu.

Mollie bana bakıyordu ve gözlerinin içi gülüyordu. "Bu benim de en sevdiğim Brooks & Dunn şarkılarından biri."

Eski bir barda harika bir grup tarafından çalınan harika bir şarkının keyfini çıkarmak onun gibi bir kız için basit bir şey olarak görülebilirdi. Sadece özel jetle yapılan bir seyahatin ya da doğum gününde bir Rolex'in onu böyle mutlu edeceğini düşünürdüm.

Ama işte buradaydık. Etrafımızdaki insanlar dans için eşleşirken kalbim küt küt atıyordu. Dans pistine doğru ilerleyen çiftleri izlerken gözlerini kırpıştırıyordu.

Mollie'nin parmağında yüzük yoktu. Eğer bir erkek arkadaşı olsaydı o da şu anda burada olurdu. Bırakın miras kalan çiftliğe tek başına girmeyi ben olsaydım sevgilimin bu bara tek başına gitmesine izin vermezdim.

O zaman bu da onun bekâr olduğu anlamına geliyordu.

Ya da belki sadece bekâr olmasını umuyordum. Ki bu çok aptalcaydı. Mollie Luck muhteşemdi, elbette. Benim düşündüğümden daha cesurdu. Ama bunu yapamazdım.

Nabzımın küt küt atmasına rağmen buna dâhil olmak istemiyordum.

Ama sonra Roddy Oldman, kasabanın karşısındaki küçük çiftliklerin birinden gelen, çarpık gülümsemesiyle kızlara sarkıntılık eden kovboy, Mollie'ye kolunu uzattı. "Bu dansı bana lütfeder misin?"

Mollie bana dönerek sırıttı. "Ne kadar da naziksin. Çok ister—"

"Hayır." *Siktir.* Bir kolumu Mollie'nin beline doladım.

Onu kendime doğru çektiğimde vücudum onunkiyle temas eder etmez bir fişek gibi ateşlendi. Elimi yan tarafına koyup onu yanımda tuttum. Onu sıkıca kavradım.

Aldığı keskin bir nefesle göğüsünün inip kalktığını fark ettim.

Kendime sadece ona göz kulak olduğumu söyledim.

Ben sadece onu güvende tutmaya çalışıyordum. Ben buradaysam Roddy'nin, kirli ellerini ona sürme ihtimali yoktu.

"Dur bir dakika." Mollie kaşlarını çatmış bana bakıyordu. "Sen—"

"Dans edeceğim. Evet."

Gözlerini kırpıştırdı. "Kafam karıştı."

"Çok basit. Grup bir şarkı çalar, biz de dans ederiz."

"Birlikte mi?"

"*Two-step* dansı böyle ediliyor, evet."

Tekrar gözlerini kırpıştırdı, gittikçe yanakları kızarıyordu. Roddy'ye doğru başını salladı. "Onunla dans etmek istiyordum."

Kolumu beline dolayarak biramı sahnenin kenarına bıraktım. "Benimle dans ediyorsun."

"Ne oluyor Cash?" dedi Roddy.

Ona zoraki bir gülümsemeyle baktım. "Onunla dans etmek istiyorsan önce cesedimi çiğnemen gerek, Roddy."

"Çok kabasın," dedi Mollie.

"Kesinlikle." Mollie'nin birasını alıp benimkinin yanına koydum. "Çizmelerime dikkat et. Daha yeni temizledim."

Ayaklarıma baktı. "Babamın çizmelerini hiç çıkarmıyor musun?"

"Zorunda kalmadıkça hayır." Elini tuttum. Diğer elimi sırtının kavis kısmına koydum, serçe parmağım kısa tişörtü yüzünden çıplak tenine değiyordu. Nabzım hızlandı. Teninin sıcaklığı benimkine sızıyordu.

Bu kızla *two-step* dansı yapıp akıl sağlığımı yitirmemem mümkün değildi.

Ancak onu Roddy Oldman gibilere de bırakamazdım.

Ona doğru eğildim. "Sana bir iyilik yapıyorum. O adam bir kez içmeye başladı mı, elleri rahat durmaz."

Bana bakarken gözlerinde belirsiz ama mutlu bir parıltı vardı. "Ah. Peki. Yani, teşekkürler."

Mollie elini omzuma koyduğunda gerçekten aklımı kaybedeceğimi düşündüm. O elin boynuma doğru süzüldüğünü hayal ettim. Ensemdeki saçlarla oynayıp beni kendine çektiğini. Benimkilerden bir santim uzakta duran yumuşak, sıcak dudaklarının—

Hayatta olmaz. Hayır, hayır, hayır. Bu fantezi daha ileri gitmemeliydi.

Bakışlarımı Mollie'nin dolgun dudaklarından ayırarak onunla aynı anda öne doğru bir adım atınca vücutlarımız çarpıştı. İçimde biriken duygular nabız gibi atıyordu, göğüslerini göğsümde hissettiğimde o anki şokla içimi yakıcı bir ateş kapladı.

"Ne yapıyorsun?" Bana bakıyordu.

Dişlerimi sıkarak yere baktım. Teni, kırmızı ve sarı sahne ışıklarında parlıyordu. "Adımlarıma uy. Kendini bana bırak."

"Artık kimse dansı yönlendirmiyo—"

"Ben yönlendiriyorum." Gözlerine baktım. "Bana bırak."

"Bırakmazsam ne olur?"

"Yoksa şarkıyı kaçıracağız."

Gözlerini kırpıştırdı. Yüzünde tuhaf bir ifade belirmişti, sanki gülümsemek istiyor ama kendisini tutuyor gibiydi. "Ah. İyi bir noktaya değindin. Tamam."

Tekrar öne doğru bir adım attım. Bu sefer Mollie geriye doğru bir adım attı. Bu ve bir sonraki adım için yarım vuruş geç kalmıştı ama en azından onu yönlendirmeme izin veriyordu, bakışları ayaklarımıza kilitlenmiş durumdaydı.

Ayağıma basınca hemen geri çekildi, omzuma koyduğu eli gömleğimi yumrukluyordu. "Kahretsin, özür dilerim."

"Bir şey olmaz. Adımlarımı izle. Hızlı birkaç adım," Birkaç adım attım ve onu sıkıca sırtından kavradım, böylece bana yaslanmıştı. "Şimdi daha yavaş iki adım. İşte bu kadar. *Two-step* dansı bu kadar basit."

Aramızda biraz boşluk yaratması için Mollie'nin geri çekilmesini bekledim.

Ama o yapmamıştı.

Eyvah!

"Kendimi yavru at Happy gibi hissediyorum." Mollie bana baktığında esprili ifadesinde parlayan gözleri karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Henüz bacaklarımı nasıl kullanacağımı bilmiyorum, bu yüzden bana yardım etmelisin."

"Bacaklarını nasıl kullanacağını gayet iyi biliyorsun."

Sonunda gülümsemişti ama sanki kahkahasını tutmaya çalışıyor gibi ağzı kapalıydı. "Kulağa müstehcen geliyor."

"Çünkü sen bir sapıksın."

"Sapıkça bir şey söyleyen sendin."

"Onu ima eden sendin!"

Mollie, "Aha! Belki de hâlâ eğlenceli birisindir," diyene kadar gülümsediğimi fark etmedim.

Ne kadar eğlenceli olabileceğimi bilmiyorsun, bebeğim. Bacaklarını nasıl kullanacağını öğretmemi ister misin? İçine girmeme izin ver ve sana tam olarak nasıl yapılacağını göstereyim.

"İyi misin?"

Mollie'nin sesini duyunca gözlerimi kırpıştırdım. "Ne? Evet. Neden sordun?"

"Yüzünde garip bir ifade vardı. Sanki birini yumruklamak ister gibiydin."

Birini becermek desek daha doğru olur.

Omzumun üzerinden baktığımda Roddy'nin bize baktığını gördüm. Mollie'yi bıraktığım an, harekete geçecekti. Hartsville'de pek ziyaretçimiz olmazdı, bu yüzden yeni birini elde etmek istiyorsan hızlı davranmalıydın.

Bu gece Roddy istediğini elde edemeyecekti. Ya da hiçbir zaman.

Koro yükseliyordu. Kollarımdaki güzel kadından başka diğer her şeye odaklanmaya çalışıyordum. Bir dakikadan kısa bir sürede *two-step* dansını yapabilmişti. Hızlı öğreniyor diyebilirdim. Onun gibi birine göre oldukça iyiydi.

Bana göre kötü.

Garrett ile kamyonetimde bu şarkıyı dinlediğim onca zamanı düşündüm. *Neon Moon country* türündeki klasik şarkıydı. Tıpkı bir adamın karısını kaybettiği ve pişmanlığını viskiyle geçirmek için bir bara gittiği zamanlarda dinlenecek bir şarkı.

Şarkıyı dinlerken Garrett sessizleşir ve camı açıp kolunu camdan dışarı sarkıtırdı. Bazen şarkı sözlerini mırıldanırdı. Diğer zamanlarda ise sadece pencereden dışarı bakar, düşüncelere dalardı.

Eski karısı Aubrey'yi düşündüğünü biliyordum. Ayrıca Mollie'yi düşündüğünden de emindim. Mollie'nin, babasının onu düşünüp onun hakkında konuşmadığını sanmasına şaşırmıştım.

Yine de Garrett çiftlikten nadiren ayrılırdı. Evet, kardeşlerime ve bana bakmakla meşguldü. Ama Dallas'taki kızını görmeye gitseydi kendi başımızın çaresine bakabilirdik.

Onu bu konuda uyarmıştım elbette.

Ama Garrett her defasında beni başından savmıştı. "Durum biraz karışık. Mollie'nin annesiyle yaşaması gerekiyordu. Beni yanlarında istemiyorlar."

"Bir çocuk her zaman ailesinin yanında olmasını ister," diye cevap vermiştim. "Bu konuda bana güven."

Ama Garrett ve ben bu konuda aynı fikirde olmadığımız konusunda uzlaşmıştık. *Bir atı suya götürebilirsin ama kesinlikle sudan içmesini sağlayamazsın.*

Mollie'ye bakarken neden onun Garrett'a daha fazla ısrar etmediğini merak ettim. Belki de etmişti. Bu hikâyeyi yalnızca tek taraflı dinlemiştim. Belki de Mollie bu kadar çaba gösterdikten sonra hiçbir karşılık almadığı için denemeyi bırakmıştı.

Şu anda dans ederek şarkı söylerken yeterince rahat görünüyordu, şarkının içinde kaybolmuş durumdaydı.

Ayrıca dans ederken kalçalarını sallıyor, ben dans pistinde bizi yönlendirirken dönüşlerde biraz cilveli davranıyordu. O âna kadar kaşlarının arasındaki kırışıklığın geçtiğini fark etmemiştim, oradaki derisi pürüzsüzdü.

Rahatlamış görünüyordu.

Sanki sonunda serbest kalmış gibiydi. Dudakları gülümsemek için kıvrılmış, saçlarının uzun dalgaları omuzlarının üzerinde hareket ederken başını ritme göre hareket ettiriyordu.

Benim onu izleyen bakışlarımı yakaladı. Bana kızmak yerine daha neşeli, daha büyük bir gülümseme ile bakıyordu. Gözlerinin içi gülüyordu.

Kalbim hızla atmaya başlamıştı. Lanet olsun, yüzünde gördüğüm neşe bulaşıcıydı.

Ne olduğunu anlamadan kolumu kaldırıp onu döndürdüm. Bana gülümsedi. Sesi yüksek ve canlı çıkmıştı. Bu yüzden onu tekrar ve tekrar döndürdüm.

Üçüncü dönüşte hızını yavaşlattı, küçük sevimli kıçını ritme uygun bir şekilde sallayarak yavaşça döndü. Biri bağırıyordu. Başımı kaldırdığımda bağıran kişinin Patsy olduğunu gördüm, sahnede davulu çalarken bize gülümsüyordu.

Mollie bir kolunu kaldırıp Patsy'ye doğru el salladı. Sonra onu kollarıma geri çekmeme itiraz etmedi. Artık daha uyumlu, daha akıcı hareket ediyorduk. Mollie dans ederken artık ayaklarımıza bakmıyordu, onun yerine dişlerini alt dudağına geçirmiş bir şekilde bana bakıyordu.

O dudağı ısırmak istiyorum.

Şarkı bittiğinde herkes her zamanki gibi çılgınca alkışlıyordu.

Normalde Sally şarkı aralarında kalabalıkla konuşmayı severdi ama bugün her zamankinden farklı olarak Frisky Whiskey hemen başka bir şarkıya geçti.

Başka ağır tempolu bir şarkı daha.

Sanki yeni patronumla dans ederken sertleşmek üzere olduğumu anlamış ve beni uçurumun kenarına itmek istiyorlarmış gibi hissediyordum.

Roddy uzak bir köşede birasını içiyor, harekete geçmek için fırsat kolluyordu.

Mollie'ye baktığımda onun hâlâ bana baktığını gördüm. Gözlerinde gördüğüm o soru karşısında kalbim yerinden çı-

kacak gibi oldu. Gerçekten benimle tekrar dans etmek istiyor muydu?

Evet, kesinlikle istiyor. Görünüşe göre uzun zamandır dans etmemiş olmama rağmen dans yeteneklerimi kaybetmemiştim.

Yeniden dans etmek için bir adım öne çıktım ve bu sefer Mollie hiç tereddüt etmeden iki adım attı.

Bu neden hoşuma gitmişti bilmiyordum ama gülümsemiştim.

Belki de benimle rahat olduğu içindi. Şimdi şarkı söylüyor, kendisi dans ediyormuş gibi yaparken bir şekilde ikimizi benim yönlendirmeme izin veriyordu.

Tam bir *afetti*.

Nakarat başladığında bana doğru yaslandı ve parmak ucuna kalkıp kulağıma, "Sıra sende," dedi.

Vücutlarımız yapışık olduğu için neredeyse bayılacak gibi olsam da, "Sıra bende mi?" diye sordum.

"Dönmek için. Kadınlara istediklerini verelim." Tutuştuğumuz ellerimizi kaldırarak geri çekildi.

"Bu da ne şimdi?"

"Ufak bir şov." Diğer elini omzuma koyarak beni döndürmeye çalıştı. Sonra çekti.

Geri çekildim. "Dönmeyeceğim."

"Hayır, döneceksin."

"Hayır, dönmeyeceğim. Beyin sarsıntıları böyle meydana geliyor."

"Hadi ama. Bana bacakların nasıl hareket ettirileceğini gösterecektin, unuttun mu?"

Bir kahkaha attım. Şaşkınlığımı gizleyemeyerek kuvvetli bir kahkaha attığımda kendimi kuş gibi hafiflemiş hissettim.

"Yap şunu!" diye bağırdı Ryder müziğin arasından.

Ryder'ın bize bu kadar yakın olduğunu fark etmemiştim; hemen sağımızda, Billie Wallace ile dans ediyordu. Tanrıya şükür Billie gelmişti.

Mollie'ye kaşlarımı çattım. "Düşersem beni hastaneye sen mi götüreceksin?"

"Düşmeyeceksin." Daha önce ona söylediğim şeyi bana karşı kullanırken bir papağan gibi öyle kesin ve kararlı bir hınzırlıkla tekrarlamıştı ki yine gülmeden edemedim. "Sen dön. Gerisini ben hallederim."

"Sende ne hafıza varmış be."

"Dans partnerine istediğini vermeyecek kadar inatçısın. Hadi ama kovboy."

"Yap artık şunu! Yap!" dedi Ryder ve Duke.

Bara baktığımda Wyatt'ın elinde bir *shot* viski ve yüzünde kocaman, aptal bir gülümseme olduğunu gördüm.

Kurtar beni, dedim sessizce dudaklarımı oynatarak.

O sadece bardağını havaya kaldırıp kafasına dikti.

Onu daha sonra öldürecektim.

Mollie'ye dönüp bir iç çektim. Sonra kollarımızı olabildiğince yukarı kaldırdım. Hâlâ eğilmem gerekiyordu ve çizmelerim biraz fazla kayıyordu. Yakın zamanda ayakkabımın tabanını değiştirmiştim, o yüzden daha dikkatli olmam gerekiyordu. Ancak dönmeyi başardım.

Sonra tekrar Mollie'yle yüz yüze geldim, gülümsemesi ışıl ışıldı. İçtendi. Etrafımızda alkışlar koptu.

Mollie gülmeye başladığında sesi içime işledi. "Ne kadar sevdiklerini gördün mü?"

Sen sevdin mi?

Görünüşe göre sevmişti çünkü grup bir dakika sonra nakaratı tekrar çaldığında Mollie kolunu yeniden kaldırdı. Bu kez dönmemi isterken alt dudağını ısırıyordu.

Bana seslendi. Salak olduğum için kendimi onun ilgisinden cesaret alarak kalçalarımı ritme göre hareket ettirirken buldum.

Dans etmeye bayılıyordum. Bana ne kadar yorgun olduğumu unutturuyordu. Çok bunalmıştım. Gece gündüz kafamın içinde dönüp duran ve bitmek bilmeyen görevler listesi, ben hareket ettikçe buharlaşıp gidiyordu.

Ancak kalçalarımı biraz fazla sert çevirmiş olmalıydım çünkü aniden sol ayağım kaydı. Tökezleyip dengemi kaybettiğimde midem bulanmaya başladı. Kahretsin, yine mi—

Ama koluma dolanan bir el beni ayağa kaldırdı.

Mollie'nin eli.

Hemen ona tutundum, ikimiz de sanki gizli bir tokalaşmamız varmış gibi birbirimizin koluna tutunmuştuk.

Bana irileşmiş gözleriyle bakıyordu. "İyi misin?"

"İyiyim." Nabzım şakaklarımda atıyordu. "Teşekkür ederim."

O gülümsemesi… "Düşmene izin vermeyeceğimi söylemiştim."

"Zaten burada olmamalıydım." Başımla yeri işaret ettim. "Dans etmemeliydim."

"Evet, etmelisin." Her geçen dakika daha da kalabalıklaşan barı işaret etti. Herkes yüzünde gülümsemeyle bizi izliyordu. "Sana bir şov izlemek istediklerini söylemiştim."

Şarkı bittiğinde kalabalık tezahürat ediyor, bağırıyor ve alkışlıyordu. Ama ben sadece Mollie'ye bakıyordum, göğsümün içinde yükselen garip, canlı hissi görmezden gelmeye çalışsam da başaramadım.

Önce limonata. Sonra duş molası ve sandviç. Şimdi de dans pistindeki kurtarışı.

Mollie benim iyiliğimi mi gözetiyordu?

Şımarık, bencil, miras zengini küçük şeytan; bir süredir kimsenin ilgilenmediği şekilde benimle ilgileniyordu.

Belki o kadar da şımarık değildi.

Ya da belki farklı bir amacı vardı. Gerçekten ona güvenmem için beni kandırmaya çalışmıyorsa neden benimle ilgilenecekti ki?

İçgüdülerim aksini söylüyordu.

Dizlerim titremeye başladı. Mollie'nin eli kolumun üzerindeydi, beni sıkıca kavramıştı. Ondan birkaç santim uzundum ve neredeyse yüz kilo kadar fazlaydım ama göründüğünden daha güçlüydü.

Bu *kız* da kim lan?

Ve neden birdenbire ona göz ucuyla bile bakan her erkeğe karşı öfkeleniyordum?

Gitmem gerekiyordu. Hem de hemen. Kamyonetime atlayıp bina yanıyormuş gibi buradan kaçmalıydım. Yapılacak en akıllıca şey bu olurdu.

Ama akıllı olan Mollie'ydi. Ve onun bir yere gideceğini sanmıyordum.

Bir kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çektim. "O zaman onlara istedikleri şovu verelim."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Mollie

BIRAKTIM GİTTİ

Gülümsemeden duramıyordum.

Tıpkı dans etmeyi bırakamadığım gibi. Ne kadar zamandır dans ettiğimi bilmiyordum, tek bildiğim terden sırılsıklam olduğum ve ayaklarımın ağrıdığıydı.

"Bu bir *country* müziği değil," dedi Sally mikrofona. "Ama biz de dans etmeden duramayanlar için çalalım dedik."

Patsy bagetleriyle ritim tuttuktan sonra Frisky Whiskey, *Wobble*'ın *twangy* versiyonunu çalmaya başladı.

İnsanlar müziği duyduklarında âdeta çıldırdı. Ben de bağırmaya başladım. Cash parmaklarını dudaklarına götürdü ve kuşları çınlatan bir ıslık çaldı.

Dans pisti şu an tıklım tıklımdı. Bu kadar küçük bir kasabada bu kadar çok insanın yaşadığını kim tahmin ederdi?

Hepsinin profesyoneller gibi dans edebildiğini kim bilebilirdi?

Cash'in yanındaki dansçıların ön sırasına katıldığımda düpedüz başım dönüyordu. Yüzü terden parlıyordu; yanakları kızarmış, gömleği göğsüne ve karnına yapışmıştı.

Bacaklarını büküp ritme göre kıçını sallarken ona bakakaldım. Kahkaha atmaya başladım.

"Dans edişime mi gülüyorsun?" diye sordu yüksek sesli müziğe rağmen.

Hayır, bardaki diğer herkes gibi ben de senin kot pantolonunu saran güzel kıçına bakıyorum. "Asla!"

"Bakalım ayak uydurabilecek misin?"

"İzle şimdi."

O an kendimi yalnızca ritme bıraktım. Cash'e doğru sinsi bakışlar atarken aptal gibi gülümseyerek dans etmeye başladım.

Kot pantolonu ve ters taktığı şapkasıyla çok seksi görünüyordu. At sırtındayken atın ritmine kolaylıkla uyum sağlamasından iyi bir dansçı olduğunu anlamalıydım. Ama o uzun bacakları ve mükemmel poposunu böyle hareket ettirmesine ve yapabileceğini hiç düşünmediğim bir şekilde kendini ritme bırakmasına ne demeliydi?

O kadar tahrik olmuştum ki çığlık atabilirdim.

Cash'in geçen gün bana nasıl sert davrandığını hatırlayınca nabzım hızlandı. O zamanlar bunu kaba bulmuştum. Ama şu anda acaba yatakta da böyle mi davranıyor diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Birini oradan oraya savurabilecek kadar kaslı olduğu kesindi. Ama cesareti var mıydı?

Gözlerimi kapattım ve bu düşüncenin kafamdan buharlaşıp gitmesini bekledim. Elbette, Cash ile dans ederek hayatımın en güzel zamanını geçiriyordum. Bana dans teklif eden adama defolup gitmesini söylemesi…

Dürüst olmam gerekirse bu şekilde korumacı davranması çok seksiydi. Dallas'taki erkekler de kendilerine göre seksiydi ama asla sahiplenici değillerdi.

Asla bu kadar açık konuşmaz ya da bu kadar hızlı hareket etmezlerdi.

Ayrıca Cash'in dans ettiği gibi de dans edemezlerdi.

Tüm bunlara rağmen bu kovboya bir metre yaklaşmamlıydım. Onunla ve kardeşleriyle sağlam, profesyonel düzeyde bir ilişki kurmanın ne kadar önemli olduğunun farkındaydım. Babamla birbirimizi pek çok konuda hayal kırıklığına uğratmıştık.

Ancak ailemin çiftliğini işleten adamla aptalca bir şey yaşayarak babamı tekrar hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

O adam dünyanın en iyi insanına dönüşse bile.

İyi, düşünceli, inanılmaz derecede seksi ve dans edenlerin en iyisi olsa bile.

Başka bir barda başka bir gece karşılaşmış olsak onu eve götürürdüm.

Bu gece, yapabileceğim tek şey onunla dans etmekti.

Dans ediyor ve gülüyorduk, hareket ettikçe bar bulanıklaşıyordu. Cash her şarkıda yalnızca beni izliyor, diğer insanlara göz ucuyla bile bakmıyordu.

Asla durmak istemiyordum.

Ama Frisky Whiskey başka bir *slow* şarkıya geçtiğinde nihayet duvara yaslandım. Ayaklarım zonkluyordu. Gözlerim yanıyor, dizlerim ve sırtım ağrıyordu.

O kadar yorulmuştum ki ayakta uyuyakalabilirdim.

Cash de fark etmiş olmalıydı çünkü elini sırtıma koydu ve "Çıkalım mı?" dedi.

"Evet, bittim." Barın etrafına bir göz attım. "Kahretsin, Wyatt nereye gitti? O benim eve dönüş eşlikçimdi."

"Seni eve ben bırakırım."

Kaşlarımı kaldırıp Cash'e baktım. Dans etmekten, çok fazla içki içememiştik, ikimiz de yalnızca iki bira içmiştik ve sonun-

cusunu birkaç şarkı önce bitirmiştik. Bu yüzden onun araba kullanabileceğini biliyordum.

Onunla araba yolculuğu yapabilir miydim, bilmiyordum. Cash'in yanımda araba sürüyor olması fikri bile bana başka türde bir araba macerasını çağrıştırıyordu.

Çıplak türde.

Zamanında birkaç kez arka koltukta öpüşmüştüm ve bu fazlasıyla hoşuma gitmişti. Ama Cash gibi bir kovboyla kamyonetinin arkasında öpüşme fikri... O koca eller vücudumun her santiminde yavaşça gezinirken...

Bu araba deneyimini yepyeni bir seviyeye taşırdı.

Keşke aramızdaki gergin, yoğun çekimi görmezden gelebilseydim. Keşke böyle şeyler düşünmeseydim. Ama bu şekilde dokunulmak çok iyi hissettiriyordu.

Çok eğleniyordum.

Şimdi bile Cash'in sırtımdaki, eteğim ve tişörtümün arasındaki kısma değen parmakları, tenime kıvılcımlar yayıyordu. Çıplaklık raddesine gelmemizin imkânı yoktu. Ama düşüncesi bile oldukça heyecan vericiydi.

Palmer ile olan ilişkimiz çok basitti. Hiçbir heyecan yoktu. Flörtleşmek yoktu. Sadece kapı çalınır ve işe koyulurduk. Bazen öncesinde bir kadeh şarap içerdik ama ben her zaman nasıl biteceğini bilirdim.

Dürüst olmak gerekirse bu yüzden *situationship** türü ilişkimiz bu kadar iyi gidiyordu. Üzerine düşünüp planlar yapacak ne zamanım ne de isteğim vardı.

Ama Cash'le vakit geçirmek Palmer'la olan ilişkimin ne kadar tekdüze olduğunu fark etmemi sağlamıştı. Palmer'la seks iyiydi tabii.

---

* Duygusal bağın olmadığı yakınlaşma türü. -ç.n.

Ama bahse girerim Cash'le daha iyi olurdu.

Boğazımı temizleyerek, "Yani cesedimi yol kenarına mı atacaksın?" diye sordum.

Cash sırıttığında nabzım hızlandı. "Bu aptalca olurdu. Seni kesinlikle ineklere yedirirdim."

"Kesinlikle."

"Hep böyle kanlı şakalar mı yaparsınız?" diye sordu John B. "Bu biraz… Korkutucu."

"Sadece birlikte olduğumuzda." Cash beni çıkışa doğru yönlendirdi. "Sabah görüşürüz, John B."

"Dikkatli olun," dedi John B kıkırdayarak. "İnek yemlerinde vücut parçaları olmasın, tamam mı?"

Dışarı adım attığımda durgun ve nemli bir havayla karşılaştım.

"Dışarısı hâlâ nasıl bu kadar sıcak?" Elimle kendimi yelpazeledim.

Cash cebinden bir dizi anahtar çıkarırken hâlâ sırıtıyordu. "Şansına küs, kamyonetimde klima yok."

"Kliması olmayan araba mı üretiyorlar?"

"Evet, üretiyorlar." Elini sırtımdan çekerek babamın vasiyetini okuduğumuz o uğursuz günde Goody'nin ofisinin önünde park hâlinde gördüğüm devasa kırmızı pikabın yolcu tarafındaki kapısını açtı. "Bir tanesine sahip olan şanslı birkaç kişiden biriyim."

Kamyonete bindim. "Nasıl ölmüyorsun?"

"Arabayı sık sık çıplak kullanıyorum."

"Saçmalama!"

Güldü ve sesi midemde kelebeklerin uçuşmasına neden olmuştu. "Ben de pek sevmiyorum. Popom koltuğa yapışıyor. Tıpkı korkunç bir halı yanığı gibi."

Tereddüt ederek döşemeye baktım. "Iyyy."

"Hadi ama Mollie. Çıplak kıçımla o koltuklara hiç oturmadım. En azından şoför koltuğu hariç. Arabamı temiz tutmayı severim."

Meme uçlarım sertleşmişti. Cash gerçekten aklımı okuyabilir miydi?

Beynimde dönen tüm o pisliğe ne derdi? Arka koltuklar ve büyük ellerle ilgili düşündüğüm şeylere?

Peki çiftlikte arabasını nasıl temiz tutuyordu? Onunla ilgilenmek için çok zaman harcıyor olmalıydı. Neden olduğunu bilmesem de kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı.

Cash kapıyı arkamdan kapattı. Camlar zaten kısmen açıktı, yani kamyonetin içi tamamen boğucu değildi.

Etrafa bakarken aracın içinin ne kadar temiz olduğunu görünce midem bulandı. Cash temiz tutmayı sevdiğini söylerken şaka yapmıyordu.

Pikap eskiydi ama gri döşemeleri yeni görünüyordu. Biraz yıpranmıştı tabii. Ama çok iyi bakılmıştı. Ön konsolda bir kasetçalar vardı. Ön koltuklar aslında şaşırtıcı derecede geniş ve rahattı.

Kamyonet güneşte ısınmış pamuk ve temiz hava gibi kokuyordu. Dikiz aynasından sarkan solmuş araba kokusundan dolayı limon kokuyordu.

Emniyet kemerimi bağlarken Cash yanıma oturdu. O, anahtarı kontağa takarken ona bakmamaya çalışıyordum. Anahtarı çevirirken ön kolundaki kaslar gerildi.

Kamyonet gümbürdeyerek çalıştığında uyluklarımın arasında, tam da klitorisimde bir titreşim hissettim.

Derin bir nefes aldım.

Cash, eli vitesin üzerindeyken duraksadı. "Sen iyi misin?"

"Evet. Evet. İyiyim." *Sadece alev almak üzereyim, önemli bir şey yok.*

Kamyoneti park yerinden çıkarırken bir eli direksiyonun üzerindeydi. Lastiklerin çakıllar üzerinde çıkardığı ses geceyi doldurdu.

Yol boyunca o kadar karanlık yerlerden geçiyorduk ki sanki uzaydaymışız gibi hissetmiştim. Cash camını sonuna kadar açtı, ben de aynısını yaptım. Esinti saçlarımı savuruyordu. Bana bakıyordu ve arabanın kırmızı ışığı burnunun eğimine, dudaklarının dolgunluğuna vuruyordu.

"Çok fazla mı oldu?"

Kolumu pencereden dışarı sarkıttım, ellerimi esintide salladım. "Tam kıvamında."

"Müzik?"

"Elbette."

Konsoldaki bir düğmeye bastı ve bir Brooks & Dunn şarkısı kaldığı yerden çalmaya başladı. Şarkı, açık pencerelerin uğultusundan duyulabilecek kadar yüksek sesliydi.

"Kasetler," dedi Cash omuz silkerek.

Eski usul araba yolculuğu aslında büyüleyiciydi. Esinti tenimi serinletirken ve saçlarımı geriye doğru savururken müziğe eşlik etmeye başladım.

Kafamı çevirdiğimde Cash'i bana bakarken yakaladım.

"Ne?" Diğer elimle önüme gelmemesi için saçlarımı tutuyordum.

Başını iki yana salladı ve bakışlarını ön cama geri çevirdi. "Hiçbir şey. Sadece babana benziyorsun, o da böyle otururdu."

Kalbim sıkıştı. "Benziyor muyum? Nasıl?"

"O da kolunu pencereden dışarı sarkıtırdı. Ama çok daha yüksek sesle şarkı söylerdi."

Sırıttım. "Sesim anneme çekmiş. Beni şarkı söylerken duymak istemezsin."

"Rattler'da fazlasıyla duydum."

"Kaçmadın."

"Ama bu istemediğim anlamına gelmiyor." Gülümsedi, gözleri parlıyordu ve *Tanrım*, nasıl bu kadar yakışıklı olabilirdi? "Babanın güzel bir sesi vardı."

"Bunu hatırlıyorum, evet. Müziği çok severdi."

"Sen de seviyorsun. Birbirinize benziyorsunuz, bunu şimdi daha iyi görebiliyorum."

Bu bir iltifattı. Göğsümü acıtan bir iltifat. Cash yine bana babam hakkında bir şeyler anlatıyordu. Ona bakarken nedenini bilmek istiyordum.

Tanıştığımızdan beri ona kafamın içinde dönüp duran soruyu sormak istiyordum.

"Cenazeye neden gelmedin?" diye sordum. "Babamla ve çiftlikteki diğer herkesle aranızın iyi olduğunu söylüyorsun. Ama cenazeye Hartsville'den kimse gelmedi."

Cash'in göğsü keskin bir nefesle kalktı. "Biz davet edilmedik."

Midem bulanmaya başladı. "Ne? Bu mümkün değil. Annem babamın tanıdığı herkesi davet ettiğini söylemişti."

"Bizi davet etmedi."

"Emin misiniz? Belki postada gözden kaçırmışsını—"

"Kimse herhangi bir şekilde davet edilmedi, Mollie." Eliyle direksiyonu düzeltti. "Biliyorum, çünkü babanın cesedini Dallas'a götürmeleri için o adamları gönderdikten sonra anneni aradım."

"Annemi mi aradın?"

"Garrett hiç Dallas'ta yaşamadı. Sadece annenle senin yaşadığınız yer olduğu için oradan bahsetmişti. Oraya gömülmek istemeyeceğini biliyordum, ben de bunu söylemek için Aubrey'yi aradım."

Nefes almakta zorlanıyordum. "Ne dedi?"

"Güzel şeyler söylemedi." Alay edercesine kıkırdadı. "Cenazenin defnedileceği yer konusunda taviz vermeyeceği belli olunca katılabilmemiz için ayrıntıları bana göndermesini istedim. Törenin sadece aile arasında olduğunu ve bir daha onu aramamamı söyledi."

Evet, şimdi kesinlikle kusacakmışım gibi hissediyordum.

Bana söyledikleri karşısında Cash'e karşı çıkmak istiyordum. Onu yalancılıkla suçlamak istiyordum. Ama dürüst olmak gerekirse bu, annemin yapacağı bir şeye benziyordu. Belki de beni korumak için yapmıştı. Babama son bir kez meydan okumak için.

Sebepleri ne olursa olsun annemin yaptığı boktan bir hareketti. Bu insanları incitmişti. Bunu şimdi daha iyi anlıyordum. Sert bir şekilde yutkunan Cash'in âdemelmasının hareket ettiğini gördüm.

"Bu sizin için gerçekten berbat bir durum olmalı," dedim yatıştırmak için. "Gerçekten üzgünüm, Cash. Çiftlikten neden kimsenin gelmediğini merak etmiştim. Annem babamın arkadaşlarına haber verdiğini söylemişti ama..."

Bir omzunu kaldırdı. "Biz burada kendi vedamızı yaptık. Küçük bir törendi, pek süslü bir şey sayılmazdı. Ama sanırım herkesin bir vedaya ihtiyacı vardı, ben de bir şeyler hazırladım."

Her zaman lider ruhlu.

Her zaman düşünceli biri.

Boğazımdaki yumru gitgide büyüyordu. "Bu konuda nasıl öfkeli değilsin?"

"Öfkeliyim." Pencereden dışarı baktım. "Gerçekten çok öfkeliyim, Mollie. Ama bir noktada durmalıydım yoksa öfke, içimi çiğ çiğ yiyecekti."

Bunu anlayabiliyordum.

Tanrım, bu duyguyu anlayabiliyordum.

"Ben de kızgınım. Çoğunlukla kendime."

Bu dediğim onun dikkatini çekmişti. İfadesi yumuşadı, gözlerindeki saf, gerçek acı ile bana bakıyordu. Bakışları midemin bulanmasına neden oluyordu. "Nedenmiş o?"

Eteğimdeki sökük bir ipliği parmağıma dolarken kucağıma baktım. "Annemin bir şeylerin peşinde olduğunu bilmeliydim. Sanki… Bilmiyorum… Yani keşke annemi kontrol etseymişim ya da davetli listesini iki kez kontrol etseymişim."

"Bilmiyordun, Mollie."

"Sanırım bir parçam biliyordu." Yutkunma sırası bendeydi. "Annem, babam hakkında hiç iyi şeyler söylemezdi. Eminim fark etmişsindir ama babamla da pek anlaşamazdık. Sanırım… Belki de kendim de dâhil olmak üzere herkese o kadar kızgındım ki her şeyi görmezden geldim. Babam öldüğü için üzgündüm. Ama daha çok kızgındım."

İşte müthiş bir itiraf.

Bir duraksama oldu.

Sonra Cash konuşmaya başladı. "Bir terapist bana bazı insanlarda üzüntünün, öfke olarak tezahür ettiğini söylemişti."

Sırf gözyaşlarına boğulmamak için kendimi gülmeye zorladım. "Terapiye mi gittin?"

"Tabii ki terapiye gittim. Yoksa nasıl bu kadar çekici, uyumlu, mutlu ve olgunluk timsali biri olabilirdim ki?"

Tekrar güldüm ama bu defa gerçekten gülmüştüm. "Sürprizlerle dolusun, o kadarını söyleyebilirim."

"Ne olduğunu sorabilir miyim?" Cash eli direksiyonun üzerindeyken sonunda o soruyu sormuştu. "Sen ve Garrett arasında yani."

Uzun, derin bir nefes vererek koltuğuma yaslandım. "Uzun lafın kısası, annemle babam kötü bir şekilde boşandılar. Aldatma falan olmamıştı. Ama sanırım babamın bizimle Dallas'a gelmemesi annemi çok incitmişti. Babam annemle olmayı tercih etmedi, düşünebiliyor musun? Tabii benimle olmayı da. Velayeti paylaşmaları gerekiyordu ama babam beni çiftliğe hiç getirmedi ve beni görmeye Dallas'a da hiç gelmedi."

"Bu herkesin kalbini kırar."

Sertçe yutkundum. "Benimkini kırdı, evet."

"Çok üzüldüm, Mollie."

"Teşekkürler." Sahte bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Babam çiftlikteki hayatını seviyordu ama annem bununla gerçekten mücadele etti. Issız bir adada yaşıyormuş gibi hissettiğini söylemişti. Sanırım Dallas'taki ailesini ve arkadaşlarını özlemişti."

Cash anlayışla başını salladı. "Mantıklı. Çiftlik hayatı herkese göre değildir. Burada denge kurmak için özel bir insan olmak gerekir."

"Annem bizimle Dallas'a taşınması için ona yalvardı. Ama sanırım çiftliği geride bırakamayacak kadar çok seviyordu, o yüzden orada kalmaya karar verdi. Annem artık kızgın olmadığını söylese de bazen babam annemin arkasından gelmediği için ondan hep nefret edeceğini düşünüyorum. Bir süre ben de arkamdan gelmediği için ondan nefret ettim."

Cash'in bunu sindirmesi bir dakika sürdü. Sessizliği keder ya da ilişkiler hakkında boş klişe cümlelerle bozmadığı için onu takdir etmiştim. Cash'in iyi özelliklerinden biri de boş konuşmamasıydı.

"Sen küçükken babanla çok konuşur ya da görüşür müydünüz?" diye sordu.

Kafamı onaylarcasına salladım. "Hem burada hem de orada, evet. Arada bir ziyaret ederdi, genellikle iş toplantıları olduğunda. Beni yemeğe falan götürürdü ama o kadar. Annemin çiftliğe onunla yalnız dönmemi istemediğini biliyordum. Sanırım bir süre sonra…" Omuz silktim. "Belki de denemekten vazgeçmiştir. Kim bilir? Ama bu beni öfkelendirmişti ve annem de bu konuda kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olmamıştı çünkü o da kızgındı. Babamdan nefret ediyordum çünkü annem ondan nefret ediyordu. Annem için üzülüyordum."

"Tek başına çocuk büyütmek kolay değil."

"Aynen öyle. Tüm bunların üzerine bir de ergenlik sorunları yaşamaya başlayınca sanırım kendimi kaybettim. Babamın telefonlarına cevap vermeyi bıraktım. Ziyarete geldiğinde onunla konuşmayı reddettim. Aramız hiçbir zaman düzelmedi."

"Bu çok üzücü," dedi Cash huysuzca.

Gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımın akmasını engelledim. "Şu anda gerçekten pişmanım. Liseye gittiğimde babamla iki yabancı gibiydik."

"Şimdi kaç yaşındasın?"

"Yirmi altı. Neden?"

Cash bana baktı. "Baban aramayı kestiğinde tam da kardeşlerimle beni kanatları altına aldığı zamanlardı. Bu bir bahane değil ama… Evet, onu biz meşgul etmiş olabiliriz. Gerçek anlamda meşgul."

Gözlerimi tekrar kırpıştırdım, içimde bir duygu karmaşası hissediyordum. Babamın benim yaptıklarım yüzünden değil de beş yetim çocuğu yanına aldığından ve onlarla ilgilendiğinden dolayı ortadan kaybolduğu için kendimi biraz olsun rahatlamış mı hissediyordum?

Yoksa o çocukları bana tercih ettiği için incinmiş miydim? Çünkü Tanrım, onları her gün sevdiğini, benim için asla yap-

masa da onların yanında olduğunu bilmek... Sanki kalbime bir bıçak saplanmıştı.

Bunca zamandır bu kadar kızgın olmama şaşmamalıydı. Aslında hissettiğim şey, babamın hayatımın büyük bir bölümünde bana kendimi istenmeyen biriymişim gibi hissettirmiş olmasından dolayı duyduğum üzüntüydü. Bu onun kasıtlı yaptığı bir şey değildi, bunu şimdi anlıyordum. Ama ben böyle hissetmiştim ve onun diğer insanlara ne kadar sevildiklerini hissettirdiğini duymak hâlâ canımı yakıyordu.

"Bunun üzerinde kafa yorulacak çok şey olduğunu biliyorum," diye devam etti Cash düşüncelerimi bir kez daha okuyarak. "Ama yine de her açıdan düşünülmesi gerek."

Başımı salladım, esinti gözyaşlarımı şakaklarıma doğru savuruyordu.

"Size iyi davrandığına sevindim. Gerçekten."

"Ama?"

"Ama ne?"

"Dürüst ol."

Ona bir bakış attım. "Neden? Benden daha fazla nefret edebilmek için mi öğrenmek istiyorsun?"

"Böylece içini dökmüş olacaksın. Her ne hissediyorsan Mollie, seni çiğ çiğ yemesine izin verme."

Kalbim küt küt atıyordu. Gözlerinin içine baktım.

Birincisi, hayal mi görüyordum yoksa Cash bana adımla mı hitap etmişti? Soyadımla değil de *adımla*? Buna olması gerekenden daha çok sevinmiştim.

İkincisi, neden ona gerçeği söylemiyordum? Şanslıysam çok geçmeden Dallas'a dönecektim ve Cash Rivers'la bir daha asla karşılaşmayacaktım. Benim hakkımda kötü düşünürse ne olacaktı ki? Gerçekten kaybedecek bir şeyim yoktu.

Belki de bu yüzden, "Ama keşke babam bana da iyi davransaydı. Keşke şansım varken ona karşı iyi davransaydım. Keşke... Şey, annem bunun büyük bir parçasıydı. Keşke annemin babam hakkındaki düşüncelerimi bu kadar etkilemesine izin vermeseydim."

Cash kafasını arabanın ön camına çevirdi. Uzun bir süre sessiz kaldık. Boğazımdaki yumru geçmeye başlasa da yanaklarım alev alev yanıyordu.

Gerçeği söylemek insanı gerçekten de daha iyi hissettiriyordu.

"Sonuçta o senin annen," dedi sonunda. "Seni büyüten kişi o. Tabii ki onun tarafını tutacaktın. Kendini suçlama."

"Sen olsan böyle mi düşünürdün? Babanla ilişkini onarılamaz şekilde zedeledikten sonra kendini suçlamaz mıydın?"

Bunu bir dakika boyunca düşündü. "Bu konuda babana birkaç kez ısrar ettim. Hatta birçok kez. Annemle babama söylemek isteyip de söyleyemediğim onca şey..." Derin bir nefes aldı. "Ona, seninle vakit geçirmek için çaba harcamazsa pişman olacağını söyledim."

Midem bulanmaya başlamıştı. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Belki sen yanlış davrandın ama o ebeveyndi. O bir yetişkindi. O daha iyi bilmeliydi. Garrett'ı severdim, beni yanlış anlama. Ama bazen çok inatçı olabiliyordu. Benim yaşadığım pişmanlıkları onun da yaşayacağını biliyordum, bu yüzden onunla konuştum."

"Peki o ne dedi?"

Cash bir nefes aldı. Konuşmaya hazırdı. "Tüm yanlışlarını düzeltmek için çok geç olduğunu söyledi. Anlattığına göre siz gittikten sonra yıkılmış ve ne yapacağını bilememiş. Annenin mutsuz olduğunu biliyordu. Anneni mutsuz eden şeyin sadece çiftlik olmadığını aynı zamanda kendisiyle birlikte yaşamak olduğunu söylemişti. Yeni hayatında onu rahatsız ederek daha fazla acı çekmesine neden olmak istemedi."

"Ama hiçbir şey yapmayarak çok daha fazla üzüntüye sebep oldu," diye cevap verdim sert bir sesle.

"Seni anlıyorum. Ayrıca seni annenden ayırmak istemediğini söyledi. Aubrey'nin sana, senin de ona ihtiyacın olduğunu biliyordu."

"Benim ona da ihtiyacım vardı."

"Ona bunu söyledim. Sanırım sonunda bunun farkına vardı ama o noktada düzeltmek için çok geç olduğunu ve ilişkinize fazlasıyla hasar verdiğini hissediyordu. Onun için bahane uydurmuyorum—"

"Biliyorum."

"Ama bu yüzden hastalandı, Mollie. Hayatım üzerine yemin ederim ki Garrett seni her şeyden çok severek öldü."

O an öylece kalakaldım, gözlerim dolmuştu. "Cash."

"Efendim?"

"Sana sarılabilir miyim?"

Güldü. "Beni öldürmek istediğini sanıyordum?"

"Onu da yapabilirim. Ama… Teşekkürler. Beni savunduğun için."

"Seni tanısaydım bunu yapmazdım," diye cevap verdi sırıtarak.

Omzuna hafifçe vurdum. "Tam da senden hoşlanmaya başlamışken."

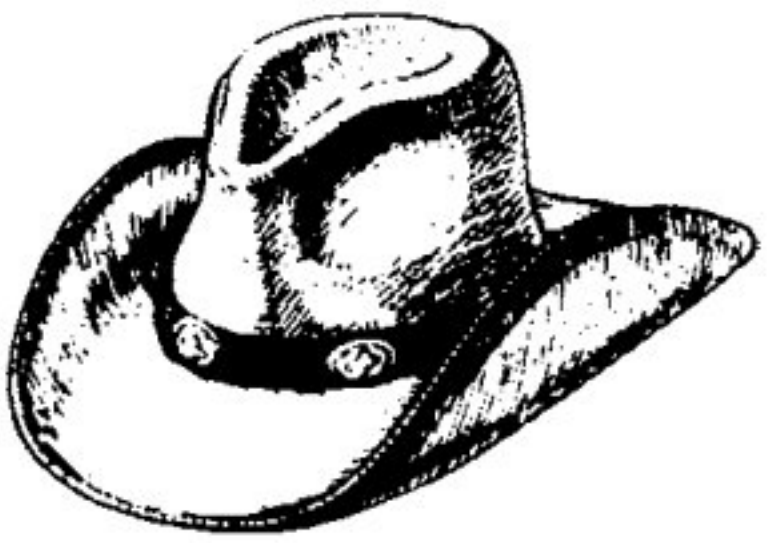
"Gördün mü?" Gözlerime baktı, dudakları bir sırıtışla kıvrılmıştı. "Çekici ve uyumluyum. Bir şey değil."

O an karın ağrımın durduğunu fark ettim.

ON ALTINCI BÖLÜM

Cash

UYUM SAĞLAMAK

"Gördüğüm kadarıyla bu gece dans pistinde biraz kurtlarımızı döktüğümüz için kendimizi çok iyi hissediyoruz." Mollie'nin gözleri parlıyordu. "Kendini kaptırma, kovboy."

"Lakap takmayı bıraktığımızı sanıyordum."

"Kovboy bir lakap değil. Daha çok bir… Yaşam şekli diyelim."

"Hoşuna giden bir yaşam şekli mi?"

"Tahammül edebileceğim bir yaşam, evet."

Sağa döndüğümde arabanın lastikleri Lucky Çiftliği'ne vardığımızın habercisi olan toprak yolla buluştu.

Tanrı'ya şükür evdeydik, yoksa aptalca bir şey yapmak isteyebilirdim. Mesela yan koltuğa uzanıp Mollie'nin yüzünü ellerimin arasına alıp onu öpmek gibi.

Neyim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Nasıl olmuştu da bir haftadan kısa bir sürede bu kızın gitmesini dilerken şimdi dudaklarının tadına bakmayı ister hâle gelmiştim?

Neden onunla flörtleşmeyi bırakamıyordum?

Neden benimle flörtleşmeyi bırakmıyordu?

Yeni Ev'in önüne yanaştım, farların ışıkları camlardan yansıyordu. Kamyoneti park edip kontağı kapattım.

Mollie durdu. "Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyormuş gibi gözüküyorum?" Kolu tuttum. "Sana kapıya kadar eşlik ediyorum."

"Neden?"

"Çünkü," dedim yavaşça. "Hava karanlık ve etrafta hayvanlar var bu yüzden içeri sağ salim girdiğinden emin olmak istiyorum. Dışarıdaki ışıkları açmayı unutmuşsun."

Böyle kafası karıştığında çok sevimli görünüyordu, burnunu kırıştırdı ve dudaklarını büzdü. "Bu da kovboy yaşam tarzının bir parçası mı?"

"Tabii."

"Ben iyiyim. Yalnız yürüyebilirim. Buradan kapıya kadar sadece otuz metre falan var."

Sırıttım ve kapımı iterek açtım. "Aynen öyle. Sadece otuz metre, izin ver de seni içeri geçireyim."

"Seni içeri davet etmiyorum!" diye bağırdı kapısını açarken.

Kapıyı açık tutmak için kaputun etrafından koşarak dolandım. "İçeri girmek istediğimi hiç söylemedim."

"Sapık alarmı." Ona uzattığım eli tutu ve aşağı inerken bacak dekoltesi bana inanılmaz manzaralar bahşetti.

Gülerek, "Sen söyleyene kadar aklıma gelmemişti. Kirli zihninin derinliklerinden çık."

"Yok ben böyle iyiyim, teşekkürler."

Eğer Mollie Luck yatakta da normalde olduğu kadar hızlı, kendinden eminse ve edepsiz fikirleri varsa—

Tanrı yardımcım olsun.

Kot pantolonumu dikkatlice düzelterek, "Sen bir belasın," diye cevap verdim.

"Biliyorum." Bana gülümseyerek başını kaldırdığında birden nefesi kesildi. "Aman Tanrım, yıldızlar. Buradan inanılmaz gö-züküyorlar."

Başımı arkaya yatırıp açık gökyüzünü seyrettim. Evin ışıkları yanmadığı için her şeyi şaşırtıcı bir netlikle görülüyordu. Yarım ay, parlak yıldızlar, hatta toz zerreciklerine benzeyen daha az par-lak olan küçük yıldızlar.

"Muhteşem, değil mi?" dedim.

"Dallas'ta böyle görünmedikleri kesin. O kadar çok ışık kirliliği ve pus var ki çoğu gece ayı zar zor görebiliyoruz." Mollie kollarını kavuşturdu. "Bu manzara neredeyse elle çizilmiş gibi gözüküyor, o kadar güzel ki. Hep böyle mi? Yıldızlar, gece, gökyüzü?"

"Evet." Ona bir adım daha yaklaştım. "Hep böyle."

Yutkunması sessizlikte duyulabiliyordu. "Babamın burayı neden sevdiğini şimdi gerçekten anlayabiliyorum."

Ona baktım. Düşünceli ifadesini, boynundaki yumuşak teni ve ince çizgilerini hafızama kaydettim. "Bu manzarayı seven—"

"Gerçekten, gerçekten bayıldım." Gözleri benimkilerle bu-luşmak için kıpırdandı. "Bir insan nasıl sevmez ki? Eğer uğraş-mam gereken başka şeyler olmasaydı sonsuza kadar burada ka-lırdım."

Ön kapıya doğru başımı salladım. "Yıldızlar yarın da burada olacak. Ve ertesi gece de. Hadi seni eve götürelim."

"Yani burada kalmamı mı istiyorsun?" Gözleri karanlıkta parlıyordu. "Dürüst ol. Geçen gün beni korkutmaya çalıştığını biliyorum."

Gülümseyerek çakıl taşlarını tekmeledim. "Sen Garrett'ın kı-zısın. Eğer onun kadar iyi bir patronsan…"

Dönüp eve doğru giderken o da gülümsedi. Ellerimi ceplerime sokup onu takip ettim, sert ve ritimli adımlarım kapıya çıkan basamaklarda ses çıkarıyordu.

Ona dokunma.

Ama çok istiyorum.

En üst basamağa çıktığında arkasını döndü. Aniden durdum, kalbim sıkışmıştı.

"Dinlediğin için teşekkürler," dedi. "Genelde yabancılara pek sırlarımı anlatmam—"

"Ben yabancı değilim."

Bakışlarımız kilitlendi. Aramızdaki boşluk giderek kapanıyordu, bakışları dudaklarıma kayarken tenime işleyen kıvılcımla irkildim.

Lanet olsun, Mollie beni öpecek mi?

"Evet," dedi. "Bir yabancı değilsin."

Sonra parmak uçlarına kalktı ve bana sarıldı.

O kadar şaşırmıştım ki bir anlığına aptal gibi öylece kalakaldım.

Bu tür sarılmaları bilirdim. Kolları boynuma dolanmış, göğsü ve karnı benimkine yaslanmıştı.

Bana yakın olmaktan hoşlanıyordu. Vücudumun onunkine temas etmesini seviyordu.

Daha fazlasını istiyordu.

İçimde bir arzu büyüyordu, bu kıza tam olarak istediği şeyi verme arzusuyla dolup taşıyordum. Hiç düşünmeden kollarımı beline doladım ve onu daha da kendime çekerek yüzümü boynuna gömdüm.

Rattler'da dans ederek geçirdiği bir geceden sonra bile çok güzel kokuyordu. Şeker ve seksi bir parfüm gibi.

"Birbirimizi öldürmeyelim, tamam mı?" Ses tonu farklıydı. Fısıltıdan biraz yüksek sesle konuşmuştu.

"Söz vermiyorum," diye cevap verdiğimde benim sesim de farklı çıkmıştı.

"Zor birisin, bunu biliyor musun?"

"İşleri kolaylaştırsaydım eğlenceli olmazdı."

Alaycı bir tavırla gülerken nefesi ensemdeki saçları havalandırdı. "Sen kolay biri değilsin, Cash."

Bebeğim, beni öp ve ne kadar kolay olabileceğimi seyret.

Tek yapması gereken sormaktı. Adım atmalıydı. İki saniye içinde onu sırtüstü yatırıp yüzümü bacaklarının arasına gömebilirdim.

Onun ıslak olduğunu düşününce sertleşmiştim. Elimi eteğinin altına sokarsam neyle karşılaşırdım? Muhtemelen tuhaf ipek bir külot.

Ve tüm gece dans etmekten, onca temas ve flört dolu bir geceden sonra arzuyla ıslanmış sıcak, dar açıklığı.

Mollie beni bıraktığı anda nabzım hızlandı, gözlerimiz tekrar buluşacak kadar geriye gitti.

Bana bakıyordu.

Ben de ona baktım.

Kalp atışlarım dudaklarımda atıyordu. Dudaklarını araladı, pembe dudaklarının hemen altındaki beyaz dişleri görünüyordu.

Ellerim Mollie'nin belindeydi. Onunkiler de göğsümde.

Mollie Luck'ı öpmenin neden berbat bir fikir olduğunu kendime hatırlatmak için çabalıyordum.

Çok denesem de başarısız oluyordum.

Ama tam ben hamlemi yapacakken geri çekildi ve kapıya doğru döndü, omzunun üzerinden bana hafifçe el salladı. "İyi geceler, Cash."

Arkasından, "Kapıyı kilitlemeyi unutma," diye bağırdım o anki rahatlığımla.

"Tabii ki kilitleyeceğim. İçeri girmeni istemem."

Küçük şeytan.

Ama görünüşe göre şu anda bunu yüzde yüz istiyordum. Sertleşmiştim. Ve tamamen ayıktım. Ayrıca bir cuma günü gece yarısı sertleşmiş ve ayık olduğum için son derece sinirliydim.

Elimi yüzümde gezdirerek sürgünün kilide girdiğini duyana kadar bekledim. Sonra kamyonetime atlayıp eve gittim.

Yalan söylemeyeceğim, Mollie'nin benimle eve gelmesini isterdim.

Ertesi sabah saat tam dörtte geldiğimde Mollie mutfaktaydı. Mutfaktan güzel yemek kokuları geliyordu, sanki bir ton tereyağında bir şeyler soteleniyor gibiydi.

Teknik olarak cumartesi ve pazar günleri izinliydim ancak her zaman çalışıyordum, bu yüzden erken kalkmıştım. Patsy de hafta sonları izinliydi bu yüzden cuma günü buzdolabını pazartesi gününe kadar yememiz için her türlü şeyle doldurmuştu.

Mollie Luck tarafından hazırlanan sıcak bir kahvaltı güzel bir değişiklik olabilirdi.

Yine çiftlikteydi ve tavada bir şeyler karıştırıyordu. Yakındaki bir ekmek kızartma makinesine ekmek dilimleri konmuştu. Binici kıyafetleri giydiğini fark ettiğimde duraksadım. Daha çok kovboy kıyafetleri giymişti. Tişört, kot pantolon, parlak ya da pembe olmayan çizmeler.

Bugün bizimle çalışmak mı istiyordu?

Bu, yüzümde bir gülümseme belirmesine neden olmamalıydı ama kendime engel olamamıştım.

Belki de dün gece yıldızları görmek ona burada olmanın büyüsünü fark ettirmişti. Ve evet, çiftlikle ilgilenmesi hoşuma gidiyordu.

Önemsemesi hoşuma gidiyordu.

Saçını atkuyruğu yapmıştı ve yine gözlük takıyordu.

Gözlüklü hâline bayılıyordum.

Arkasına geçme dürtüsüne direndim. Kollarımı ona dolayıp boynunu öpmek istiyordum.

Belli ki sağ elim artık işe yaramıyordu.

Mollie'nin yeni bir şişe acı sos için ocağın yanındaki dolabı açmasını izledim. Diğerini dün akşam yemekte bitirmiştik. Texas Pete, Patsy'nin *chili* soslu tavuğunu bir üst seviyeye taşımıştı.

Hiçbir şey demeden mutfağa geçip raftaki sosu ona verdim. Güneş kremi kokuyordu. Yani kesinlikle bizimle çalışmayı planlıyordu.

Rafa uzanmak için parmak uçlarına kalkmıştı ve bana gülümserken kolu yan tarafıma değdi. "Teşekkür ederim."

"Günaydın. Güzel kokuyor." Şişenin dışındaki jelatini yırtıp şişeyi ona uzatmadan önce kapağı açtım. "Cumartesi günü bu kadar erken saatte burada ne yapıyorsun?"

Bir omzunu kaldırdı. "Wyatt bugün size katılmam için beni davet etti. Sen de erken kalkmışsın. Biraz omlet ister misin?"

"İsterim." Arkamı dönüp sırtımı tezgâha yasladım ve kollarımı göğsümde kavuşturup Mollie'ye baktım. Gözlerinin altlarında torbalar oluşmuştu. Ama gözleri… Işıl ışıldı, tıpkı dün geceki gibi. "Nasılsın?"

"İyiyim. Nasıl bu kadar geç saatlere kadar dışarıda kalıp sonra da sabahın köründe kalkıyorsunuz anlamıyorum."

Başımla kahve fincanını işaret ettim. "Neden bu kadar sert kahveler yaptığımızı sanıyorsun? Ayrıca bu sabah bize yemek hazırladığın için teşekkürler."

"Bu sabah herkesin biraz akşamdan kalma olacağını tahmin ettim. Biraz karbonhidrat ve peynir iyi gelecek."

İçimde yine o tuhaf his vardı. Sanki kalbim bir elektrik prizine bağlanmış ve elektrik akımı omuriliğime bir aşağı bir yukarı titreşen dalgalar gönderiyordu.

"Çok naziksin," dedim.

Mollie tavada cızırdayan omletleri çevirdi. "Umarım iyi olur. Daha önce hiç yirmi kişiye kahvaltı hazırlamamıştım, yani sonunda hepiniz zehirlenebilirsiniz de. Gerçi bu sefer kasıtlı olmayacak."

"Şu hâlimize bak, ilerleme kaydediyoruz. Artık ölüm tehditleri savurmuyoruz."

Gülümsedi. "Kendini aşıyorsun, kovboy. Sen kendini nasıl hissediyorsun? Dün dans pistinde oldukça ter döktün."

Bir nefes aldım. Bu düşünmem gereken bir şeydi. En son ne zaman biri nasıl olduğumu sormuştu? Ne durumdaydım?

En son ne zaman dört saatten az uyuduktan sonra kendimi iyi hissetmiştim?

"Ben… İyiyim aslında. Yorgunum ama aynı zamanda değilim de."

"Ben de." Omletleri son bir kez çevirirken hâlâ gülümsüyordu. "Dans etmeyi ne kadar çok sevdiğimi unutmuşum."

Bir çift tabak alıp uzatırken ona göz kırptım. "Çünkü daha önce benimle hiç dans etmemiştin."

"Hiç de fena değilmişsin." Spatula yardımıyla her tabağa bir omlet koyuyordu. "Benim kadar iyi değilsin tabii."

"Hey. Daha yeni ateşkes imzalamıştık ama. Omletin için ne istiyorsun?" Bir tabağı kaldırdım. "Salsa mı, ekşi krema mı?"

Göz kırptı. "İkisi de lütfen. Ve Texas Pete."

"Anlaşıldı."

"Biraz daha omlet yapmalı mıyım?" Mollie kapıya baktı. "Diğerlerinin ne zaman geleceğini bilmiyorum."

"Dediğin gibi insanlar bu sabah ağır davranacaklardır. Biz yemeye başlayabiliriz." Masanın köşesine oturduktan sonra kahve fincanına doğru yöneldim. "Bugün kahve içtin mi?"

"Hayır, henüz içmedim."

"Nasıl seviyorsun?"

Gözlerini kırpıştırdı, sanki aklı benimki gibi müstehcen yerlere kaymıştı. Yüzü mü kızarmıştı?

Tanrım, Mollie'yi utandırmak hoşuma gidiyordu.

"Sütsüz olsun, lütfen."

Bir elim sürahideyken kaşlarımı çattım. "Gerçekten mi?"

Bir an tereddüt etti. "Aslında, hafif ve şekerli yapabilir misin?"

"Tabii ki. Ben de öyle seviyorum zaten."

Masaya geçtik ve kahvelerimizi içmeye koyulduk. Günün bu saatini çok seviyordum. Sessizlik. Sıcak kahve ve serin hava. Tam olarak serin sayılmazdı ama dün geceye göre daha serindi.

"Bu çok lezzetli." Ağzımı peçeteme sildim.

Mollie kahvesini yudumluyordu. "Bu da öyle. Teşekkür ederim."

"İç bakalım. Bugün bizimle dışarı çıkacaksan biraz enerjiye ihtiyacın olacak."

Yine tereddüt ediyordu, kahve hâlâ elindeydi. "Bu bir davet mi?"

"Seni davet etsem de etmesem de zaten geleceksin."

Dudakları bir gülümsemeyle seğirdi. "Beni ne ele verdi?"

"Payetli tek bir şey bile giymediğin gerçeği. Ve Ariat marka kovboy çizmelerin."

"Sadece not alıyorum." Mollie masanın altından benim Ariat çizmelerime baktı. Garrett'ın çizmelerinin fazla hırpalanmasını

önlemek için sık sık bunları giyiyordum. "Dünkü iyiliğime karşılık vermeni isteyebileceğimi düşündüm, dün gece seni dansa kaldırdım ve sen de bugün beni ata bindirirsin diye umuyordum."

Kızarma sırası bendeydi. Tanrım, beynim on beş yaşındaki azgın çocuk moduna geri dönmüştü.

"Bunu yapabilirim," diye geveledim, kahvemden büyük bir yudum aldığımda dilim yandı. "Yani gerçekten çiftlikte kalacaksın. Burada."

Mollie omletini kesmek için çatalının kenarını kullandı. "Dürüst olmamı mı istiyorsun? Henüz bilmiyorum. Tüm hayatım Dallas'ta. İş ortağım orada. Annem, büyükannem ve büyükbabam. Umarım annemin avukatları bu şartı aşmanın bir yolunu bulurlar da en azından kalıp kalmama konusunda bir seçeneğim olur."

Kalbim kırılmıştı.

Neredeyse kupamı düşürüyordum. Durun bir dakika. Mollie'nin burada kalma konusunda emin olmaması beni biraz üzmüş müydü? Ne zamandan beri… Kalmasını istemiyordum. Ama sanırım gitmesini de istemiyordum.

Tanrım bana yardım et.

"Çiftliği her zaman bana bırakabilirsin," diye şaka yaptım. Ama bu bir şaka değildi.

Mollie'nin gözlerini devirmesini ve bana pislik olduğumu söylemesini bekliyordum.

Onun yerine bir omzunu kaldırıp, "Bu işi yürütmekte gerçekten çok iyisin. Senden öğreneceğim çok şey var," dedi.

Konuşmak için ağzımı açtım. Ama geri kapattım. "Ve öğrenmek mi istiyorsun?" diye sordum.

Gözlerime baktı. "Ben babamın kızıyım."

"Öylesin." Yine aptal gibi gülümsüyordum.

Ayrıca Garrett'ın fotoğraflarını onunla paylaşmak için iyi bir zaman olduğunu düşünüyordum. Sözde onları bana bırakmıştı ama aslında onlar Mollie'ye aitti. Bazen, neden bazılarını ona göndermediğini sorguluyordum. Onları daha sonra Mollie'ye ya da Aubrey'e göndermeyi mi planlıyordu? Peki her şeyi ne zaman kasaya koymuştu? Fotoğraflara bakmak için hiç bankaya gitmiş miydi?

Midem bulanmaya başlamıştı. Hâlâ aklımda bir sürü soru işareti vardı ve Mollie'nin ne diyeceğini hayal bile edemiyordum. Kafasını karıştırmak ya da onu yeni bir kederin içine sürüklemek istemiyordum. Zaten hepimiz zar zor ayakta durabiliyorduk. Fotoğraflar onun gününü güzelleştirir miydi? Yoksa onu dibe mi çekerdi?

Bu almak istemediğim bir riskti. Henüz değil.

"Şimdi babana ne kadar çektiğini test edeceğiz," dedim.

Bu sefer gözlerini devirdi. "Sizinle at binebilir miyim?"

"Ata binebilirsin. Ama ayak uydurmalısın."

"Ayak uydurabilirim."

"Bunu kanıtlaman gerek. Belki o zaman sana şehirli kız demekten vazgeçerim."

Sırıtarak masanın altından bacağımı tekmeledi. "Sen çok kötüsün."

Öyleyim.

Ama bunun, uzun zamandır yaşadığım en iyi sabah olmadığını söylersem yalan söylemiş olurdum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Mollie

YAŞASIN KOVBOY KIZLAR!

Gün doğumu.

Gün, tepelerin üzerinden turuncu, neon pembe ve parlak, ışıltılı sarı tonlarında ağarıyordu. Önümde devasa bir sığır sürüsü alabildiğine geniş bir meraya yayılmıştı.

Eyerin üzerinde tüm havayı içime çekerken göğsümde yükselen bir duygu hissettim. Kemiklerime kadar yayılan bir sıcaklık. Bedenim öylesine derin bir dinginlik duygusuyla dolmuştu ki tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım.

Midem rahatlamış hissediyordum. Sakinleşmişti. Görünürde herhangi bir ağrı yoktu.

Temiz sabah havasının ciğerlerime nasıl dolduğunu fark ederek düzenli ve dengeli bir şekilde nefes aldım. Güneşin sıcaklığı tenime vuruyordu.

Maria altımda sessizce çimleri kemiriyordu. Kovboylar yakınlarda bir yerde gülüşüyordu.

Bu duygu tanıdıktı. Güneş, sakinlik.

Şaşkınlık duygusu.

Küçükken annem ve babamla ata binerken aynılarını hissettiğimi hatırlıyordum. Babam kahverengi bir kısrağa binerdi ama annemin Storm adını verdiği muhteşem, gri, Endülüs ırkı bir atı vardı.

O zamanlar erken kalkardık, çiftlik hayatı işte malum.

Bazen annemle birlikte evde kalırdım. Diğer zamanlarda, annem ata binmek istediğinde beni babamın diğer kovboylarla birlikte sığırlarla ilgilenmelerini izlemeye götürürdü.

Her şeyden çok, bu coşku dolu mutluluk duygusunu hissettiğimi hatırlıyordum. Annem ve babamla birlikte olmayı seviyordum. Kendimi özel hissettiriyordu.

Dışarıda, çiftlikte at üstünde olmayı da seviyordum. Daha büyük bir şeyin parçasıymışım gibi hissettiriyordu. Aksiyonu heyecan vericiydi. Ve ailemden gördüğüm ilgi… Her şey demekti.

"Güzel, değil mi?"

Gözlerimi açtığımda Cash'i yanımda at sürerken buldum. Eldiven takmıştı, ön kolları şimdiden terden parlıyordu.

Ayrıca bugün tozluk takmıştı.

Şaka yapmıyorum, gerçekten tozluk takıyordu. Dikkat dağıtıcı bir şekilde kasıklarının üzerinde duran kahverengi deri tozluklar, öne ve ortaya yerleştirilmiş bir toka ile tutturulmuştu.

Bu şeylerin içinde ne kadar çekici göründüğünü anlatmaya kelimeler yetmiyordu. Peki ya atını rahat ve kendinden emin bir şekilde sürmesine ne demeliydi? Kahvaltıda çiftlikte kalıp kalmayacağımı umutlu bir şekilde sorması?

Bacaklarımın arasındaki ısrarlı baskıyı hafifletmek umuduyla kalçalarımı hareket ettirdim. Ama hareket etmek durumu daha da kötüleştirmişti. Kotumun dikiş kısmı tam merkezimin üzerine gelmişti daha fazlasını istememe neden oluyordu.

Cash'in içimde olmasını istiyordum. Ama bu mümkün değildi. *O yüzden vibratörler için Tanrı'ya şükürler olsun.*

Cash ve ben, arkada atlarla dolu bir römorku çeken Cash'in kamyonetiyle çoğunlukla sessiz bir yolculuk yaparak bir süre önce bu meraya gelmiştik. Ahırdan yaklaşık beş kilometre uzakta olduğumuzu söylemişti. Şimdi at sırtındaydık; ben Maria'ya biniyordum, Cash de büyük siyah atı Kix'in üzerindeydi. Kardeşleri ve diğer çiftlik çalışanları da arkamızdan Lucky Çiftliği'ne ait birkaç pikap ile geliyordu. Günün ilk işine başlamak üzereydik.

Gülümsedim. "Güneşin doğuşunu en son gördüğümde bardan eve yürüyordum. O zaman bu manzaradan etkilenemeyecek kadar akşamdan kalmaydım. Bu inanılmaz bir şey."

"Sen tam bir gece kaçağısın," diye alay etti.

"Kahretsin, evet, ben pis bir kaçaktım. Dans etmeyi nerede öğrendiğimi sanıyorsun?"

"Saray balolarında ya da dans resitallerinde falandır diye umuyordum."

Nabzım hızla atarken bile gülümsedim. Cash dans dersi aldığımı hatırlıyordu. "Ben de orada öğrendim."

"Halledebilecek misin?" Cash, Maria'ya doğru başını salladı. "Yardıma ihtiyacın olursa seslen."

Eyerde vücudumu kaydırdım. "Bisiklete binmek gibi, değil mi? Sadece pratik yapmalıyım, sonra tüm bilgim geri gelecek."

"Sen öyle diyorsan öyle olsun."

Onu itmek için uzandım. "Bana olan güvenin gözlerimi yaşarttı."

"Mollie Luck, ihtiyacın olmayan bir şey varsa o da birinin sana neyi yapamayacağını söylemesidir. Neler yapabileceğini biliyorsun." Bana bakarken parlayan güneşe karşı bir gözünü kapattı. "O yüzden oraya çık ve şu lanet atı sür."

Gülümseyerek daha dik oturuyordum. "Bu şaşırtıcı derecede harika bir konuşmaydı, Cash."

"Teveccühünüz." Parmaklarıyla şapkasının önüne dokundu, *Legends of the Fall*'daki Brad Pitt'e o kadar benziyordu ki kalbim boğazımda atarken sadece öylece ona bakakaldım. Anthony Hopkins'in ortaya çıkmasını ve en yakışıklı oğlunu süzdüğüm için beni azarlamasını bekliyordum.

Burada gerçekten hiç ayı yok muydu?

Cash bu kadar muhteşem olmasaydı bütün bunlar çok daha kolay olurdu.

"Peşine takılmama izin verdiğin için teşekkürler," dedim.

Sırıtıp altın çerçeveli gözlüğünü gözüne taktı. "Bir şey değil. Şimdi nasıl yapıldığını izle."

Ve Tanrım, onu izlemeye koyuldum. Maria'yı sürünün dışına doğru yönlendirirken Cash'in kovboyları toplayıp harekete geçmesini izliyordum. Hafta sonu olabilirdi ama Sawyer hariç tüm Rivers kardeşler buradaydı. Ella'nın anaokulu olmadığı için babası on kadar çiftlik görevlisiyle birlikte görev başındaydı.

Yaptıkları işe bu denli kendilerini adamaları oldukça etkileyiciydi.

Hepsi at sırtındaydı. Çalışma şekilleri bir dansı andırıyordu. Cash büyük siyah atının üzerinde her zaman en önde gidiyor, herkes onun etrafında eş zamanlı hareketlerle sürüyü başka bir meraya doğru götürmeye çalışıyordu.

Çimen, ter ve gübrenin topraksı kokularıyla birlikte bir toz tabakası havayı dolduruyordu. Yakındaki bir kanyondan inek sesleri yankılanıyordu.

Sıcağın bastırması uzun sürmemişti ama bu durum hiçbirini yavaşlatmamıştı. Cash'in, başıboş kaçak bir sığırı kovalamak için atını dörtnala sürmesini heyecanla izliyordum. Eyerde öne

doğru eğilmişti, bir eli dizginlerdeydi, diğeriyle ise eyere bağlı ipi tutuyordu.

Atla birlikte zarif ve atletik hareketleri hipnotize ediciydi. Hızlı adımlar, uçuşan ter damlacıkları, tek bir amaç. Hiç teredüt etmiyorlardı. Nasıl görüneceklerine ya da tökezleyip tökezlemeyeceklerine dair hiçbir endişe duymuyorlardı.

Sadece *lanet işlerini* yapıyorlardı.

Bunu çok çok iyi yapıyorlardı. Cash küçük bir tepenin zirvesine yakın bir yerde küçük bir mücadeleden sonra sığırı tekrardan sürünün arasına getirmeyi başarmıştı.

Cash bana doğru gürlerken atının toynaklarının vuruş seslerini göğsümde hissediyordum. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"*Yiiihaaa,*" diye bağırdı.

Onun neşesi, kendine güveni âdeta bir orman yangını gibi otlakta yayılıyordu. Kovboylar onun bağırışına kendi bağırışlarıyla karşılık verdi.

Nabzım hızlanmıştı. Bu… Eğlenceliydi.

Gerçekten çok eğlenceliydi.

Gülerek hızlı bir nefes aldım ve ben de kendi tarzımla bağırdım. "Vay bee!"

Yakınlardaki Wyatt bir ıslık çaldı. "Vay be kızım, ciğerlerin amma sağlammış, he?"

Cash atını birkaç adım ötede durdurdu. Hem kendisi hem de atı sarsılıyor, etraflarında bir toz bulutu dalganıyordu. "Bana mı laf atıyordun?"

"Seni tebrik ediyordum."

Wyatt kaşlarını kaldırdı. "Bana laf atıyormuşsun gibi geldi."

Cash sırıttı. "Gördüğün hoşuna gitti o zaman, Şehirli Kız."

"Hâlâ şunu demekten vazgeçmedin mi?" diye sordu Wyatt.

"Az kaldı." Dilimi şaklattım ve topuklarımla Maria'ya hafifçe vurdum. At yürümeye başladı, adımlarıyla aynı anda başını sallıyordu. Cash'in bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, tabii Wyatt'ın da. Ama ata binerken bunu düşünmemeye çalışıyordum.

Yalnızca ata odaklandım.

Ve atı sürmeye devam ettim.

Wyatt ata tutunmak için bacaklarımla sıkıştırmamı söyledi ve ben de dediğini yaptım. Kalçalarımı hareket ettirdim, uyluklarımı esnettim. Böylece atla daha kolay hareket edebiliyordum.

Yarım saat sonra sırtımın alt kısmında bir sancı hissettim. Çok kötü değildi ama bu gecenin ağrılı geçeceğini biliyordum.

Bir saat sonra terlemeye başlamıştım Maria da terliyordu ama artık eyerde kendime daha çok güveniyordum. Beni sürüye yaklaştıran birkaç dönüş bile yapmıştım.

Babam beni görse ne düşünürdü? Burada olsaydı ne derdi?

"İyi gidiyorsun," dedi Wyatt. "İyi hissediyor musun?"

"Bu henüz bir alıştırma ama iyiyim."

Cash, tişörtü göğsüne ve karnına yapışmış hâlde koşarak yanımıza geldi. "İhtiyacın olursa ara ver. Bol bol su iç. İhtiyacın olduğunu düşündüğünden daha fazlasını iç."

"Seni kim patron olarak atadı?" dedim sırıtarak.

"Baban. Beni dinlesen iyi edersin."

Kaşlarımı aşağı yukarı oynattım. "Emredersiniz efendim."

Wyatt bize bakıyordu. "Bu yaptığınız garip bir ön sevişme falan mı?"

"Hayır." Cash'in daha önce eyer çantama bıraktığı termostan bir yudum su içtim. *Tanrı onu korusun*, içine buz koymuştu. "Sadece abin yetkili gibi davranıyor."

Atını yaklaştırırken Cash'in ön kolu gerildi. "Bu bir meydan okuma mı?"

"Sadece bir gerçek," diye cevap verdim hızla.

Wyatt başını geriye attı ve gülmeye başladı. "O sandığımdan daha fazla Garrett'a benziyormuş."

Cash'in kaşlarını çatmasını bekliyordum. En azından alttan alttan kötü bir şey söylemesini.

Onun yerine şapkasının altından bana baktı. "Hepimizi şaşırtıyor, değil mi?"

Sırtım ata binmekten, yüzüm de gülümsemekten ağrıyordu.

Wyatt ve Cash'in beni babamla kıyaslaması göğsümün sıkışmasına neden olmuştu.

Keşke babamı görmek için daha çok çaba sarf etseydim. Onu daha iyi tanımak için.

Bazı yönlerden ona çektiğim için gerçekten gurur duyuyordum.

Bu toprakları sevmek de onlardan biri olabilirdi.

Daha doğrusu *bu hayatı* sevmek.

Telefonum eyer çantasında titriyordu. Onu çantadan çıkarmayı başardığımda telefon çekmiyordu, bu yüzden annemi geri arayamadım.

Dürüst olmak gerekirse rahatlamıştım. Çünkü annemin, dağ başında on beş kovboyla sığır otlatmaya çıkmam hakkında güzel şeyler söyleyeceğinden şüpheliydim.

Gerçekten bundan zevk aldığım için söyleyecekleri güzel şeyler olmayacaktı.

Ama avukatlarından haber alıp almadığını merak ettiğimde komik bir şekilde kalbim sıkıştı. Tabii ki Dallas'a geri dönmek istiyordum. Bellamy Brooks'la ilgili hayallerimi gerçekleştirebilmek için mirasıma erişmek istiyordum. Ama bu kadar çabuk çözülmüş olamazdı.

Yine de tek başıma sessiz daireme dönme düşüncesi… Bunu sevmemiştim. Ve bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Tüm bunları her şeyin yeni olmasına bağlıyordum. Tabii ki şu anda çiftlikte kalmak istiyordum. Burası heyecan verici ve eğlenceliydi çünkü benim için yeni şeylerdi. Ve burada ateşli kovboylar vardı. Ama parıltısı eninde sonunda kaybolacaktı. Gerçekçi olmak gerekirse er ya da geç bu olacaktı. Bu sabah alarmımı üç buçuğa kurmuştum. Sonsuza kadar o kadar erken kalkamazdım.

Römorkları yükleyip öğle yemeği için eve döndüğümüzde açlıktan ölüyordum. Patsy'nin buzdolabından çıkardığı, üzerine ev yapımı lahana salatası ve dünyanın en lezzetli barbekü sosunu döktüğüm domuz etli sandviçlerden birini mideye indirdim. Ardından bir bardak limonata içip Cash'in denememem için yalvardığı Sally'nin brownielerinden bir tane yedim.

En sonunda iki tane yemiştim. Midemin bu kadar yemeği kaldırabilmesine şaşırmıştım. Bu bir tür mucizeydi. *Nasıl olsa fazlaca kalori yakıyorum,* diye düşündüm. Bir kez olsun kendimi tutmam gerekmiyordu.

Bedenimi böyle normal bir şekilde kullanmak çok güzeldi. Gerçi mutfak masasından kalktığımda dizlerim gıcırdıyordu. Bu kovboyların çarpık bacaklı olmasına şaşmamalıydı. Eyerde sadece birkaç saat geçirmiş olmama rağmen şimdiden paytak paytak yürüyordum, sırtım ve ayaklarım ağrıyordu.

"Biraz ibuprofene ihtiyacın var." Cash lavabonun oraya, yanıma gelip boş tabağımı elimden aldı. "Ve biraz dinlenmeye."

Başımı iki yana salladım, bütün gün kovboyluk yapmaya kararlıydım. Eğer burada hem gerçek hem de mecazi anlamda dizginleri elime alacaksam elimden gelenin en iyisini yapacaktım. "İyi olacağım. Sırada neresi var?"

Bana baktı. "Emin misin? Kendine zarar vermeni istemiyorum."

"Eminim," dedim. Endişesi karşısında kalbim yine sıkışmıştı.

Burada daha ne kadar kalacağımı kim bilebilirdi ki?

Bir daha ne zaman dışarıda böyle vakit geçireceğimi kim bilebilirdi? Sıcak berbattı, elbette. Ama şirket hesabımdaki eksi bakiyeye bakmak daha kötüydü.

Temiz havayı seviyordum. Kovboylarla birlikteyken hissettiğim amaç duygusunu da. Çiftlik hayatıyla ilgili öğrendiğim bir başka şey de etrafta her zaman insanların olmasıydı ve sanırım bu, kafamın çok fazla meşgul olmasını engelliyordu.

Bu da bana evde ne kadar sık yalnız çalıştığımı düşündürmüştü. Her şeyi yanlış mı yapıyordum? Kariyerim? Hayallerim? Hayatım?

Yoksa sadece Cash aromalı bir cinsel hayal kırıklığıyla karışık kötü bir kederden mi muzdariptim?

Durum ne olursa olsun yarım saat sonra kendimi Cash ve Duke ile birlikte ahırları temizlerken buldum. John B de Happy'yi kontrol ettikten sonra bize katılmıştı.

Ahırın içindeki sıcaklık gerçek dışıydı.

Saat iki civarı hızla bitkin düşmeye başlamıştım. Sırtım imdat çığlıkları atıyordu. Diz eklemim taş gibi olmuştu ve vücudum terden sırılsıklamdı. Cildimde terden dolayı kum gibi, tuzlu bir kalıntı oluşmuştu. Ama zayıf halka olmak istemiyordum, bu yüzden devam etmek için kendimi zorladım.

Yemekten hemen sonra yatağa yığılabilirim. Çabuk yersem saat altıda yatabilirim. En geç altı buçukta.

Cash meşguldü, en az yedi kişi onu sorularıyla ya da sorunlarıyla sıkıştırmıştı ama yine de göz ucuyla beni izlediğini fark ettim. Yorgunluktan neredeyse delirmek üzereydim, bu yüzden hayal görüyor olabilirdim. Ama sanırım o bebek mavisi gözlerinde hayranlık duyan bir parıltı gördüm.

Muazzam bir ayrıcalığın içine doğmuş olabilirdim. Ama ona hâlâ kıçımı yırtarak çalıştığımı göstermek istiyordum. Ne olursa olsun ayakta kalan son insan ben olacaktım.

Babam da böyle bir adamdı, bir yığın para kazandıktan sonra bile.

Şimdi ben de onun kızı olacaktım.

Ama bu iş gerçekten acı vericiydi. Hem de fena bir şekilde. Cash'in önerdiği ibuprofeni içtim ama sanırım bu noktada yardım almanın ötesindeydim.

Cash'in Happy'ye öğleden sonra biberonda süt vermesine yardım ettikten sonra doğrulurken dudaklarımdan bir inilti kaçtı, belime keskin bir ağrı saplanmıştı.

Yüz ifadesi ciddileşti. "Acıyor, değil mi?"

"Hayır." Elimi sırtıma koyup ağrımı bastırdım.

John B ve Duke'ün buna şahit olmamalarına sevinmiştim. Ağılda tıbbi müdahaleye ihtiyacı olan atlarla ilgileniyorlardı.

"Bugünlük bu kadar yeter, Mollie."

Başımı iki yana salladım. Babamı hayal kırıklığına uğratırsam küfür edecektim. Tüm kalbiyle sevdiği çiftlikte tek bir gün bile dayanamayan kızı hakkında ne düşünürdü?

Boğazım düğümlendi. "Ben iyiyim."

"Ağlıyor musun?"

Kahretsin, ağlıyordum. Yorgunluk, acı, bu günün muhteşemliği, sonunda beni ele geçirmişti.

Buna izin vermeyecektim.

Şimdi dağılamazdım.

Bileğimi gözlerime bastırdım ve sertçe gözlerimi kırpıştırdım.

"Ağlamıyorum. Kovboylar ağlamaz."

"Hoş bir *League of Their Own* göndermesi," dedi Cash, burun delikleri genişlerken. "Ama kovboylar da ağlar, Mollie."

"Tom Hanks o filmde çok iyiydi."

"Madonna daha iyiydi."

Kalbim küt küt atıyordu. Tabii ki bunu söyleyecekti. Lanet olsun, bu adam bugün çok *acımasızdı.*

Daha çok ağlamak istememe neden oluyordu. Bunalmış durumdaydım.

O kadar ağrım vardı ki nefes almakta zorlanıyordum.

"Madonna'yı severim." Burnumu koluma sildim.

"Tabii ki seversin." Gözlerimin içine bakmak için başını eğdi. Sesini alçaltarak, "Bugün çok iyiydin, Mollie. Bırakmakta utanılacak bir şey yok. Bir saat içinde hatta belki daha da az bir süre sonra ben de aynısını yapacağım."

Kalbim küt küt atıyordu. "Gerçekten bu işte iyi olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Evet, gerçekten. Evine git, Mollie."

"Ama yardıma ihtiyacın var."

"Dinlenmen gerek."

"Emin misin?"

"Eminim. Seni ATV ile eve bırakayım."

Başımı iki yana salladım. "Saçmalama. Yürüyebilirim."

"İnatçı, küçük bir şeytansın, değil mi?"

Alay mı ediyordu yoksa gerçekten mi demişti anlayamamıştım.

Kapıya doğru ayaklarımı sürüyerek gittim. "Sen de öylesin!"

"Seni *yürüyerek* eve bırakayım o zaman."

"Dur." Ona el salladım. "Sabah görüşürüz."

Ama kapının koluna uzandığımda sırtımın ortasındaki bir kasa kramp girmesiyle haykırdım ve dizlerim bükülürken yüzüm kıpkırmızı oldu. Böyle patates çuvalı gibi düşmek ne kadar da utanç vericiydi.

Arkamdan bir bağırış duydum. "Mollie! Tanrım."

Sonra kendimi onun kocaman, sert kollarına attım. Cash beni kendisine yaslarken ayaklarımı yerden kesmişti.

Ona baktığımda âdeta kalbim durdu. Gözleri karanlıktı.

İfadesi sert, yumuşak ve içtendi, hepsi bir aradaydı.

Ah, Tanrım. Şimdi gerçekten nefes alamıyordum.

"Cash—"

"Yeter," diye tersledi. "Benimle geliyorsun. Kollarını boynuma dola. Bana ikinci kez söyletme, yoksa Tanrı şahidim, sana çok kızacağım."

Düz, kaya gibi sert ses tonu tartışmaya fırsat vermiyordu. Aynı zamanda meme uçlarım da sertleşmişti ve ağrıyordu.

Bakın şu işe! Vücudum dökülüyordu ama Cash Rivers beni hâlâ kimsenin yapamayacağı kadar tahrik edebiliyordu.

İçimden evrene yardım etmesi için bağırıyordum.

"Tamam," dedim Cash'e ve kollarımı boynuna doladım.

Daha önce hiç filmlerde izlediğimiz kurtarılma sahnelerindeki gibi kucaklanmamıştım ve bundan hoşlandığımı söyleyebilirdim. Cash beni dışarı çıkarıp en yakındaki ATV'nin yolcu koltuğuna yavaşça oturturken nefes nefese kalmış gibiydi.

Emniyet kemerimi tutup bağladığında irkildim, eli göğsümün yan tarafına değince, "Özür dilerim," diye homurdandı.

Dileme. "Bunu kendim de yapabilirim."

"Kımıldama."

"Tamam, tamam."

Evime gitmek için sağa dönmemiz gerekirken Cash sola dönünce kafam karışmıştı. "Nereye gidiyoruz?"

Çenesindeki bir kas seğirdi. "Benim evime."

"Eğer benimle birlikte olmayı planlıyorsan—"

"İhtiyacımız olan malzemeler orada."

"Gördün mü? Oldukça müstehcen."

Bana bir bakış attı. "Mollie."

"Cash."

"Yapma."

"Hangi malzemelerden bahsediyorsun?"

"Göreceksin."

On dakika sonra küçük bir kulübenin önüne geldiğimizde göğsüm sıkıştı. Oldukça eskiydi, yıpranmış kütükler arasındaki çatlaklar kalın ve düzensizdi ancak yakın zamanda sevgiyle restore edilmiş gibi görünüyordu. Tenekeden eğimli bir çatısı ve geniş bir verandası vardı, taş bacalar yapının her iki yanında görkemli bir şekilde duruyordu. Pencerelerin, öğleden sonra güneşinde dalgalanan el üfleme camları vardı. Görünürde tek bir leke ya da kir yoktu.

Romantik, güzel ve tam da *onun* tarzıydı.

"Cash," dedim nefes alarak. "Burası senin mi?"

Başını eğdi. "Burası büyük büyükbabanın bu araziyi satın aldığında ilk inşa ettiği kütük kulübe. Çiftlik evi 1920'li yıllarda inşa edildikten sonra burayı terk etmişler. Garrett burayı devraldığında tamamen harap hâldeydi ama o restore etmek istedi."

"Dur tahmin edeyim." Kalbim göğsümün içinde düzensiz ritimlerle atmaya başlamıştı. "Sen de yardım ettin."

"Evet, ettim. Burayı bana yeni ustabaşının kulübesi olarak teklif ettiğinde, o gün hayatımın en güzel günlerinden biriydi." Cash ATV'den indi. "Muhtemelen yatakhaneden taşınmam gerektiği için o kadar mutlu olmuştum."

Emniyet kemerimi çözdüm ama Cash ayağa kalkmama bile izin vermedi. Bunun yerine eğilip bana doğru uzandı ve beni kollarına aldı.

Bu sefer itiraz etmedim. Sadece kollarımı boynuna doladım ve pislik, küfürbaz bir kovboy tarafından taşınma lüksünün tadını çıkarmaya koyuldum.

Belki de gerçekten bir cennet vardı ve orası burasıydı.

Beni merdivenlerden yukarı ön kapıya doğru kucağında taşıyordu. Cash beni kesinlikle muhteşem bir banyoya götürmeden önce iç mekânın ne kadar temiz ve düzenli olduğunu görebilmiştim.

Rustik bir havası vardı; zemin, tavan ve duvarlar ahşapla kaplıydı ancak mobilyaların hepsi moderndi. Cam duvarlı bir duşa kabin, mermer bir makyaj masası ve loş ışıkta parlayan büyük, bağımsız bir bakır küvet vardı.

"Tek isteğim," dedi Cash lavabonun altındaki dolaptan birkaç torba çıkarırken. "Küvet. Hiçbir şey ağrıyan kaslara uzun, sıcak bir banyo kadar iyi gelmez."

Alaycı bir şekilde bakışlarımı kaçırdım, gözlerim yanıyordu. Cash'in banyoyu sevmesinin beni neden ağlattığını bilmiyordum. Belki de babam bu evi Cash'in istediği gibi restore etmekten büyük gurur duyduğu için duygulanmıştım? Ya da anne ve babasını kaybeden, okulu bırakıp kardeşlerini tek başına büyütmek zorunda kalan bu zavallı adama destek olduğu içindi?

Belki de babam kötü bir insan değildi. Belki de ben de değildim. Belki de ikimiz de sadece incinmiş insanlardık ve sahip olduklarımız ile elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştık.

Birbirimize iyi davranmamamız, hayatımızdaki diğer insanlara da kötü davrandığımız anlamına gelmiyordu.

Küveti dolduran musluğu açtım. Tezgâha koyduğu torbalara baktığımda bunların epsom tuzu olduğunu gördüm.

Aman Tanrım. Bu kovboy benim için banyoyu hazırlıyordu. *Epsom tuzuyla.* Çünkü ben canı yanan üzgün biriydim ve o da görünüşe göre düşünceli, güvenilir bir adamdı.

Eğer ondan istersem o da benimle birlikte banyoya girer miydi?

Boğazımı temizledim. "Yani bahsettiğin malzemeler—"

"Biraz tuz. Ve biraz mahremiyet. Yeni Ev'de olup olmadığından emin değildim."

"Sanırım yok."

Suya birkaç bardak tuz döktükten sonra doğruldu, uzun boylu kovboy karşımda dikiliyordu. Banyonun tavanları alçaktı ve Cash burada çok uzun görünüyordu. Ve iri. Ve terli.

"En az yirmi dakika suda kal." Suyu işaret etti. "Ama bir saat daha iyi olur, o yüzden acele etme." Arkasını döndü, duşun yanındaki dolabı açıp bir çift havlu aldı. "Bunları buraya koyuyorum. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Gözlerimi kırpıştırdım, konuşamıyordum. Banyonun içi okaliptüsün naneli, bitkisel kokusuyla dolup taşıyordu, kalbim âdeta atmayı unutmuştu.

Cash'in her zamanki kokusu. Sık sık bu şeyle yıkanıyor olmalıydı.

Şapkasını başından çıkarıp elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ne?"

"Sen de kimsin böyle be?"

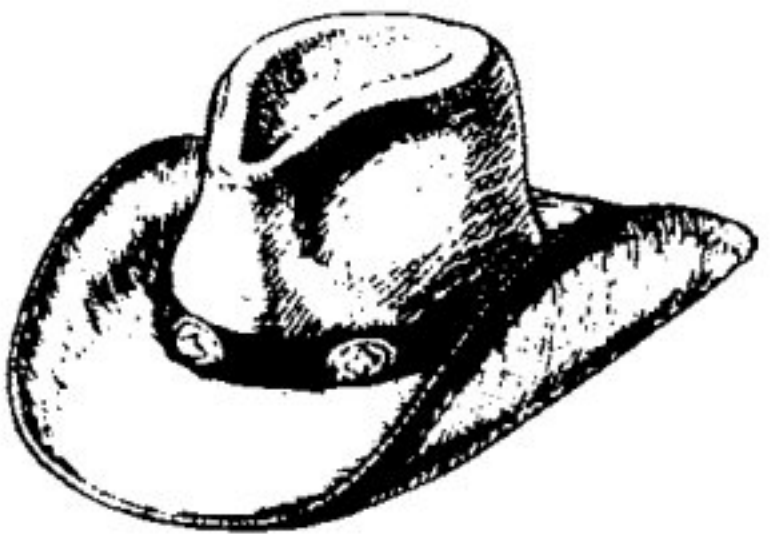
Dudakları bir gülümsemeyle seğirdi. "Ustabaşın. Şimdi küvete gir."

Sonra yanımdan geçip arkasından kapıyı kapattı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cash

SIKIŞMAK

İngilizlerin söylediği o söz neydi? Sakin ol ve yola devam et, miydi?

Mutfağa doğru giderken tam olarak bunu yapmaya çalışıyordum. Sakin, düzenli adımlar.

Sakin, düzenli kalp atışları.

Ancak ikisi de ne sakindi ne de düzenli. Nabzım vücudumda bir şok dalgası gibi gümbürdüyordu; her atış bana, Mollie Luck'ın şu anda banyomda çıplak olduğunu hatırlatıyordu.

Bir bardak su koyup içtim. Boynumdan ve sırtımdan aşağı doğru terler akıyordu. Bir gümbürtü duyduğumda irkildim.

"Pardon!" diye bağırdı Mollie. "Çizmelerimdi."

Buzdolabının yanındaki Añejo marka tekila şişesine bakarken bir shot atsam mı diye düşündüm. Ya da üç. Saat neredeyse dörttü. Beşe yeterince yakındık, değil mi?

Mollie'nin kıyafetlerini çıkarırken nasıl göründüğünü düşünmem doğru değildi. Altındakini çıkarırken kot pantolo-

nun külotuyla birlikte yere düştüğünü hayal etmek tamamen yanlıştı.

Ahırda ağlıyordu, lanet olsun. Zavallı kız perişan hâldeydi. İyi olduğundan emin olmam gerekmişti.

O tekilayı alıp banyo kapısını açmak ve—

Hayır. Hayır. Oraya giremezdim— Girmeyecektim.

Bu yüzden suyumu yudumlayıp içimdeki gerginliğin geçmesini bekledim.

Mollie bugün çok çalışmıştı. Gerçekten çok çabalamıştı. Öğle yemeğinden sonra ahıra gelmesine izin vermemeliydim. Ama vermiştim ve ne kadar acı çektiğini daha erken fark etmediğim için kendimi çok kötü hissediyordum.

Onu buraya getirmemin sebebi buydu. Elbette onu Yeni Ev'e bırakabilirdim. Mollie yetişkin bir kadındı. Kendisine bakabilirdi.

Peki ya ben ona bakmak istersem?

Benim gibi deneyimli çiftlik işçileri bile zaman zaman ağrı çekiyordu. Ve hiç de eğlenceli bir süreç değildi. Mollie gerçekten acı çekiyordu ve daha iyi hissetmesi için birkaç ibuprofenden fazlasının gerektiğini biliyordum.

Onu banyoya sokmakla hata mı etmiştim? Bir parçam sınırı aşıyormuşum gibi hissediyordu. *Yakınlık* sınırını. Normal insanlar patronlarını banyo için evlerine davet etmezlerdi.

Öte yandan Mollie ile olan ilişkim normal olmaktan çok uzaktı. Nefret ettiğim kızın etrafında nasıl normal olabilirdim?

Asıl sorun şu ki, artık ondan nefret etmiyordum. Ben… Ne hissettiğimden emin değildim ama bu kızı küvette yalnız başına ağlarken bırakmayacağımı biliyordum.

İçeri girebilirdim. Muhtemelen girmemeliydim. Ahırda hâlâ yapılacak işler vardı. Gün boyunca kaçırdığım birkaç aramaya geri dönmeliydim.

Ama ayaklarım hareket etmiyordu. Bunun yerine şapkamı kapının yanındaki askıya astım ve telefonumu aldım. Kulübede Wi-Fi olduğu için telsizimi kullanmama gerek yoktu. Bir şeyler atıştırmak için şu anda Yeni Ev'de olacağını bildiğim için Duke'ü aradım.

Talimat verdiğimde, "Ben hallediyorum," dedi. "Sawyer ve Ella da buraya uğradı bu yüzden onlar da bana yardım edebilir."

"Bebeği benim için öp. Akşam yemeğinde görüşürüz."

"İyi misin?" Duke bir an duraksadı. "Mollie ile gittiğini gördüm."

"Çalışmasını engellemek için onu ahırdan dışarı taşımak zorunda kaldım. Vücudu mahvolmuştu."

Duke kıkırdadı. "İçimden bir ses onu taşımanın hoşuna gittiğini söylüyor."

"Kapa çeneni."

"O iyi mi?"

"Ben hallediyorum."

"Ondan şüphem yok."

"Şimdi kapatıyorum."

"İkiniz çok tatlı bir çift olurdunuz."

"Görüşürüz Duke."

"Ona karşı nazik ol, tamam mı? Mollie'yi seviyoruz. Tuhaf bir erkek zevki var—"

"Neden? Senden hoşlanmıyor diye mi?"

Kardeşim kıkırdadı. "Hayır, çünkü senden hoşlanıyor diye."

"Kapa çeneni," diye tekrarladım, kalbim bir an durmuş gibi hissediyordum. "O benden hoşlanmıyor. Biz sadece... Birlikte çalışıyoruz."

Duke bu sefer açıkça gülüyordu. "Çalışmasını engellemek zorunda olduğunu söylediğinde ses tonun öyle demiyordu ama."

"Onun böyle kendini hırpalamasını beklemiyordum, hepsi bu."

"Garrett'ın kızının mı? Gerçekten mi? Buraya geldiği her lanet gün sabahın dördünde kalkan kızın mı?"

Sinirlenmiştim. "O düşündüğüm gibi biri değilmiş."

"Ahh, olaylar karmaşıklaşıyor."

"Hiçbir şeyin olduğu yok. Susmazsan yarın bütün gün bok küreklemek zorunda kalacaksın."

"Telefonu kapatmayan sensin."

"Kapatıyorum!"

"Kulübede prezervatif var, değil mi?"

"Defol git." Koridordan banyo kapısına doğru baktım.

Kahretsin, prezervatifim var mıydı?

Önemi yoktu çünkü Mollie ile sevişmeyecektim. Bu fikirle penisim *hemen* sertleşmiş olsa bile…

"Önce güvenliiiiik," dedi Duke şarkı söylermiş gibi. "İkiniz takılın. Biz burayı hallederiz."

"Cephe sulama sistemini kontrol etmeyi unutmayın."

"Siz de eğlenmeyi unutmayın. Geçen günkü dans ediş şeklinize bakılırsa—"

Ekrandaki kırmızı düğmeye basıp aramayı sonlandırırken başparmağım titriyordu. Telefonu tezgâha fırlatıp derin bir nefes aldım. Kendime, görevimin Mollie de dâhil çiftlikteki herkesin güvende hissetmesini sağlamak olduğunu hatırlattım.

Lavabonun üstündeki saat tik tak ediyordu. Daha önce hiç bu kadar erken eve gelmemiştim. Gün sonu rutinim genellikle soğuk duş almak ve saat altıdan sonra uyanık kalmaya çalışmaktan ibaretti.

Mollie ile banyoya giremezdim. Ve dinlenemeyecek kadar gergindim.

Suyu kapattığını duydum. Ufak bir ayak sesi geldi, muhtemelen küvetten çıkıyordu.

Çıplak bir şekilde.

Kafamın içindeki kelimeler panik içinde birbirine çarpıyordu. *Bu kötü bir fikir. Ne düşünüyordum ki? Islakken memeleri nasıl görünüyor? Sen bir sapıksın. Onun orgazma değil, rahatlamaya ihtiyacı var.*

Ama orgazmlar insanı daha iyi hissettirmez miydi?

Bu düşünceyi kafamdan attım. Kız incinmişti. İhtiyacı olan son şey orgazm olmaktı. Tabii ona nazik bir tane yaşatmazsam…

Nazik olabilirdim.

Ne olduğunu anlamadan buzdolabını açıp bir bira aldım. Düşüncelerimi ne kadar iyi kontrol edebildiğime bağlı olarak o tekiladan da biraz içmem gerekebilirdi.

Küçük mutfak masasına oturup telefonumdan e-postalarıma cevap vermeye başladım. İstemsizce dizimi sallıyordum. Bira beni serinletse de kafamın içinde dönüp duran rahatsız edici düşüncelere hiçbir faydası olmuyordu.

Bir burun çekiş sesi.

Yerel bir tamirciye yazdığım mailden başımı kaldırdım. Az önce bir şey mi duymuştum? Banyo sessizdi.

Bir burun çekiş, bir hıçkırık ve bir burun çekiş sesi daha.

Nabzım tekledi ve göğsüm sıkışmıştı. "Mollie?"

Sessizlik.

"Hâlâ burada mısın?" dedi ardından. Sesi kalın geliyordu. Kesinlikle ağlıyordu.

İki saniye içinde sandalyemden kalkıp banyo kapısının önüne gittim, elimde hâlâ bira vardı. "Elbette hâlâ buradayım. İyi misin?"

"Kalmak zorunda değildin."

"Kalmak istedim. İyi misin?"

Bir duraksama oldu.

"Hayır." *Bir hıçkırık sesi.* "Gerçekten, eğer gitmen gerekiyorsa eve kendim gide—"

"Hiçbir yere gitmiyorum. Neyin var?" Diğer elimi kapı koluna koydum. "Bana cevap ver."

İç çektiğini duydum. "Bunun çılgınca geldiğini biliyorum çünkü babamı pek görmedim. Ama onu özlüyorum."

Kalbim sıkıştı. Alnımı kapıya yasladım, boğazımda bir yumru belirdi. "Çılgınca değil. O senin babandı. Ben de onu özlüyorum. Hem de o kadar çok özlüyorum ki… Anlatamam."

"Buraya geri dönmek, sizinle çalışmak— Ben sadece… Çok şey kaçırdım. Hayatın burada gerçekten nasıl olduğunu bilseydim… Babamla çiftlikte çalışmayı çok isterdim. Sanırım şimdi daha iyi anlamaya başlıyorum."

Bir nefes aldım. "Neyi?"

"Babamın neden hiç buradan ayrılmak istemediğini." Sesi o kadar üzgün geliyordu ki bir anlığına kapı kolunu daha sıkı kavradım. İçeri girmeli miydim? Onu rahatlatmalı mıydım?

Ona buradan da destek olabilirdim, elimden geldiğince.

"Pişmanlık duyduğunu biliyorum, Mollie. Ama bugün seni görünce…" Yutkundum. "Doğru olanı yapıyorsun."

Alaycı bir şekilde güldü, sesi banyoda yankılandı.

"Belki de. Ama artık doğru ya da yanlış fark etmez, çok geç kaldım."

"Yeniden başlamak için asla geç değildir. Olanlardan ders çıkar ve hâlâ etrafta olan insanlarla daha iyisini yapmaya çalış." Kapı kolunu bıraktım. İçimi bir keder dalgası sarmıştı, bacaklarım tanıdık yükle dolmuştu. "Başka ne yapılabilir?"

"İlk olarak bir pislik olmamak."

Gözlerimdeki acıya rağmen sırıttım. "Üzerinde çalışıyorum."

"Kendimden bahsediyorum. Babama karşı bir pislik gibi davrandım. Yani, sen de bana karşı pislik gibi davranmıştın, yanlış anlama—"

"Geçmiş zaman."

"Ne?"

"Benim eskiden bir pislik olduğumu söyledin. Yani artık öyle olmadığımı mı düşünüyorsun?"

Bir duraksama.

"Zamanla beni sevmeye başladın," diye cevap verdiğinde onun da sırıttığını biliyordum.

Sanki karnımda kelebekler uçuşuyordu.

Aynı anda yüzümde bir gülümseme belirmesine neden olan ve kederimi yüzeye çıkaran aptalca, rahatsız edici bir his.

"Sen de ağlayabilirsin, biliyorsun," dedi Mollie zihnimi okuyarak. "Seni göremiyorum bile, bu yüzden ağlasan bile ben bilmeyeceğim."

Bir damla gözyaşımı sildim. "Ağlamaktan memnunum."

"Ama sen ağlamak için çok meşgulsün."

Kıkırdadım. "Öyle de denebilir."

Bu anla ilgili her şey garipti. Mollie küvetimde çıplakken bir kapının arkasından konuşmamız. Mollie'nin burada olması.

En tuhaf yanı ise… O an kendimi garip bir şekilde güvende hissediyor olmamdı. Belki de kapının bize sağladığı mahremiyettendi ya da belki de gardımı almak ve duygularımı gömmek için çok yorgundum. Sebep ne olursa olsun duygularımı açığa vurmaktan korkmuyordum.

Kafamın içinde uyarı zilleri çalıyordu. Ben böyle biri değildim. Normalde bunu yapmazdım.

Ama işte buradaydım ve duygularımla yüzleşiyordum.

İşte buradaydım, arkamı döndüm ve sırtım kapıya dönük bir şekilde yere oturdum. Biramı yudumlarken içime oturan öküze rağmen nefes almaya çalışıyordum.

"Hâlâ orada mısın?" diye sordu Mollie.

"Hâlâ buradayım."

"Bana ailenden bahset."

"Ne olmuş onlara?" Bakımsız tırnağımı bira şişemin üzerindeki nemli etikete bastırdım.

"Bilmiyorum. Sen nasıl böyle oldun?"

Gözlerimi koluma silerken bile gülüyordum. "Yani beni nasıl bu kadar mükemmel yetiştirdiler diye mi soruyorsun?"

"Hah."

Bunu düşünürken bir anı gözümde canlandı. "Annem ve babam hep yanımdaydı. Hiç durmadan çalıştılar. Senin de gördüğün üzere çiftlikte hayat böyledir işte ama bizim de peşlerine takılmamızı sağladılar. Bu, bir ton yaramazlık anlamına gelse bile. Bir gün yine kim bilir ne için öfke nöbeti geçiriyordum. Beş yaşındaydım, belki de altı. Annem ikizlere hamileydi ve benden bıkmıştı. Babam da beni kucağına almış ve bir günlüğüne onunla birlikte eyere bindirmişti." Gülümsedim. "Ondan sonra benim vücudum da seninki kadar ağrımıştı. Ama her dakikası çok hoşuma gitmişti."

Mollie cevap verirken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Ben de çok sevdim. Birlikte çalışmak, bir şeyin parçası olma hissi…"

"Aynen öyle." *İşte tam olarak bu.* "Annem ve babamın en iyi yaptığı şeylerden biri de buydu. Bize gerçek bir aidiyet duygusu veriyorlardı. Bir amaç. Ailemiz maddi anlamda sıkışıktı. Başka seçeneğimiz yoktu, gerçekten. Ya birbirimize yardım edecektik ya da her şey dağılacaktı."

Mollie bir iç geçirdi. "Bu şekilde birbirimizin arkasını kollamak kulağa hoş geliyor."

"Annenle çok yakınmışsınız."

"Yani, evet." Bir duraksama oldu. "Ama kardeşlerinle olan bağın gibi değil sanırım. Tek çocuk olmanın avantajları var ama... Şöyle söyleyeyim, kendi ailemi kuracak kadar şanslı olursam birden fazla çocuk yapmak istiyorum."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Birayı kafama dikip bitirdim. "Çocuk yapmak mı istiyorsun?"

"Evet. Çiftlikte yaşamak bana, etrafımda insanların olmasını sevdiğimi gösterdi. Dallas'taki hayatım bunun yanında oldukça küçük kalıyor." Ses tonu alaycıydı. "Sen istiyor musun? Yani çocuk yapmayı?"

Zor bir soruydu. Cevap vermemeyi, konuyu değiştirmeyi düşündüm.

Ama bu, şu anda saçma ve yanlış geliyordu. Ve evet, belki de Mollie'nin içinde bulunduğum durumla ilgili düşüncelerini merak ediyordum.

Belki de şeytanın avukatlığını yapıp fikirlerini söylemesini istiyordum. Nedenini ben de bilmiyordum. Ama onun düşünce şeklini seviyordum.

"İstiyorum. Yine de bunu yapabileceğimi pek sanmıyorum. Bazı açılardan bakarsak zaten dört oğlum var. Artı bir de kızım."

"Ah. Anlıyorum. Bir süredir evin erkeği sensin."

"Evet."

Bir duraksama daha.

"Kardeşlerinin artık büyüdüğünü biliyorsun, değil mi? Elbette, bazen aptalca şeyler söylüyor ve yapıyorlar. Ama yirmili yaşlarda kim yapmaz ki? Kendi başlarının çaresine bakabilecek gibi görünüyorlar. Wyatt işleri hallediyor. Sawyer ise harika bir baba."

"Bekâr bir baba. Neden kendi ailemi kurmadığımın iyi bir örneği. Bir ilişki için pek zamanım yok. Onun yardıma ihtiyacı var."

"Şanslı ki yardım etmek isteyen bir sürü insan var. Bir elin nesi var iki elin sesi var. Bu kadar çok elin olması, ihtiyaç duyulduğunda mola verebileceğin anlamına da gelir çünkü diğerleri boşluğu doldurmak için orada olacaktır."

Haklıydı. Bu öğleden sonra herkesi kendi hâline bırakmıştım ve herhangi bir sorun yaşanmamıştı. En azından bildiğim kadarıyla. Herhangi bir patlama olmamıştı, telsizden ya da telefondan panikle yardım isteyen biri de olmamıştı.

Kardeşlerim bensiz gayet iyi idare ediyorlardı.

Ve onlar olmadan ben de gayet idare edebiliyordum.

"Eğer bir aileniz olmasaydı çok yazık olurdu," diye devam etti Mollie. "Görünüşe göre aile kurma konusunda dünya çapında bir eğitim almışsınız. Mutlu büyük bir aile."

Sesindeki hüzün kalbimi burkmuştu. Bu kızın her şeye sahip olduğunu sanıyordum. Ailesi boşanmıştı, evet. Ama yakın zamana kadar ikisi de hayattaydı. Parası vardı, eğitim almıştı. Kendi şirketi vardı.

Kendisinden başka bakmakla yükümlü olduğu kimse yoktu.

Aile harika bir şeydi ama aynı zamanda bir yüktü.

"Seni kıskanıyorum," dedim. "Özgürlüğünü."

Yine alay edercesine gülüyordu bu seferki ses tonu daha yüksek daha sertti. "Ben de sizi kıskanıyorum. Birbirinize destek olmanızı. Bağlılığınızı. Kim olduğunuzu bilmenizi. Doğru şeylerin peşinden gitmenizi. Doğru şeyleri sevmenizi."

"Sen böyle değil misin?"

"Dürüst mü olayım?" Bir nefes verdiğini duydum. "Emin değilim. Bildiğim tek şey…" Sustu.

"Bildiğin tek ney?" diye sordum yumuşak bir şekilde.

"Keşke senin sahip olduğun şeylere sahip olsaydım. Kaos hiç eksik olmuyor elbette ama neşelisiniz."

Kıkırdadım. "Sen de bize katıl o zaman. Başımızın üstünde yerin var."

"Ciddi misin?" Sesi artık yumuşamıştı.

"Ciddiyim, Mollie."

İşin korkutucu yanı, gerçekten ciddiydim. Kalmasını istiyordum.

Ne isterse yapabilirdi. O yalnızdı ve ben, yalnızlığın ne kadar korkunç olduğunu biliyordum.

Ama şu anda kendimi hiç yalnız hissetmiyordum.

Onun da öyle hissetmemesi fikri hoşuma gitmişti.

"Bana annenden bahset," dedim boğazımı temizleyerek.

"Ah, annem mi? Delicesine başarılı bir gayrimenkul danışmanlığı imparatorluğu kurarken beni tek başına büyüttüğü için ona hayranım. Dallas'ta tanımadığı bir kişi bile yok. Tonlarca arkadaşı var, golf oynuyor, kumar oynuyor. Gerçek bir Rönesans kadını."

"O ve Wyatt iyi anlaşırlardı."

"Wyatt'ın tüm parasını alırdı. Ben ciddiyim. Oynadığı her poker raundunu kazanır."

"Onu şimdiden sevmeye başladım."

"Onu seviyorum. Gerçekten. Ama boşanmış bir anne babanın tek çocuğu olarak... Bunu bilerek yaptığını sanmıyorum ama beni direkt babamla olan sorununun içine attı."

"Nasıl yani?"

"Babamla ilgili pek de iyi olmayan fikirlerini benimle paylaşmaktan çekinmezdi. Hem de ben daha çocukken. Babama ilk kez sik kafalı dediğini çok net hatırlıyorum."

Kıkırdadım. "Sik kafalı mı?"

"Küfür yaratıcılığı konusunda bir numaradır. Ama o zamanlar on yaşındaydım, yani—"

"Hiç hoş değil. Bu, babanla irtibatı neden kestiğini açıklıyor. Hikâyeyi sadece annenden dinlemişsin. Seni yetiştiren oydu."

"Evet. Ne kadar stresli olduğunu görebiliyordum, yaptığı diğer şeylerle birlikte bir de ebeveyn olmayı dengelemeye çalışıyordu. Bunu tek başına yaptı ve bu hiç de kolay bir şey değil."

"Sawyer her zaman, ebeveyn olarak çabaladığından daha çok hiçbir şey için çabalamadığını söyler."

"Yani, evet, annem için üzülüyordum. Onun fikirlerine güveniyordum, bu yüzden babam hakkında böyle hissetmesinin iyi bir nedeni olması gerektiğini varsaydım. Onun bir pislik olduğunu düşünüyordu, ben de onun bir pislik olduğunu düşündüm. Ve yaptığı bazı şeyler gerçekten boktandı. Yaşım ilerledikçe… Şimdi buradayım ve…"

"Hikâyenin diğer tarafını görüyorsun."

"Kesinlikle." Sesi yine kalınlaşmıştı. "Senin hikâyeni görüyorum. Bu da benim bazı şeyleri yeniden düşünmemi sağlıyor."

Başımı kapıya yasladım ve koridor boyunca uzanan tavan kirişlerine baktım.

Göğsüm dolu hissediyordum. O kadar doluydu ki ağrıyordu.

Ama bu his bir şekilde hafif hissettiriyordu; içime oturan öküz, Mollie'nin bana ailemi sorduğu sıralarda kaybolmuştu.

Mollie neden bu kadar tatlı, bu kadar anlayışlı olmak zorundaydı? Bu kadar hızlı, bu kadar zeki, bu kadar samimi, bu kadar dürüst ve *gerçek* olmak zorunda mıydı?

En son ne zaman birinin bana geçmişimi sorduğunu hatırlayamıyordum.

En son ne zaman başkasının hikâyesini sormak istediğimi de hatırlayamıyordum.

Parke zemin kemiklerimi ağrıtmıştı. Ama umurumda değildi. Mollie ile sonsuza kadar böyle konuşabilirdim.

"Gördün mü?" Biraz daha dik oturdum. "Garrett hakkında ne hissettiğine kendin karar vererek doğru olanı yapıyorsun. O olsaydı gurur duyardı. Onunla ilgili en sevdiğim şeylerden biri de buydu, kimseye mantıklı gelmese bile kendi bildiğini yapmaktan korkmazdı."

Mollie yavaşça, "Sadece onun için anlamlı olması yeterliydi," diye yanıtladı. "Bunda belli bir doğruluk payı var. Bunu bir kenara yazdım."

"Buna şaşırmadım," diye mırıldandım.

"Bu ne anlama geliyor?"

Senden hoşlandığım anlamına geliyor. Olması gerekenden daha fazla.

"Hiçbir şey." Elimi saçlarımda gezdirdim. Bir biraya daha ihtiyacım vardı.

Hareket eden suyun sesi, aramızdaki sessizliği doldurdu. Mollie'nin küvetimde oturduğu görüntü beni ele geçirmişti. Rahatlamış ifadesi, kafasının üzerinde topuz yapılmış saçları. Yuvarlak ve mükemmel göğüsleri, suyun yüzeyinde duran pembe meme uçları. Göğüslerinin pembeliğiyle aynı tonda olan kızarmış yanakları. Ve bacaklarını açtığında görünen—

"Hey, Cash?"

Yüzüncü kez boğazımı temizledim. "Efendim?"

"Su soğuyor. Sanırım çıkmaya hazırım. Senden bir iyilik isteyebilir miyim? Kıyafetlerim çok kirli. Senden bir şey ödünç alma şansım var mı? Sadece eve dönerken giymek için? İşim biter bitmez yıkar ve sana geri veririm."

Aman Tanrım.

Tanrım, neden beni böyle sınıyorsun? Mollie benim tişörtlerimden birini mi giyecekti? Ya altına sütyen giymezse?

Ya külot giymezse? Bir elimi çıplak bacağından yukarı kaydırmak için neler vermezdim. Onu ayırmak için parmaklarımı kullanırdım. Islaklığıyla parmak ucumu ıslatır ve klitorisinin etrafını okşayabilirdim. Mollie her zaman olduğu gibi zevk aldığını göstermekten çekinmezdi. İnlerdi, beni daha yakına çekmek için gömleğimi sıkıca kavrardı.

Benimle taşak geçme, Cash, diye nefes alırdı. *Bana daha fazlasını ver.*

Ayağa kalktım, görüntünün zihnimden silinmesini diledim. "Elbette. Bana bir dakika ver."

"Acele etme."

O sahne gözümün önünden gitmiyordu.

Ne kadar uzun süre düşünürsem silinmesini istediğimden o kadar emin olamıyordum. Tıpkı Mollie için hissettiklerim gibi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Mollie

KÖTÜ ALIŞKANLIKLARA DÖNÜŞ

Eve dönerken Cash garip bir şekilde sessizdi.

Onun Hatton's Tractor Supply & More yazılı yeşil tişörtünü ve kırmızı bir basketbol şortunu giyerken garip bir şekilde tahrik oluyordum.

Bunlar eski giysilerdi. Güneşte geçirdiği sayısız gün ve çamaşır makinesinde geçirdiği sayısız an nedeniyle yumuşaktı ama tiftiklenmişlerdi. Ama onları giymek bana hâlâ Cash'le gelişmekte olan arkadaşlığımızla çelişen bir yakınlık hissi veriyordu.

Buna arkadaşlık diyebilir miydim? Teknik olarak iş arkadaşıydık. Ama az önce paylaştığımız şeylerden, yani beni kucaklayıp evine götürdükten ve bana içinde absürt miktarda epsom tuzu olan bir banyo hazırladıktan sonra aramızdaki bu şeyin ne olduğundan emin değildim.

İş arkadaşından daha fazlası, arkadaştan öte?

Banyosunun kapısında yaptığımız derin sohbetten dolayı mı tuhaf davranıyordu? Beni beklediğini düşününce bile hâlâ midem bulanıyordu. Sadece bu da değildi, iyi olduğumdan emin olmak için kapının dışında oturup beklemişti.

Benim ağladığım sırada sanırım o da ağlamıştı ve bana içini açtığı için o kadar şaşırmıştım ki kalbim göğsümde bir langırt topu gibi oradan oraya çarpıyordu.

Ona bakıp yakışıklı yüzünü inceledim. Kovboy şapkası yerine yine ters bir şekilde beyzbol şapkası takıyordu. Ensesi bu sabah olduğundan daha koyuydu.

Bir arzu dalgası bana sert bir şekilde çarpmıştı. Aynı anda hem gülmek hem de çığlık atmak istememe neden olan bu sıcak, karıncalı his dizlerimin arkasına yerleşti. ATV'nin demirini ölümüne sıkı tutuyordum.

Yeni Ev göründüğünde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bu her neyse bitmesine hazır değildim.

Sanırım artık bu duygularla savaşmanın bir faydası yoktu. Belli ki uzun süre böyle hissedecektim. Sadece bu hislere göre hareket edemiyordum.

Cash ATV'yi evin arka kapısına doğru park ettiğinde emniyet kemerimi çözdüm.

"Terapi seansı için teşekkürler. Ve küvet için."

"Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet, daha iyiyim."

Gözlerimiz buluştu. Aramızdaki çekimle hava titreşti.

Öp beni, seni aptal pislik.

Beni öpmesini, uzun zamandır istemediğim kadar çok istiyordum.

Hatta küvette bana katılmasını daha da çok istemiştim.

Cash'in arkama geçmesinin gerçek ve mecazi anlamda ne kadar ateşli olacağını düşünüp duruyordum. Beni o büyük kasıklarının arasına alması ve sonra bacaklarımın arasına uzanması…

"Şey…" Âdemelması hareket etti.

Dudaklarımı yaladım, gergin bir şekilde güldüm. "Bu kıyafetleri sana geri getireceğim."

"Sende kalsın." Bakışları üzerimde gezindi ve dudaklarının kenarı kıvrıldı. "Sana çok yakışmışlar."

"Şimdi de iltifat mı bekliyorsun?" Sırıttım. "Sana daha çok yakıştığını söylememi mi bekliyorsun?"

Elini direksiyonun üzerine koydu. "Yani, evet."

Çok seksisin ve bunu biliyorsun. Bunu sana söylememe gerek yok.

"Hayal kurmaya devam et, kovboy."

Güldü. "Biraz dinlen. Ve o ibuprofeni içmeye devam et."

"Emredersiniz, efendim."

Gözleri parladı. "Bana efendim demen hoşuma gidiyor."

İçeri.

Girmek.

Zorundayım.

Hem de hemen. Yoksa yanardım. Ya da gerçekten aptalca bir şey yaparak onu öpebilirdim.

"Buna alışma." Burnumu çektim ve sonra eve doğru çılgınca koşmaya başladım.

Ertesi sabah vücudum ağrıyarak uyanmıştım ama düşündüğüm kadar ağrımıyordu. Cash bana dinlenmemi söylediği hâlde alarmım üç buçukta çaldığında öleceğimi sandım. Yataktan kalkamıyordum ama ölmeden tuvalete kadar yürüyebiliyordum.

Nabzım atıyordu. İyi haber. Bu da bugün yine kovboy kız olacağım demek oluyordu. Ayrıca Cash'i göreceğim anlamına geliyordu. Ve diğer tüm kovboyları. Çünkü genel olarak kovboyları seviyordum, özel olarak bir kovboyu değil.

En azından dişlerimi fırçalarken ve saçlarımı örerken kendime böyle söylüyordum.

Ama dörde beş kala yatak odamın kapısını açtığımda başımın dönmediğini söylersem yalan söylemiş olurdum. Cash bir omlet daha isteyecek miydi?

Benim için bir şişe daha acı sos açtığı o müstehcen seksi hareketi yapacak mıydı?

Kapımın önündeki koridorda yerde birkaç alışveriş poşeti görünce düşüncelerimi bir kenara bıraktım. Birini açmak için eğildiğimde içlerinin epsom tuzu ile dolu olduğunu gördüm.

Okaliptüs aromalı.

Bir not bulamamıştım ama zaten ihtiyacım da yoktu.

Zar zor nefes alabiliyordum, bir poşeti kaptım ve mutfağa koştum. Cash cezvenin başında, bir çift fincana kahve dolduruyordu. Her birini süt ve şekerle dolduruyor ve sonra karıştırıyordu.

Beni görünce sırıttı.

"Bunlar da ne?" Elimde epsom tuzlarını tutuyordum.

Cash sanki az önce çok büyük olmayan ama çok da küçük sayılmayacak bir jest yapmamış gibi kahvesini yudumladı. Daha önce hiç bu kadar düşünceli bir hediye aldığımı sanmıyordum. Elbette, özenle hazırlanmış hediyeler almıştım. Saçma olanlar. Ama zorunluluktan değil de nezaketten verilen düşünceli ve tatlı bir hediye almış mıydım?

Asla.

"Her gece o küvette olmalısın, Mollie."

"Senin küvetinde mi?"

Sırıttı. "Eğer istersen."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Teşekkür etmek iyi bir başlangıç olabilir."

Cash bana bir fincan kahve uzattığında poşeti yere bıraktım. "Teşekkür ederim. Gerçekten ciddiyim." Mutfağa geçip fincanı adım. "Ve bunun için de teşekkür ederim."

Hayal mi görüyordum, yoksa Cash parmaklarını bilerek benimkilere mi dokundurmuştu? Aramızdaki elektrik kolumu sarmıştı, bunu fark etmek içimde çiçekler açmasına neden olmuştu.

"Tuz iyi geliyor, değil mi?" Cash'in gözleri benimkilere kilitlendi. "Bu sabah oldukça iyi hareket ediyor gibisin."

Nasıl hareket ettiğime mi dikkat etmişti?

Bu beni neden utandırmıştı? Ve neden gülümsüyordum? Neden ona sataşmak istiyordum?

Patsy hangi cehennemde? Ah, doğru ya. O, hafta sonları izinliydi.

"Haklıydın," dedim. "Yardımı oldu."

"Eminim bu sözleri söylemek seni öldürüyordur."

Parmaklarımı fincanın etrafına kenetledim. "Sadece birazcık."

Kahvemi yudumlarken beni izledi. Ben de onunkini yudumlamasını izledim. Göğsünden gelen tatmin edici gümbürtüyle içime bir ateş düştü.

"Her hafta sonu çalışıyor musun?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Aslında izinliyim ama yine de çalışıyorum."

"Tabii ki çalışıyorsun."

Gözleri kahve fincanının kenarından benimkilere kilitlenirken dudaklarının kenarları kıvrıldı. "Neyi daha çok sevdiğimi bilmiyorum. Sabah kahvesini mi yoksa öğleden sonra birasını mı?"

"Kiminle içtiğine bağlı, sanırım."

Saçları duştan dolayı hâlâ ıslaktı. Sabununun kokusu sarhoş ediciydi.

Adamın üzerine atlamama ramak kalmıştı.

Özellikle de, "O zaman sanırım kahveyi daha çok seviyorum," dediğinde.

Onunla flörtleşme.

Flörtleşme.

"Ya da Rattler'daki Shiner Bocks akşamı," dedim.

O kahkaha sesi. O gülümseme. Mavi gözlerindeki o mutlu, şakacı parıltı. "Bunu ben de severim."

Tanrım, bu adama âşık mı oluyordum?

Bu bir felaket olurdu, alamayacağım bir riskti. Özellikle de çiftliğin günlük işlerine karışmaya başladığım şu günlerde.

Özellikle de şimdi burayı sevmeye başlamışken.

Lucky Çiftliği'nin Cash sayesinde bu hâle geldiğini görmüştüm. Onu kaybedersem ailemin mirasını da kaybetme ihtimalim çok yüksekti.

Babamı gururlandırmak istiyordum.

Bu da kesinlikle Cash'le bir şeyler yaşayamayacağım anlamına geliyordu.

Nazik olsa bile. Düşünceli biri olsa bile. Ve bazen can yakacak kadar ateşli olsa bile.

Belki de sadece sevişmeye ihtiyacım vardı. Şüphesiz, bu sadece cinsel hayal kırıklığının çirkin bir yansımasıydı. Bahse girerim Cash'ten başka biriyle yapacağım iyi bir seks, ustabaşıma karşı hissettiğim uygunsuz çekime çare olacaktı.

Ama Hartsville'de kiminle yatacaktım ki? Diğer kovboyları ya da çiftlik çalışanlarını pek tanımıyordum. Rattler'da tek başıma takılarak orada insanlarla tanışmak için ne zamanım ne de enerjim vardı. Gelecek hafta sonu Dallas'a mı gitmeliydim? Yine de çiftliğe bu şekilde gelip gidebileceğim konusunu Goody ile konuşmamıştık.

Beklediğim cevap ertesi sabah, pazartesi günü gelmişti.

Ya da o gecenin ilerleyen saatlerinde. Sanırım Palmer pazar eğlencesi yapıyordu ve geç saate kadar dışarıda takılmıştı çünkü bana saat 23.45'te bir mesaj göndermişti.

Uyanık mısın?

Nabzım güm güm atıyordu. Onu görmezden gelebilirdim. Muhtemelen görmezden de gelmeliydim.

Ama Cash'e olan duygularımı kontrol altında tutmak için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Aksi takdirde delireceğimi ya da daha kötüsü, bu duygulara teslim olacağımı düşünüyordum.

Çok düşünmeden başparmağımı ekranın üzerinde gezdirdim.

Bir seks için ne kadar uzağa gitmeye hazırsın?

Birkaç saat sonra cevap geldi.

O çiftliktesin, değil mi? Sana miras kalan.

Dallas'a üç saat uzaklıkta.

Sanırım bunu yapabilirim.

Bu hafta sonu?

Anlaştık.

Her şey yoluna girecekti. Şey, yani umarım. Cash'i kıskandırmak falan istemiyordum. Zaten büyük ihtimalle Palmer ve ben

odamdan bile çıkmayacaktık. Cash'in, Palmer'ın burada olduğunu bilmesine gerek yoktu. Kimsenin bilmesine gerek yoktu, aslında. Her zamanki gibi çizme işiyle uğraştığımı söyleyebilirdim.

Aptalca davranıyordum. Çünkü aptaldım. Ama başka ne yapacağımı bilmiyordum.

Hartsville'e, babamın çiftliğini işleten adamla bir şeyler yaşamak için gelmemiştim.

Buraya kesinlikle âşık olmaya gelmemiştim.

Paramı almak ve Bellamy Brooks'u ayakta tutmak için gelmiştim. Sevimli kovboylardan, kovboy kız olmayı öğrenmek sadece ek bir bonustu.

Ne eksik ne fazla.

"Sana anlatacaklarım var."

Annem alaycı bir şekilde güldü. "Öyle mi? Anlat bakalım."

Islak saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Bütün günü dışarıda, çiftlikte geçirdikten sonra duştan yeni çıkmıştım. Güzel bir gündü.

Gerçekten güzel bir gündü. Çoğunlukla Cash'i bana bakarken yakaladığım için bu da beni seksi, çekingen ve harika hissettirmişti.

Daha da ötesi, bana göz kulak olmuştu. Eyerde yorulmaya başladığımda bana biraz su içmemi hatırlatmıştı. Wyatt ahırları temizlemeye yardım etmek isteyip istemediğimi sorduğunda Cash hemen araya girmiş ve beni içeri, çiftlik ofisine götürmüştü. Yaklaşan yavrulama mevsimi ile ilgili e-postaları yanıtlamıştık ve Cash bana, her şeyin nasıl işlediğini ayrıntılı olarak açıklamıştı.

Şimdi bile bana karşı gösterdiği sabırdan dolayı kalbim eriyordu. Bana zaman ayırması, birlikte olmamızdan gerçekten keyif aldığını hissettirmişti.

Yüzde yüz keyif almıştı.

Ama şimdi annemle uzun zamandır ertelediğim süper garip konuşmayı yapmak zorundaydım.

"Babamın cenazesine," dedim dikkatlice. "Bana tüm arkadaşlarını ve yakınlarını davet ettiğini söylemiştin."

Bir duraksama oldu.

"Babanın cenazesine sıradan çiftlik çalışanlarını davet etmediğim için beni mi yargılıyorsun?"

"Bu insanlar sıradan değil anne." Kalbim göğsümün içinde bir kuş gibi çırpınıyordu. "Onlar babamın ailesi. Belki kan bağları yok ama onları seviyordu ve onlara veda etme şansı vermemek doğru değildi."

"Tatlım, o insanlarla hayatımda hiç tanışmadım. Davetiye konusunda nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Kilise küçüktü ve baban zaten büyük bir organizasyon istemezdi."

Pişman olacağım bir şey söylememek için dilimi ısırdım. "Babamın onlarca yıl boyunca her gün birlikte çalıştığı insanlarla konuşarak işe başlayabilirdin. Goody'nin seni aradığını tahmin edebiliyorum, o sana babamın kimlerle yakın olduğunu söyleyebilirdi."

Annem boğazını temizledi. "Olan oldu. Özür dilerim seni üzdüysem—"

"Üzüldüm. Ve utandım. Bu bizi kaba ve soğuk kalpli gibi gösterdi. Buradaki herkes yas tutuyor. Onlar iyi insanlar, anne. Daha iyisini hak ediyorlar."

Bir duraksama daha.

"Özür dilerim."

Annemin sesindeki üzüntüyle kalbim sıkıştı. Elimle yüzümü kapattım.

"Daha iyisini yapmalıyız anne. Ben elimden geleni yapıyorum. Sen de yapmalısın."

Annemin yutkunması telefondan duyulabiliyordu. "Elimden geleni yapacağım. Yani orada işler yolunda mı?"

"Her şey yolunda. Buradaki insanlar harikalar."

"Ah." Annemin her şey hakkında söyleyeceği bir şeyler olurdu, bu yüzden onu aramam gerektiğini biliyordum. "Sana iyi davrandıklarını duymak beni rahatlattı. Seni özledim, tatlım. Hem de çok."

Yutkunma sırası bendeydi. Annem seyahatte ya da çok meşgul olmadığı sürece, onunla haftada birkaç kez düzenli olarak konuşurduk.

"Ben de seni özledim. Ama şey…" Gözlerim yanıyordu. Gözlerimi sımsıkı kapattım. "Burayı sevdim. Hem de çok. Senin sevmediğini biliyorum ve nedenini anlıyorum. Ama bunun beni, Lucky Çiftliği'ne bir şans vermekten alıkoymasına izin vermek istemiyorum."

"Ah. Pekâlâ, tamam. Dallas'a döndüğün sürece sorun yok."

Çok acıyor olmasalardı gözlerimi deviriردim. "Gitmeliyim. Akşam yemeği birkaç dakika içinde hazır olur."

"Yemeklere dikkat et. Midenin daha fazla zarar görmesini istemiyorum."

"Aslında buraya geldiğimden beri midem çok daha iyi."

"Gerçekten mi?"

Güldüm, sesim boğuk çıkmıştı. "Bu kadar şaşırma."

"Senin adına sevindim. Sana iyi gelen şeyin ne olduğunu merak ediyorum."

Temiz hava mı? Daha az stres mi? Ateşli kovboylar mı?

Yoksa saydıklarımın hepsi mi?

"Ne olduğunu bilmiyorum ama daha fazlasını istiyorum."

Garip bir sessizlik oldu.

"Unutma, elinden gelenin en iyisini yapacağını söyledin," dedim sonunda.

"Yapacağım. Ve unutma, eve döneceksin. İyi geceler, tatlım."

"Güle güle anne."

Haftanın çoğunda kovboyluk yapmıştım.

Ekim ayına yaklaştığımız şu günlerde hava biraz olsun serinlemişti. Bir sabah ayaz vardı bile denilebilirdi. Buraya doyamıyordum. Güneş, işler, kovboyların kement atarken ve yaralı ineklerle ilgilenirken birbirlerini azarlamaları.

Maria ve ben sonunda bir bağ kurmuştuk. Her geçen gün eyer üzerinde kendime daha çok güveniyordum.

O kadar uyumluyduk ki Patsy'nin mükemmel yemeklerini tıpkı bir at gibi yiyip bitiriyordum. Bir gece tatlı, acılı barbekü sosuna bulanmış, ağızda dağılan pirzolalar yapmıştı o kadar güzeldi ki neredeyse bir tencereyi kendim bitirecektim. Bir sabah yaptığı peynirli yulaf ezmesine ve öğle yemeği için sıfırdan pişirdiği kruvasanlarla servis ettiği ev yapımı tavuk salatasına doyamamıştım.

Karnım bir haftadır ağrımıyordu. Bu da bana sorunumun gıda ya da herhangi bir alerji olmadığını düşündürmüştü. Tamamen başka bir şeydi. Temiz hava mide ağrısını iyileştirebilir miydi? Dallas'taki suyun beni öldüren bir yanı mı vardı?

Yoksa bir çiftlikte yaşamayı şehirde yaşamaktan daha mı çok sevmiştim?

Bu son soru üzerinde çok fazla durmamaya çalışıyordum çünkü cevabım en hafif tabirle… Endişe vericiydi. Lucky Çiftliği'nde kalmayacaktım. En azından uzun süre.

Ama her günün sonunda vücudumun yorgun hissetmesini seviyordum. Epsom tuzlu banyomu yaptıktan sonra yatağa giriyordum.

Hayatımda hiç bu kadar iyi uyumamıştım.

Sorumluluklarımı yerine getirmekte de zorlanıyordum. Akşamları yemekten sonra Bellamy Brooks için biraz zaman ayırıyordum ama tabii ki uyumadan önce fazla dayanamıyordum.

Cuma günü geldiğinde çok fazla aramayı yanıtlayamamıştım ve yetişmem gereken o kadar çok e-postayla fatura vardı ki kovboy kızı işlerini yapmak yerine kovboy çizmesi tasarımcılığı işimi yapmak için tüm gün izin almaya karar verdim. Palmer da bu öğleden sonra gelecekti ve ben de uzun bir banyo yapıp, kıllarımı alıp saçlarımı yıkamak istiyordum.

Kahvaltıda bugün ona ve diğer kovboylara katılamayacağımı söylediğimde Cash gözlerini kırpıştırdı. "Ah."

Kalbim takla attı. "Eğer bana ihtiyacınız olursa—"

"İşlerini yap. Biz hallederiz."

"Emin misin?"

Kahvesini yudumladı. "Eminim."

"Beni özle, tamam mı?"

"Maria özleyecek. Seni seviyor."

Kalbim bir takla daha atarken bile gülümsedim. Neden Cash'in hayal kırıklığına uğradığını hissediyordum? Gerçekten beni orada yanında mı istiyordu?

Beni gerçekten özleyecek miydi?

"Bu kadar suçluluk duygusu yeter," dedim.

Gözleri parlıyordu. "Pasif agresif tavırlar sergilemek benim tarzım değil, Mollie. Ama haberi atınla paylaşması gereken kişi sensin. Ağlarsa sorumlusu sensin."

"O babamın atı." Cash'i hafifçe omzundan ittim. "Ve atlar aslında ağlamaz, değil mi?"

Omuz silkti. "Öğrenmek üzeresin, öyle değil mi?"

Gülmek istemiyodrum ama kendimi tutamadım.

O sabah Yeni Ev'in ön tarafındaki görkemli, sessiz ofiste gelen kutumu temizlerken Cash, Maria ve diğer kovboyları düşünmek istemiyordum ama elimde değildi.

Wheeler onu aradığımda hemen telefonu açtı. "Selam, selam."

"Günaydııın," dedim şarkı söyler gibi. "Nasıl gidiyor?"

"Sesin ne kadar da neşeli geliyor! Lütfen bana bunun sebebinin bir kovboyun üzerinde dizginleri eline aldığın—"

"Bu hafta elime aldığım tek dizgin atımınkilerdi."

Wheeler kıkırdadı. "Şu hâline bak, otantik çiftlik işleri yapıyorsun! Seninle gurur duyuyorum. Ama diğer tür şeyler de yapsaydın daha çok gurur duyardım."

İnan bana, bunu ben de düşündüm. Hem de çok.

"Maaşım hesabımıza yatmak üzere."

"Konuyu değiştirmekte pek başarılı değilsin. Bekle, bekle. Bir şeyler yaşamadın ama ufukta, değil mi? Aman Tanrım!" Çığlık atıyordu. "Yaşasın! Kovboyların daha iyi, daha hızlı, daha sert olduklarını söylemelerinin bir nedeni varmış demek ki."

"Aslında Palmer'ı çiftliğe davet ettim."

Bir ölüm sessizliği oldu.

"Etrafın ateşli kovboylarla çevrili ama sen onun yerine Gordon Gekko'yla mı sevişeceksin?"

"Ah, öyle deme. Palmer sana göre değil diye—"

"O iyi, Mollie. Ama hepsi bu. İyi. Müstehcen anlamda da değil."

Genellikle Palmer ya da ben birbirimize o meşhur "Uyanık mısın?" mesajını gönderdikten sonra dışarıda geçirdiğimiz gecelerde Wheeler birkaç kez Palmer ve bana katılmıştı. Eğer yakınlardaysa, genellikle hangi barda olursam olayım benimle bulu-

şur, sonra benim evime ya da onun evine giderdik.

"İşimi görüyor," dedim diplomatik bir şekilde.

"Bir başkası daha iyi yapabilir. Eee Cash nasıl?"

Bir e-postaya tıklarken gözlerimi devirdim. "O iyi. Parayı aldıktan sonra işi bitirme tarihlerini kesinleştirelim—"

"Çok tatlısın."

"Ne? Hadi Wheeler, odaklan. Yetişmem gereken çok şey var."

"Ondan hoşlandığını biliyorum."

E-postayı taradım. "Hoşlansam da hoşlanmasam da bu asla olmayacak. Birlikte çalışıyoruz."

"Mükemmel. Ahırda meşgul olabilirsiniz ve kimse görmez."

"Gerçek hayattaki ahırlar *Yellowstone*'un gösterdiği kadar güzel değil."

"Kimin umurunda? Çok seksi olurdu. Seni bağlamak için bir atın dizginlerini kullanabilir ve sonra seni bir eyerin üzerine yaslayıp—"

"*Wheeler!*"

"Tamam tamam, özür dilerim," dedi gülerek. "Kovboy fantezilerimi senin üzerinden yaşarken çok eğleniyorum. Paramız yolda, Mollie. Bunun için teşekkür ederim. Büyük bir mesele olmadığını söyleyemem, çünkü öyle. Ama iyi olacağız. Hatta şu ankinden daha iyi olacağız. Bellamy Brooks efsane işler yapacak. Bu da senin dizginler ve eyerlerle eğlenmekte özgür olduğun anlamına geliyor."

Kalbim küt küt atarken bile gözlerimi yeniden devirdim. "Brittney modelin dikiş tasarımını tamamlamam gerekiyor.

Keira model için seçtiğimiz çakıllı deriyi sevdim ama bayılıp bayılmadığımdan emin değilim. Bir de ödemesi geçmiş faturalar var…"

"Perşembe günü, para yattığında ödenecekler. Bunu hallede-ceğiz. *Ben* halledeceğim."

"Tüm bunlarla tek başına uğraşmak zorunda kalmamalısın. Bu hiç adil değil."

"Kim bilir? Belki bir gün beni oyalayacak kendi kovboy aşk hikâyem olur ve o zaman beni idare edebilirsin. Bu arada, bahsettiğin işin büyük kısmını yapma teklifini kabul et ve babanın çiftliğinde geçirdiğin zamanın tadını çıkar. Görünüşe göre burası seni oldukça şaşırtmaya başlamış."

Bu noktada kalbim birkaç kez çarptı. Lucky Çiftliği beni şaşırtıyordu. Hem işlerle meşgul oluyor hem de bir tür romantizm yaşıyordum. Belki de sadece Cash'e âşık değildim. Belki de ben Hartsville'i, Patsy'yi, Happy'yi, Ella'yı ve Maria'yı seviyordum.

Çiftlikteki sabahlara şimdiden sırılsıklam âşık olmuştum. Gün batımları, yıldızlar… Hepsi muhteşemdi.

"Demek istediğim, lütfen bir kovboyla kaç," diye devam etti Wheeler.

"Hah."

Gerçek şu ki tam da bunu yapmak için biraz fazla istekliydim.

İşte bu yüzden, birkaç saat sonra, çakıl taşları üzerindeki lastiklerin sesini duyduğumda bir rahatlama hissettim. Pencereden dışarı baktığımda büyük, parlak bir pikabın evin önüne yanaştığını gördüm.

Palmer'ın aracı kamyonet olmasına rağmen çiftliğe yakışmıyordu. Parlak tekerlekleri yüzünden miydi? Platin ızgarası yüzünden miydi? Kimin umurundaydı? Palmer'dan hafta sonu için gelmesini istememin tek bir nedeni vardı.

Dikkatimi başka yöne çekmesi. Kafamdaki sevimli kovboyları temizlemek için sağlam bir seks gibisi yoktu. Palmer, Lucky Çiftliği'ndeki kalış süremin geçici olduğunu hatırlatmıştı. Hayatım hâlâ Dallas'taydı.

Her zaman Dallas'ta olacaktı. Ve Cash de her zaman Hartsville'de olacaktı.

Zaten uzun vadeli bir şey aramıyordum. Ama eğer arasaydım—

Sonunda onun gibi biriyle olmak isterdim.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp banyoya koştum. Gözlüklerimi çıkarıp lenslerimi taktım ve Palmer'ı karşılamak için ön kapıya çıktım.

Her zamankinden daha iyi görünüyordu. Sırıtıp sarılmak için beni kendine çekti. "Gelmeyeceğimi mi sandın?"

"Her zaman gelirsin."

"Bu iyiydi." Bana sıkıca sarıldı. "Bir şey değil."

Alay ederek. "Bunu hep söylüyorsun," dedim.

"Her zaman ciddiyim. Ne kokuyorsun?" Tenimi kokladı. "Bu yeni bir koku."

"Okaliptüs. Her gece epsom tuzu banyosu yapıyorum. Ağrıya iyi geliyor."

Sırıttı. "Gerçek bir kovboy kızına dönüşüyorsun demek, öyle mi? Hadi o zaman, Annie Oakley. Bana çiftliğini gezdir. Burası manyak bir yer."

"Bekle, gerçekten çiftliği görmek mi istiyorsun?" Kaşlarımı çattım. "Burada takılırız diye düşünmüştüm."

Palmer kaşlarını çattı. "Takılmak için çok vaktimiz var. Hadi ama. Buraya kadar geldim, Mollie. Biraz kır gezisi yapmak istiyorum. Atları görmek, dört tekerlekli araçlara binmek, dışarı çıkıp barda bira içmek falan."

Cash'le karşılaşma ihtimalimizi düşündükçe midem bulanıyordu. Ya da Rivers kardeşlerden herhangi biriyle karşılaşabilirdik ve kesinlikle abilerine ziyaretçimden bahsederlerdi.

Cash'in Palmer'la tanışma fikri, daha doğrusu Cash'in takıldığım adamı çiftliğe davet ettiğimi öğrenmesi fikri neden midemi bulandırıyordu? Palmer'ı buraya getirmekteki amacım Cash'i kıskandırmak falan değildi. O kovboya olan hislerimi kontrol altında tutmak için yapmıştım bunu. Bastırılmış cinsel enerjiyi serbest bırakırsam, Cash'in kıçını sürekli hayal etmeyi bırakacağımı düşünmüştüm.

Onu bu kadar çok istemeyi bırakacaktım.

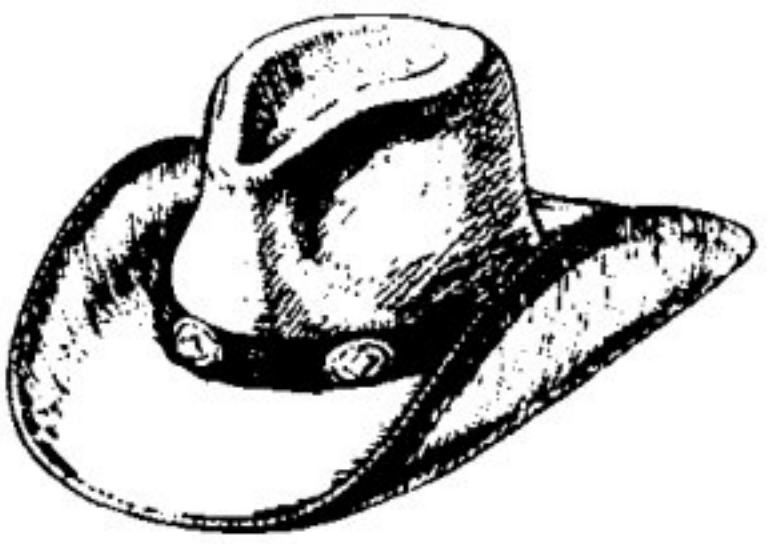
Ayrıca Palmer'a tam bir pislik gibi davranmak istemiyordum. Beni görmek için iki yüz kilometre yol gelmişti. Cash'le karşılaşırsak ne olacaktı? Arkadaşlarım hakkındaki düşünceleri önemli değildi.

En azından gülümseyip, "Tamam o hâlde," dediğimde kendime böyle söylüyordum.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Cash

ATEŞTEN DANS PİSTİ

Yeni Ev'in önünden geçerken ön tarafa park etmiş tanımadığım bir pikap görünce frene bastım.

El değmemiş krom jantları ve King Cab model kasasını görünce midem bulanmaya başladı. "Bu asfalt güzeli kimin?"

Yolcu koltuğundaki Ryder omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Onu yeni görüyorum. Belki Mollie'nin bir ziyaretçisi vardır? Süslü bir kamyonet. Dallas'tan gelmişe benziyor."

"Neden kimse bana bir ziyaretçimiz olduğunu söylemedi? Böyle şeyleri bilmem gerekir."

"Çünkü bütün gün seninle dışarıdaydık, ahmak."

Bir an tedirgin olmuştum. Denali model bir kamyonetti. Tıpkı Mollie'nin Range Rover'ı gibi. Ve Rover gibi, bu da lüks bir araçtı.

Pikap, dışarıda bir gün bile çalışmadığı belli olan birine aitti. Hayatım üzerine bahse girerim ki bu aracın sahibi ya iş yerindeki otoparka ya da banliyödeki golf kulübüne park ediyordu.

Belki de yanılıyordum. Belki Mollie'nin bir erkek arkadaşı vardı.

Ve belki de o kişi parasını kesinlikle ihtiyacı olmayan bir kamyonete harcayan bir hıyardı.

Mollie Dallas'tan ayrıldıktan çok sonra, neden şimdi gelmişti ki? O benim sevgilim olsaydı, yatağımda o olmadan tek bir gece bile geçirmezdim. Hiçbir şey beni ondan uzak tutamazdı.

Hiçbir şey.

Bu pisliğin ne mazereti vardı? Ve Mollie bunu neden kabul etmişti? Adamdan şimdiden nefret etmeye başlamıştım.

"Gitmeliyiz," dedi Duke arka koltukta esneyerek. "Grup müzik yapmaya başlayacak ve depoda fazla benzinimiz kalmadı."

Bugün cuma gecesiydi. Uzun ve sıcak bir haftanın daha sonuna gelmiştik. Bu sabah erken saatlerde hava bulutluydu, çocuklara ve bana ihtiyaç duyduğumuz o güneşsiz molayı sağlamıştı. Yine de hâlâ yağmur yağmasını bekliyorduk.

Bugün öğle yemeğinden sonra sürü bizi oyalamıştı. Yorgunluktan ölüyordum.

Ama işte buradaydım, kardeşlerimle beraber on beş dakikalık mesafedeki şehre, soğuk bira ve canlı müzik için gidiyorduk.

Kendime yeniden enerji toplamam gerektiğini söyledim çünkü havalar değişiyordu ve sonbahar çiftlikte en sevdiğim mevsimdi. Mollie'nin bu gece dışarıda olabileceği ve onunla tekrar dans edebileceğim gerçeğiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Kesinlikle bir sebebi yoktu. Nerede olduğu umurumda değildi. Lanet olsun, bende numarası bile yoktu. Ona mesaj atıp gelip gelmeyeceğini soramazdım. Erkek arkadaşı buradaysa muhtemelen onunla evde takılmak isteyecekti.

Ryder boğazını temizleyene kadar direksiyonu ölümüne sıkı tuttuğumu fark etmedim. "Sakin ol, dostum."

"Muhtemelen Mollie'nin bir arkadaşıdır," dedi Wyatt arkadaki Duke'ün yanından. "Bir süredir evden uzaktaydı."

"Evet." Duke Wyatt'a baktı. "Kızlar da pikap kullanabilir. Belki ailesinden ödünç falan almıştır? Bilirsin, taşraya gitmek için."

Wyatt başıyla onayladı. "Kesinlikle."

Dikiz aynasına baktığımda Wyatt'ın bakışlarıyla karşılaştım. Gözleri parlıyordu, yüz ifadesinde nezaket ve anlayış vardı.

Ama anlayacak bir şey yok. Bağırmak istiyordum. *Ben iyiyim. Erkek arkadaşıysa ne olmuş yani? Umurumda değil.*

Umursamak istemiyordum. Çünkü umursamak—

İşte kalp tam da böyle kırılırdı.

İşte böyle incinirdi insan. Ve ben bir ömür boyu yetecek kadar acı çekmiştim.

Mollie erkek arkadaşı olsa bana söylemez miydi? Ama neden söyleyecekti ki? Hayaller, aile ve keder hakkında samimi konuşmalar yapmıştık ama romantik hayatlarımız hakkında hiç konuşmamıştık. Şimdi düşününce hepsi garip geliyordu.

Yani aslında garip değildi çünkü o benim patronumdu. Garrett'ın kızıydı. İkisine de hak ettikleri saygıyı göstermeliydim.

Kardeşlerimin de bana iki kafam varmış gibi bakmayı bırakmaları gerekiyordu.

Gaza basıp radyoyu açtım. Pencerelerden esen meltem ferahlatıcı bir serinlik veriyordu. "Sadece avukatları falan olmadığından emin olmak istedim. Ya da bir alıcı."

Çünkü Mollie'nin eninde sonunda yapacağını söylediği şey buydu: Lucky Çiftliği'ni en yüksek teklifi verene satmak. Bu sürece çoktan başlamış olabilirdi.

Yine de içimden bir ses öyle olmadığını söylüyordu. Mollie bütün hafta benimleydi ve bir kez bile potansiyel bir alıcıdan

bahsetmemişti. Ne zaman bir tane bulacak zamanı olmuştu ki? Günün sonunda o da hepimiz gibi yorgun düşüyordu.

"Belki de," dedi Ryder kolunu pencereden dışarı sarkıtarak.

"Eğer alıcı değilse," dedi Wyatt yavaşça. "Ve eğer bu gece arkadaşıyla takılacaksa Rattler'da sorun çıkarmayacaksın, değil mi Cash? Bugün kazancımı almak için kasabaya geldim. Şimdiye kadar geçirdiğim en iyi hafta oluyor. Bir tatsızlık çıkarsa ve Tallulah, biz Riverslara karşı pek de içten hisler beslemediğini fark ederse… O gelirden olmak istemem doğrusu."

Beyzbol şapkamı kafamdan çıkarıp ters taktım. "Neden sorun çıkarayım ki?"

Duke kıkırdadı. "Sebebi yok."

"Bana söylemek istediğin bir şey mi var, kardeşim?"

"Yoo, *kardeşim*. Sadece seni uzun zamandır bir kız için bu kadar heyecanlanırken görmemiştim."

"Bu bir kızla ilgili değil."

Wyatt kıs kıs gülüyordu. "Tabii ki değil."

"Arkamı dönmemi mi istiyorsunuz? Çünkü döneceğim."

Ryder ellerini kaldırıdı. "Gidip bir şeyler içelim, tamam mı? Hiçbir şey olmayacak."

İçimde bu gece gerçekten bir şeyler olacağına dair çok belirgin bir his varken bile, "Teşekkür ederim," diye cevap verdim.

Ya da belki de sadece olmasını istiyordum, çünkü bu kadar gergin hissetmekten… Bıkmıştım. Yara bere içindeydim. Ama hâlâ *umutluydum*.

Mollie'ye rastlarsam diye artık her köşeyi döndüğümde nefesimi tutuyordum. Uyuyamıyordum çünkü ertesi sabah kahve içerken bana ne gibi esprili ve müstehcen şeyler söyleyeceğini merak ediyordum. Ve geceleri, akşam yemeğinden sonra, onu küvette düşünüyordum. Yeni Ev'dekinin jakuzi ayarı vardı. Suyu açıyor ve mastürbasyon mu yapıyordu?

Yaparken beni mi düşünüyordu? Yoksa onun yerine Denali model pikabı kullanan puştu mu düşünüyordu?

Rattler'a vardığımızda titriyordum. İçeri girip etrafa bakındım. Mollie görünürde yoktu.

Bara doğru ilerlerken kendime rahatlamam gerektiğini söyledim. Tallulah bir Shiner Bock'un kapağını açtı ve tezgâhın üzerinden kaydırdı.

"Teşekkür ederim," dedim. "Ben de bir shot tekila alabilir miyim?"

Tallulah kaşlarını kaldırdı. "Kötü bir gün müydü?"

"Hayır." Şişeyi ona geri uzattım. "Yani. Sayılır."

Sözünü sakınmadan bana bir kadeh Casamigos Añejo doldurdu, ben de bir dikişte içtim.

Boğazımdaki yanma hissi iyi gelmişti.

Grup çalmaya başladı. Bir Johnny Cash *cover*ı yapıyorlardı, zaten kalabalık olan barı inletiyorlardı ve herkes ritimle ayaklarını yere vuruyordu.

Herkes gülümsüyordu. Herkes dans ediyor, iyi vakit geçiriyordu.

Ben hariç.

"Konuşmak ister misin?"

Sağıma baktım ve Wyatt'ın barda durduğunu gördüm. "Ne hakkında?"

"Dostum, salağa yatma. Mollie'den hoşlanıyorsun."

İnkâr edebilirdim. İnkâr etmeliydim.

Onun yerine biramı yudumladım. Zaten çoğu insan dans pistindeydi. Kimse bize aldırış etmiyordu.

"Bu hafta başında onu evine götürdüğünde aranızda bir şey mi oldu?"

Bir elimi ensemde gezdirdim. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Duke hayatı pahasına olsa bile sır saklayamaz."

"Onunla yatmadım."

"Bu iyi bir şey."

"İnan bana, Mollie'yle yatmamın ne kadar kötü olacağını kimse benden daha iyi bilemez."

"Ama bir şeyler olmuş."

"Konuştuk."

"Ne hakkında?"

Başımı arkaya attım, tekila tenimi karıncalandırıyordu ve sıcak basmıştı. "Hiçbir şey. Her şey. Çoğunlukla Garrett. Bir de annem ve babam hakkında."

Kaşları havaya kalktı. "Mollie'yle annem ve babam hakkında mı konuştun?"

"Ne? O sordu, ben de anlattım."

"Ona açıldın yani. Kızdan o kadar nefret ediyordun ki ona bakmaya bile zor tahammül ediyordun."

Kapıya doğru baktım. "Ediyordum, evet."

Wyatt dirseklerini bara dayadı. "Söylediklerimi geri alıyorum. Senin adına sevindim. Son zamanlarda çok iyi bir ruh hâlindeydin ve şimdi nedenini anlayabiliyorum."

Başımı sallayarak bir bira daha almak için elimi kaldırdım.

"Önemli değil. O Garrett'ın kızı. Bizim patronumuz."

"Eminim ona patronluk taslamanı istiyordur, öyle değil mi?"

Biramı barın üzerine vurdum. "Wyatt."

"Tamam, tamam." Teslim olmuşçasına ellerini kaldırdı. "Ama şimdi düşündüm de güçlerinizi birleştirseniz nasıl olur? Eğer ikiniz arasında işler yolunda giderse bu bizim için iyi olabilir, kardeşim."

"Ya da uğruna çok çalıştığımız her şeyi kaybetmek anlamına gelebilir."

Wyatt başını yana doğru eğdi. "Bence kendini daha çok düşünmelisin. Artık genç değilsin—"

"Kapa çeneni."

"Ne demek istediğimi anladın işte. Sen aptal değilsin. Ya da umursamaz. Bilmiyorum." Omuz silkti ve birasından bir yudum aldı. "Belki de artık senin zamanındır."

"Benim zamanım mı?"

"Yuva kurmak için. Partnerini bulmak için. Tanrı aşkına, biraz mutlu olmayı hak ediyorsun."

Bu fikir kan dolaşımımda hoş olmayan bir şeyin patlamasına neden oldu.

Ya Wyatt haklıysa? Bu fikir çılgıncaydı, evet. Ama daha çılgınca şeyler de oluyordu.

"Tim McGraw ve Faith Hill ilk kez, birlikte çalıştıkları için tanışmadılar mı?" diye devam etti. "Şimdi onlara bir bak. Birlikte bir imparatorluk kurdular. Neden sen ve Mollie de yapamayasınız ki?"

Kendime engel olamayarak gülümsedim. "Ama ben Tim'den daha yakışıklıyım, değil mi?"

"Dostum, kimse Tim'den daha yakışıklı olamaz. Son zamanlarda onu gördün mü? Adam tam bir müzik makinesi. Demek istediğim, belki de… Kim bilir, gelecekte neler olacak? Ama sen ve Mollie bir araya gelip bir şeyler yaparsanız harika şeyler—"

"Wyatt."

"İyi iş kararları." Yüzünde kurt gibi sinsi bir gülümseme belirdi.

"Ben de öyle diyecektim."

"Eminim öyledir." Tekrar kapıya doğru baktım. Kapı açıldığında kalbim küt küt atmaya başlamıştı.

Mollie içeri girdiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Mollie'nin arkasından saçları geriye doğru taranmış bir adam girdi. Koyu renk kot pantolon ve düğmeli bir gömlek giymişti.

Sikik, Rattler için fazla abartılı giyinmişti. Adam göze batıyordu. Ama Mollie—

Tanrım, Mollie çok seksi görünüyordu. Payetli bir gömlek ve sanırım şimdiye kadar gördüğüm en kısa kot etek ile bir çift kovboy çizmesi giymişti. Saçlarını at kuyruğu yapmış ve saçma ama bir şekilde ona yakışan büyük küpeler takmıştı.

Bakışları benimkilerle buluşunca nabzım hızlandı. Hemen gülümsedi. "Cash! Selam!"

O ve Bay Jöle yaklaşırken grubun bas müziği göğsümde titreşiyordu. Adamın dokunmadığını fark ettim. Elleri belinde, sırtında ya da boynunda değildi.

Mollie benimle olsaydı, kesinlikle ellerim her zaman onun üzerinde olurdu. Herkes onun ilişkisi olduğunu ve onu ne kadar çok istediğimi anlardı.

Sikeyim.

Lanet olsun, Mollie'ye sadece âşık olup onunla yatmak istemiyordum.

Ona dair her şeyi istiyordum. Ve artık onun hayatındaki adam olmak istediğimi inkâr edemiyordum. Dans ettiği, onu Roddy ve Bay Jöle gibi pisliklerden koruyan kişi olmak.

Ona gerçek bir partnerin nasıl olabileceğini ve olması gerektiğini gösteren kişi olmak istiyordum.

Mollie, bana izin ver hayatındaki o adam ben olayım.

Bu adamla aralarında arkadaştan öte bir şey olduğu hissinden kurtulamıyordum. Belki de boncuk gibi küçük gözlerinin bana kilitlenip durması yüzündendi.

Bardan destek alıp kendimi ittim ve biramı aldım, yüzüme gülümsememi takındım. "Selam, Mollie."

"Hepinizin burada olmasını umuyordum. Cash ve Wyatt, Palmer'la tanışın. Cash sana bahsettiğim kovboy, bizim usta-

başımız. Wyatt onun kardeşi." Bay Jöle'yi işaret etti. "Palmer Dallas'tan ziyaretime geldi."

Wyatt elini uzatmadan önce bana bir bakış attı. "Hartsville'e hoş geldin Palmer."

"Burada olduğum için mutluyum." Palmer kardeşimin elini sıktı. "Çiftlikte büyük bir işletmeniz varmış. Mollie bu öğleden sonra bana küçük bir tur yaptırdı."

Seninle tüm yaptığı bu mu?

Palmer elini bana doğru uzatana kadar biramı ölümüne sıkı tuttuğumu fark etmemiştim. Sonunda el sıkışmadan önce garip bir sessizlik oldu.

"Hafta sonu için mi buradasın?" diye sordum. Bu dangalakla sohbet etmek istemiyordum ama merakım beni ele geçirmişti. Birdenbire Palmer'ın Mollie için tam olarak ne anlama geldiğini ve ne kadar kalmayı planladığını öğrenmem gerekmişti.

Palmer Mollie'ye bir bakış attı. "Bir iki günlüğüne, evet."

Bir ya da iki gün mü? Mollie'nin yüzünde gördüğüm ifade hayal kırıklığı mıydı?

Bu adamdan *nefret* etmiştim.

Wyatt yanılmıştı. Hâlâ aptalca davranma potansiyelim vardı. Mesela şu anda aptalca davranıyordum, tanımadığım birinden nefret ediyordum.

Ama ne zaman bu nefreti dizginlemeye çalışsam hissettiğim tek şey daha fazla nefret oluyordu. Ben de buna izin vermiştim.

"Siz ikiniz arkadaşsınız sanırım," dedim yavaşça.

Mollie barmenin elinden iki bira alırken Tallulah'ya gülümsedi. "Teşekkür ederim, Tallulah. Ve evet, Palmer ve ben üniversitede tanıştık. Birkaç yıl sonra Dallas'ta karşılaştık ve… Yeniden görüşmeye başladık."

Bakışlarımı adamın giysilerinin üzerinde gezdirdim. "Orada ne iş yapıyorsun?"

"Ben ticaretle uğraşıyorum." Birasını yudumladı ve dans pistine baktı, görünüşe göre içimde kaynayan nefretten ve Mollie'nin varlığından habersizdi. "Emtia ürünleri."

"Yani burada, taşrada yetiştirdiğimiz şeylerin fiyatının düşeceğine dair bahse giriyorsun."

Palmer omuz silkti. "Bazen, evet."

Mollie bana bakıyordu. Ben de ona. *Bu adamı mı seçtin, gerçekten?*

Cevap olarak Mollie, kolunu onunkine doladı ve içimde bir öfkenin (*kıskançlık desek daha doğru olur)* parlamasına neden oldu.

"Palmer, hadi gidip müzik grubuna bakalım. Müthişler. Davulcu bizim aşçımız, vokalist de veterinerimiz."

"Çok hoş," dedi Palmer. "Hadi gidelim."

Biramla meşgulmüşüm gibi yapsam da dans pistine gittiklerinde onlara gizlice bakmaktan kendimi alamıyordum. Palmer'ın elleri Mollie'nin üzerindeydi, Mollie bir Chris Stapleton *cover*ı eşliğinde sallanıyordu. Palmer'a döndüğünde Palmer da ona döndü ve Mollie gülümsedi.

Midemin derinliklerinde bir ağrı baş göstermişti.

Geçen hafta bu zamanlar, onu dans pistinde döndüren adam bendim.

Gülümsediği adam bendim.

Onu başkasına gülümserken görmekten hoşlanmamıştım. Hem de hiç.

Onlar dans ederken ben içkimi içiyordum.

Sonra Bay Jöle arkalarında dans eden kızlara çarptığında Mollie ile dans etmek yerine arkasını döndü ve onlarla konuşmaya başladı. Onlar ödüllü birer fiçı yarışçısı olan Hager kızlarıydı.

Kızlar güzellerdi ve Palmer'ın dikkatini çekmiş gibiydi.

Mollie'nin Palmer'ın yanında kibarca onlarla sohbet etmesini izlerken midemdeki ağrı şiddetlenmişti. Grup, şarkıya ara verdiği için konuşmalarını zar zor duyabiliyordum.

Yeni bir şarkı başladı ve Mollie Palmer'ı kızlardan uzaklaştırmaya çalıştı.

Herif kımıldamıyordu. Hagerlara gülümsüyor, sanki dünyanın en güzel kadınını bekletmiyormuş gibi onlarla gevezelik ediyordu. Mollie'nin yüzü düşmüştü

Hiç bir şeyi yerle bir etmek istemiyordum. Ama onun gözlerindeki o bakışı bir daha görmemek için tüm kasabayı yakabilirdim.

O ve Bay Jöle birlikteler miydi? Belki de yalnızca arkadaşlardı. Belki ilişkileri yeniydi ve henüz ilişkilerine bir isim koymamışlardı.

Hiç fark etmez. Adam başka kızlarla konuşarak onu üzüyordu ama adamın umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Bu benim için yeterli bir sebepti.

"Belki de gitmeliyiz," dedi Wyatt. "Ben… Yorgunum."

"İyisin."

"Cash, kız ne isterse yapabi—"

"Umurumda değil."

"O zaman neden adamı yumruklamak istiyormuş gibi bakıyorsun?"

Buna verecek bir cevabım yoktu, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Sadece oturdum ve Bay Jöle'nin sonunda Mollie'ye döndüğünü gördüm. Dans etmiyordu ama. Kulağına bir şeyler söylemek için eğildi ve sonra bize doğru yürümeye başladı.

Mollie dans pistinde tek kalmıştı, sinirli görünüyordu. Hatta biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Yanağımın içini ısırdığımda kan tadı aldım.

"Gitmeliyiz," diye tekrarladı Wyatt.

Haklıydı. Ama çizmelerim kımıldamıyordu. Bay Jöle elleri kot pantolonunun cebinde, koşar adımlarla yanıma geliyordu ve gözleriyle barın arkasındaki duvarı tarıyordu. Sanki bir menü arıyor gibiydi.

Güldüm.

"Ne?" Adam bana baktı.

"Yok bir şey. Sadece—"

"Tallulah sana ne istersen yapar," diye araya girdi Wyatt. "İşinde çok iyidir."

"Eminim orada Willett burbonunuz yoktur, ha?" diye sordu Palmer Tallulah'a.

Barmen ellerini bir havluya silerken ona zoraki bir gülümsemeyle baktı. "Family Estate Rye ya da Johnny Drum mı arıyorsun?"

Palmer gözlerini kırpıştırdı. "Johnny Drum'ınız mı var?"

"Var."

"Ondan alayım o zaman. Buzlu ve biraz zencefilli olsun."

Bu adam yumruklanmayı *hak ediyordu*.

"Zencefil yok," diye homurdandım. "Ya da buz."

Palmer kaşlarını çattı. "Pardon?"

"Viski o kadar iyi ki ona hiçbir şey katmana gerek kalmıyor."

"Nasıl istersem öyle içerim." Bana doğru bir adım daha yaklaştı. "Bir sorunun mu var, oğlum?"

Bana *oğlum* demesi sinirlerimi bozmuştu.

Ve arkaya yatırılmış saçları.

Ve içki siparişi, Mollie'nin önünde başka kadınlarla flört etmesi ve o aptal Denali kamyoneti.

Ondan biraz uzundum. Ona doğru yaklaştığımda hiç ürkmemiş gibi görünüyordu. "Aslında bir sorun var. Öncelikle bana

oğlum demen. Ve bir de Mollie'nin duygularını incitmen ama beni asıl rahatsız eden ikincisi."

"Cash." Wyatt'ın sesindeki uyarı açıktı. "Sakin ol." Ellerimi kaldırarak gözlerimi Bay Jöle'ninkilere diktim. "İlk yumruğu atmayacak kadar kibar yetiştirildim. Sen de öyle misin, *oğlum*?"

Gözleri alevlendi. "Neyin peşindesin?"

"Çıktığın kıza saygılı davranacaksın."

"Mollie sadece arkadaşım."

Tekrar güldüm. "O zaman sen bir aptalsın."

Her şey çok çabuk olmuştu. Bir saniye, Bay Jöle'ye baktım ve sonra yumruğunu çeneme indirdi.

Acı yüzümün içinde çiçek açmıştı. Kan tadı alıyordum. Kalbim kulaklarımın içinde gürültüyle atıyordu. Wyatt bağırmaya başlamıştı. Ama beni yakalayamadan sağ kolumu gerip Bay Jöle'nin ağzının ortasına vurdum.

Bir ulumayla geriye doğru düştü. Birden tüm bar bize döndü, müzik kesilmişti ve Mollie'nin adımı haykırdığını duydum.

"Cash! Palmer! Ne yapıyorsunuz? Durun!"

Dans pistinden bize doğru çılgınca koştu.

Palmer toparlandı, elini ağzından çekti.

Ağzı kanla kaplıydı. İçime bir tatmin duygusu yerleşti.

Wyatt sonunda beni kollarımdan tutup geri çekmeyi başardı. Ryder ve Duke yanımda belirdi, Ryder, Bay Jöle ile benim aramda duruyordu.

"Sakin ol," dedi Ryder Bay Jöle'ye ters ters bakarak. "Sayıca fazlayız, o yüzden ne yapmayı düşünüyorsan unut."

Tallulah havlusunu omzuna attı. "Barda kavga yok. Hepiniz dışarı çıkın."

Mollie yanımıza gelmişti ve nefesi nefeseydi. Ne hissettiğini anlayamamıştım ama gözlerinden hayal kırıklığının ya da üzüntüsünün geçtiği belliydi.

Ryder, Mollie'ye yaklaşıp onunla Palmer'ın arasında duracak kadar akıllıydı. Ona iyi öğretmiştim.

Kollarımı kurtarmaya çalıştım ama Wyatt gitmeme izin vermiyordu.

Bay Jöle bana baktı. "Senin derdin ne lan?"

"Sana zaten söyledim. Mollie'yi üzdün."

"Ne?" Mollie'nin gözleri kocaman açılmıştı, alnında çizgiler belirmişti. "Sen ne— O beni üzme—"

"Bu yüzden böyle bir pislik gibi davrandığına inanamıyorum," dedi Palmer.

Ona ters ters baktım. "Bu yeterince iyi bir sebep değil mi?"

"Sen delirmişsin, dostum. Hepiniz." Etrafındaki Rivers kardeşlerin oluşturduğu küçük yarım daireye baktı. "Delisiniz."

Kollarımı sertçe çektim ve sonunda Wyatt'ın elinden kurtuldum. Parmağımı Palmer'ın göğsüne bastırdım, yüzüm onunkine yalnızca bir santimetre mesafedeydi. "Güzel. O zaman bir daha asla buraya geri gelmeyeceksin, duydun mu beni? O siktiğimin kamyonetini bir daha burada görürsem canını yakarım. Anladın mı beni?"

Gözlerini kıstı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Cash..." onu ittim. "Rivers."

"Siktir git," dedi ve sonra üzerime saldırdı.

Ben ondan büyüktüm ve kardeşlerim vardı. Bu adil bir dövüş olmazdı. Ama bu, kolumu kafasının etrafına dolayıp onu kilitlememe engel değildi. O beni yandan yumruklamaya çalışırken ben onu orada sabit tutuyordum.

Boynunu sıktım. "Dur."

"Siktir git."

"Sana söyledim, kendine zarar vermeden önce dur."

Wyatt beni tekrar geri çekerek, "Bırak onu, Cash. Buna değmez," dedi

"Bırak onu, Tanrım," diye tekrarladı Mollie. "Hemen şimdi. Lütfen."

Gözlerimiz buluştu. Bakışları capcanlıydı, Pabst Blue Ribbon tabelasının neon ışığında parlıyorlardı. Gözlerinde, doğal olarak, bir öfke gördüm. Biraz da korku.

Ve içimi tutuşturan bir alev.

Palmer'ı bıraktım. Doğruldu ve yere tükürdü.

"Defol git." Ellerimi kalçalarıma koydum, zor nefes alıyordum. "Bir daha asla geri dönme. Ayrıca buradaki kadınlarla oynaşmayı da bırak, anladın mı?"

Bana tekrar saldırmasını bekliyordum. Eğer şimdi giderse kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp kaçmış olacaktı. Ama bir korkak gibi bir bana bir de kapıya doğru baktı.

Çıkışa yönelmeden önce Mollie'ye bakmamıştı bile.

Bir süre sonra çakıl taşları üzerindeki tekerleklerin gürültüsü barın içindeki sessizliği doldurmuştu.

"Olay çok çabuk büyüdü." Ryder bana bardan bir peçete uzattı. Peçeteye ellerimi sildim. "Ne olduğunu açıklamak ister misin?"

Mollie olduğu yerde kalakalmıştı. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

"Ne?" Peçeteyi buruşturup tezgâhın arkasındaki çöp kutusuna attım. "Adam göt gibi davranıyordu. Ona ihtiyacı olan dersi verdim."

"Ders vermek mi?" Mollie bana baktı. "Cash, suratına yumruk attın."

"Ama o bana yumruk attıktan sonra yaptım."

"O— Ben— Cidden, önemli değil. Birini yumruklamak için asla iyi bir neden yoktur."

"Aynı fikirde değilim."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. Bir şeyler arıyor gibiydi. Ama neyi?

O da benim gibi kafası karışık görünüyordu.

Neden böyle palyaçolarla takılıyorsun?

Bu gerçek neden aklımı kaçırmama neden oluyor?

"Neyin var senin?" diye sordu.

Keşke bilseydim. "Seni savunuyordum."

Omuzlarını dikleştirdi. "Bak ne diyeceğim? Benim..." Ellerini havaya kaldırdı. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

"Mollie—"

"Sus." Beni geçip gitti. Onu yakalama dürtüsüne direndim. "Şu anda söyleyebileceğin hiçbir şey bunu daha iyi hâle getirmeyecek."

"Ne olduğunu açıklamama izin ver."

"Şiddet asla çözüm değildir!" diye bağırdı omzunun üzerinden, sonra da tuvaletlere giden koridorda gözden kayboldu.

Ancak o zaman tüm barın bize baktığını fark edebilmiştim.

Mollie gittiğine göre artık herkes bana bakıyordu, insanların bakışları merakla parlıyordu.

"Ah, sevgililerin ilk kavgası," dedi Duke.

Dişlerimi gıcırdattım. "Seni de yumruklamadan önce ağzından çıkana dikkat etsen iyi olur."

Bana bilmiş bir sırıtışla baktı. "Kötü bir niyetim yok. Sadece... Senin gibi biri, bilirsin işte, öyle davranmazdı."

"Nasıl?"

"Bir kız için diğer erkekleri yumruklayarak."

Bana göre değildi.

Ayrıca sahip olamayacağım bir şeyin peşinden koşmak da hiç benlik değildi.

Ama beni izleyen bakışları görmezden gelerek tuvalete doğru ilerlerken tam da bunu yapıyordum.

Kalbim göğsümün içinde deli gibi çarpıyordu. Ne söyleyeceğimi ya da bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

Tek bildiğim bunun, Mollie'nin son kez hayal kırıklığına uğrayışıydı.

Aptal bir sik kafalı yüzünden kalbinin son kırılışıydı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Mollie

EDEPSİZ BAKIŞLAR

Tuvaletin kapısını iterken titriyordum.

Cash, Palmer'ı sırf beni üzdüğü için yumruklamış.

Palmer'ı yumruklaması dışında Cash, kovboy şapkalı o sevimli kızlarla flört eden Palmer'ın duygularımı incittiğini de bir şekilde anlamıştı. Evet, Palmer'la ciddi bir ilişki istemiyordum ama yine de burada benimle olması gerekirken onu başkalarıyla takılırken görmek berbattı.

Cash dikkat ediyordu. Bana. Güzel kadınlarla dolu bir barda, dikkat ettiği kişi bendim. Ve hoşlanmadığı bir şey gördüğünde—

Harekete geçmişti.

Lavaboya doğru adım atarak aynaya batım ve elimi yüzüme götürdüm. Kıpkırmızı olmuştum, tenim dokunulamayacak kadar sıcaktı.

Palmer iyi miydi? Onu aramalı mıydım? Tam bir pislik gibi davranıyordu. Ve kavgayı o başlatmıştı, gerçi Cash'in de onu kışkırttığından emindim.

Dürüst olmak gerekirse Palmer gittiği için rahatlamış hissediyordum. Bu tam olarak ne anlama geliyordu?

Cevabı düşünürken bacaklarım jöleye dönüştü. Kalbim göğüs kemiğime batıyor, hızlı nabızlar nefes almamı zorlaştırıyordu.

Lanet olsun, Cash beni izlemiş. Nasıl hissettiğimi önemsiyordu. Kiminle olduğumu. Bu ne anlama geliyordu?

Cash'e karşı bir şeyler hissediyordum. Bunu inkâr edemezdim. Ama sanırım onun da bana karşı bir şeyler hissettiğine dair kesin bir kanıtla karşı karşıyaydım.

Cash bana kimsenin, hiç kimsenin göstermediği ilgiyi gösteriyordu.

Gözlerim yanıyordu. Gözlerimi kapattım, ani bir ağlama dürtüsüyle boğazımda bir yumru hissettim.

Büyük bir gürültü kopunca arkamı döndüm. Cash kapıda duruyordu, o kadar iyi görünüyordu ki ve o kadar kızgındı ki sağ dizim resmen tutmuyordu. Arkamdaki lavabonun kenarına tutunup dengemi sağladım.

"Burada olmamalısın," diye kekeledim.

İçeri girerken kapı arkasından kapandı. Okaliptüs kokusu, terle kaplı teni başımı döndürüyordu.

Her bir kabinin kapısı iterek açıldığında kalbim sıkışıyordu. "Herkes dışarı çıksın. Hemen."

Üçüncü ve son kabin kilitliydi. Cash kapısını tıklattığında içerideki kız hemen dışarı fırladı, çantasını takmadan önce bana baktı. "İyi misin, Cash?"

"Bize bir dakika izin verir misin, Lucy?"

"Tamamdır."

Lucy çıkınca Cash içeri doğru yürüdü ve bara açılan sürgülü kapıyı kapatıp kilitledi. Kilit sesi bacaklarımın arasında hissettiğim keskin bir nabızla yerine oturmuştu.

Sonra Cash bana döndü. Nabzım deli gibi atıyor, boğazıma bir yumruk yemişim gibi hissediyordum.

Düpedüz öfkeli görünüyordu. Çenesi titriyordu, burun delikleri kocaman olmuştu ve gözlerinden alevler saçıyordu.

Gözlerinde gördüğüm aç, zorlukla kontrol altına alınmış bir *şey* içimde bir kargaşa yaratıyordu. Hayatımı kurtarmak için lavaboya tutundum, o yaklaştıkça lavaboya daha da yaslandım.

Üç uzun, öfkeli adımla aramızdaki mesafeyi kapattı. Oldukça iri yarı bir adamdı. Ben çizmelerimi giymişken bile Cash'in boyu oldukça uzundu, benden altı santim uzakta durduğunda hava duyguyla dolup taşmıştı. Bana çok yakın duruyordu.

Yeterince yakın değil.

Bana kızgın mıydı? Ama neden?

Kalbim onun yakınlığıyla çarparken arzu kıvılcımları omurgamda yukarı aşağı dolaşıyordu. Meme uçlarım sertleşmişti. Nabzım çılgınca atıyordu.

"O adam," dedi Cash sonunda.

Gözlerimi kırpıştırdım. "O adam ne?"

"Palmetto. Palmston. Her neyse, onu mu istiyorsun?"

"Biz— Ben— Biz yalnızca arkadaşız. Hey! Palmer'la olan ilişkim seni ilgilendirmez, Cash."

Göğsü keskin bir nefesle kalktı. "Cevap ver bana."

"Biz arkadaşız." Sesim titriyordu. "Ve evet, bazen kaçamak yapabiliyoruz."

"Bugün bir şey yaptınız mı?"

"Buna cevap vermeyeceğim."

Eğildi, gözleri dudaklarıma kaydı. "Bugün. O. Adamla. Bir. Şey. Yaptınız. Mı?"

"Yapmadık, tamam mı?" Ellerimi Cash'in göğsüne koydum ve onu ittim. "Neden bu kadar önemsiyorsun ki?"

Cash bileğimi kavradı, ellerim tekrar göğsünde olacak şekilde öne doğru bir adım attı. Tutuşundaki sertlik nabzımı hızlandırmıştı. "O bir aptal. Daha iyisini hak ediyorsun. Çok daha iyisini, Mollie."

"Yine söylüyorum, kiminle olduğum—"

"Gerçekten istediğin bu mu?" Gözlerime bakıyordu. "Senin ne kadar harika biri olduğun hakkında hiçbir fikri olmayan biri mi?"

Kalbim milyonlarca parçaya ayrılmış olmalıydı çünkü kalp atışlarımı vücudumun her yerinde hissediyordum; dudaklarımda, tenimde, midemde. Ağlama dürtüsü beni tekrar ele geçirmişti.

"Yapma," diye fısıldadım.

"Ne yapmayayım? Sana yanıldığımı mı söyleyeyim? İlk başta olduğunu sandığım gibi biri olmadığını mı söyleyeyim? Koca yürekli, cömert, çok zeki ve çok güzel olduğunu mu? Cehennem kadar seksi olduğunu mu?" Cash'in gözleri yüzümde geziniyordu. "Bana gitmemi söyle o zaman. Seni bırakmamı söyle, bırakayım. Ama o kelimeleri söylemelisin, bebeğim, yoksa—"

"Yoksa ne olur?" Bana *bebeğim* demesi bu ani cesaret patlamasına neden olmuştu. "Palmer'ın veremediğini sen mi vereceksin?"

Gözleri seyiriyordu.. "Sen tam bir şeytansın."

"Evet, sen de bir vahşisin."

"Öyleyim." Yalvarırcasına bakıyordu. "Bana gitmemi söyle."

Ama söyleyemezdim. Hâlâ göğsünde duran ellerime baktım. O sıcak kaslardan oluşan sağlam bir duvar gibiydi. Kalbinin avuçlarımda attığını hissedebiliyordum.

"Sen herkesin kahramanısın, biliyorsun," dedim. "Çiftlikteki herkesin. Ailendeki herkesin. Hepsi sana güveniyor ve sen onları asla hayal kırıklığına uğratmıyorsun."

Bir nefes aldı ve verdi. "Onlar benim her şeyim."

Tanrım, nasıl olmuştu da hâlâ bir ateş topuna dönüşmemiştim? Çünkü gerçekten, sevdiği insanlar için çabalayan bir erkekten daha seksi bir şey yoktu.

Benim için çabalıyordu.

"Burada olman," yutkundum. "Beni savunman, bana yardım etmen, babamla yapamadığım her şeyi bana göstermen... Bu benim için her şey demek, Cash. Sen iyi bir adamsın ve ben..."

Gözlerinin kenarları kırıştı. "Sen ne, bebeğim?"

"Başlarda sana katlanamıyordum," dedim alaycı bir ses tonuyla. "Şimdi de seni ne kadar çok istediğime inanamıyorum."

Gözleri vahşice bakıyordu. "İste hadi."

"Neyi isteyeyim?"

"Sana istediğini vermemi."

Ona baktım. "Yapamam—"

"Yapabilirsin." Yaklaştı, uylukları benimkilere değiyordu. "Çünkü artık biliyorsun, seni hiçbir şeyden mahrum etmem, Mollie. Hem de hiçbir şeyden."

Bayılmanın sadece kitaplarda olan bir şey olduğunu sanırdım. Şimdi bunun gerçek insanların başına gelen gerçek bir şey olduğunu doğrulayabilirdim çünkü benim başıma da gelmişti.

Dizlerimin bağı çözülmüştü, beni ayakta tutan tek şey beni lavaboya doğru bastıran Cash'in vücuduydu.

Beni bir kitap gibi okuyup anlayan Cash, kolunu belime doladı. Bacaklarımın arasındaki zonklama temasıyla daha da şiddetlenmişti. Bu hoşuma gitmişti. Bedeninin benimkine baskı yapmasını sevmiştim. O kadar sevmiştim ki gözlerimin geriye doğru kaydığını hissediyordum,

Dudağımı ısırdım. "Vahşi ol," dedim nefes alarak. "İyi adam olmayı bırak—"

"Merhaba?" Kapı çalındı. "Alo?! Millet, tuvaleti kullanmam gere—"

"Siktir git," diye bağırdı Cash.

Sonra elini yüzüme doğru kaydırdı ve eğilip beni öptü.

Cash Rivers beni *öpüyordu*, dudaklarını benimkilere bastırırken sakalları tenime değiyordu.

Bu öyle tutkulu bir öpücüktü ki ayak parmaklarımın çizmelerimin içinde kıvrılmasına neden olmuştu. Ani, içten ve sertti. Haftalardır içimde yaşadığım bastırılmış hayal kırıklığı sonunda serbest kalmıştı. Gözlerimi kapattım ve ona ayak uydurmaya çalıştım. Beni öpüşü sert ve açtı ama dudakları yumuşaktı, kendisini tamamen bana bırakmıştı.

Ve, ah, teslim olduğum için çok mutluydum. Dudaklarının benimkinin üzerindeki yumuşak, kaygan hissi boğazımdan bir inilti çıkmasına neden oldu. Ellerimle gömleğini sıkıyordum. Diğer eli sırtımın altından yan tarafıma doğru kaydı, başparmağı göğsümün alt tarafını okşuyordu. İçimde tıpkı bir yıldırım gibi hızlı ve gürültülü bir şehvet şimşeği çaktı.

Dudaklarını araladı ve benimkini yalayarak dudaklarımı birbirinden ayırdı. Öpücüğün içinde kayboldum. Onun tadına bakıyordum. Elim boynuna doğru kaydı. Parmak uçlarımı ensesindeki saçlara geçirdiğimde inledi. Saçlarını çekiştirdim.

Alt dudağımı ısırdı. Sakalını yanağıma sürtüyordu. Yarın kesinlikle yanağım tahriş olacaktı ama umurumda değildi.

Gözlerinde gördüğüm açlık, öpücüğüne çok canlı yansıyordu. Bu görüntü aşırı hoşuma gitmişti.

Kapalı göz kapaklarımın ardında neon ışık patlamaları oluyordu. Nabzım hızla atıyor, belimi sıkıca kavradığında tüm vücudum yeşeriyordu. Başparmağı göğsümün üzerinde daireler çiziyor ve meme ucum boyunca ilerliyordu. Aynı anda başını eğip

boynumu öptü. Tanrım, boyun öpücüklerine bayılıyordum. Ben de nefes nefese kalarak onun dokunuşuna doğru eğildim.

Alçak sesle, kötücül şekilde kıkırdadı. Sıcak nefesini tenimde hissetmiştim. "Ne kadar vahşi olmamı istiyorsun, tatlım?"

"Tuvaletteyiz." Saçını bir kez daha çektim. "Bir barda."

Dişlerini çeneme geçirdi. "Kimse içeri giremez."

"Herkes burada olduğumuzu biliyor. Herkes ne yaptığımızı anlayacak."

"O zaman çabuk olsak iyi olur."

Ne olduğunu anlamadan ellerini aşağı doğru kaydırıp eteğimi kabaca yukarı çekti. Beni lavabonun üzerine kaldırırken eteğim belime dolanmıştı, mermer çıplak kalçalarıma değiyordu.

Bacaklarımı ayırıp aralarına geçti. Kasıkları bana değiyordu, kendimi ona bastırdım, vücudum ona sürtünmeye açtı. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve başını eğerek bana doğru eğildi. Kalın boynundaki kaslar gerilmişti.

Ve sonra bir kez daha öptü. Tadı ferahtı, nefesinden biraz tekila kokusu alabiliyordum. Dili benimkini buldu ve birdenbire dudaklarımızın, nefeslerimizin, bedenlerimizin birbirine karıştığı bir kaos meydana geldi.

Onu bacaklarımın arasında hissetmek her şey demekti.

"Sessiz olur musun?" diye homurdandı.

"Bilmem, olur muyum?"

Bir elimi gömleğinin içine soktum. Karnı kasıldı ve karın kasları avucumun altında sert çıkıntılar oluşturdu.

Elimde olmadan gülmeye başladım.

"Ne?" dedi kulak mememi ısırırken.

"Vücudun." Gözlerimi açarak boynunu ısırdım. "Gülünç derecede seksi."

Cash gözlerini benimkilere kilitledi ve bir elini kalçamda gezdirmeye başladı. "Seninki için de aynı şeyi söyleyebilirim. Sadece, ben gülmüyorum."

"Peki onun yerine ne yapacaksın?"

Cevap olarak elini kaldırıp parmak uçlarına tükürdü.

Ses karşısında sıçradım. Kaba bir hareketti, hatta son derece vahşiydi.

Şimdiye kadar tanık olduğum en ateşli şey de olabilirdi.

Elini aramıza doğru uzatıp bacaklarımın arasına uzandı.

Başparmağını iç çamaşırıma bastırdı.

Yine pis pis gülüyordu. "Buna ihtiyacın olmayabilir, değil mi tatlım?"

"Olmayabili— Ah."

Başparmağını iç çamaşırıma sokup kenara çekti. Sonra tükürükle ıslanmış parmak uçlarını tenime dokundurdu.

Islak parmakları içimde sıcak bir his uyandırıyordu. Öpücüğü daha da sıcaktı, bacaklarımın arasını okşarken dili ağzımın içinde geziniyordu. Bir parmağını girişime dokundurup derinlerime sokmadan önce orada parmağını daha da ıslattığında inlemek istedim.

Klitorisime vurduğunda bir zevkle irkildim. Şimdiden boşalmaya çok yakındım.

"Cash," dedim nefes alarak. "*Aman Tanrım.*"

Homurdandı. "Siktir, tatlım. Sırılsıklam olmuşsun. Benim için."

"Senin için."

Parmakları onun en çok olmasını istediğim yerden uzaklaştığında az kalsın çığlık atacaktım. Ama sonra iç çamaşırımı yırttı ve dizlerinin üzerine çöktü. *Ah yüce Tanrım.*

"Şu güzelliğe de bak," dedi. "Mükemmel. Çok mükemmel, Mollie. Bunu benden bu kadar uzun süre sakladığın için senden nefret ediyorum."

Karşılık verecek zamanım yoktu. Karşı çıkmak istemiyordum. Şapkasını çıkarıp saçlarından tuttum ve onu kendime doğru çektim.

Gülme sırası ondaydı. Kalçalarımı kavrayıp eğildiğinde gülme sesi içimde titreşti. Klitorisimi dudaklarının arasına alıp emdiğinde neredeyse bayılacaktım, oradaki baskısı acı verecek kadar yoğundu.

Bıyığı tam istediğim yerime değiyor ve gıdıklıyordu.

Klitorisimi öptü. Dili ve dudağıyla yoğun, ateşli okşamaları Palmer'ın yarım yamalak muamelesinden dünyalar kadar farklıydı. Sanki Cash bundan gerçekten zevk alıyordu.

Sanki benim tadıma bakıyor ve bunu yaparken acele etmiyordu. Aniden göğsüm sıkıştı. Bunu ilk ve son kez yapacağımız için mi bu kadar yavaş ilerliyordu? Yoksa Cash normalde de böyle ağırdan mı alıyordu? Önem verdiği şeylerin üzerinde durmayı mı seviyordu?

Burada olmak için her şeyi boş vermişti. Tereddüt bile etmemişti. İnsanların ne duyduğu ya da ne düşündüğü umurunda değildi. Bana istediğimi, ihtiyacım olanı veriyordu çünkü bu onun için her şeyden daha önemliydi.

Gözlerimi kapattım. Bir düşünce kafamın içinde çılgınca dönüyordu. Cash'in duvarlarını aşmak kolay değildi. Ama bir kez başardığınız zaman âşık olunması çok kolay bir adamdı.

Yalamakta da çok iyiydi.

Karnımdaki baskı dayanılmaz hâle gelmişti. Kalçalarımı dudaklarına doğru kaldırdım, bacaklarım titremeye başlamıştı.

"Kendinle oyna," diye homurdandı, sütyenimi indirmeden önce eliyle gömleğimi yukarı itti. "Göğüslerine dokun."

Ama o zaten bunu yapıyordu, göğüs ucumu okşarken gözleri çıplak göğsüme kilitlenmişti. Başparmağı sert ve nasırlıydı ama dokunuşu nazikti. Bu ikili akılalmaz derecede seksiydi.

Elimi onun elinin üzerine koydum. Orgazmım yaklaşıyordu, bağırmamak için dudağımı ısırmama neden olan yoğun bir zonklama hissediyordum. Cash merkezimi belli bir ritimde önden arkaya doğru yalıyordu. Klitorisimin etrafında dolanıyor ve emiyordu. Bu sırada da mememle oynuyordu.

Kalbim durmuş gibiydi. Ve sonra içimde bir zevk dalgası patladığında daha canlı ve daha ateşli hissettim. Orgazm hissi acımasızdı. Parmaklarımı Cash'in kalın saçlarına doladım, rahatlamak için bir fırsat arıyordum. Destek için.

Şefkat için.

Cash parmağını içime soktuğunda istediğimi almıştım çünkü tam da ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir baskı hissettim. Aşağı baktığımda beni izlediğini gördüm.

"Geldiğini hissediyorum, bebeğim." Âdemelması aşağı yukarı hareket etti. "Aletimin üzerine de bu kadar sert boşalacak mısın?"

Sadece başımla onayladım.

"Bu doğru olsa iyi olur. Çünkü çok iyi hissettiriyorsun. Dar, ıslak ve ateşli. Seni burada becereceğim ve buna bayılacaksın, öyle değil mi bebeğim?"

Tekrar başımı salladım.

Cash doğrulmadan önce klitorisime son bir öpücük kondurdu. Sonra parmağını içimde tutarak dudaklarımdan öpmeye başladı. Bu öpücük yumuşak ve kibardı. Bir kolunu belime dolayarak beni kendisine doğru çekti.

"Vay canına," dedim sonunda nefes alabildiğimde.

Parmağını içimden çıkardığında irkildim.

"Siktir, acıttım mı?"

"Hayır. Yani orgazm o kadar iyiydi ki canım yandı. Sanırım ondan oldu."

"Ne diyebilirim ki?"

Yanağımı göğsüne yasladım. Kalbi kulağımda gümbürdüyordu.

Kot pantolonunun önünde bir şişkinlik vardı.

"Bunu tekrar yapabilirsin," dedim. Cash güldüğünde keskin, yakıcı bir duygu göğsümü doldurdu.

Tüm barın duyabileceğinden emin olduğum büyük, gür bir kahkaha attı. Anladığım kadarıyla grup hâlâ çalmaya başlamamıştı.

"Seve seve." Eğildi ve çenemi okşadı. Yüzümü yukarı kaldırdı ve beni öptü. "Şimdi daha iyi misin?"

"Çok daha iyiyim." Aşağı uzandım ve şişkinliğini avucumun içine aldım. "Ama sen—"

"Ben senin kadar sessiz olamam. Hadi." Eteğimi aşağı çekti. "Seni eve götüreyim, bebeğim."

Eğilip şapkasını ve iç çamaşırımı aldı. İç çamaşırına uzandığımda başını iki yana salladı.

"Bu artık benim." Onu arka cebine soktu ve lavabodan kalkmama yardım ettikten sonra parmaklarını benimkilere geçirdi.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordum.

Gözleri yüzümde gezindi. "Sanki yüzüme sertçe boşalmışsın gibi."

"Ah, Tanrım, Cash—"

"Bırak görsünler." Elimi çekiştirdi. "Kimin umurunda? Kimse tek kelime edemez, söz veriyorum."

Ona inanmamalıydım. Ama inanıyordum.

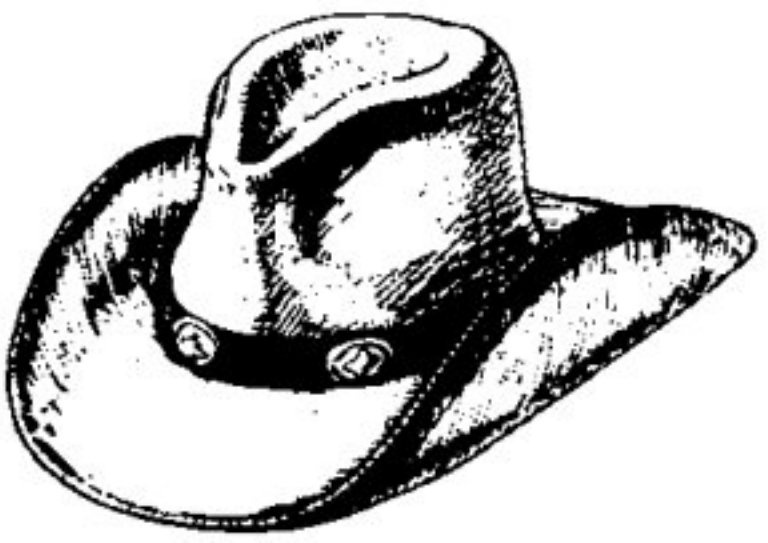
Kapıdan çıkarken onu takip etmemeliydim. Ama bunu da yapmıştım.

Onu takip ederken tüm bu süre boyunca gülümsememe engel olmaya çalıştım.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Cash

TANRI TEKSAS'I KORUSUN

Grup tekrar çalmaya başlamıştı ama Mollie'yi elinden tutup Rattler'dan çıkarırken insanlar hâlâ bana bakıyordu.

Umurumda bile değildi. Belki bizi duymuşlardı. Belki bilmiyorlardı. Belki de tuvalette klasik bir tartışma ile arayı düzeltti-ğimizi düşünüyorlardı.

Durum ne olursa olsun bir daha kimsenin Mollie Luck'a yaklaşmayacağını biliyordum.

Kimse ona dokunmayacaktı. Benden başka kimse. Ve bu bana gayet makul gelmişti.

Wyatt yanımdan geçerken bana baktı. "İyi misiniz?"

"İyiyiz," diye homurdandım. "Herkesi eve sağ salim götür, duydun mu?"

İki parmağını kaldırdı. "Sally bizi bırakacağını söyledi."

"Güzel."

"İkiniz uslu durun!" Duke arkamızdan seslendi.

Bardakiler kahkahaya boğulduğunda yüzümde hafif bir sırıtış belirdi.

Uslu durmak bu gece yapmayı planladığım bir şey değildi.

Kamyonetimin yolcu tarafındaki kapısını açıp Mollie'nin içeri girmesine yardım ederken dudaklarımda hâlâ Mollie'nin tadı vardı.

Yanakları parlak pembe rengindeydi. Gözleri buğuluydu, kızların iyi bakıldıklarında yüzlerinde oluşan o ifadedendi.

Bu bakışı yeterince sık göremezdiniz.

Şimdiden bu yolculuğun bitmesini istemiyordum. Bu geceden sonra ne olacağını kim bilebilirdi? Biraz takılmak istediğini söylemişti. Ama bu bir ilişki değildi.

Dürüst olmak gerekirse aradığım şey bir ilişkiydi. Böyle düşünmemin sebebi belki de Mollie'nin etrafında olmamdı. Belki de Garrett'ı kaybetmemdi. Ya da belki de Wyatt'ın barda yaptığı kısa konuşmadandı. Ama bir şey fikrimi değiştirmişti.

Ya da belki bir şey, beni fikrimi değiştirmeye itmişti. Ailemin bana olan ihtiyacı hiç değişmemişti. Çiftlikteki sorumluluklarım da öyle. Ama bu sorumlulukların beni, *yapmak istediğim* şeylerden alıkoymaması gerektiğini anlamaya başlıyordum.

Kendi isteklerim. Kendime ait bir hayatım olmasının tek yolu buydu.

Herkesin her anında yanında olmaya çalışarak çok şey kaçırmıştım. Kimse benden kahraman ya da kurtarıcı olmamı istememişti. Belki de kurtarıcı olmama ihtiyaçları yoktu. Belki de kendilerini kurtarmayı öğrenmelerinin zamanı gelmişti.

Mollie'yle gülmek, onunla dans etmek... Bazı şeyleri kaçırmıştım ve bana hissettirdiklerinden daha fazlasını istiyordum. Özgür hissetmek. Mutlu olmak. Hayatta olduğum için minnettar olmak.

Emniyet kemerini bağlarken Mollie'nin elinin biraz titrediğini fark ettim.

"İyi misin?" Sesim boğuk çıkmıştı. Muhtemelen aletim çivi çakacak kadar sert olduğu içindi.

Gözleri benimkilerle buluştu. "İlk bar kavgama tanık oldum ve sonra beni tuvalette boşalttın. Tabii ki iyi değilim. Harika hissediyorum."

Elimdeki ve yüzümdeki sızı nabız gibi atarken bile güldüm. "Belki de sen gerçek bir kovboy kızısındır."

Gülümsedi. Ben de gülümsedim.

Yüce Tanrım, başım belada.

Kapıyı kapatıp kamyonetin önünden koşarak geçtim. Kaybedecek zamanım yoktu. Mollie'yi en kısa zamanda eve ve yatağıma götürmezsem lanet bir ergen gibi pantolonuma boşalacaktım.

Mollie ile yatmak da bunlardan biriydi. Ama artık geri dönmek için çok geçti. Ona gerçek bir erkeğin bunu nasıl yaptığını göstermeliydim.

Gerçek bir erkek ona nasıl davranır görmeliydi.

Kahretsin ama bu gece o adam ben olduğum için kendimi şanslı hissediyordum.

Palmer'ın gittiğine ve şiş bir dudakla Dallas'a geri döndüğüne seviniyordum.

Umarım geri gelmemesi gerektiğini anlamıştır.

Umarım Mollie'ye bir daha asla dokunmaması gerektiğini öğrenmiştir.

Otoparktan çıkıp eve doğru yola koyuldum. Artık hava kararmıştı. Bulutlar yüzünden yıldızlar gözükmüyordu.

Yağmur ne zaman yağacaktı?

Tam Goody'nin ofisinin önünden geçiyorduk ki Mollie uzanıp elini bacağıma koydu. Anında sertleşmiştim. Ve Mollie sırıttı.

Eli kasıklarıma doğru hareket ediyordu. Ereksiyonumu kavrayıp sıktı.

"Siktir," diye mırıldandım.

"Biraz oral seks senin için çok mu dikkat dağıtıcı olur?"

Derin, hafif paniklemiş bir nefes aldım. "Ama senin içinde olmak istiyorum."

"Bunu daha sonra da yapabiliriz. Bugün cuma gecesi Cash ve biz ıssız bir yerde yaşıyoruz." Ön camın dışındaki uçsuz bucaksız karanlığa doğru başını salladı. "Aylaklık etmek dışında başka ne halt edeceğiz ki?"

Kıkırdadım. "İyi noktaya değindin."

Yaklaşarak kemerimi çözmeye başladı. "Muamelen iyiydi. Ama eminim ben daha iyisini yapabilirim."

"Seni küçük şeytan." Ona baktım.

O da bana bakıyordu. Fermuarımı açtı ve elini pantolonumun içine soktu. "Ben çok kötüyüm, değil mi?"

Elini *boxer*ımın etrafına sarıp yavaşça ve sertçe çekiştirdiğinde neredeyse pencereden atlayacaktım. Başparmağını aletimin başında dolaştırıyordu ve zevk sıvısı akmaya başladığında *boxer*ımın ıslandığını hissettim.

Hayalarım ağrıyordu.

Yine de arabayı yavaş sürüyordum. Kontrolü kaybetmek istemiyordum. Mollie ile geçirdiğim her dakikanın tadını çıkarmak istiyordum.

Bu noktaya kadar her şey hayatta kalmakla ilgiliydi. Annem ve babam öldükten sonra sorumluluk bana kalmıştı. Ama şimdi kardeşlerim büyüdüğü ve çiftlik geliştiği için, bu şekilde yaşamanın benim seçimim olduğunu fark etmiştim.

Bu da farklı bir yaşam tarzı seçebileceğim anlamına geliyordu.

Peki ya Rivers Çiftliği ne olacaktı? Mollie'ye Lucky Çiftliği miras kaldığında ailemin arazisiyle ilgili planlarım yerle bir ol-

muştu. Bunu nasıl düzelteceğimi hâlâ bilmiyordum. Bir sonraki adımımızın ne olması gerektiğini de. Bu da pervasız olmak için kötü bir zaman olduğu anlamına geliyordu. Özgürlüğü güvenliğe tercih etmek için erkendi.

Yine kurallara göre oynarsam ve her şeyi doğru yaparsam hayatın yolunda gideceğini düşündüm. Ama bunun da ne kadar saçma bir şey olduğunu fark ettim. Mollie'ye yenilmek bana hayatta ne olup ne olmayacağı üzerinde fazla kontrolüm olmadığını öğretmişti. Ve eğer durum buysa…

Neden biraz eğlenmeyecektim ki?

Bu ister araba fantezisi ister kendi hayatımı kurma fikri olsun neden yeni bir şey denemeyecektim ki?

Mollie'nin saçlarını yüzünden çekmesini izledim.

Sonra *boxer*ımı sıyırdığı yerden aletimi çekti. Bir kez daha çekiştirdiğinde bu sefer daha sert ve daha hızlıydı. Tüm vücudum kasılmıştı.

Gözlerimin içine baktı. Gülümsüyordu. "Gözlerini yoldan ayırma ve bizi öldürme."

Lanet olsun kızım, beni öldüren sensin.

Bir elim direksiyondayken diğerini Mollie'nin kafasının arkasına koydum. "Biraz daha az konuş, bebeğim."

"Ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden nefret ederim."

"O zaman benden nefret edeceksin."

Kafasını aşağı ittiğimde omuzları gülmekten titriyordu. Ona sert davranıyordum. Ama Mollie'nin umurunda değil gibi gözüküyordu. Ağzını açıp aletimi yaladığında yıldızları gördüm, dilinin hevesli vuruşlarıyla zevk suyumu yaladı.

"*Ah, bebeğim*," diye inledim.

Tanrı'ya şükür yol boştu. *Tanrı Teksas'ı ve onun geniş yollarını korusun.*

Mollie aletimi ağzına aldığında elimin içiyle direksiyona vurdum.

Daha sert emiyordu. Beni daha derine çekiyordu.

Sıcaklık kan dolaşımımı delip geçerken başım koltuk başlığına yaslandı. Mollie beni yalarken bacaklarımın arasında yoğun bir baskı hissediyordum, eli hareketlerine uygun olarak aletimi sıvazlıyordu.

"Aletimi seviyor gibi yalıyorsun," dedim nefes alırken. "Seni böyle izlemeye bayılıyorum, bebeğim. Çok güzelsin. Siktir sen—"

Beni derinlere aldı. Aletim boğazının arkasına çarptığında uyluklarım sarsıldı.

"Beni zevkten dörtköşe yaptın. Uzun süre dayanamayacağım. Bana bak."

Ama Mollie, inatçı olduğu için beni dinlemiyordu. Kafası bir aşağı bir yukarı sallanıyordu.

Ben de çenesini tuttum. *"Bana bak."*

Kahverengi gözleri benimkilerle buluştuğunda arabanın ışığında parlıyordu. Başını biraz çevirdi, böylece aletim dudaklarının arasından kaydı. "Sen benim ağzıma boşaldın, ben de seninkine boşalmak istiyorum. Eğer bunu istemezsen, şimdi dur."

Mollie'nin rol yapmadığını bilmeliydim. Tekrar aletime döndü ve beni daha da derinlere aldı, o kadar derinlerdeydim ki boğazına kadar girmiştim ve kalçalarımı daha da derinlere doğru ittim. Öğürüyor ama durmuyordu.

Acı noktasına yaklaşma isteği.

Maceraperestliği.

O lanet sihirli dili.

Her şey beni öldürüyordu. Vücudum kasılıyor ve damarlarımdan yukarı yakıcı bir his yayılıyordu. Mollie, ağzına boşaldığımda inledi.

Ve Tanrım, boşalmıştım. Ne kadar uzun ve sert boşaldığımı görseniz yıllardır orgazm olmadığımı düşünürdünüz. Rahatlamanın o hissi içime işlemişti, dudaklarımdan bir çığlık yükseldi. Karnım kontrolsüzce kasılıyordu, dizlerim uyuşmuştu.

Siktir. Her saniyesine bayılmıştım.

"Bana ne kadar iyi yutabildiğini göster," dedim. "Son damlasına kadar, Mollie. Sakın durma."

Bizi yolda tutmayı nasıl başardığımı bilmiyordum ama Mollie doğrulduğunda hâlâ güvende ve sağlamdık. Dudaklarını yaladı.

"Yutkunmam standartlarını karşıladı mı?"

Nefes alamıyordum.

Düşünemiyordum.

Boynundan tutup öpmek için onu kendime çektim. Bir gözüm hep yoldaydı.

"Evet, bebeğim. Sen… Bu konuda gerçekten çok iyisin."

Sırıttı. "Teşekkür ederim."

Yolcu tarafına geçmeye çalışıyordu ama dizinden tuttum. "Hayır. Sen burada kalıyorsun. Yeni Ev'den bir şeye ihtiyacın var mı?"

Mollie gözlerini kırpıştırdı. "Ne? Neden?"

"Bana böyle bir zevk yaşattıktan sonra seni gözümün önünden ayıracağımı mı sanıyorsun? Bu gece kulübede uyuyacaksın."

Tekrar göz kırptı, dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrılmıştı. "Tabii, efendim."

İnledim.

"Bundan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?" diye sordu. "'Efendim' diye seslenilmesinden."

"Sen söylediğinde, evet."

"Not edildi."

Sevdiğim şeyleri bilerek yapması, sevdiğim ve sevmediğim şeyleri fark etmesi, beni memnun etmek istemesi kalbimi eritmişti.

Ben de onu memnun etmek istiyordum.

Bu kızı seviyordum. Bu aptal bir tek gecelik ilişki olmayacaktı. Benim için olmayacaktı.

Bunu söylemesi, onun da benimle aynı şeyi düşündüğü anlamına mı geliyordu?

Çiftliğe döndüm. Pencereden esen rüzgâr Mollie'nin atkuyruğunu savuruyordu. Radyonun düğmesine uzandı ve radyoyu açtı. Trisha Yearwood çalıyordu.

Mollie şarkı söylüyordu. Onu gözlerini kapatmış gülümserken ve en sevdiğim şarkılardan birinde kendini kaybederken görünce nefesim kesildi. Nakarat bittikten sonra alt dudağını ısırdı ve ritme uygun olarak kalçalarını sallamaya başladı. Uzun, çıplak bacakları karanlıkta sonsuza kadar uzanıyor gibi görünüyordu.

Bir bacağını kavradım ve elimi kalçasına doladım. Bana bir bakış attı. Elimi yukarı kaydırıp iki parmağımı eteğinin altından geçirdim.

Çıplak teni yumuşacıktı. Nefesi kesildi. Gaza bastım. Trisha şarkı söylerken toprak yolda ilerliyorduk.

Mollie, Yeni Ev'den lens solüsyonunu alması gerektiğini söyledi. Başka bir şey, özellikle de fazladan kıyafet almayacağına dair söz verdirdikten sonra arabayı ön kapıya çektim. Benim evimde olduğu sürece ya çıplak olacak ya da benim kıyafetlerimi giyecekti.

İçeri koştu ve birkaç dakika sonra elinde küçük bir kozmetik çantasıyla geri döndü. Kamyonete atladığında aracı garaj yolundan çıkarttım.

Küçük bir sonsuzluktan sonra kamyoneti kulübenin yanına, çimenlikteki park yerime çektim ve kontağı kapattım. Cırcır

böceklerinin ve esintiyle hareket eden ağaçların sesleri sessizliği dolduruyordu.

"Cash?" dedi Mollie.

Kapıyı iterek açtım. "Efendim?"

"Burada kaldığımı öğrenince herkes ne diyecek?"

Herkes derken Lucky Çiftliği'nde yaşayan ve çalışan insanları kastediyordu. Onun hakkında kötü düşüneceklerinden endişeleniyordu. Belki de bir şey elde etmek için benimle yattığını düşüneceklerdi.

Ya da benim onunla bir şey elde etmek için yattığımı. Yani çiftliği.

"Bir şey söyleyen olursa icabına bakarım." Kamyonetten atlayıp elimi ona uzattım.

Başını eğdi ve bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Senin için söylemesi kolay. Herkes sana çok saygı duyuyor."

"Onlar sana da çok saygı duyuyor. Bu hafta kıçını yırtarak çalıştın ve bunu hak ettin."

"Ve şimdi ustabaşımla yatarak bu saygınlığı kaybedeceğim."

Dudaklarımın kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Seni temin ederim ki risk almaya değer biriyim."

"Öyle diyorsan."

"Bak, neden endişelendiğini anlıyorum. Bu konuda çifte standart var. Buradaki insanların dedikodu yapmadıklarını söyleyemem ama başkalarının hayatlarına karışmamaları gerektiğini çok iyi bilirler. Gün doğmadan seni eve götüreceğim. Anlaştık mı? Kimse seni görmeyecek."

"Ya görürlerse?"

"Tüfek bunun için var. Hadi." Ona arabadan çıkmasını işaret ettim.

"Av tüfeği yok." Mollie elimi tuttu. "Ama eve erken döneceğim."

"Olmuş bil."

Merdivenlerden çıkarken elini bırakmadım. Mollie de benimkini bırakmayınca kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı.

Kapı kilitli değildi. Bu gece bu kadar seneden sonra ilk kez kilitleyecektim. Rahatsız edilmek istemiyordum.

Mollie için kapıyı açtım ve kulübeye adım attığında eski döşeme tahtaları gıcırdadı.

"Daha önce evinin ne kadar güzel olduğunu fark etmemiştim," dedi sağımızdaki küçük mutfağı ve solumuzdaki oturma odasını göstererek. Kulübenin önü tek bir büyük odadan oluşuyordu; yerler, duvarlar ve tavan meşeden yapılmıştı. "Sen mükemmel bir yöneticisin."

"Bütün gün toprakta çalışıyorum, eve döndüğümde temiz bir yerle karşılaşmak güzel oluyor." Şapkamı çıkarıp tezgâhın üzerine fırlattım. "Sana ne getireyim? Bira? Su? Tekilam da var."

Mollie kaşlarını çattı. "O tekilayla ne yapıyorsun?"

"Ben acılı çiftlik içeceklerimle meşhurum."

"Saçmalama."

Güldüm, elimi tezgâhın üzerinde gezdirdim. "Sana bir tane yapayım. Fikrini değiştireceğim."

"Acılı çiftlik içeceklerini kimin için yapıyorsun?"

"Başlangıç olarak Garrett'ın favorisiydi."

Mollie'nin ifadesi yumuşadı. Ama gözlerinde gördüğüm üzüntü değildi. Daha çok meraklı bir ilgi gibiydi.

Babasını o kadar da iyi tanımıyordu. Bir bakıma onu benim aracılığımla öğreniyordu.

Garrett'ın en sevdiğim insanlardan biri olduğunu düşünürsek ona öğretmekten mutluluk duyuyordum.

"Çok isterim," dedi. "Teşekkür ederim."

Masayı ve sandalyeleri işaret ettim. "Otur. Şaşırmaya hazır ol."

"Onun yerine etrafa göz atabilir miyim?" Kulübenin diğer tarafına baktı. "Bir daha davet edileceğimden emin değilim de."

"Berbat bir misafir olduğun için mi?" Buzdolabını açtım ve bir şişe Topo Chico marka Meksika maden suyu çıkardım.

"Seninle biraz mobilya kıracağımız için," diye cevap verdi sırıtarak.

Bir kahkaha atarak tezgâhın üzerindeki kâseden bir *jalapeño* alıp lavaboda yıkadım. "Çok komiksin."

"Biliyorum." Oturma odasına geçmiş kitap raflarıma bakıyordu. "Bu çok etkileyici, Cash. Senin bir kitap kurdu olduğunu bilmiyordum."

"Hayatım boyunca öyleydim. Sanırım bu benim yeni fikirleri seven parçamla bağlantıda kalma yolum. Hikâyeler."

Omzunun üzerinden bana baktı. "Bu çok seksi."

"Biliyorum."

Gözlerini devirerek şöminenin üzerindeki gümüş resim çerçevelerine doğru ilerlerken gülümsedi. "Yani sen ve babam bu acılı çiftlik içeceklerini birlikte mi içiyordunuz?"

"Şimdiki gibi sıcak olduğunda, evet." *Jalapeño*yu dilimleyip bir bardağa koydum ve üzerine birkaç parmak tekila döktüm. Dilimleri kaşığın tersiyle hızlıca karıştırdım. "İş bitiş saatinde Garrett bira içmek için bize katılırdı. Çünkü evinde tek başınaydı, biliyorsun."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum, evet."

"Bir gün Shiner Bock'umuz bitti. Elimizde sadece tekila ve Patsy'nin toptan aldığı Topo Chico vardı. Rodeoda birkaç kez çiftlik içeceği içmiştim, bu yüzden biraz limon aramaya ve kendiminkini yapmaya karar verdim. Acılı tekilayı isteyen babandı."

Mollie gülümsedi, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Acıyı çok severdi. Küçükken denememem için bana yalvarırdı ama er-

genlik çağıma gelinceye kadar sevmezdim. Şimdi tadına doyamıyorum."

"Yani acı sosu yarınlar yokmuşçasına tüketmemizin sebebi sensin." Bir çift bardağı buzla doldurdum.

"Sebep sen ve kardeşlerin. Ne kadar çok yiyorsunuz, hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Patsy'nin yemeklerine karşı koymak zor."

"Şaka yapmıyorum. Hayatımda yediğim en iyi yemekler. Çok tatmin ediciler, vücudumuzu bizim kadar fazla çalıştırdıktan sonra böyle gerçek yiyecekler yemek gerekir. En azından sizinki kadar efor harcayınca."

Suyunu sıktığım limona baktım. "Bu bir istek miydi? Vücudunu sıkı çalıştırmak için?"

"Tabii ki, bu bir istekti." Gözleri âdeta dans ediyordu.

"Bana ikinci kez sormana gerek yok. Ama gerçekten, sen de çok çalışıyorsun, Mollie. Kendini biraz daha takdir et."

"Çok çalışmanızı izlemek için çok çalışıyorum." Mutfağa geçti. "Özellikle seni izlerken çok çalışıyorum."

Limon suyunun üzerine tekila döktüm. Sonra her bardağa bir bardak Topo Chico ve bir dilim misket limonu koydum. "O zaman neden Dallas'taki o ahmakla takılıyorsun?"

"Çünkü..." Mollie ona uzattığım bardağı aldı, gözleri kocamandı. "Hayal kırıklığına uğramıştım, tamam mı? Bütün gün, her gün senin, şapkalarının ve lanet bıyığının etrafında olmak dünyanın en kötü şakası gibiydi."

Mollie'yi o kadar çok, o kadar sık tahrik ediyordum ki rahatlamak için bir arkadaşını aramak zorunda kalmıştı.

Bebeğim, sadece benimle rahatlayabileceğini biliyorsun.

"Demek bıyığımı seviyorsun," dedim.

"Diğer herkeste bıyıktan nefret ediyorum. Ama senin yüzünde..." Mollie'nin burun delikleri kocaman olmuştu. "Tom Selleck'in ikinci gelişi gibi."

Bu kız etraftayken gülmeden duramıyordum. "O adam tam bir aygır."

Mollie başını ciddi bir şekilde sallayarak, "Ateş parçası," dedi.

"Bay Selleck'e." Bardağımı kaldırdım. "Ve Garrett'a."

"Babama." Mollie kokteylini benimkiyle tokuşturdu. "Onu gururlandıralım."

"Sanırım artık o konuda daha iyiyiz." İçkimi yudumladım. Soğuk, gevrek, lezzetliydi. Narenciye ve acı karışımı. Uzun ve sıcak bir günün ardından mükemmel bir kokteyldi.

Mollie bir yudum aldıktan sonra dudaklarını şapırdattı. "Bu çok, çok iyi, Cash. Vay canına." Kokteylini tekrar yudumladı. "Gerçekten babamın bizimle gurur duyacağını mı düşünüyorsun?"

"Evet." Ben de bir yudum aldım, tekila kan dolaşımıma karışıyordu. "Henüz bir cinayet işlenmedi. At sırtında çok iyi gidiyorsun. Kovboylarla iyi anlaşıyorsun ve Patsy ile John B sana bayılıyor." Gözlerine baktım. "Elinden geleni yapıyorsun, Mollie. Çiftliği sana verdiğinde ve bir süre burada yaşaman gerektiğini söylediğinde belki de tek istediği buydu. Senin de denemeni istedi."

Gözlerini kırpıştırdı. "Bunu neden istesin ki?"

"Emin değilim." Omuz silktim. "Annene çektiğini biliyordu. Ama ona da çekebileceğini düşünmüş olabilir."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Bardağımı bıraktım ve sırtımı tezgâha yasladım. "Düşünmüyorum, biliyorum, bebeğim."

Yutkunurken boğazı hareket etti. "Bana böyle seslenmen hoşuma gidiyor. Sen söyleyince kulağa çok hoş geliyor, Cash. Bu arada, Cash senin gerçek adın mı? Yoksa bir takma ad mı?"

"Gerçek adım." Dudaklarıma bir sırıtış yerleşti. "Ailem Johnny ve June Carter Cash'e takıntılıydı. Tanıştıkları gece ilk dans ettikleri şarkı *Walk the Line*'mış."

"Çok hoş."

"Değil mi? Her neyse, erkek olduğumu öğrendiklerinde bana Cash Robert Rivers adını vereceklerini hemen kararlaştırmışlar. Cash'i Johnny'den dolayı ve Robert'ı da büyükbabamdan dolayı vermişler."

Sırıttı. "Bu güzel, güçlü bir isim."

"Teşekkür ederim. Şimdi buraya gel."

İçkisini yudumlarken kaşlarını kaldırdı. "Tamam. Belki bana ne yapacağımı söylemenden de biraz hoşlanıyorumdur."

"Çok hoşuna gidiyor. Buraya gel, bebeğim."

Mollie sanki onu çok istediğimi haykıracağımı anlamış gibi bana doğru yaklaşmaya başladı. Yeterince yaklaştığında uzanıp onu tuttum ve kasıklarımız aynı hizada olacak şekilde kendime doğru çektim.

Ereksiyonum ona değdiğinde irkilerek mutlu bir ses çıkardı.

"Şimdiden mi?" dedi nefes nefese.

"Şimdiden."

"Önce şunu bitireyim o zaman." Benimkinin yanındaki tezgâha koymadan önce çiftlik içeceğinin çoğunu içti. "Şeyden önce biraz sıvıya ihtiyacım va—"

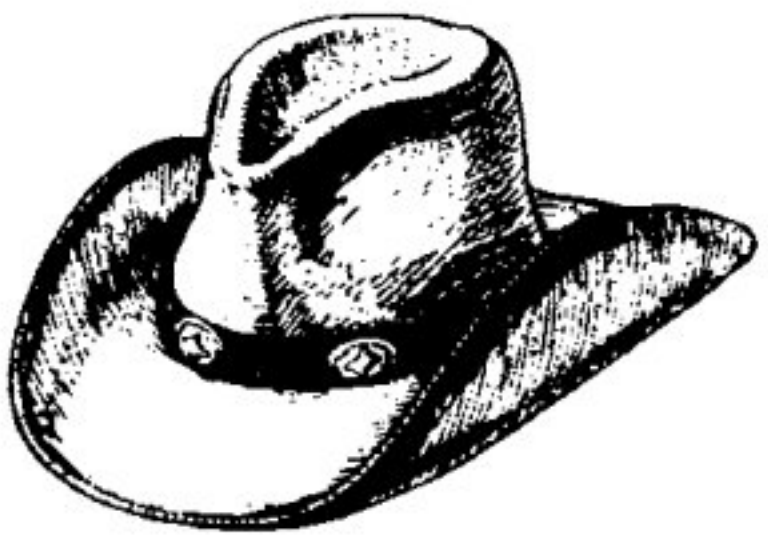
"Seni çok mu çalıştırıyorum?" Eğildim, kollarımı dizlerine doladım ve onu omzuma attım. "İyi fikir. Buna ihtiyacın olacak."

Güldü ve o omzumdayken yatak odasına doğru ilerledim.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cash

ÇIPLAK

Mollie'yi yatağıma koydum ve hemen kemerimi çıkarmaya başladım.

Burada olduğuna hâlâ inanamıyordum.

Bu güzel kadının benim olduğuna inanamıyordum. En azından bu gece için. Nasıl bu kadar şanslı olabilmiştim?

Gülmekten nefesi kesilen Mollie beni izliyor, ben kemerimi çıkarırken kahverengi gözleri bulanıklaşıyordu. Yatağın başucundaki lambayı açık bıraktım, böylece yüzündeki heyecanlı ifadeyi görebiliyordum.

"Bunu çok seksi bulmam mantıklı mı sence?" diye sordu.

"Mantıklı." Kemeri yumruğuma doladım. "Neyi seviyorsan onu çekici bulursun."

Yatağımı, kulübeyi restore eden marangozla birlikte inşa etmiştim, yatağın dört direği vardı ve yerden yüksekti. Böylece Mollie'yi yatağın kenarına çekip bacaklarının arasında durabil-

dim. Eğilerek kemeri doladığım elimi yan tarafında gezdirdikten sonra dudaklarına bir öpücük kondurdum.

O da beni öpmekte tereddüt etmeyince elim ayağım birbirine dolandı. Dudaklarımız birlikte hareket ediyordu, o benim dudaklarımı yalarken ben de onunkileri yalamak için ağzımı açtım. Beni öpüşü derin ve tutkuluydu. Oyunbaz ve muhtaçtı.

Birkaç hafta önce, ilk tanıştığımızda Mollie'nin böyle biri olduğu söylenseydi şaşırabilirdim. Kendini beğenmiş, züppe şehirli kızın bu kadar tatlı ve yumuşak olduğunu tahmin edemezdim. Ayrıca oldukça pervasız ve vahşi bir tutkuyla doluydu.

Yine de hiç şaşırmamıştım. Mollie kendini bırakmaktan, gevşemekten korkmuyordu. Ve bunu yapabilecek kadar güvende hissetmesini sağladığımı düşünmek içimi rahatlatıyordu.

Bahse girerim Dallas'taki o sik kafalı onun bu yönünü fark etmemişti.

Bileklerinden birini tutup kolunu başının üzerine doğru götürdüm. Aynısını diğer koluna da yaptım. Sonra iki bileğini de tek elimle tutup onu yatağa sabitledim.

Alt dudağımı emdiğinde sertleştim, boştaki elimle gömleğinin içine uzanıp göğsünü kavradığımda sırtını kavislendirmeden önce alt dudağımı dişleriyle çekiştirdi.

Sütyeninin altındaki göğüs uçları tatlı birer nokta gibi sertleşmişti. Gömleğini yukarı sıyırdım ve boynundan aşağıya doğru öpmeye başladım. Dişlerimi boynuna geçirdiğimde inledi. Bu hoşuna gitmişti.

Kalçalarını oynatıyor, ereksiyonuma sürtünüyordu. Homurdandım.

Bunu sevmiştim.

Hoşuma gittiğini bilmesi daha çok hoşuma gidiyordu. Kalçalarını tekrar ve tekrar oynatıyordu. *Lanet olsun*, sadece onun içinde olma düşüncesiyle aklımı kaybetmek üzereydim.

Beni iyi tanıyacak kadar önemsediğini düşünmek…

Sütyenini sıyırıp meme ucunu emmeye başladım. Diğer meme ucuna geçmeden önce dişlerimi tenine geçirdim.

"Cash," dedi nefes alarak. "Bu bir işkence gibi. En güzel işkence."

"Sadece bekle."

Meme ucunu son bir kez ısırdıktan sonra dikkatini ellerime çektim. Kemerimi bileklerine bir iki kez dolayıp sıkıca bağlarken gözlerini izledim.

"Çok mu sıkı oldu?" Kontrol etmek için bir parmağımı kemerin içine soktum.

"Hayır." Dudağını ısırdı. "Böyle sıkı severim."

"Emin misin?"

"Eminim, Cash."

"Çok acımaya başlarsa bana söyle. Ve kollarını başının üstünde tut. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Evet, *efendim*."

Dolgun dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. "Evet, efendim."

"Böylesi daha iyi."

Sonra ellerimi vücudunda gezdirip eteğini çekiştirdim. Sütyeninin kopçasını açtım ve onu da gömleğinin yanına doğru yukarı ittim.

Sonra doğrulup yatağın kenarında durdum. Hemen dizlerini büktü ve bacaklarını kapadı.

"Hayır." Gömleğimin arka yakasını kavramak için başımın arkasına uzandım. "Bacaklarını aç. Hemen, Mollie. Seni görmek istiyorum. Her şeyini."

Gömleğimi çıkarıp yakındaki bir sandalyeye attım. Mollie'nin bana itaat ettiğini, dizlerini şiltenin üzerine bıraktığını görmek beni memnun etmişti.

Dolgun pembeliği görünce kalbim küt küt atmaya başladı. Kasık kıllarını düzgünce tıraş etmişti ve üst kısmında biraz bırakmıştı.

Başparmağımı üzerinde gezdirdim. "Burayı tıraş etmediğine sevindim."

"Ben de tişörtünü çıkardığına sevindim. Tanrım, Cash."

Bir elimi göğsümde gezdirdiğimde güldü, parmaklarım oradaki kalın, tel tel kıllara değdi. "Sen de mi kılları seviyorsun?"

"Bayılırım. Sana gerçekten dokunmam yasak mı?" Parmaklarını oynattı.

Başımı iki yana salladım, sırıtma sırası bendeydi. "Bu tur olmaz. Belki bir sonrakinde. Eğer dediklerimi yaparsan tabii."

"Sanırım kolay eğitilebilir biri olduğumu kanıtladım."

Kot pantolonumun düğmelerini açtım ve *boxer*ımla birlikte aşağı indirdim. Çizmelerimi çıkarıp, her şeyi bir kenara fırlattım. Mollie'nin önünde yeni doğmuş bir bebek gibi çırılçıplak duruyordum.

Mollie'nin gözleri aletime kaydı. Ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Güzel bir aletin varmış."

"Neden bunu kamyonette söylemedin?" Elimi aletime sarıp sıvazladığımda aletim zevkle kasıldı.

"Kamyonette bu kadar iyi görememiştim. Bu hiç adil değil, Cash. Tanrı seni yaratırken fazlasıyla özenmiş. Geri kalanımız için de güzel vücut parçaları bırakmalıydı."

Güldüm ve diğer elimle bacak arasına doğru uzandım. "Bir sürü güzel parçan var, bebeğim." Başparmağımla onu okşarken ne kadar ıslak olduğunu hissettiğimde nefesim kesildi.

Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirdiğimde vücudu sarsıldı.

Sırıtışı kaybolmuştu. "Lütfen Cash. Seni orada istiyorum. İçimde. Lütfen."

Kendi aletimi sıvazlarken bir yandan da onu memnun etmeye devam ediyordum, içimdeki arzu keskinleşiyordu. Gözlerimi vücudunda gezdirirken ağzım kurudu. Göğüslerini yukarı kaldırmış bir şekilde kolları başının üzerinde dururken muhteşem görünüyordu. Uzun bacakları ve narin kıvrımları vardı. Çekici kalçaları. Dolgun, yuvarlak dudakları.

Uylukları dokunuşuma doğru yukarı kalktı. Başparmağımı içine soktum. Bu kadar küçük, tatlı ve mükemmel olduğu için lanet ediyordum.

Bir anda bir düşünceyle sarsıldım: *Hayatında başka kimse olmamalı.*

Onun teninin nasıl hissettirdiğini kimsenin bilmesini istemiyordum.

Beni keşfettiği gibi bir başkasını keşfetmesine tahammül edemezdim.

Siktir, çok derindeydim. Onun duygularını incittiği için bir adamı yumruklamak bir işaret değilse, "Prezervatif mi kullanacağız?" diye ağzımdan kaçırmam kesinlikle bir işaretti.

Mollie gözlerini kırpıştırdı. Göz bebekleri irileşmişti. Bu ifadesinin arzu mu yoksa tiksinti mi olduğunu anlayamamıştım.

Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirerek, "Bunu asla sormam çünkü cevabın her zaman evet olması gerekir," dedim.

Nefes nefese kalan Mollie başını evet anlamında salladı. "Öyle olmalı, evet."

"Ama seninle birlikteyken prezervatif kullanma düşüncesi, aramızda bir şey olması…" Kalçalarımı hareket ettirerek aletimi

sıvazladım. "Bundan nefret ediyorum, Mollie. Birkaç hafta önce muayene olduğumda test yaptırdım ve tüm sonuçlarım negatif çıktı. O zamandan beri kimseyle birlikte olmadım."

Kaşlarını kaldırdı, gözleri vücudumda geziniyordu. "Bu vücutla kimseyle birlikte olmadın mı?"

"Başka şeylerle meşguldüm." Kıkırdadım. "Ama bu benim en sevdiğim türde bir meşguliyet."

Klitorisini baş ve işaret parmaklarımın arasına alıp nazikçe çekiştirdiğimde başı geriye düştü. *"Cash."*

"Eğer istersen prezervatif takarım. Soru sormam. Ama seni hissetmek istiyorum. Her şeyini." *Ve evet, belki de seni hamile bırakma fantezisi beni hiç olmadığı kadar tahrik ediyor.*

Belki de onu sıradan olmayan bir şekilde becermek istiyordum. Bu bir kenara atılacak bir ilişki değildi. Mollie için ne ifade ettiğimi bilmiyordum ama ara sıra takıldığı bir arkadaşı olmayacağım kesindi.

Gözleri daha da koyulaşmıştı. Artık neredeyse tüm gözü siyahtı. "Sonuçlarım seninkilerle aynı. Ayrıca doğum kontrol hapı kullanıyorum. Ve bir şey olursa nerede yaşadığını biliyorum, yani..."

Kalçam istemsizce titredi, elimdeki sertliğim daha çok kabardı. "Seni hamile bırakırsam gerçekten kaçacağımı mı düşünüyorsun?"

Bu çok garip bir soruydu. Garrett Luck'ın kızına kesinlikle sormamam gereken bir şeydi.

Ama Mollie, mükemmel bir insan olduğu için sinsi bir gülümsemeyle bu soruyu geçiştirdi. "Hayır, Cash, kaçmazdın. Ama artık ata binmeme izin vereceğini sanmıyorum."

Güldüm, göğsümdeki yumuşak, şefkat dolu his o kadar fazlaydı ki sanki beni ortadan ikiye ayıracakmış gibiydi. "Sen ar-

tık bir kovboy kızsın, bebeğim. Ve kovboy kızlar söz dinlemez. Denemeye bile cesaret edemezdim."

Şimdi o da gülüyordu ve ben içimdeki hisle dolup taşmıştım.

"Senden hoşlanıyorum, Cash Rivers," dedi, ifadesi yumuşamıştı.

Parmaklarımı ıslaklığında gezdirdim. Klitorisini birkaç kez daha okşadıktan sonra uzanıp ıslak parmaklarımı göğüs ucuna sürdüm. "Beni daha çok sevmek üzeresin, Mollie Luck."

"Korkunç ve—" dilimle göğüs ucunda daire çizdiğimde inledi. "Kendini beğenmiş birisin, değil mi kovboy?"

"Hayır, bebeğim. Sadece dürüstüm."

Sonra belinden kavrayıp onu yatağın üzerine getirdim. Nefes nefese kalmıştı. Üstüne çıktım, dudaklarını sert, içten bir şekilde öperken aletim aramızda ağır ağır sallanıyordu. Bir elimle bağlı bileklerini tuttum. Diğer elimle aşağı uzanıp elimi dizinin arkasına doladım. Bacağını yukarı doğru kaldırıp bacaklarını iyice açtım.

Aynı anda aşağıya baktık. Lambanın ışığında teni parlıyordu.

"Çok güzelsin." Gözlerine bakmak için başımı kaldırdım. "Bu güzel kız aletime boşalacak, duydun mu beni? Bunu hissetmek istiyorum."

Mollie kaşlarını çattı. Kaşları, acı çekiyormuş gibi yukarı doğru kıvrılmıştı. "İçime boşaldığını hissetmek istiyorum."

Ona baktım. Aletim zonkluyordu. Hayatımda hiç bu kadar sertleştiğimi hatırlamıyordum.

Mollie'nin gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. Az önce bir şey itiraf etmişti, kimseye söylemediğini hissettiğim bir şey. Ve benim ne düşündüğümü bilmek istiyordu.

Başımı eğip burnumu boynuna gömdüm. Kulağının hemen altındaki çukuru emmek için durdum. "Evet, hanımefendi." Sesim tenine karşı boğuk çıkmıştı.

İnledi.

Uzanıp aletimi elime aldım. Dokunulamayacak kadar sıcaktım. Titriyordum. Ama yine de aletimi klitorisinin üzerinde kaydırmayı başardım. Çıplaklığının yumuşak, kaygan hissine dişlerimi sıkarak küfrettim.

Mollie kalçalarını bana bastırarak daha fazlasını istiyordu.

"Ne dediğimi unutma," dedim. "Aletime boşalacaksın."

Sonra kendimi onun merkezine yerleştirdim. O da aynı anda kendisini bana doğru bastırdı ve bedeninin sıcaklığı beni içine aldı.

"Ah, Cash." Gözleri vücutlarımızın birleştiği yerdeydi. "Çok iyi hissettiriyorsun."

Sadece bir, belki de iki santim içindeydim ama merkezinin aletimin etrafını sarışı şimdiden nefes nefese kalmama neden olmuştu. Dudaklarını öpmek için eğilerek yavaşça içine girdim. "Sen mükemmelsin, bebeğim."

Dudaklarıma karşı yüksek, yumuşak bir ses çıkardı. Elimi bileklerinde tutarak ağırlığımı onun üzerine bıraktım, karnımdaki kasları kullanarak kendimi onu ezmeyecek kadar yukarıda tuttum.

Göğüs uçlarının göğsüme baskı yaptığını hissetmek nabzımı hızlandırıyordu. Her yeri çok yumuşaktı. Ve bu yumuşaklığı benimle paylaşmaktan çekinmiyordu.

Onda kendimi kaybediyordum.

Uyluklarımı biraz geriye çekip başımı kaldırdım. Mollie'nin gözlerinin içine baktım ve kalçalarımı öne doğru iterek sert, derin ve yavaş bir vuruşla ikimizin de nefesini kestim. Kendimi en derinlerine gömdüğümde her harekette bir tokat sesi çıkıyordu.

Beni bütünüyle içine almasının hissiyle nabzım hızlanmıştı. Geri çekilip tekrardan içine giriyordum. Onu becerirken Mollie

dağınık, ıslak bir öpücükle yakaladığım bir çığlık attı. Sertti. Acımasızdı. Karnımın kasılmasına ve kalbimin hızla atmasına neden olan yıkıcı darbelerdi.

Onun üzüntüsünü, geçmişte yaptıklarından ve yapmadıklarından duyduğu pişmanlığı alıp atmak istiyordum.

O da böyle hissedene kadar onu becermek ve burada olduğu sürece başka kimseyle olmayacağından emin olmak istiyordum.

Ona yatakta o kadar iyi muamele edecektim ki kalmaya karar verecekti.

Acele etmiyordum ama daha da derinlere iniyordum, yatak başlığı hareketlerime uygun olarak duvara çarpıyordu.

Mollie elleri bağlı, vücudum onu yatağa sabitlemiş bir hâlde merhametime kalmış durumdaydı. Ama yine de benimle birlikte hareket etmeyi başarıyor, vücudu vuruşlarıma uygun atletik bir şekilde sallanıyordu. Başını eğidi ve dilini boynumda gezdirerek kollarımdaki ve bacaklarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Aynı zamanda terlemeye başlamıştım. Isı aletimden yukarı süzülüyor ve kafamın içinde toplanıyordu.

Mollie'nin önce gelmemesine imkân yoktu.

Öpüşmemizi kesip bacağını omzuma attım. Gömleğini kenara itip omzunu ısırırken onu yeni ve daha derin bir açıyla becermeye başladım, çığlıkları bağırışlara dönüşmüştü.

Aramıza uzandım. Aletimin etrafımı sardığını hissediyordum. Klitorisiyle oynamaya başladım, vuruşlarımın hızını artırırken parmaklarımı ona doğru bastırıyordum.

"Hissetmeme izin ver, Kovboy Kız." Parmaklarımı klitorisinin üzerinde kabaca gezdiriyordum.

Tam dudaklarını öpmek için eğildiğimde aletimin etrafında çırpınmaya başladı. Ben onu zirveye yaklaştırırken dillerimiz çıl-

gınca dans ediyordu. Kalçaları ileri doğru atılarak beni orgazmın kıyısına kadar getirdi.

Bacakları titriyordu.

"Şimdi," diye homurdandım. "Boşal, Mollie. Seni hissediyorum. Bırak, bebeğim. Bırak kendini."

İki vahşi kalp atışı sonra kendisini bıraktı.

Duvarları aletime kenetlendi. Adımı inliyordu. Etrafımda nabız gibi attığını hissettiğimde omurgamda kıvılcımlar saçıldı. Çıplaktı. Çırılçıplaktı. Bacağı omzumdan düşerken içine boşalmaya başladığımı hissedebiliyordum.

Boşalırken aramızdaki uyum o kadar iyiydi ki neredeyse acı veriyordu. Hissettiğim baskı başımı döndürüyordu. Bileklerini kavrayışıma karşı koyuyor ve bana doğru eğiliyordu. İnlemeleri yalvaran bir hâl almıştı ve gözlerini sıkıca kapattı.

Onu bu kadar sert boşaltmaktan gurur duymam normal miydi?

Onu öpmeye devam ediyordum. Yapabildiğim kadar istikrarlı bir şekilde içine girmeye devam ediyordum. Ama ben de titriyordum.

"Sıra sende," dedi dudaklarıma doğru nefes alarak. "Boşal, Cash. Lütfen."

Yatak odasının dışında hiç de kibar değildi. Ama onu altıma aldığımda daha fazlası için o kadar çaresizdi ki istediği şey için bana yalvarmak için müstehcen kelimeler kullanıyordu.

Uyluklarımı ileri geri hareket ettirirken çaresiz olan benmişim gibi hissediyordum. Onu, göğüslerini zıplatacak kadar sert beceriyordum.

"İçine boşalmamı istemiyorsan şimdi söyle," dedim. "Yoksa sonsuza dek sessiz kal."

Cevap olarak dudağımın kenarını ısırdı.

Taşaklarımda yakıcı bir basınç toplandı. Aletimden yukarı doğru ilerliyordu. Sert, sıcak fışkırmalarla boşaldım. Boşalmanın verdiği hissiyatın yoğunluğu gerçek dışıydı. Dişlerimi sıkıp Mollie'ye tutunurken kendi dilimi ısırmadığıma şaşırmıştım. Kalçalarım kasılıyordu. Kalp atışlarım boynumda atıyor ve aletim zonkluyordu, dışarı çıkmak için can atıyordu.

Mollie dudaklarıma doğru bir iç çekti. Dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyordum.

"Çok iyi hissettiriyorsun." Bacaklarını kaldırıp beni nazikçe arasına aldı. "Cash, bu çok iyi hissettirdi."

Onun şefkati karşısında göğsüm sıkışmıştı. Mollie'nin bana hissettirdiği şeyler hiç güven verici olmasa da burada kendimi güvende hissediyordum. Hayat beni o kadar çok ezmişti ki sayısını unutmuştum. Yine de buradaydım, sanki kaybedecek hiçbir şeyim yokmuş gibi kendimi tamamen yeni bir yıkıma hazırlıyordum.

Kendimi tutmaktan sırtım ağrıyordu. Ağırlığımı biraz daha Mollie'nin üzerine verdim. Onun sıcaklığına ihtiyacım vardı. Teninin kokusuna ve ağzının temiz tadına.

Birkaç saniye sessiz kaldık, ikimiz de zor nefes alıyorduk.

"Cash?" dedi sonunda.

"Evet?"

"Bileklerimi çözebilir misin? Kollarım uyuştu."

Göğsüm tekrar ezildi. "Özür dilerim."

"Dileme. Hoşuma gitti."

Dediğini yaptım ve bileklerindeki kemerimi çözdüm. Cildinde kırmızı yaralar gördüğümde küfür ettim. Oraya dikkatlice masaj yapmaya başladım. "Acıttı mı?"

"Biraz. Ama sen daha iyi hissettiriyorsun."

"Bir şey söylemeliydin."

"Bir şey söylemek istemedim çünkü hoşuma gitti." Kollarını boynuma doladı ve beni bir öpücük için kendine çekti. "Bu mükemmeldi."

Sen mükemmelsin. Sana âşık oluyorum ve kalman için ne yapabileceğimi öğrenmek istiyorum.

İtiraf etmemem gereken şeyleri itiraf etmeye çok yaklaşmıştım. Burada olmazdı. Şimdi olmazdı, yani en azından hâlâ onun içindeyken.

Ben de kendimi geri çektim. Ardından aletimden sızan akıntı ikimizi de sıcak bir yapışkanlıkla kapladı. En son ne zaman prezervatif kullanmadığımı hatırlamıyordum. Ten tene seksin ne kadar pis olduğunu unutmuşum.

Ne kadar ateşli bir seksti.

"Bunu temizleyeceğim. Sıkı tutun."

Dizlerimin üzerine çöküp doğrulduğumda Mollie'nin kalçalarının dölümle parladığını gördüm. Bacaklarının arasından inci gibi parlayan bir akıntı sızıyordu.

Her tarafı benimle kaplıydı, güzel göğüsleri ona baktığımı gördükçe hızla inip kalkıyordu.

Vahşi bir şey içimi ele geçirmişti. Bu kadına sahip olma arzusu. Onu mağara adamı gibi ilkel bir şekilde sahiplenmek.

Bu yüzden yapmam gerekeni yaparak banyoya gidip ıslak bir bez almak yerine yanına uzandım ve döllerimi iki parmağımda topladım. Sonra Mollie'nin gözlerinin içine bakarak parmaklarımda biriken döllerimi tekrar içine ittim.

Parmaklarımla onu rahat edebileceği noktaya ulaşacağı şekilde gerdiğimde gözleri kapandı. Nefesi kesilmişti ve kaşları yukarı doğru kalktı.

"Bana durmamı söyle," diye homurdandım.

Ama o sadece başını sallıyor ve kalçalarını parmaklarıma doğru hareket ettiriyordu. Eli bileğimi kavradı, ben de parmaklarımı içeri ve dışarı yönlendirmesine izin verdim.

Dudağını ısırdı, parmaklarımın etrafında çırpınıyordu.

"Tekrar boşalacak mısın?"

"Ben asla arka arkaya iki kez gelmem. Ama bu… Beni yaklaştırıyor."

Ne bok yiyorduk biz? Ne tür çirkin bir oyun oynuyorduk?

Buna bayılmıştım.

Her gece böyle olmasını istiyorum.

Onu her gece yatağımda istiyorum, döllerim ağzında, bacaklarının arasında, teninde olsun istiyorum.

Bir dakika sonra titremeye başladı.

Elimi yan tarafına götürdüm. "Bebeğim, üşüdün mü?"

"Biraz."

"Duş almak ister misin?"

Gözleri parladı. "Eğer birlikte alacaksak."

Temizlendikten ve yatağımıza döndükten sonra yağmur yağmaya başlamıştı.

Başta hafif yağıyordu. Çiseliyordu. Sonra yağmur damlaları teneke çatıya daha sert bir şekilde vurmaya başladı. Yağmur sesi bir şekilde yatıştırıcı olan ritmik bir gök gürültüsü gibiydi.

"Ninni gibi," dedi Mollie uykulu bir sesle. Çıplaktı, arkasındaydım ve ona sarılıyordum.

Yan yatıyorduk. Kolum onun beline dolanmıştı. Kıçını bana bastırıyordu. Ensesini okşuyor, teninin kokusunu içime

çekiyordum. Bir tur daha yapabilirdim hem de kolaylıkla ama Mollie'nin dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyordum.

"Hadi uyu, bebeğim." Ensesinden öptüm.

Beline sardığım kolumu tuttu ve sıktı. "İyi geceler, Cash."

"İyi geceler, Kovboy Kız."

"Bu lakabı daha çok sevdim," dediğinde sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Biraz uyuyalım, olur mu?" dedim. "Seni eve erken götüreceğimi söylediğimi biliyorum ama dürüst olmak gerekirse kalmanı gerçekten çok isterim."

Mollie bir anlığına hareketsiz kaldı. "Cash Rivers uyumak mı istiyor?"

"Birazcık," dedim kıkırdayarak. "Alarm kurmayacağım. Çünkü muhtemelen zaten erken kalkacağım."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mollie

YATAKTA KAHVALTI

Yorgun ve Cash gibi kokarak uyandım.

Vücut jelinin kokusu tenimden yükseliyordu. Yüzümü yastığa gömdüğümde deterjan kokusunu da alabiliyordum.

Çok kirli bir işi olan ve bu kadar pis fikirli bir adam için ev oldukça temizdi. Çünkü şapkaları, düşünceli oluşu ve büyük, atletik, müstehcen derecede muhteşem vücudunun yanı sıra gerçek bir insan gibi yaşıyordu. Gerçek ilgi alanları olan ve evi gerçek bir ev gibi hissettiren biriydi. Palmer'ın evine birkaç kez gitmiştim ve Dallas'ın güzel bir bölgesindeki güzel bir binada yaşamasına rağmen kimsenin kullanmadığı pahalı ama sıradan mobilyalardan oturma odasındaki boş raflara kadar her şeyiyle kullanışsız bir yerdi.

Cash'in evi rahattı. Rahat ve yaşanabilirdi.

Burayı sevmiştim.

Odanın karşısındaki pencere açıktı. Sabahın erken saatleriydi, gökyüzü neredeyse hâlâ griydi. Yağmur durmuştu. Odayı serin, keskin bir esinti doldurdu. Sonbaharın nihayet geldiği düşüncesiyle kalbim yerinden fırlayacak gibi olmuştu.

Her nasıl olduysa Cash ve ben hâlâ sarılarak yatıyorduk.

Ve her nasıl olduysa dün gece bana yaşattığı orgazmlardan sonra hâlâ yeniden sevişmek için can atıyordum.

Normalde, bir panik hissederdim. Bir erkeğin evinde asla fazla kalmamaya özen gösterirdim. Çünkü sabahları garip olabiliyordu ve kimse o sabah, geceden kalma hâlde eve dönmeyi sevmezdi. Genellikle sevişip gitmeyi tercih ederdim.

Ama Cash kalmamı istediğini açıkça belirtmişti. Ve evet, benim için yumruk yumruğa kavga etmesi kendimi…

İstenen, sevilen hatta kulağa ne kadar berbat gelse de *güvende* biri gibi hissetmiştim.

Ve gerçekten geceyi Cash'in kulübesinde geçirsem ne kaybederdim ki? İşler garipleşirse de acısı geçici olacaktı. Hartsville'de gerekenden fazla kalmayacaktım. Kesinlikle uzun süre değildi.

Ama arkamda Cash'in derin, sabit nefes alış verişlerini dinlemek; sıcak, sert vücudunu etrafımda hissetmek keşke daha fazla kalabilseydim dedirtiyordu.

Aman Tanrım, çiftlikte mi kalmak istiyordum?

İstesem bile yapabilir miydim? Peki ya annem? Ya Bellamy Brooks? Wheeler ağır işleri sonsuza dek yapamazdı. Tüm hayatım Dallas'taydı.

Ama aniden beklenmedik bir şekilde, şehri ne kadar sevsem de burada da bir hayat kurmuştum.

Sanırım ben de buraya âşık olmaya başlıyordum.

Sonra tekrar, bunun yanımdaki inanılmaz derecede çekici adamla yaptığım inanılmaz seksle bir ilgisi olabileceğini düşün-

düm. Ama Cash, çiftlik yaşamından bu kadar keyif almamın sebeplerinden biri miydi? Etrafta her zaman insanlar vardı. Aile, açık havada olmak, birbirlerine ve toprağa bakmak gibi şeyleri önemseyen insanlar. Kayda değer şeyleri önemseyen insanlar.

Dallas'taki hayatımı seviyordum. Ancak büyük bir şehir olmasına ve teknik olarak her zaman etrafta insanlar olmasına rağmen bu insanlarla Patsy, Wyatt ve hatta Ella ile hissettiğim gibi bir bağ hissetmiyordum. Dallas'ta herkesin yapacak daha önemli işleri vardı.

Burada günde üç kez bir masa etrafında toplanıyorduk. Gerçekten lezzetli yiyecekler yiyorduk. Bütün gün ekran karşısında oturmak yerine vücutlarımızı aktif olarak kullanıyorduk. Acımasız bir sıcak vardı ancak Hill Country üzerinde güneşin doğuşunu görmek tüm tere değiyordu. Doğa ile bu bağı hissetmek insana hayat veriyordu.

Jen'in küçük bir kasabada hayatının daha canlı olduğunu söylerken neyden bahsettiğini şimdi anlamıştım. Dallas'ta varlığını hissedemediğim gerçek bir topluluk, aile olma duygusu vardı burada.

Annemi özlemiştim. Alışveriş yapmayı özlemiştim. Kendi yatağımda uyumayı özlemiştim.

Ama acaba buradakileri daha çok özler miydim? Ne istediğini bilen bir adamın yatağında uyumayı özleyecek miydim? Sevdiği insanları her şeyin üstünde tutan bu adamı? Pencereler açıkken birkaç saat içerisinde yenecek olan ev yapımı kahvaltıyı?

Kahvaltı demişken her ne kadar Patsy buzdolabını hafta boyunca artan yemeklerle doldurmuş olsa da Cash için yatakta kahvaltı hazırlama fikri hoşuma gitmişti. Dün gece geç saate kadar ayaktaydık. Ve evet, bir kovboy filmindeki Clint Eastwood karakteri gibi onurumu savunduktan sonra ona omlet yapmanın en azından yapabileceğim bir şey olduğunu hissediyordum.

Belki de Cash'e kahvaltı hazırlarsam onu bütün sabah benimle yatakta kalmaya ikna edebilirdim. Kesinlikle tekrar seks yapmak istiyordum. Ve kesinlikle Cash'in bir gün izin kullanabileceğini düşünüyordum.

Yüzü bana dönük olacak şekilde başını yastığa koydu. Onu uyandırmadığımı umarak nefesimi tuttum ama o derin, sabit nefeslerine devam ediyordu, yüzü uyku hâlindeyken ifadesizdi.

Ondan önce uyandığıma inanamıyordum. Ama yine de şaşırmamıştım. Adam tükenmenin ötesindeydi. Dürüst olmak gerekirse en son ne zaman uyumuştu?

Sabahın ilk ışıklarında onu bu kadar yakından görünce yüzünde çiller olduğunu fark ettim. Burnunu ve yanaklarını süslüyorlardı, daha koyu renkli birkaç tanesi de boynuna yayılmıştı.

Uzanıp parmağımla, oluşturdukları küçük haritaların izini sürme dürtüsüne direndim.

Nabzım hızlanmıştı. En son ne zaman bir erkeğin yatağında kalmak istediğimi hatırlamıyordum. Hatta en son ne zaman bir erkeğin üzerinde oyalanmak istediğimden hiç emin değildim. Ama işte buradaydım, parmaklarım göğsümün içindeki sızlayan hassasiyeti ifade etmek için kaşındı.

Bu o kadar kötü bir şey miydi?

Bu soru bana babamı düşündürmüştü. O bu tür bir savunmasızlıktan uzak dururdu.

Bu onun en büyük pişmanlıklarından biri olmalıydı.

Kafamın derinliklerinde bir fısıltı vardı. Bir yapbozun parçalarının bir araya gelmesi gibiydi.

Sanırım babam böyle bir pişmanlık yaşamamı istemezdi. Ve son birkaç haftadır beni en çok rahatlatan, kırgınlıklarıma yönelmem için beni cesaretlendiren kişi Cash Rivers'tan başkası değildi.

Babam, birbirimize iyi geleceğimizi bilerek bizi kasten bir araya getirmiş olamazdı.

Olmazdı, değil mi?

Bu saçma düşünceyi kafamdan atıp sessizce yataktan kalktım. Banyoya girip ışığı açınca neredeyse şok olmuştum çünkü bileğimdeki izleri görmüştüm.

Cash dün gece beni bağlamıştı. *Kemeriyle.* Acımıştı ve bu mükemmeldi.

Yeni Ev'den getirdiğim diş fırçamla dişlerimi fırçaladım. Dün gece lenslerimi çıkarmayı unuttuğum için gözlerim biraz yanıyordu. Aptalca bir davranıştı ama Cash bana sarılmışken yağmur damlaları çatıya şarkı gibi damlıyorken nasıl uyuyakalmazdım?

Banyodan çıkıp kapının yanındaki şifonyerden temiz beyaz bir tişört aldım.

Cash gibi kokuyordu. Başımdan geçirdim ve bir iki dakika boyunca iç çamaşırımı aradım. Cash'in onu kotunun arka cebine koyduğunu hatırlamıştım ama yarı karanlıkta bulamıyordum. Neyse ki üzerimdeki tişörtü kalçalarımı örtüyordu. Sessizce odadan çıktım ve kapıyı arkamdan dikkatlice kapattım.

Cash gerçek bir insan olduğu için elbette buzdolabında gerçek yiyecekler vardı. Bütün hafta Patsy'nin onlar için yemek yaptığını düşünürsek bu biraz şaşırtıcıydı. Yumurta, peynir ve bir kavanoz salsa ile yarım bir tereyağı buldum. Önce ocağı çalıştırdım sonra da bir tava bulup baharatlı omlet yapmaya koyuldum.

Lavabonun üstündeki pencereden gökyüzünün aydınlanışını ve kulübeyi yumuşak kehribar renginde bir ışıkla doldurmasını seyrettim. Demlikteki kahve fokurduyordu ve odaya nefis kokular yayıyordu. Ön kapıyı açtığımda o güzel esintinin içeri girmesini sağlayan perdeli bir kapı buldum ve açık bıraktım.

Eskimiş dökme demir tavada çok fazla tereyağı eritirken daha önce hiç bu kadar mutlu olmuş muydum yoksa şu anda yalnızca seks sonrası bir tür parıltının tadını mı çıkarıyordum diye sorguluyordum. Yorgundum ve her hareket ettiğimde baldaklarımın arasında bir sızı hissediyordum. Cash'in ne kadar... Sert olduğunu hatırlatan bir sızı.

Seks yaptıktan sonra bana dokunduğunu düşündüğümde yüzüm kızarıyordu. Yaptığı şey müstehcendi. Biraz da garipti.

Ve o kadar ateşliydi ki bunu düşünürken kalçalarımı sıktım. Bende böyle bir iz bırakan biriyle hiç birlikte olmamıştım sanırım. Bütün kovboylar böylesine çılgınca sahiplenici miydi? Yoksa sadece Cash mi böyleydi?

Cash sadece bana karşı mı böyle davranıyordu?

Tavada çevirdiğim omletle birlikte başım da dönüyordu. Bu adam benim kafamı karıştırıyordu. Beni hiç olmadığım birine dönüştürüyordu. Ya da belki de ben hep böyle bir kadındım; o kişiliğim, sadece eski kırgınlıkları ve acıları örtmek için uydurduğum gerçek dışı hikâyelerin altında gömülüydü.

Kuşların cıvıltısı sürgülü kapıdan içeri süzülüyordu. İlk omleti tabağa koyarken arkamdan bir ses geldi.

"Güzel tişört."

Omzumun üzerinden bakarken kalbim tekliyordu ve sonra tamamen durdu.

Cash eşikte durmuş, mutfağın alçak tavanını boydan boya kaplayan ahşap kirişlerden birine tutunuyordu. Üzerinde yalnızca kahverengi bir eşofman vardı.

Kollarını bu şekilde başının üzerine uzatınca vücudunun yanlarındaki kaslar dışarı doğru çıkıntı yapıyor ve onu devasa gösteriyordu.

Ayrıca dün gece göğüs kıllarının ne kadar gür olduğunu nasıl fark etmemiştim? Ve kalın kıllarının oluşturduğu, göbeğinden aşağı doğru giden o iz, gözlerimi tam olarak olmamaları gereken yere götüren karanlık bir ok gibiydi.

Eşofmanının altından aletinin dış hatlarını görebiliyordum. Sertleşmemişti ama kollarını indirip mutfağa doğru yürürken görebileceğim kadar kalındı.

Gözleri sabahın ilk ışıklarında delici bir mavilikte parlıyordu.

"Se-selam," diye kekeledim. "Teşekkürler?"

Kollarını belime dolayıp göğsünü sırtıma yasladığında dudakları seğirdi. Boynuma ıslak bir öpücük kondurduğunda neredeyse zevkten bayılacaktım.

"Ne yapıyorsun?" Sabahları sesi daha kalın oluyordu. Ve derinden gelen uykulu sesi meme uçlarımı sertleştiriyordu.

"Omlet. Başka ne istersin?"

Dudakları boynumda ilerlerken bacaklarımın arasına bir sıcaklık yayılıyordu. "Yapmak zorunda değildin."

"Yapmak istedim." Çenemi ısırdığında nefesim kesilmişti. "Bunu senin için yatağa getirmek istemiştim."

Eli şimdi bacağımın dış tarafından yukarı doğru hareket ediyordu. "Ben öncesinde yatakta başka bir şey yapmak istiyorum."

"Nasıl oluyor da açlıktan ölmüyorsun?"

"Açım. Ama sana." Uyluklarını salladığı an sertleşen ereksiyonunun kalçalarıma baskı yaptığını hissettim. *Çok hızlıydı.* "Ocağı kapat."

"Ama omlet—"

"Sonra tekrar ısıtırız." Eli kalçamdayken iç çamaşırı giymediğimi fark edince tısladı. "Siktir, bebeğim."

"Onu çalmıştın, hatırladın mı? Külotumu?"

Karanlık ve erkeksi bir sesle kıkırdadı. "Onu asla geri alamayacaksın."

Parmakları hassaslığımı bulunca spatulayı elimden bıraktım, İki parmağıyla bacak aramı ayırdı. Sonra parmaklarından birini içeri kaydırdı ve kayganlığımda kolayca ilerliyordu.

Homurdandı. "Çoktan ıslanmışsın. Bunu halletmeme izin vermelisin."

Ocağı kapattım. Diğer eli tişörtümün içine girip göğsümü kavrayıp başparmağıyla meme ucumu okşadığında küçük bir inilti çıkardım. Uyarılma hissi içime doğru ilerliyordu. Parmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyordu.

Bacaklarım titremeye başlamıştı.

"Ağrın var mı?" diye sordu boynuma doğru.

Başımla onayladım. "Birazcık. Ama sorun çıkaracak kadar değ—"

Ne olduğunu anlamadan beni döndürdü ve ocağın yanındaki tezgâhın üzerine kaldırdı. Bu hareket hazırladığım tabakların ve çatal-bıçakların tezgâhın diğer tarafına savrulmasına neden olmuştu ama Cash bunu umursamıyor gibi görünüyordu.

Onun yerine tişörtümü başımın üzerinden çıkarıp bir kenara fırlattı. Bakışları çıplak bedenimin üzerinde gezinirken koyulaştı, bakışları göğüslerimde oyalanıyordu. Uzanıp bir tanesini eline aldı.

Bileklerime bakarken kaşlarını çattı. "Ah, bebeğim, çok üzgünüm." Onları ellerinin arasına aldı. "Acıyor mu? Berbat hissediyorum—"

"Ben iyiyim. Hoşuma gitti."

Gözleri seyiriyordu. "Elbette sevdin."

"Cidden Cash, ben iyiyim."

Cevap olarak bir bileğimi dudaklarına götürdü ve oradaki morluğu öptü. Aynı şeyi diğer bileğime de yaptı.

İşi bittiğinde öne doğru bir adım attı ve bacaklarımın arasında durdu. Sonra başını eğdi ve bana doğru eğildi.

Öpücüğü yumuşak ama ateşliydi. Elinizde olmadan içinde kaybolacağınız türden bir öpücüktü. Başınızı döndüren ve kalbinizin teklemesine neden olan, hayatta olmanın ve burada olmanın, şu anda, bu mutfakta bu adamla olmanın verdiği mutluluğun dokunaklı bir hatırlatıcısıydı.

Kollarımı boynuna dolamadan ve bacaklarımla kalçasını kavrayıp onu kendime çekmeden önce ellerimi göğsünde gezdirdim. Tadı diş macunu gibiydi ve o temiz, keskin sabun gibi kokuyordu. Deterjan kokusu muhtemelen çarşaflardan geliyordu.

Derimin altında hissettiğim ihtiyaç zonklamaları, bacaklarımın arasında atan bir ritim. Cash başparmağıyla klitorisimi nazikçe okşamak için aşağı uzandı. Arzu içime işliyordu ve kalçalarımı onun dokunuşuna doğru hareket ettirmeye başlamıştım.

Ona ihtiyacım vardı. Şimdi. Bunun Cash'le yaptığım ilk ve son kez sabah seksi olup olmadığını bilmiyordum ve hiç vakit kaybetmek istemiyordum.

Ellerimi vücudunun yanlarından aşağı doğru kaydırırken hissettiğim sert kaslarına ve vücudundaki çıkıntılara hayret ediyordum.

Parmaklarımı eşofmanının beline geçirdiğimde ağzımın içine doğru hırladı. Eşofmanını aşağı çekince aleti elime değdi. Parmaklarımı etrafına doladım, onu sıvazlamadan önce Cash'in istediği gibi onu sıkıca kavradım.

Aleti kocaman ve seksiydi, ihtiyaçla dolup taşmıştı. Başparmağımı ucundaki akıntısında gezdirdiğimde yine hırladı.

Başparmağı klitorisimin üzerinde daha hızlı hareket ediyor, dili dudaklarımı yalıyordu.

İçimde kör edici, arzu dolu bir baskı hissediyordum, serbest bırakılma ihtiyacı nefesimi kesiyordu. Diğer elimi Cash'in ensesindeki saçlara geçirip tutundum, yakıcı bir hissin üstesinden gelirken gözlerimi sıkıca kapattım.

Boşalıyordum. Ben inlerken Cash'in adını sayıklıyordum, onun saldırısına karşı güçsüzdüm. Sonra aletini kavradı ve içime girdi, kalın aletini içime doğru iterken muazzam bir basınç hissediyordum.

Nazik bir hamleyle içimin derinliklerine süzüldüğünde hâlâ boşalıyordum. Tüm bu baskı, sızı, hassasiyet gibi hisler fazla gelmişti. Cash'e tutundum, bacaklarım titriyordu. Bir kolunu belime dolayarak ve beni kendisine çekti, içime doğru girip çıkarken beni tutuyordu. Beni, başımı boynuna gömebileceğim kadar yakınında tutuyordu.

Onun sıcaklığı, onun gücü, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir rahatlıktı.

"Tuttum seni, bebeğim," diye mırıldandı yanağıma doğru. "İyisin."

Cash burnumu ve çenemi, dudaklarımı ve alnımı öpüyordu.

Bu yoğun duygu nefesimi kesmişti. Hayatım boyunca hiç bir seks esnasında bu kadar değer gördüğümü ya da bu kadar önemsendiğimi hissetmemiştim.

Orgazmım devam ediyordu, Cash'in itişleriyle sürekli canlanıyordu. Düzgün, sabit bir tempo tutturmuştu. Bacaklarımın arasındaki sızı dağılıyor, ardından bir zevk dalgası yükseliyordu.

Cash ve ben mutfak tezgâhının üzerinde seks yapıyorduk, yatağa gidemeyecek kadar birbirimize muhtaçtık. Ama her nasılsa

seks yavaş ve nazikti. Derindi. Sabah yapılan bir seksin olması gerektiği gibiydi.

Yine de çok fazla sabah seksi yapmamıştım, o yüzden bu konuda bir uzman olmaktan çok uzaktım. Ama bu güzeldi.

Fazlasıyla güzeldi.

Cash'in uylukları sarsıldı ve sonra içimde sıcak bir şeyler hissettim. Dişlerini omzuma geçirip bir hırıltıyla tenimi ısırırken aramızdan seks kokusu yayılıyordu.

Acımıştı ve iz bırakacağını biliyordum. Ama bu beni daha da tahrik etmişti. Cash'in bu kadar korkusuz olmasına bayılıyordum. Onun tutkusu, Palmer'ın benim sevdiğim şeyleri dikkate almadan yaptıklarından çok farklıydı. Cash olaya gerçekçi yaklaşıyordu. Bu belki de doğada olmaktan ve 7/24 hayvanlarla çalışmaktan kaynaklanıyordu, bilmiyordum ama hem kendi bedeniyle hem de benimkiyle insanı evinde gibi hissettiriyordu.

Seks doğal bir şey olsa da iğrenç olabilecek pek çok yönü de vardı. Ama Cash için öyle değildi. Her şeyden zevk alıyordu. Dağınıklıktan, yoğunluktan. Seks sonrasından.

Hiçbir şeyden çekinmiyordu. Belki ben de bunlarıfn beni korkutmasına izin vermemeliydim.

Sonunda Cash konuşabildiğinde dudaklarıma bir öpücük kondurup, "Günaydın, bebeğim," dedi.

Başımı geriye atıp güldüm, aptallık göğsümün içindeki daha büyük, daha derin duygulara karışmıştı. "Günaydın kovboy. Artık sana yatakta kahvaltı hazırlamayı bitirebilir miyim?"

Bana bakmak için geri çekildi. "İnsanlarla ilgilenmeyi gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"En iyisinden öğrendim." Bir parmağımı göğsüne dokundurdum. "Bırak seninle ilgileneyim. Muhtemelen bu sabah çiftlikte

yapacak milyonlarca işin vardır ama sana, hiçbirini yapmamanı ve benimle yatakta kalmanı öneriyorum."

Yüzümü incelerken gözlerini kıstı. "Yapacak milyonlarca işim var."

"Hepsini benim üzerimde yap."

Güldüğünde göğsünden derin bir gümbürtü. "Çok yaramazsın."

"Baştan çıkarıcısın."

"Evet, baştan çıktım." Uzanıp başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Bu benim için… Yeni bir bölge. Bırakmak kolay değil."

Ciddiyeti karşısında göğsüm sıkışmıştı. "Geçen gün benimle ilgilenmek için erken çıktığında çiftlik gayet sorunsuz işledi. Yüzüstü düşmene asla izin vermeyeceğimi öğrenmen için seni kaç kez daha yakalamam gerekiyor?" Serçe parmağımı kaldırdım. "Bana göz kulak olacağını söylemiştin. Söz veriyorum ben de sana göz kulak olacağım."

Serçe parmağıma baktı ve göz kırptı. Bir an için çizgiyi aşıp aşmadığımı düşünerek endişelendim. Çok ısrarcı ve çok kırılgandım.

Çok şey istiyordum.

Ama sonra Cash koca serçe parmağını benimkine geçirdi. "Pekâlâ."

Yalnızca basit bir kelimeydi ama çok önemli hissettirmişti. Cash gibi yorulmak bilmeyen, sorumluluk sahibi ve dikkatli biri için işleri asmak büyük bir adımdı. Benimle işleri asmak daha da büyük bir adımdı.

Bu düşünce kalbimin sıkışmasına neden olmuştu.

"İnsanlar nerede olduğumuzu sorduğunda ne diyeceğim?" Ellerini kalçalarıma koydu ve dikkatlice kendine doğru çekti. "Ne düşünecekleri konusunda endişelendiğini biliyorum."

Tişörtünü giymesini izledim. Sonra uzanıp benimkini giydirdi. "Endişeliyim. Ama sanırım artık bu işte birlikte olduğumuzu bildiğim için biraz daha az endişeleniyorum. Belki de sadece birlikte vakit geçirdiğimizi söyleriz ve gerisinden bahsetmeyiz. Her zaman çiftlik işleri üzerinde çalışıyormuşuz gibi davranabiliriz. Lojistik. İşletme planlaması."

Bana baktı. "Aslında bunun hakkında konuşmak istiyordum."

Göğsüm sıkışmıştı. Ben de bu konuda konuşmak istiyordum. Ama artık Lucky Çiftliği için planlarımın ne olduğunu bilmiyordum. Buraya geldiğimde tek istediğim paramı alıp Hartsville'den defolup gitmekti. Mümkün olan en kısa sürede çiftliği satmayı planlıyordum.

Ama şimdi, bu fikir doğru gelmiyordu. Hem de hiç. Bu da beni tam olarak ne yapmaya itiyordu? Eğer çiftliği elimde tutmak istersem hayatımın tamamen değişmesi gerekecekti. Sanırım Dallas'ta yaşayabilir ve Cash'in buradaki işleri yürütmesine izin verebilirdim. Ama bu da doğru olmazdı.

Belki de işleri ben yürütmek istiyordum. Cash'in yerine geçerek değil ama onun yanında olarak. Şaşırtıcı derecede harika bir takım olmuştuk.

Ama bu takım az önce yaptığımız seks yüzünden kolayca parçalanabilirdi. *Ya işler garipleşirse? Ya kaçınılmaz olarak aramızdaki bu şey yürümezse ve Cash beni yarı yolda bırakırsa?*

Ya kalbimi kırarsa?

"Zamanımız var," dedi Cash usulca. "Aslına bakarsan bütün gün."

Yutkunarak alaycı bir tavırla konuşmayı başardım. "Bu konuda gerçekten iyisin."

"Neyde iyiyim?"

"Aklımı okumada." Ellerimi omuzlarına koydum.

Tezgâhtan inmeme yardım etti, elleri hâlâ kalçalarımdaydı. "Sana ve yaptıklarına dikkat ediyorum."

Bacağımın iç kısmından yapışkan bir sıvı akıyordu. Gözlerim morarmış bileklerime takıldı. Omzumu ısırdığı yer sızlıyordu.

Bu adam beni mahvediyordu. Her hareket ettiğimde, her nefes aldığımda onu düşünmem için üzerimde izler bırakıyordu.

Ağlama dürtüsüne kapıldım. Üzgün değildim, Cash'in ateşli ilgisinden dolayı ağlamak istiyordum. Bana hissettirdiği şeyler büyük ve yoğundu. Farkına bile varmadan bir tür sınırı aştığımı, bir uçurumun kenarında yürüdüğümü düşünmek korkunçtu.

Ve geri dönmek için çok geç olduğunu biliyordum çünkü yapmak istediğim son şey mantıklı olanı, güvenli olanı yaparak gitmekti.

Arkamı dönüp ocağı yaktım. Cash'e omletinin içinde peynir ya da yanında acı sos isteyip istemediğini sormayacaktım. Onun da bana kahveme krema ve şeker isteyip istemediğimi sormasına gerek yoktu.

Artık birbirimizi tanıyorduk.

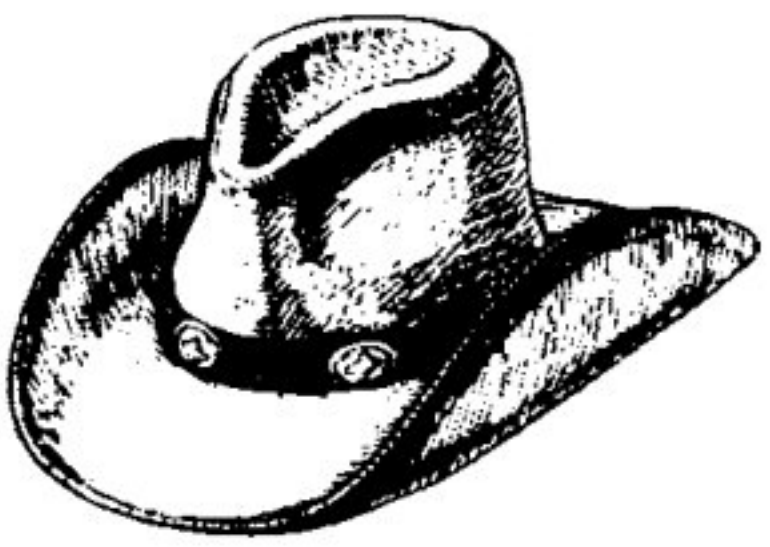
Cash'i bu şekilde tanımayı seviyordum.

Gülümsemeyi başardım. "Bayıldım."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Cash

TATLI BİR DAĞINIKLIK

Bir hafta sonra Mollie'ye âşık olduğumu anladığımda küvetteydik.

Birdenbire olmuştu. Ya da belki de başından beri böyleydi, bunun farkına varmam için sadece birkaç baloncuk ve içten bir kahkaha yetmişti.

Kucağımdaydı, yüzü bana dönüktü. Su sıcaktı. Suyun üzerinde küçük baloncuklar yüzüyor ve cildini köpüklerle kapatıyordu. Mollie baloncuklar için ısrar etmişti ve istediğini almıştı.

Ama yetişkin bir erkek olduğum için banyo köpüğüm yoktu. Sonunda küvet dolarken akan musluğun altına duş jelimin bir kısmını dökmüştüm. İşe yaramıştı ve artık etrafımız baloncuklarla çevriliydi.

Bir sürü baloncuk vardı.

Onları kendimden uzaklaştırdım. "Yeniden beş yaşındaymışım gibi hissediyorum."

"Bu bir sorun sanırım, neden ki?"

"Çünkü dağınıklık yapıyorlar." Zemine baktım, orası da baloncuklarla kaplıydı. "Ve saçma."

Mollie sırıtarak kollarını boynuma doladı ve göğüslerini göğsüme bastırdı. "Dağınık ve saçma şeylerden hoşlanmaman ne kadar kötü, çünkü ben tam da o ikisinin karışımıyım."

Bu hafta beş bin kez sevişmiştik, son turumuzu da Frisky Whiskey'nin Rattler'daki cuma gecesini atlayarak yirmi dakika önce yatağımızda yapmıştık. Ama aletim hâlâ seğiriyordu.

Bu kıza dokunmak, onu becermek, sadece ona olan açlığımı daha da körüklüyor gibi görünüyordu. Çünkü sadece onun içinde, onun yanında, onunla birlikte olarak doyurabileceğim fiziksel bir açlık hissediyordum.

Ya yine gece kalmak istemezse? Kabul ediyorum, geçen cuma onu Rattler'dan eve getirdiğimden beri her gece burada uyuyordu. Harika bir sistem kurmuştuk: Akşam yemeği bittikten bir saat sonra onu gizlice evime götürüyordum. Şansımıza hava erken kararıyor ve gördüğüm kadarıyla kimse bizi görmüyordu.

Kapıdan girer girmez birbirimizin kıyafetlerini yırtıyorduk. Sonra ya banyo yapıyor ya da yatakta takılıyorduk, Mollie sık sık dizüstü bilgisayarını çıkarıp çalışırken ben de azgın bir köpek gibi bacağına yapışmamaya çalışıyordum.

Onu çalışırken izlemeyi seviyordum. Düşünceli, titiz ve delicesine yetenekliydi. Onu en çok çizmelerinin tasarımı üzerinde çalışırken izlemek hoşuma gidiyordu. Binicilik ve çiftlikte çalışmak için daha işlevsel çizmelerden oluşan bir koleksiyondan, Bellamy Brooks'un web sitesinin tasarımına kadar her konuda fikrimi sormasını da seviyordum. Beni Stetson şapkalarımdan başka bir şey için takdir ettiğini hissettiriyordu.

Gerçi o da benim bu yanımı çok takdir ediyordu.

Bacaklarımı kavrayan kalçalarını tutup sıktım. Canımı acıtacak kadar çok gülümsedim ama umurumda değildi. "Düzeltiyorum. Belki de dağınıklık o kadar da kötü değildir."

"Dağınıklığı seviyorum. Gerçekten." Dudağımı ısırmak için eğildi. "Ve baloncuklar bunu eğlenceli hâle getiriyor." Arkasına yaslanıp eline biraz baloncuk aldı. Tıraş losyonu sürer gibi köpüğü yavaşça yüzüme sürmeye başladı. "Biliyor musun, beni evine getirdiğin ilk gün yine bu küvete gireceğimi ama bu defa senin de benimle olacağını söyleseydin, yüzüne doğru bir kahkaha atardım."

Konsantre olmasını izlemeye bayılıyordum. Kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluşuyordu. Dudakları büzülmüştü, gözleri ilgi dolu bakıyordu. Ve tabii bir de kahkahaları.

Su ne kadar sıcak olursa olsun dokunuşundaki hassasiyet kollarımın tüylerini diken diken ediyordu.

"Neden ki? Banyoyu seviyorsun. Ben de banyo yapmayı seviyorum. Ve senden hoşlanıyorum."

Dudakları sinsi bir sırıtışla yana kaydı. "Bunu göstermek için komik bir yolun var."

"Sana çok şey gösterdim." Uyluklarımı salladım ve aletim onun merkeziyle buluştu.

Nefesi kesilmiş ve gözleri kararmıştı. "Nasıl hâlâ bu kadar enerjiksin?"

"Bir çiftlikte çalışıyorum. Dayanma gücüm yüksek."

Gerçi bu dayanıklılık seviyesi benim için bile yeniydi. Geçen cuma gecesinden beri bir seferde üç saatten fazla uyumamıştım. Mollie'ye olan açlığım o kadar şiddetliydi ki açlığım gecenin bir yarısı beni uyandırıyordu. Doyana kadar uyumaya devam edemiyordum.

Neyse ki uzun zamandır ilk kez hafta sonları uyuyabiliyordum. Geçen cumartesi, yatakta yaptığımız kahvaltı ve seksin

ardından derin bir uykuya dalmıştım. Öğleden sonra Mollie göğsümde uyurken uyanmıştım.

Telefonumu kontrol ettiğimde tek bir cevapsız arama ya da kısa mesaj dahi yoktu. O sabah kahvemi içerken Wyatt'ı aramış ve o günkü sorumluluğun kendisine ait olduğunu söylemiştim.

"Sen kimsin ve kardeşime ne yaptın?" diye sormadan önce tam bir dakika sessiz kalmıştı.

Gülmüş ve telefonu yüzüne kapatmıştım.

Bir noktada işler ters gitmiş olmalıydı. Çiftlikte mutlaka öyle şeyler olurdu. Ama her ne olduysa bile görünüşe göre ekibimiz bensiz halledebilmişti.

Bu… Güzel bir histi. Ve garip.

Bu gerçekten çok güzel bir histi. Uykusuzluğuma rağmen dünyayı omuzlarımda taşımanın zihinsel ağırlığı yok olmuştu. Uzun zamandır ilk defa net düşünebildiğimi ve derin nefes alabildiğimi hissediyordum.

Kafamda uyarı çanları çalıyordu. Bu kızın kalmasını istiyordum. Daha çok böyle tembel akşamlar geçirmek istiyordum. Yapmam gerekeni değil de ne istiyorsam onu *yapmak* istiyordum.

Herkesin benden yapmamı istediği şeyleri değil.

Bu sefer, saatler bana aitti. Sonunda kaybettiğim zamanları geri alıyormuşum gibi hissediyordum. Başından beri benim olması gerekeni şimdi alıyordum.

Mollie bıyığıma baloncuklar sürüyordu. Beni incelemek için geri çekildi. Kahverengi gözlerine yansıyan gülümsemesi kalbimi eritiyordu. "Çok tatlı bir Noel Baba oldun."

"Noel Baba mı?" Gülerken ellerimi vücudunun yanlarında gezdirdim, başparmaklarım meme uçlarını buldu. "Ben daha çok Dos Equis içen yakışıklı bir erkek gibi olmayı umuyordum."

Kaşlarını yukarı aşağı kaldırdı. "'Ho, ho, ho,' de"

Şimdi ikimiz de gülüyorduk. Bu ânın şapşallığı, ciddiyetsizliği bana tamamen yabancı bir histi.

Çok güzeldi.

Yüzümdeki baloncukları sildim ve onun yüzüne sürdüm. Elimden kaçmaya çalışıyordu ama onu yakaladım, yüzüne daha fazla baloncuk sürerken karnının yanını gıdıkladım. Sessizce kahkahalar atıyordu. Birini bu kadar mutlu edebileceğim, bu kadar çok güldürebileceğim gerçeği, içimde sağlam bir güven duygusunun yeşermesine neden olmuştu.

Kendimi bu kadar kasmaktan vazgeçmeliyim.

Ben kovboylardan uzaktayken kötü bir şey olmamıştı. Ve şimdi de kendime biraz eğlenme izni verdiğim için kötü bir şey olmayacaktı.

Şu anda korku ya da suçluluk hissetmiyordum. Kendimi oldukça iyi hissediyordum.

Hatta iyiden çok mükemmel.

Mollie burnuma baloncuk sokmaya çalışıyordu. Eğilmeye çalıştığımda kafamı suya soktu. Hava almak için kafamı çıkardığımda bu defa sesi çıkmayacak kadar çok gülen bendim.

"Dasher hakkında," Mollie'nin nefesi kesik kesikti. "Dancer ve Vixen üzerine. Söyle!"

Onun yerine sana âşık olduğumu söylesem?

Kelimeler kafamın içinde tamamen şekillenmişti. Bunları yüksek sesle söyleme arzusu hissediyordum. Bu tek başıma taşıyamayacağım kadar güçlü bir histi.

Bunu en sevdiğim insanla paylaşmadan duramayacak kadar mutluydum.

Ama yapamazdım ve bu his, beni yiyip bitiriyordu.

Bir kolumu beline dolayarak onu kabaca kendime doğru çektim ve öptüm. Böyle şeyler söylemek için çok erkendi. Ve

bu tatlı ânı bozmak istemiyordum. Kesinlikle onu korkutmak istemiyordum.

Tadı diş macunum gibiydi, sabunum gibi kokuyordu ve vücutlarımız suyun altında rahatlarken kahkahalarımız aç soluklara dönüşüyordu.

Boku yemiştim. Ama bana para verseniz bu kızı öpmeden duramazdım.

Ellerini saçlarıma koydu ve onları yüzümden geriye doğru iterek düzeltti. Parmak uçları kafa derimin üzerinde şeritler çiziyordu. Beni derinden, şiddetle öpüyor, dudaklarımız sanki aylardır, yıllardır bu işi yapıyormuşuz gibi kolay bir ritimle buluşuyordu.

Ben tekrar sertleşene kadar öpüştük. İçine girdiğimde iç geçirdi. İçine girip çıkarken küvetin kenarlarına tutunuyordu ve mutluluktan attığı bir çığlık eşliğinde boşaldığında yere sular döküldü.

Ne karmaşa ama.

Yarattığımız bu dağınıklığı seviyordum.

Günün ilerleyen saatlerinde Mollie'yi yatakta çalışırken izliyordum. Dizüstü bilgisayarında bir grafik tasarım programı kullanarak sivri burunlu, topuğu boyunca metalik detayları olan daha kısa bir çizme üzerinde yeni renkleri test ediyordu.

Parmaklarımı dalgınca yorganın altındaki çıplak kalçasında gezdirmeye başladım. "Bunu sevdim. Sarı olanı."

"Gerçekten mi? Sanırım ben kırmızıyı sevdim."

Kıkırdadım. "Kırmızı olsun o zaman. Bu kadar inatçı olman hoşuma gidiyor. Hepiniz bu lansmanı yıkıp geçeceksiniz."

"Bunu ne kadar çok söylersen..." Gülümsedi ve sonra beni öpmek için eğildi. "Gerçekleşme olasılığı o kadar artıyor. En azından internet bana tekrar edilen şeyler hakkında böyle söylüyor."

Ben de onu öptüm, sıcaklık tenime işledi. "Bebeğim, tanıdığım herkesten daha çok çalışıyorsun. Tabii ki bunu *manifest*leyeceksin."

Sonra bana baktı. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim. Gerçekten çok çalışıyorum. Hatta muhtemelen biraz fazla."

"Kulübe hoş geldin."

Mollie bana doğru yumruğunu uzattı.

Elimi yumruk yapıp hafifçe onunkine vurdum, sonra parmaklarımızı birbirine geçirdik. "Nasıl daha az çalışacağımı öğrenmeye çalışıyorum. Kolay değil."

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Her zaman çalışkan biri olmuşumdur. Yaşlandıkça fark ettim ki hırslı olmak iyi bir şey olabilir. Ama aynı zamanda sorunlardan kaynaklanıyor olabilir. Sanki bir yaradan ya da başka bir şeyden dolayı ortaya çıkuyormuş gibi."

"Sendeki yaranın ne olduğunu düşünüyorsun?"

Bunu bir dakika düşündü. Onun bu yönünü seviyordum, yeri geldiğinde düşünüyordu. Sessizliği boş saçmalıklarla doldurmaya çalışmıyordu.

"Sanırım her zaman süper başarılı biri olursam bozuk olan bir şeyi düzeltebileceğime inandım."

"Bozuk olan ne?"

"Ben, yani sanırım? Sanki mükemmel olursam sevilecekmişim gibi düşündüm."

Gözlerindeki saf acı karşısında kalbim sıkıştı.

Mollie Luck'ın bunu benimle paylaşması büyük bir olaydı. O başarılı biriydi. Çok çalışkandı. Bunlar iyi özelliklerdi.

Aynı zamanda insanları ve bazı duyguları uzakta tutan şeylerdi.

Bunlar kesinlikle aşina olduğum özelliklerdi.

Mollie bana güveniyordu. O da beni, benim onu gördüğüm gibi görüyordu.

Ona Garrett'ın fotoğraflarını göstermeliydim. Sadece doğru zamanı ve yeri beklemeliydim. Bunları onunla paylaşmanın hem Garrett'ın hem de benim için bir ilan niteliğinde olacağını düşünmeden edemiyordum.

Tanrım, bunu yapacağım.

"Dizüstü bilgisayarı kapat."

Kaşlarını havaya kaldırdı. "Cash—"

"Bana tekrar söyletme. Onu kapat ve buraya gel, bebeğim."

Söylediklerimi yaparken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Sonra onu kollarımın arasına aldım ve kendime doğru çektim, başını boynumun kıvrımına doğru yerleştirdim. Göğsüme bastırdığı göğüslerini hissedince vücudum irkildi, meme uçları bu temasla sertleşmişti.

Bunu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Mollie'nin kulağına mırıldanırken ona sarılıyordum. "Mükemmel olmaman kırıldığın anlamına gelmez."

Parmakları göğüs kıllarımda geziniyordu. Sessizdi.

"Mükemmelliğe ihtiyacın yok. Ebeveynlerinin de buna ihtiyacı yoktu. Dünyanın da senin mükemmel olmana ihtiyacı yok. Sadece sana ihtiyacımız var. Sen ve senin dağınıklığına. Sadece içinde bulunarak bile bir odayı aydınlatıyorsun, bebeğim."

Sesli bir şekilde yutkundu. "Bunu sadece ereksiyon olduğun için söylüyorsun."

Güldüm. "Sen etrafımdayken her zaman sertleşiyorum. Ama durum böyle olmasaydı bile ben yine de aynı şeyi söylerdim."

Gözlerime bakması için çenesini kaldırdım. "Sende düzeltilmesi gereken hiçbir şey yok. Sana aksini hissettirenler seninle olmak için yaratılmamış demektir."

Bakışlarımı arıyordu, gözleri kocaman olmuştu ve ıslaktı. "Çok basitmiş gibi söylüyorsun."

"Sen basitleştirmediğin sürece hiçbir şey basit değildir."

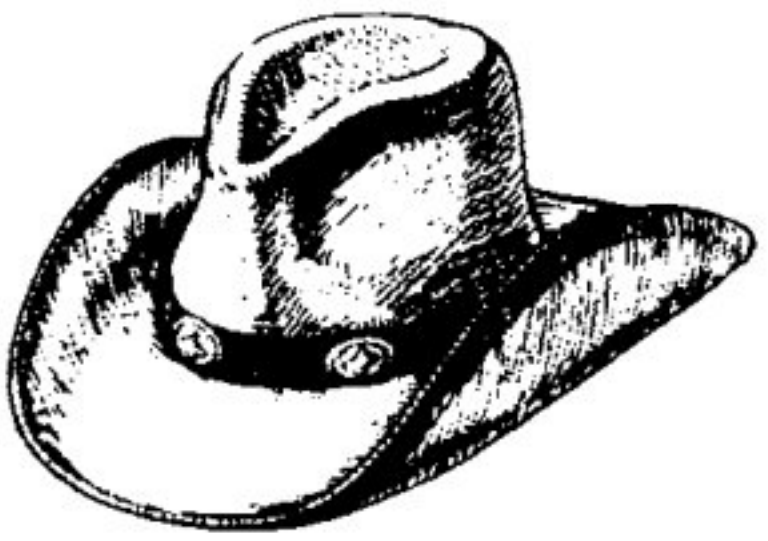
Bana sulu göz bir sırıtış eşliğinde baktı. "Bu yüzden basitleştiriyorum."

"Denemene yardım etmek için buradayım, bebeğim."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Cash

FENA HÂLDE YANIK

Eylül yerini ekime bırakmıştı. Öğleden sonraları hâlâ sıcak olsa da sabahları muhteşem bir serinlik oluyordu.

Mollie hâlâ gerçek bir kovboy olmanın inceliklerini öğrenmeye niyetliydi. Neredeyse her gün bizimle ve sürüyle birlikte geliyordu. Ve her gece, kucağında bilgisayarıyla yatağımda oturuyor, Bellamy Brooks'un yaklaşan lansmanı üzerinde çalışırken parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyordu.

Ondan önce ve sonra sevişiyorduk tabii ki. Hem de sabah ilk iş olarak. Ama bu kadının bu kadar sıkı çalışmasından çok etkilenmiştim. Günün sonunda bitkin düşmüştüm. Pantolonumun içindeki atımı serbest bıraktığımda sanki Mollie'nin enerjisi yeniden yerine geliyordu.

Onun azmine hayrandım. Bir yanım kovboy çizmesi şirketinin onu Dallas'ta tutan şeyin büyük bir parçası olduğunu bilse de... Gelecek dışında her şeyden konuşuyorduk. Ben

sorular sormuyordum, o da cevaplar vermiyordu. Sadece ânı yaşıyorduk.

Bununla barışmaya çalışıyordum. İyi anlaştığımızı biliyordum. Arkadaşlığımdan hoşlandığını biliyordum. Ve seks... Tanrım, onunla seks başka bir şeydi.

Ama bu, bana âşık olduğu anlamına gelmezdi. Kesinlikle sonsuza dek çiftliğe taşınmayı düşündüğü anlamına gelmiyordu. Birkaç hafta sonra bu konuyu açarsam garip olurdu, sanırım. Yani sonuçta çıkmıyorduk, değil mi? Çünkü gerçek bir randevuya çıkmamıştık. Sevişiyorduk ama aramızdaki bağ fiziksel olmaktan çok daha fazlasıydı.

Bunu anlamaya çalışırken kendimi düğümlenmiş gibi hissediyordum.

Kendi tavsiyemi dinleyip rahatlamam lazımdı. Belki de bu zamanın tadını çıkarmam gerekiyordu, sade ve basit bir şekilde. Mollie her gece yatağımdaysa neden cevaplara ihtiyacım olacaktı ki?

Çünkü onu kalbimin ne kadar derinliklerine koyarsam, gittiğinde o kadar çok canım yanacaktı.

Artık çok geçti.

Sanki her gün ona daha çok âşık olmayı bırakabilirmişim gibi.

Bunun tek çözümü benim gitmem olurdu. Ama öylece kalkıp gidemezdim. Gitmek istemiyordum.

Gitmek benim doğamda yoktu. Ama kalmanın ona göre olup olamadığından emin değildim.

Ne bok yiyecektim şimdi ben?

Cuma günü öğleden sonra John B ve Sally'nin birkaç ineğe aşı yapmasına yardım ederken kendime bu soruyu bininci kez soruyordum. Olukta bir ineğimiz vardı, boyunluk takılarak güvenli bir şekilde bağlanmıştı. Sally, tabanca benzeri çoklu doz

aletini ineklerin kulağının birkaç santim arkası ile altına yumuşak ve hızlı bir şekilde yerleştirerek boyunlarına aşı yapıyordu.

İnek, oluğun parmaklıklarını sarsıyordu ama bir iki saniye sonra sakinleşmişti.

"Aferin kızıma," diye sevgi gösterdi Sally.

"Yani bu ineklerin hepsine aynı dozu veriyorsun." Mollie onun arkasında sıralanan ineklere bakıyordu. "Ve aynı iğneyi, tabancayı ve diğer aynı aletleri kullanıyorsun."

Gözleri parıldayan Sally başıyla onayladı. "Evet ve evet. Elbette kırılırsa ya da bir sorun çıkarsa iğneyi değiştiriyoruz ancak buradaki aletin tüm amacı..." Korkunç görünümlü aleti havaya kaldırdı. "İşleri herkes için kolaylaştırmak. Daha az iğne, daha az kaza olasılığı anlamına gelir ve tabancayı her hayvanın aynı dozu alacağı şekilde ayarlayabiliyoruz. Bu işi ne kadar çabuk bitirirsek inekler de otlaklardaki işlerine o kadar çabuk dönebilir."

John B, bu ineğin arkasındaki diğer ineği incelerken doğruldu. "Denemek ister misin, Mollie?"

Mollie beni âdeta kalp hastası bir orospu çocuğu yapmaya çalışıyordu çünkü gülümseyerek, "Eğer sorun olmayacağını düşünüyorsan seve seve yaparım. Ben gidip ellerimi yıkayayım," dedi.

Mollie yakındaki lavaboda ellerini yıkamayı bitirdikten sonra Sally ona el salladı. "İğne için doğru noktayı bulmanın biraz sanatsal bir yanı var. Ama bir kez bunu başardın mı, yapmaya hazırız demektir."

İneği serbest bıraktım ve diğerini boyunluk takarak hizaladım böylece ineğin başı iki metal panel arasında sabitlenmiş oldu. Sally, Mollie'ye ineğin boynundaki kemik ve tendonlardan uzak doğru noktayı nasıl hissedeceğini gösteriyordu ve birlikte parmaklarını kullanarak mükemmel "yumuşak" noktayı buldular.

Mollie iğrenmek yerine kendinden geçmiş gibi görünüyordu. Tabancayı aldı ve Sally'nin ona 45 derecelik bir açıyla nasıl yerleştireceğini göstermesine izin verdi.

"Harika gidiyorsun," dedi Sally. "Tam orası. Başardın! Hadi, Mollie."

"Tetiği" çekip aşıyı yaptığında Mollie'nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. İnek yine bir süre kıpırdandı ama sonra sakinleşi.

John B onaylarcasına başını salladı. "Hiç ürkmedin, Mollie. Aferin."

Aleti Sally'ye geri veren Mollie bana doğru dönerek gülümsedi. Bir elini havaya kaldırarak bana doğru yürüdü ve "Yiihaa. İlk ineğimi aşıladım!" dedi.

Kalbim biraz fazla hızlı atmaya başlamıştı. Kaldırdığı eline bir beşlik çaktım. Hiç düşünmeden parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim ve avuçlarımızı aynı hizaya getirdim. Gözleri yumuşamıştı ve göğsümün içindeki bir şeyler de öyle.

İkimiz de pislik içindeydik ve leş gibi kokuyorduk. Ama daha önce, şu anki hâlinden daha güzel olduğunu sanmıyordum. Işıldıyordu. Kendisiyle gurur duyuyordu.

Evindeydi.

Sen buraya aitsin, kovboy kız.

Hill Country'ye ayak uydurmak onun kanında vardı. Ve artık Mollie Luck benim içime işlemişti ve burayı onsuz düşünemiyordum.

"İyi iş çıkardın, Mollie." Sesim farklı çıkmıştı.

Mollie'nin omzunun üzerinden baktığımda Sally ve John B'nin hızla gözlerini bizden kaçırdıklarını gördüm. Bizi izliyorlardı. Onları suçlayamazdım, kovboy kızım ve ben lanet olası bir gösteri sunuyorduk.

Mollie'nin telefonunun arka cebinde titrediğini duydum. Görmezden geldi.

Boğazımı temizleyerek tekrar konuştum. "Pratik yapmak mükemmelleştirir. Tekrar yap."

Mollie'nin dudaklarının kenarları kıvrıldı. "Evet, efendim."

"Sana efendim mi dedirtiyor?" Sally kaşlarını çatmıştı.

Mollie bana hınzırca bir bakış attı. "Tam bir pislik değil mi?"

Vücudum titriyordu. "Beni rütbemi kullanmaya zorlamayın. Bitirin şu işi."

Öyle de yaptılar. Mollie'nin kendine güveni her inekle birlikte artıyordu, hepsi bittiğinde yüzünde hâlâ o aptal gülümsemesi vardı.

Belki de aptal olan bendim, çünkü telefonunu cebinden çıkarırken ona bakmıyormuş gibi bile yapamıyordum. Ekranı görünce kaşlarını çattı.

Kalbim küt küt atıyordu. Bir şey mi olmuştu? Bir sorun mu vardı? Saat dörde yaklaşmıştı, yani yatma vakti gelmişti. "Yatmak" derken Mollie'yi gizlice ATV'ye bindirip akşam yemeğinden önce kulübede birlikte duş alabileceğimizi kastediyordum.

"Bu telefona bakmam gerekiyor." Mollie bana baktı. "Yemekte görüşürüz. Sally, John B, uygulamalı eğitim için tekrar teşekkürler. Hepinize gerçekten minnettarım."

"Ne zaman istersen, Mollie. Sen mükemmel bir öğrencisin," dedi John B ve Mollie ahırdan çıkarken el sallayarak ona veda etti.

Sally de temizlik yapacağını söyleyerek ahırdan çıktı.

En sonunda sadece John B ve ben kalmıştık ve ben kapının yanındaki kürekleri topluyormuş gibi yaparken bana bilmiş bilmiş bakıyordu.

"Mollie çiftlikle ilk başta düşündüğümüzden çok daha fazla ilgilenmeye başladı," dedi bir süre devam eden sessizliğin ardından. "İkiniz çok daha iyi anlaşıyor gibisiniz."

Doğruldu, yavaş ve derin bir nefes aldı. Ellerimi kalçalarıma koydum. Bedenim yorgundu ama kanım hiç de öyle değildi. Damarlarımda hızla akıyordu, akşamı Mollie'yle geçirme ihtimalinin verdiği heyecanla damarlarımda gümbürdüyordu.

Ancak içimde ufak bir tedirginlik de vardı.

Yutkundum. "Düşündüğüm gibi biri değilmiş."

"Bunu görebiliyorum."

Yüzüm kızarmıştı. John'un gözlerine baktığımda orada bilmiş bilmiş bakan bir parıltı gördüm.

Ah, lanet olsun. Beni yakalamıştı. Dürüst olacaktım.

"Sen ve Patsy… Lisede tanıştığınızı biliyorum. Ama nasıl…" Sözlerimi dikkatlice seçmeye çalışıyordum. "Bilirsin, onu nasıl burada kalmaya ikna ettin? Kalmasını nasıl sağladın?"

Ellerini kot pantolonunun ön ceplerine sokarken John B'nin yüzü bir gülümsemeyle kırıştı. "Gitmesine izin vererek onu elimde tuttum."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Öyle ama. Patsy hayalperestti. Hayatı için planları olduğunu biliyordum. O planlara uysam da uymasam da bu onun kararıydı. İlişkiler uzlaşmayla ilgilidir, elbette. Ama kimse büyük şeylerden ödün vermek zorunda kalmamalı. Büyük hayallerden."

Yerdeki toprağı tekmeledim. "Aynı fikirde değilim."

"Patsy ve ben lisedeyken birlikteydik. Ama farklı üniversitelere gittik ve tabii ki ben ondan sonra veterinerlik okuluna gittim. Bu süre boyunca, onu ne kadar çok sevdiğimi bildiğinden emindim. Onu mutlu etmek için canımı dişime taktım."

Kalbim resmen göğüs kafesime çarpıyordu. "Doğru."

"Yani önce ona nasıl hissettiğini söyleyeceksin."

Yutkundum. "Hı hı."

John kıkırdadı. "Patsy'ye onu sevdiğimi ilk kez söylemek hayatımın en korkutucu ânıydı. Ve bir boğa tarafından iki kez boynuzlandığımı düşünürsek..."

"Tanrım, John."

"Mesleki tehlike. Her neyse, risk ödüllendirilmeye değerdi." Kolunu uzattı. Neyi kastettiğini biliyordum. Patsy ile birlikte kurduğu hayattan bahsediyordu. "Sanırım ona nasıl hissettiğimi, ne istediğimi söylemekten korkmadığım için o da aynısını yaptı. Birbirimize karşı nerede durmamız gerektiğini her zaman biliyorduk."

"Bu çok mantıklı."

"İkincisi, ikiniz de birbirinizle eğlenebiliyor olmalısınız. Eğer birlikte gülemiyor ya da iyi vakit geçiremiyorsanız birlikte olmanın ne anlamı var? Eğlencenin dozunu doğru ayarlarsan, büyük ihtimalle yanında kalacaktır."

Omuzlarımı geriye atarak başımın arkaya düşmesine izin verdim. "Eğlence konusunda pek iyi değilimdir."

"Kendin söyledin. Pratik yapmak mükemmelleştirir."

"Onun gitmesine izin vermekle ilgili söylediğin kısım. O ne demek?"

John bir süre bunun üzerinde düşündü. "Sen kendi hayallerinizin peşinden koşarken onun da kendi hayallerinin peşinden koşmasına izin vermelisin. Ne istediğin konusunda dürüst ol, elbette. Ama onu hiçbir şey için suçlama. Hayatını seninkine uydurması için ona baskı yapma. Patsy'nin benden farklı bir üniversiteye gitmek istediğini biliyordum. Bu onun için daha uygundu. Evet, yeni birini bulup beni unutmasından çok korkuyordum. Ama..." Dudakları hafif, sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Onun için unutulmaz olduğumdan emindim."

Kıkırdama sırası bendeydi. "Bilmeli miyim?"

"Oğlum, bir erkek, kadınıyla yaptıklarını anlatmaz." Gözleri benimkilere kilitlenirken parıldıyordu. "Mollie'nin sana olan bakışlarına bakılırsa senin de onun için unutulması zor biri olduğunu söyleyebilirim. Yaptığın şeyi yapmaya devam et. Kendine güven. Gerisi çorap söküğü gibi gelecektir."

Tereddüt ettim. "Ya olmazsa?"

John'un göğsü aldığı derin bir nefesle yükseldi. "O zaman bu doğru olan değildir. Duyması korkunç bir şey, biliyorum. Ama onu çok sıkı tutamazsın. Gitmesine izin verirsen ve geri dönmezse, o zaman parçaları toplayıp yoluna devam etmen için elimizden geleni yaparız."

Yutkunurken boğazım düğümlenmişti. Bazen sorumluluklarımı yerine getirirken kendimi yalnız hissetsem de günün sonunda hem gerçek hem de buradaki ailemin düştüğümde beni kaldırmak için gerçekten yanımda olacağını biliyordum.

"Minnettarım," diye cevap verdim huysuzca.

John hafifçe omzuma vurmak için yanıma geldi. "İçimde Mollie'nin geri döneceğine dair bir his var."

Umarım haklıdır.

Ve umarım burada kalır.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Mollie

FELAKETLER ZİNCİRİ

"Tanrım, Mollie, bugünlerde sana ulaşmak neredeyse imkânsız." Hattın diğer ucundaki annemin arabasının sinyalinin sesini duyuyordum. "Aradığımda cevap ver, tatlım! Aksi takdirde endişeleniyorum."

Yeni Ev'in ana yatak odasına girip kapıyı arkamdan kapattım. "Özür dilerim, anne. O kadar meşguldüm ki nefes alacak bir saniyem bile olmadı."

Bir duraksama oldu.

"Umarım meşguliyetin kovboylarla ilgili değildir?"

Kendimi gergin bir kahkaha atmaya zorlarken midem bulanıyordu. "Kovboylar hakkında ne hissettiğini biliyorum."

Etrafıma bakarken önümdeki felaket karşısında midem yine altüst olmuştu. Her yerde kıyafetler vardı. Ayakkabılar halıyı kirletirken evrak yığınları evin her yerindeydi. Tek temiz sayılabilecek alan yataktı. Bunu ben yapmıştım ama ne zaman?

Geçen perşembe mi? Ondan önceki perşembe mi? Cash'in evine gitmeden önce burada en son hangi gün uyuduysam o gündü sanırım.

O zamandan beri kulübede kalıyordum, sadece her gün doğum kontrol hapımı ve akşam yemeğinden önce ihtiyacım olan şeyleri almak için buraya geri dönüyordum. Bu yüzden burası çok dağınıktı. Çiftlikte çalışmak, geceleri Bellamy Brooks'la uğraşmak, sonra da Cash'le çarşafların arasında stresimi atmak derken, temizlik yapacak vaktim olmamıştı. Her hafta gelen temizlik şirketine odayı ellememesini söylemiştim. Gerçekten kullanılmayacaksa neden temizlenecekti ki?

Diğer taraftan, Cash'in çarşaflarını ne kadar sık değiştirdiğimizi düşündüğümde yüzüm kızardı. Şu anda bile kovboylarla birlikte sığır güttüğüm bir günün yorgunluğuyla, o çarşafları tekrar kirletme düşüncesi vücudumu alev alev yakıyordu.

"Alo? Mollie? Hâlâ orada mısın?"

Gözlerimi kırpıştırarak elimi yüzüme götürdüm. Tenim sıcaktı. "Evet. Özür dilerim. Dallas'ta işler nasıl?"

"Mutlu olacağın haberlerim var." Son kelimeyi şarkı söyler gibi uzatmıştı.

Belki de bu yüzden kalbim teklemeye başlamıştı.

Kesin, *kesin* avukatları babamın vasiyetindeki şartı aşmanın bir yolunu bulmuştu. Bu da çiftlikteki zorunlu kalışımın resmen sona ermek üzere olduğu anlamına geliyordu.

Dallas'a geri dönebilirdim. Wheeler ile şirin kafelerde buluşup yeni koleksiyonun tanıtımı üzerinde çalışabilirdim. Ayın ilk günü sabah dokuzda hesabıma para yatmıştı. Bu para sadece gecikmiş faturalarımızı ödemekle kalmayıp aynı zamanda ikinci koleksiyonumuzun ilk kısmındaki çizmelerin üretimini karşılamaya da yetmişti.

Bu yüzden geceleri dizüstü bilgisayarıma yapışıp kalıyordum. Üreticimiz her türlü gelişmeden bizi haberdar etme konusunda harikaydı ve vizyonumuzun nihayet hayata geçtiğini görmek çok heyecan vericiydi.

O zaman neden içimde kötü bir his vardı?

"Ve?" Dudaklarımı yaladım ve pencereden dışarı baktım.

Bir geyik, çakıllı araba yolunun yanındaki çimenliği kokluyordu. Bu kadar sakin olması dikkatimi çekmişti. Buradan başka gidecek yeri yok gibiydi.

"Ve sen de o cehennem çukurundan kurtulabileceksin! Bir yargıç, babanın vasiyetindeki şartın esasen uygulanamaz olduğuna karar verdi. Tüm yasal süreci hatırlamıyorum ama şimdi veraset sürecini tamamladığımıza göre önümüzdeki hafta gibi kısa bir sürede emanetini alabileceksin. Bizim için ne büyük bir zafer, değil mi?"

Yutkunmakta zorlandım. "Evet. Kesinlikle. Vay canına. Ben… Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Avukatlarım bu iş için gece gündüz çalıştı diye bu kadar heyecanlanma. Fatura çok kabarık olacak, biliyorsun."

"Doğru. Tabii ki. Yaptığın her şey için gerçekten minnettarım, anne. Teşekkür ederim. Gerçekten. Sadece… Hazmetmem gereken çok şey var. Bu çok ani oldu."

"Bu ani mi oldu?" İncindiği telefonda bile hissediliyordu. Göğsüm sıkışmıştı. "Tatlım, istediğin bu değil miydi?"

"İstediğim buydu," dedim bir nefes vererek. *Sadece Lucky Çiftliği'nden ayrılmayı düşündüğümde ölecekmişim gibi hissediyorum.*

Bir ay önce geldiğimden beri ne kadar çok şeyin değiştiğini bu âna kadar fark etmemiştim. Çünkü gerçekten her şey artık çok farklıydı. Hartsville'e, çiftlikteki yaşama, sığırlara, sıcağa, hayvanlara, kovboylara ve Cash'e karşı hissettiklerim…

Burayla ilgili her şeye âşık olmuştum.

Dallas'taki işimi, arkadaşlarımı ve ailemi de seviyordum.

Oradaki hayatımı terk etmek istemiyordum. Ama çiftlikten de ayrılmak istemiyordum.

Başım dönüyordu. Zamanımı Hartsville ve Dallas arasında paylaştırabilirdim. Hafta içleri burada, hafta sonları orada olacak şekilde mesela? Ama bu Wheeler'ı çalışma saatlerimizin büyük çoğunluğunda tek başına bırakmam anlamına geliyordu. Koleksiyonumuz piyasaya çıktığında da şehirde olmam gerekiyordu. Yerel butiklerde etkinlikler yapmalı, arkadaşların evlerinde etkinlikler düzenlemeliydim.

Belki de haftaları bölebilirdim? Ama Cash çiftlikten o kadar uzak kalamazdı. Ve bir noktada Rivers Çiftliği'ni restore etmek için çalışmaya başlayacaktı, bu da boş zamanının neredeyse hiç olmayacağı anlamına geliyordu.

Cash'in içinde bulunduğu gelecek planları yaptığıma inanamıyorum.

Gelecek hakkında hiç konuşmamıştık. Hem de hiç. Bu konudaki sessizliğimiz ikimizin de bundan kaçındığını düşünmeme neden oluyordu.

Cash'in ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bana kız arkadaşı olmamı teklif etmemişti. Ama aynı zamanda gözünün önünden ayrılmama da izin vermiyordu. Onu bütün gün bana bakarken yakalıyordum. Ve bir keresinde zaman kazanmak için Yeni Ev'de duş alacağımı söylediğimde bu fikre hemen karşı çıkmıştı.

"Benimle kulübede duş alırsın," demişti. "Günümün en güzel kısmı bu."

Nasıl erimeyeyim ki? O zamandan beri tek başıma duş almamıştım.

Kardeşlerini bizi izlerken yakalamıştım. Wyatt, Cash'teki değişiklik hakkında bana birkaç şey söylemişti. Yıllardır hiç bu kadar keyifli olmadığını ve yürüyüşünde fazladan bir coşku olduğunu söyledi.

Wyatt'a, Cash'le mesai saatleri dışında ne yaptığımızdan bahsetmemiştim. Bu benim paylaşacağım bir haber değildi. Ama Wyatt biliyordu.

Herkes biliyordu. Ama işe bakın ki Cash haklı çıkmıştı, insanlar bizim için sessizce mutlu görünüyordu. Dalga geçmiyorlardı. Hiçbiri yandan bakışlar atmıyordu.

Sadece işe gitmeye devam ediyordum ve herkes de bana saygı duymaya devam ediyordu. Bu kadar basitti.

Telefonumun alarmı çaldığında düşüncelerimden sıyrıldım. Kapatmak için telefonumu kulağımdan çektim.

"Bu senin doğum kontrol alarmın mı?" diye sordu annem. "Hâlâ doğum kontrol hapı kullanıyorsun, değil mi?"

Kaşlarımı çatarak banyoya doğru yöneldim. "Tabii ki hâlâ doğum kontrol hapı kullanıyorum. Ne biçim bir soru bu?"

"Aptal bir kovboyun kafana aptalca düşünceler sokmadığından emin olmak istedim."

Hayır, kovboyumun yaptığı bu değil.

Annem Cash hakkında ne düşünürdü? Kovboylara karşı ön yargılı olduğu çok açıktı. Neden böyle hissettiğini anlıyordum. Ama Cash farklıydı. O aptal biri değildi ve kesinlikle güvenilirdi.

Şu âna kadar çıktığım tüm erkeklerden daha nazik, daha yetenekli ve daha zekiydi.

Ama o yine de bir kovboydu. Ve onunla birlikte olmak Hartsville'de kalmak anlamına geliyordu ki bu, annemin anlayamayacağı ve onaylamayacağı bir şeydi. Burada, özellikle de çiftçilik dışında bir kariyer fırsatı olmadığına inanıyordu.

Kalırsam benden nefret eder miydi? Hatta ondan farklı bir seçim yaptığım için bana kızar mıydı? Annemin eşyalarımızı toplayıp çiftlikten tamamen ayrıldığı yaşlardaydım.

Cash'in farklı olduğunu görmesini nasıl sağlayabilirdim? Ben mi annemden farklıydım? Annemle birbirimize benziyorduk, elbette. Ama aynı zamanda birçok yönden zıttık da. Çiftlik hayatı ona göre değildi ve bu sorun değildi. Çok uzun süre bunun bana da uygun olmayacağını düşünmüştüm. Bildiğim tek hikâye onunkiydi.

Ama şimdi kendi hikâyeme başladığım için her şeyi sorguluyordum.

Karnım ağrımaya başlamıştı. Haftalardır ilk kez böyle hissediyordum.

"Bütün kovboylar bok kafalı değildir, biliyorsun." Makyaj masasının üst çekmecesinden doğum kontrol paketimi çıkardım. "Buradaki insanlar farklı, evet. Ama iyi anlamda."

Annem bir süre sessiz kaldı. "Dallas'a geri dönüyorsun, Mollie."

Söyleyiş biçimi ciddiydi. Kesin bir talimat. Ama ses tonundaki sorgulayıcı ifadeyi duyuyordum. Kırılganlık kırıntılarını.

Korkuyordu. *Kulübe hoş geldin, anne.*

"Vasiyet için bazı evrakları imzalamam gerekmiyor mu? Geri geleceğim."

"Avukatlarım yarın erkenden görüşmeye hazırlar."

"Şey, oraya o kadar çabuk dönebileceğimden emin değilim. Ama deneyeceğim."

"Güzel. Sonra da çiftliği satacaksın."

Başparmağımı paketin alt sırasındaki haplardan birine bastırdım. Her an regl olabilirdim ki bu kötü haberdi. Gerçi içimde, Cash'i uzak tutamayacağına dair bir his vardı ama kesinlikle iş-

leri karıştıracaktı. Regl dönemimde kendimi pek seksi hissetmiyordum.

"Dinle anne, henüz bir karar vermedim—"

"Bir çiftlikle ne yapacaksın Mollie? Bu sen değilsin. İki haftadır bunun dışında seninle gerçek bir konuşma yapmadım."

Gerçekten o kadar uzun zaman olmuş muydu? Doğum kontrol hapıma baktığımda iki haftadan fazla olduğunu fark ettim.

Ayrıca, son sıradaki hapların üçüncü günündeyim. Genelde birinci gün regl olurdum. Ya da en geç ikinci gün.

Gözlerimi kırpıştırırken buz gibi bir hisle panik patlaması yaşadım. Hapları say. Göz kırp ve tekrar say.

"Seni özledim, tatlım," dedi annem. "Hepimiz özledik. Geçen gün Wheeler'a rastladım ve o da aynı şeyi söyledi."

Ah, Tanrım. Reglim gecikmişti.

Şu âna kadar asla ve asla gecikmemişti.

Yaşadıklarımız film şeridi gibi gözümün önünden geçmeye başladı. Cash'in yatakta içime boşalması. Duşta. Küvette. Mutfakta…

Evet, doğum kontrol hapımı her gün, genellikle aynı saatte almak konusunda dikkatli davranıyordum. Ama çiftliğe geldiğimden beri programım daha değişken olmuştu. Hapımı bazen bir saat erken, bazen birkaç saat geç içmiştim. Bu, hapın etkisini azaltacak kadar fark yaratır mıydı?

Yüce Tanrım, Cash beni hamile mi bıraktı?

Titriyordum. Ama garip bir şekilde bir saniye önce hissettiğim panik azalmıştı. Onun yerine tam olarak ne hissettiğimi bilmiyordum ama duygularım o kadar da korkutucu değildi. Aslında, içim biraz ısınmıştı.

Ki böyle hissetmem çok arsızcaydı. Ve yanlıştı. Cash'i yalnızca bir aydır tanıyordum. Bir bebek için hazır değildim, o da de-

ğildi. İlişkimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Özel bir ilişkimiz vardı ama aynı zamanda çok meşguldük. İkimizin de bir ilişkiye ayıracak vakti yoktu.

Başka biriyle yatmamanızın nedeni meşguliyet değil, bunu siz de biliyorsunuz.

"Sen ve Wheeler Bellamy Brooks'a bir şans daha vermelisiniz," diye devam etti annem. "Dallas'ta ayaklarınızın yere basması çok önemli. Ciddi söylüyorum. Wheeler bana, bu butiklerin internette on binlerce takipçisi olduğunu söyledi."

Göğsüm sıkışmıştı. Çiftlik, Bellamy Brooks ya da vasiyet konusunda ne yapacağımı bilmiyordum.

Sadece Cash'e ihtiyacım olduğunu biliyordum. Hemen şimdi.

"Anne, gitmem gerek."

"Bekle, Mollie. Konuşacak çok şeyimiz var—"

"Seni yarın arayacağım. Söz veriyorum."

"Tatlım—"

"*Anne*. Gitmem gerek."

"İyi misin?"

Hayır. Evet. Bilmiyorum.

"Seni yarın ararım," diye tekrarladım.

Sonra vedalaşıp telefonu kapattım ve koşarak kapıdan çıktım.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mollie

EN UZUN SÜREN İKİ DAKİKA

Ayak seslerim kulübenin ön verandasında gümbürderken sürgülü kapıda Cash belirdi.

Kapıyı iterek açtı. Yüzümdeki panik ifadesini görünce kaşlarını çattı. "Her şey yolunda mı?"

Hâlâ iş kıyafetleri üzerindeydi ancak tişörtünü kot pantolonunun içinden çıkarmıştı. Bir elini saçlarının arasından geçirirken tişörtün uçları havaya kalktı ve kalın, kaslı karnını ortaya çıkardı.

Gözleri, verandanın gölgesindeki parlak mavi havuzlar gibiydi. "Geciktim," diye geveledim. Ona söylemem gereken onca şey arasında bu en acil olanı gibi görünüyordu.

"Geciktin mi?" Verandaya çıktı, elini gömleğimin içine sokarken başını öne eğdi. "Akşam yemeğine daha yirmi dakika var. Duş almak için bolca vaktimiz var."

Şu anda bile ter içindeydim ve panikatağın eşiğindeydim, vücudum onun dokunuşuyla alev almıştı. "Hayır, Cash. Reglim gecikti."

Hareketsiz kaldı. Yüz ifadesi değişmişti ama ben yüzünden ne hissettiğini anlayamamıştım.

"Doğum kontrol haplarımı alma konusunda gerçekten dikkatliydim ve hiçbir hapı atlamadım," diye geveledim. "Genelde şimdiye kadar regl olurdum ama hiçbir belirti yok." Titrek bir nefes aldım ve ne düşündüğünü anlamaya çalışarak ona baktım. "Ben oldukça planlı biriyimdir, bu yüzden bu biraz... Korkutucu."

Tek kelime etmeden öne doğru bir adım attı ve beni kendine çekip sıkıca sarıldı.

Ve ben de tek kelime etmeden kollarımı ona doladım. Yüzümü onun büyük, geniş göğsüne gömdüm ve gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

Karın ağrım azalmış ve sonra tamamen yok olmuştu.

Bu adamın kollarında kendimi güvende hissetmeyi seviyordum. Başımızın gerçekten belada olma ihtimali çok yüksekti. Ama Cash'in bana sarılma şekli, kucaklaşmamız rahatlatıcı ve tanıdık bir histi, bu sorunla uğraşırken kendimi çok daha az yalnız hissetmemi sağlıyordu.

Düşününce kendimi hiç onun yanında yalnız hissetmediğimi fark ettim. Ve Cash'in burada benimle birlikte, bu sorunla yüzleştiğini bilmek harika bir şekilde rahatlatıcıydı.

Ya her zaman böyle hissetmişsem?

Hayatımın geri kalanıyla yüzleşirken Cash yanımda olsaydı ne olurdu? İçimden bir ses hayatın zorluklarına göğüs gererken de sevinçlerini kucaklarken de gerçekten harika bir ikili olacağımızı söylüyordu.

Burada, onun kollarında, o yanımda olduğu sürece her şeyin üstesinden gelebileceğimi hissediyordum.

Kendimi duygusal, savunmasız ve sevilmiş hissediyordum.

Daha çok ağlamaya başladım.

"Bebeğim, korktuğun için üzgünüm." Saçlarıma bir öpücük kondurdu. "Konuş benimle."

"Doktorum hapın gerçekten etkili olması gerektiğini söyledi. Ama belli ki—"

"Ama ekstra bir yöntem kullanmıyoruz."

"Doğru." Cash'in son birkaç hafta içinde kaç kez içime boşaldığının sayısını gerçekten hatırlayamıyordum. Yirmi kez mi? Elli mi? Beş yüz mü?

Ayrıca, spermini içime geri itme şeklinin hamile kalma şansımı artırıp artırmadığını da merak ediyordum. Sperminin aptal yumurtayı bulmasına yardımcı olduğunu düşünmeden edemiyordum.

"O zaman şehre gidelim ve sana birkaç test alalım."

Başımı kaldırıp ona baktım, sakin ve soğukkanlı tavrı beni şaşırtmıştı. "Üzgün görünmüyorsun."

"Üzülmeli miyim?" Gözyaşlarımı parmaklarıyla silerken saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Dokunuşundaki şefkat nefesimi kesmişti. "Korktuğun için yanlış bir şeymiş gibi hissetmeni istemem. Açıkçası bunu planlamamıştık. Ama dürüst olmak gerekirse…"

Bu cümlesini bitirmesini beklerken kalbim hızlı ve sert atıyordu. Cash kendi ailesini kurmak istediğini açıkça söylemişti. Ben de öyle.

Ama birlikte bir bebek sahibi olmak için çok erkendi, değil mi? Yani, evet, Cash beni neredeyse yanına taşımıştı. Ve bana iyi bakıyordu. Karnımın doyduğundan, rahat ve mutlu olduğumdan emin oluyordu. İşimi soruyordu. Benim fikirlerimle ilgileniyordu. Başka hiç kimseye bakmıyor ve Rattler'a gittiğimizde sadece benimle dans edip içki içiyordu.

Onun için ilk ben geliyordum. Hem kelimenin tam anlamıyla hem de mecazi olarak.

Cash de bana mı âşıktı?

Gözlerinin içine baktığımda şefkat ve kaygı görüyordum. İlgi ve içtenlik görüyordum.

Gözleri hayat doluydu. Onunla ilk tanıştığımda olduğu gibi yorgun ya da donuk değillerdi. Bu aşk değil miydi? Hayatın getirdiği zorluklara ve kalp kırıklıklarına rağmen var olduğunuzu hissettiren başka biri?

Annemle yaptığım konuşmayı ona anlatma ihtiyacı duyuyordum. Şartın nasıl iptal edildiğini. Ama bunu yaparsam ona nasıl hissettiğimi söylemek zorunda kalacaktım. Bundan sonra ne yapacağım konusunda neden bu kadar kararsız olduğumu bilmesi adil olurdu.

Cash benden Hartsville'de kalmamı isteyecek miydi? Yoksa buraya ait olduğumu düşünmemin saçma olduğunu söyleyip benimle dalga mı geçecekti?

"Hadi," dedi sonunda. "Testleri alalım ve düşünmeye oradan başlayalım, tamam mı?"

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissetim. Gözlerimi kırpıştırdım. "Tamam."

"Ne olursa olsun Mollie, her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Cash her zaman sözünü tutan bir adamdı. Ona inanıyordum.

Kasabaya giderken Patsy'ye mesaj atıp Cash'le yemeğe gelemeyeceğimizi haber verdim. İyi olup olmadığımızı sorduğunda ona iyi olduğumuzu ve kahvaltıda görüşeceğimizi söyledim. Artan yemekleri bizim için paketlemeyi teklif edince kalbim erimişti.

Acıktığınız zaman yemeniz için buzdolabına bir şeyler bırakacağım. İkinize ayırdım.

Elimde bir eczane poşeti ve içine sıkıştırılmış bir çift plastik çubukla Cash'in kamyonetine geri döndüğümde hava kararmıştı.

Cash yanımdaki koltuğa oturdu. Telefonunu arabanın konsoluna koydu. Dükkânın içinde iki dakikaya ayarladığı zamanlayıcı, bir dakika otuz sekiz saniyeden geri sayıyordu.

Bir dakika otuz yedi. Otuz altı…

Testleri poşetten çıkarırken ellerim titriyordu. Onları kullanmak için eve gidene kadar bekleyemezdim, bu yüzden eczanenin içindeki tuvalete girmiş ve paketten çıkan iki çubuğa işemiştim.

Onları Cash ve benim aramdaki koltuğa koydum. Sonucun görüneceği küçük alanda tek çizgi belirirse hamile değil, çift çizgi çıkarsa hamile anlamına geliyordu. Şu anda tek çizgide takılı kalmıştı. O çizgi çubuğa işedikten hemen sonra beliriyordu. İki dakikalık beklemenin sonucunda ikinci çizgi hamile olup olmadığınızı belirliyordu.

Dirseğimi pencere kenarına dayayıp elimi ağzıma götürdüm. Duygularım az önce çalkalanmış basınçlı bir teneke kutu gibi karmakarışıktı. Nefesim daralıyordu. Bir patlamanın eşiğindeydim.

Hamile olabilirdim. Cash Rivers'ın bebeğine. Eğer öyleysem…

Bu her şeyi değiştirebilirdi de değiştirmeyebilirdi de.

Eğer hamile kalırsam ve bebeği doğurmaya karar verirsek bu, Hartsville'de kalma ya da ayrılma kararımı çok kolay hâle getirecekti. Bir yanım bunun, durumu ne kadar siyah-beyaz hâle getireceğini düşünerek seviniyordu.

Ancak başka bir yanım, daha mantıklı olan yanım bunun önümüzdeki bir dakika üç saniye içinde öğreneceklerimin dışında

vermem gereken bir karar olduğunu biliyordu. Cash'le uzun süre birlikte olmak ve sonunda onunla bir aile kurmak istiyor muydum? Kesinlikle evet. Ama zamanlama doğru olmalıydı ve ikimizi de hazır olmadığımız bir hayata hapsetmek istemiyordum.

Bunun bizi, yapmamamız gereken seçimler yapmaya itmesini istemiyordum.

Ama Cash'le bir hayat kurma, bebekler yapma fikri kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyordu.

Ona nasıl hissettiğimi söylemem gerekiyordu. Sadece elli iki saniye daha beklemem gerekiyordu.

Koltuğun diğer tarafına uzanıp bir elini bacağıma koydu. "Nefes al, Mollie."

Ciğerlerime hava girmesi için kendimi zorladım. "Deniyorum."

"Hiçbir yere gitmiyorum, duydun mu?" Başını eğdi ve böylece bakışlarımız buluştu. "Bunu birlikte halledeceğiz. Bugün herhangi bir karar vermek zorunda değiliz."

Bacağımda tuttuğu elini kavradım ve parmaklarımı etrafına doladım. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim. Bunu bir profesyonel gibi hallediyorsun, Cash. Ki bunu takdir ediyorum. Ben sadece…"

Duygularla dolup taştım ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Sana âşık olduğumu söylemem gerekiyor ama buradan gidebilirim ve ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

Telefonuna baktım. Otuz saniye kalmıştı.

Testlere bir göz attım. Henüz bir sonuç yoktu.

Nabzım şakaklarımda atıyordu.

"Daha önce hiç korktun mu?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Sen?"

"Hayır." Ona baktım. "Biraz dikkatsiz davranmamı sağlayan tek kişi sensin sanırım."

Cash kaşlarını kaldırdı. "Pişman mısın yani? Daha fazla korunma yöntemi kullanmamak konusunda?"

"Hayır," diye yanıtladım hemen. "Hiç de değil. Sana bağımlı olmamın bir sır olduğunu sanmıyorum. Yaptığımız sekse."

Dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Yani kaliteli bir penis için beni kullanıyorsun."

Güldüm. Lanet olsun, bu adam gerçek bir krizin ortasında beni güldürmeyi başarmıştı.

Ama bu bir kriz mi?

"Ayrıca iyi bir dansçısın. Kahven de fena değil."

Kıkırdadı. "Devam et. Bu oyunu sevdim."

"Ah hadi ama ihtiyacın olan son şey bir ego yüklemesi. Ne kadar muhteşem, çalışkan, tatlı ve özverili olduğunu biliyorsun, Cash. Bunu sana söylememe gerek yok."

Başını koltuk başlığına yasladı ve bana gülümseyebilmek için kafasını sağa doğru çevirdi. "Ama az önce söyledin bile. Ben de sana ne kadar muhteşem, çalışkan, sevecen ve içten olduğunu söyleyebilirim, Mollie."

Ne kadar fazla kızardığımı görmemesini umarak gözlerimi kaçırdım. "Beni hamile bırakma ihtimalinden dolayı kendini suçlu hissettiğin için böyle söylüyorsun."

"Suçlu hissettiğimi mi düşünüyorsun?"

Telefonu çaldığında yerimden zıpladım. Testlere baktım.

"Tek çizgi negatif demek, değil mi?" diye sordu Cash elimi sıkarak.

"Öyle, evet," dedim.

Ve ardından gözyaşlarına boğuldum. Bir duygu seline kapıldım. Rahatlama ve yorgunluk. Biraz da hayal kırıklığı, ki bu beni hazırlıksız yakalamıştı.

Cash tereddüt etmeden kenara çekilerek beni kucağına aldı. Kucağında kıvrıldım, yüzümü gömleğine gömdüm ve ağlamaya devam ettim. Kollarını bana doladı ve beni göğsüne sıkıca bastırdı.

"Gördün mü?" Başımın üzerini öptü. "Her şey yolunda, bebeğim. Sorun yok."

Sorun yok. Ama ben hiç de iyi değilim. Rahatladım, üzüldüm, mutlu oldum ve dehşete kapıldım.

Tüm hayatım Dallas'ta olabilirdi ama artık kalbim Hartsville'deydi. Bunun olacağını tahmin etmeliydim.

Geciktiğimi söylediğimde Cash üzülmemişti. Aslına bakarsanız söylediği şeyler bana neredeyse hamile olmamı dilediğini düşündürmüştü. Normalde bu beni sinirlendirirdi. *Bu adam beni kendine bağlamaya mı çalışıyor? Hayatımı kontrol altına mı almak istiyor? Beni eve kapatıp yalnızca anne rolünü üstlenmemi mi istiyor?*

Ama Cash'in öyle biri olmadığını biliyordum. Büyük hayalleri vardı ve benim de büyük hayallerime saygı duyuyordu.

Sanırım o sadece bir aile istiyordu.

Ona söylemem gerekiyordu. Şimdi.

Burnumu çekerek Cash'in kucağına oturdum. Mavi gözleri benimkilere kilitlendiğinde dolu doluydu. Endişe, içtenlik ve başka bir şeyle dolu.

Gözlerinde nefesimi kesen bir şeyler vardı.

"Suçlu hissetmediğini söylemiştin." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Beni hamile bırakma ihtimali hakkında."

"Korktuğun için üzgünüm. Ama biz rızası olan iki yetişkiniz ve birlikte… Bir şeyler yaparak çok eğleniyoruz."

Güldüm, parmağımı tişörtünün yıpranmış kumaşında gezdirdim. "Bu harika."

"Aynen öyle. Eğer bu şeylerden biraz fazla zevk aldığımız için bir sorun olsaydı…" Dudakları sessizce açılıp kapandı. Gözlerini pencereye dikmişti.

Lanet olsun, Cash *gergindi*. Ama neden?

Ne itiraf edecekti? Birdenbire diyeceği şey için çok endişelenmiştim, titriyordum.

"Ya hamile olsaydım?" diye sordum sakince.

Gözleri benimkilere döndü. "Planlarına saygı duyuyorum, Mollie. Hazır olmadığın bir şeyi yapman için seni asla zorlamam. Ama ya bir bebeğimiz olmuş olsaydı?" Âdemelması hareket ediyordu. "Bebeğim, seninle evlenirdim. Yapılacak doğru şey olduğu için değil, sana âşık olduğum için."

Gözlerimi kırpıştırdım, gözlerim şişmişti. Belki de bu yüzden gözlerim bu kadar çabuk yeniden gözyaşlarıyla dolmuştu.

Zamanlama daha kötü olamazdı.

Daha iyi de olamazdı.

"Cash," dedim bir nefes alarak çünkü kalbim vücudumdan dışarı fırladığı için artık düzgün cümleler kuramıyordum.

Yüzümü avucunun içine aldı, başparmağının nasırlı kısmıyla gözyaşlarımı sildi. "Sana âşık olmam bir sır değil, Mollie. Ben—" Boğazını temizledi. "Sana söylemek için doğru ânı beklemek istedim. Çıplakken, çalışırken ya da… Her neyse. Ve bugünlerde yaptığımız tek şey bu gibi görünüyor. Ya çıplak olmak ya da çalışmak."

Gömleğini avuçlarımın arasına aldım. "O kadar mı kötü?"

"Şikâyet edemem." Başparmağını yanağımda gezdirdi. "Ama bunun özel hissettirmesini istedim. Ayrıca hamilelik korkusundan sonra kendini yalnız hissetmeni de istemiyorum. Sana endişelenmemeni söylemiştim ve şimdi bunu neden söylediğimi biliyorsun. Ben buradayım, bebeğim. Nasıl hissettiğin ya da

aklından neler geçtiği konusunda hiçbir fikrim yok. Ama artık benimkilerin neler olduğunu biliyorsun."

Yapamıyordum.

Bu adama karşı *koyamıyordum*.

Sadece onu kendime çekip dudaklarımı onunkilere bastırdım. Dişlerimiz çarpıştı ve biraz acıtmıştı ama Cash sadece güldü ve başını eğdi, böylece uzun ve güzel dil darbeleriyle ağzımın içini yalayabiliyordu.

Ona nasıl hissettiğimi söylemeliydim.

Ona söylemek *istiyordum*.

"Seni—" Bir öpücük. "Seviyorum." Bir öpücük daha.

Dudaklarıma karşı gülümsedi. "Çok rahatladım."

Ve şimdi ona diğer haberi vermek zorundaydım. O kadar da harika olmayan diğer haberi.

Kalbim göğsümün içinde tepiniyordu. Bu baskı dayanılmazdı.

Cash bilmeyi hak ediyordu. İlişkimizin onun için saman alevi olmadığı açıktı. Birlikte olmamızın bir yolu yoksa onu peşimden sürüklemek istemiyordum.

Sonunda ben Dallas'a döneceksem ve o da burada kalacaksa, sonsuza kadar uzun mesafe ilişkisi yürütemezdik. Ve bu iki yerdeki hayatlarımız çok ama çok farklıydı. Onları nasıl bir araya getirecektik ki?

Bu adamı nasıl bırakacağım?

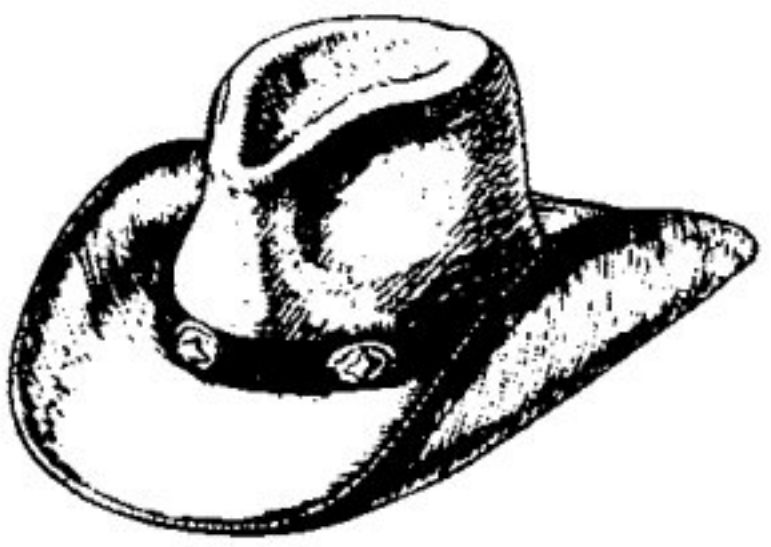
Öpüşmeyi kestim ve alnımı onunkine yasladım. İkimiz de zor nefes alıyorduk.

"Sana âşığım, Cash. Ama babamın vasiyeti… Beni çiftlikte tutan şart iptal edildi." Yutkundum. "Sanırım... Cash, Dallas'a geri dönmem gerekiyor."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Cash

KOVBOY KIZ DEVRİ

Kalbim küt küt atıyordu, sonra tamamen durdu.

Gözlerimi açtığımda Mollie'nin bana baktığını gördüm. Kocaman bir gözyaşı alt kirpiklerini ıslatıyordu. Gözleri benimkiler arasında çılgınca gidip geliyordu.

Bir şey arıyordu. Ama ne olduğunu bilmiyordum.

Ama bir şekilde, içten içe aradığı şeyi ona veremeyeceğimi biliyordum.

Belki de kesin bir ifade arıyordu? Benden kalması ya da gitmesi için seçim yapmamı mı istiyordu? Tabii ki kalması için yalvaracaktım. Aramızdaki koltukta duran testlerde farklı bir sonuç çıkmaması beni kahretmişti.

Mollie'nin kalmasını istiyordum. Onu yatağımda istiyordum. Hayatımda istiyordum.

Bir bebeğimiz olsun istiyordum.

Ama bu benim verebileceğim bir karar değildi. Yalvarmak sadece işi zorlaştırırdı.

O gidiyordu. Gideceğini düşünmek bile göğsümün sıkışmasına neden olmuştu. Bunun sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordum. Bu ânın geleceğini biliyordum.

Yine de ne kadar kötü hissettireceğine hazırlıksız yakalanmıştım. Göğsüme tekme yemiş gibi hissettiren bu tuhaf yankı dışında vücudumun içi boşalmış gibiydi.

Mollie gidiyor.

"Cevapladığım telefonda aldım haberi." Mollie burnundan keskin bir nefes aldı. "Annemin avukatları vasiyetnamenin açıklanmasından beri bu şartı aşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorlardı. Ve sonunda bir yargıca bunu iptal ettirmeyi başarmışlar."

"Nasıl?" Aptalca bir soruydu ama başka ne diyeceğimi bilemiyordum.

Mollie omuz silkti. "Bilmiyorum. Ama avukatlar işin ehli, yani…"

Keşke kızgın olabilseydim. Öfkelenmek en iyisiydi. Kolaydı.

Üzüntü öyle değildi.

"Yani geri dönmen gerekiyor." Ona zoraki bir gülümsemeyle baktım.

"Evrakları imzalamak için, evet."

"Ama uzun bir süre için de."

Gözleri benimkileri incelemeye devam ediyordu. "Dallas'a geri dönmek istiyorum. Annem, arkadaşlarım… Bellamy Brooks için sonunda kayda değer bir şeyler oluyor."

"Ve sen tüm bunlar için çok çalıştın." Yutkundum. "Dallas'ta gurur duyman gereken bir hayat kurdun."

"Gurur duyuyorum." Gözlerini kırpıştırdı, gözünden bir damla yaş süzüldü. "Ama burada kurduğum hayatla da gurur duyuyorum. Gitmek istiyorum ama burayı da bırakmak istemiyorum. Aslına bakarsan gerçekten kalmak istiyorum."

Ellerimi kalçalarına koydum. Sıkıca kavradım ve gözlerimi kapatıtım. "O zaman kal, bebeğim."

"Ama bunu nasıl yürüteceğiz? Her iki yerde de asla tam olarak bulunamama fikrinden nefret ediyorum. Çiftlik çok büyülü bir yer ve birinin tüm dikkatini, bağlılığını vermesi gerekiyor. Bunu yarım yamalak yapmak adil olmaz. Bu doğru olmaz." Bir damla gözyaşını sildi. "Ama Tanrım, buraya âşığım ve her şeyi geride bırakmak istemiyorum."

Çiftlikten bahsediyordu.

Aynı zamanda benden de bahsediyordu. Bizden. Aramızdaki kıvılcım beklenmedik bir şekilde alev almıştı.

Başparmağımı gömleğinin düğmelerinde gezdirdim. Artık gerçek bir kovboy kızı gibi giyiniyordu. Kot pantolon, gömlek ve iş çizmeleri.

Boğazımı temizledim. "Açıkça belirtmem gerekirse çiftlikte kalmanı çok isterim. Hem de çok isterim. Ama neden gitmek zorunda olduğunu da anlıyorum," dedim, yoğun duygulardan dolayı sesim hâlâ boğuk çıkıyordu.

"Burada mutluyum." Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Uzun, çok uzun zamandır olmadığım kadar mutluyum. Ama annem ve arkadaşlarımla birlikte olurken de mutluyum. Yaptığım çizmelere kafayı takmış durumdayım." Dudakları benimkilerin üzerinde gezindi. "Ben daha çok sana takıntılıyım. Hiç şeyi düşünmez misi—"

"Dallas'a taşınmayı mı?" Gözlerimi kocaman açtım. "Kendin söyledin. Bu çiftlikteki insanlar benim her şeyim. Ailem burada. Benim işim burada. Ben şehirli bir adam değilim."

Mollie alaycı şekilde güldü. "Seninle ilgili sevdiğim birçok şeyden biri."

"O zaman beni olmadığım bir şeye dönüştürmeye çalışma."

Gözleri acıyla parıldadı.

"Özür dilerim," dedim. "Kendimi yanlış ifade ettim. Beni değiştirmeye çalışmayacağını biliyorum."

"Çalışmam."

"Biliyorum. Özür dilerim."

Derin bir nefes aldı. "Özrün için teşekkür ederim."

"Demek istediğim şey, ikimiz de hayallerimizin peşinden gitmeyi hak ediyoruz. Seninkiler Dallas"ta, benimkiler burada. Hartsville'de. Rivers Çiftliği benim hayalim. Orayı hep olması gerektiği gibi bir yer hâline getirmek. Bunu her şeyden çok istiyorum. Ya da eskiden her şeyden çok istiyordum." Yutkundum. "Şimdi seni istiyorum."

Elini kalbimin üzerine koydu. "Ama aynı zamanda ailenin yanında olmak istiyorsun. Onları gururlandırmak, kendi aileni kurarken yanında olsunlar istiyorsun."

Tanrım, bu çok acı vericiydi. Boğazımdaki düğümden zar zor nefes alabiliyordum.

"Evet."

Başını sallarken gözleri yeniden doldu. "Anlıyorum."

"Ama gitmeni istemiyorum." Kalçalarını daha sert kavradım. "Sadece o evrakları imzalamak için bile. Başka bir yerde uyuduğunu düşünmeye bile dayanamıyorum. Endişeleniyorum…"

Bana baktı. "Ne için endişeleniyorsun?"

Bakışlarımı yere indirdim. "Bana geri dönmeyeceğin için."

"Geri döneceğim, Cash." Başparmağıyla çenemi yukarı kaldırdı. "Ama o kadar endişeleniyorsan o zaman benimle gelebilirsin."

"Dallas'a mı?"

"Evet." Doğrulurken kafasında dönen çarkları görebiliyordum. "Sadece bir ya da iki günlüğüne. Ben de sensiz uyuma fikrinden hoşlanmıyorum. Gerçi görünüşe göre regl olmak üzereyim."

Başparmağımı pantolonunun kemer halkasına geçirdim. "Bunun beni uzak tutacağını mı düşünüyorsun?"

"Bir şekilde, uzak tutmayacağını biliyordum."

Bir ay önce olsa Mollie'nin davetini kesin bir dille geri çevirirdim. İlk başlarda ondan nefret ediyordum. Bırakın bütün bir hafta sonunu, bir saat bile onunla geçirmem mümkün değildi. Kardeşlerimin, Ella'nın, kovboyların, herkesin bana ihtiyacı vardı ve ben de onları hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Ama şu anda Mollie'nin davetini kabul edecektim. Eğer yapmazsam kendimi hayal kırıklığına uğratmış olurdum. Kardeşlerim ben yokken kendi başlarının çaresine bakabilecek-lerini kanıtlamışlardı. Ve dünyamı iyi manada altüst eden kızla birlikte olma şansını kaçıramazdım.

İyi şeyleri kaçırmaktan bıkmıştım.

"Seninle geleceğim, elbette." Kemer halkasını çekiştirdim. "Ama sonra ne olacak? Bunun on adım sonrası olduğunu biliyorum ama…"

"Ama düşünmek zorundayız," diye cevap verdi sessizce düşüncelerimi okuyarak. "Yapılacak en doğru şey bu."

Haklıydı, çünkü ikimiz de birbirimize bağlanmıştık. Bu işi uzun vadeli yapmak istiyorduk.

Bu itiraf, bu gece paylaştığımız diğer itiraflardan daha fazla kalbimi yerinden fırlayacakmış gibi hissettirmişti.

Mollie'ye âşık olmak gibi bir planım yoktu. Hepimiz istediğimiz kişi üzerinde kontrolümüz olduğunu düşünmeyi severiz ama geçen ay bunun hiç de böyle olmadığını öğrendim.

Âşık olmayı ben seçmedim ama oldum işte. Mollie'nin benimkinden tamamen farklı bir dünyadan geldiğini çok iyi biliyordum.

Elimde olsa kendimi böyle bir kaosa asla sokmazdım.

Ama şimdi ikimiz de sevdiğimiz diğer her şeyden vazgeçmek zorunda kalmadan Mollie'yi hayatımda tutmanın bir yolunu bulmalıydım.

Bunu çözmeliydik. Sanırım John B'nin tavsiyesine uyarak başlayacaktım. Onunla eğleniyordum. Onu güldürüyordum. Onu önemsiyordum.

Ve onun için en iyisini istiyordum.

Garrett, eğer dinliyorsan, lütfen bana yardım et.

Mollie dudağını ısırdı, bakışları dudaklarıma kilitlenmişti. "Sırada ne var bilmiyorum, Cash. Sanırım her şeyi adım adım yapacağız. Şu anda bildiğimiz tek şey her şeyin ne kadar çabuk değişebileceği." Kıkırdadı. "Belki… Yani, ne olacağını kim bilebilir? Ben sadece seninle olabildiğince uzun süre birlikte olmak istiyorum."

Elimi yan tarafına doğru kaydırıp boynunun arkasını kavradım. Dokunduğum teni yumuşak ve hassastı. Boğazını başparmağımla aşağı yukarı okşayınca gözleri kapandı. "Seninim, bebeğim."

O gece ona bunu tekrar tekrar kanıtlamak için elimden geleni yaptım.

Eserime bakarken yüzümden terler damlıyordu.

Birtakım Tetris becerileri gerektirmişti ama sanırım başarmıştım. Mollie son iki gününü Dallas'a dönmesi gereken eşyaları belirlemekle geçirmişti. Bu eşyalar üç bavul, bir bilgisayar çantası, bir şapka kutusu ve "hafta sonu yardımı" adını verdiği bir şeye konulmuştu. Hepsi şimdi arabasının bagajına düzgün bir şekilde yerleştirilmişti.

"İkiniz Dallas'a sadece iki geceliğine gidiyorsunuz, değil mi?" Wyatt yanımda belirdi, kollarında kahverengi bir kese kâğıdı vardı.

Alnımı koluma sildim. "İster inan ister inanma ama evet."

"Mollie'nin az eşya alan türden biri olmamasına neden şaşırdığımızı bilmiyorum." Wyatt kese kâğıdını bana uzattı. "Patsy ikiniz için atıştırmalıklar hazırladı. Çikolatalı kurabiyeler ve kendi yaptığı pimento peyniriyle krakerler."

Kalbim burkulsa da alaycı bir şekilde gülümsedim. "Tabii ya, hiç şaşırmadım. Teşekkür etmek için onu arayacağım."

"Patsy'yi tanıyorsun. Burada yaşayan kimsenin aç kalmasını istemez."

Ben kese kâğıdını ön konsola yerleştirirken kardeşim beni izliyordu. Bu araba ne kadar saçma olsa da onu sürmeyi dört gözle bekliyordum. Her şeyden önce kliması vardı. Ve tabii bir de birkaç *country* müzik kanallı uydu radyosu.

Ve evet, Mollie'nin yanımdaki ön koltukta oturup ayaklarını gösterge paneline uzatarak uzun bacaklarını sergilemesi fikri de hiç fena gelmiyordu.

Kapıyı kapatıp ellerimi silkelerken Wyatt ile aramızda tuhaf bir sessizlik oldu. Mollie ile durumumu genel hatlarıyla anlatmıştım. Arkadaştan fazlası olduğumuzu biliyordu. Mirasını almak için artık çiftlikte kalması gerekmediğini de biliyordu.

Ama bu hafta sonundan sonra onu kaybedip kaybetmeyeceğini bilmeyen bitkin, sikik bir enkaz olduğumu bilmiyordu. Ya da belki de biliyordu ve bu yüzden şu anda burada bizi uğurlamak için bekliyordu.

"Yani uzun zaman sonra Hartsville'den ilk kez mi ayrılıyorsun, ne kadar oldu?"

Yeni Ev'in ön kapısına baktım. Mollie içeride, makyajını yapıyordu. "Çok kez ayrıldım. Bir keresinde Houston'daki rodeo için. Ve bir de Austin'in dışındaki ördek avı için."

"O on beş yıl önceydi."

"Yani? Yine de sayılır."

Bir sessizlik daha.

"Aradığın kişi o, değil mi?" dedi Wyatt sessizliği bozarak.

İnkâr etmeye zahmet etmedim. Sadece ellerimi ceplerime sokup ön kapıyı izledim.

İhtiyacı olan tek cevap buydu.

"Annemin yüzüğünün hâlâ kasada olduğunu unutma," dedi konuşmaya devam ederek. "Eğer Mollie'ye vermek istersen."

Mollie, annemin mütevazı altın yüzüğündeki minik pırlanta hakkında ne düşünürdü? Buna güler miydi? Yoksa bayılır mıydı?

"Parmağına bir yüzük takmak sorunlarımızı çözmez." Arabaya baktım. Mollie terlemesin diye klimayı çalıştırmalı mıydım? Burası sıcaktı. "Mollie'nin Dallas'ta koca bir şirketi var. Annesiyle de çok yakınlar."

Wyatt yavaşça başını aşağı yukarı doğru salladı. "Doğru. Ve elinizin altında iki yüz elli bin dönümlük bir arazi var. Onun şirketine ve birlikte kuracağınız aileye yetecek kadar yer var."

Ona bir bakış attım. "Aubrey'nin çiftliğe geri dönmeyeceği kesin."

"Ben sadece söylüyorum." Ellerini kaldırdı. "Onun çevresiyle tanışacağın için gerilmene gerek yok, biliyorsun."

"Gergin değilim."

Sadece güldü. "Bu sefer sudan çıkmış balık olacaksın. Garrett'ın anlattıklarına göre Aubrey, kovboylardan pek hoşlanmıyor. Hele de kızıyla çıkan bir kovboydan."

"Şapkamı takmayacağım." Ona gülümsedim.

O da bana gülümsedi. "Ama onu yanında götürüyorsun. Ve hâlâ Wranglers pantolon giyiyorsun. Ayrıca bir çiftçinin bronzluğundasın. Ama yine de bıyığın seni ele veriyor."

"Mollie onu seviyor." Başparmağımı ve işaret parmağımı üst dudağımdaki kılların üzerinde gezdirdim. "Annesi ne düşünürse düşünsün, böyle kalacak."

"Gördün mü? İstediğin zaman çekici olabiliyorsun. Mollie'ye kibar davranıyorsun. Ne istediğini biliyorsun. Kim olduğunu da. Tanıdığım herkesten daha çok çalışıyorsun. Eğer Aubrey etkilenmezse…" Wyatt alçak sesle bir ıslık çaldı. "Kimin umurunda?"

"Mollie'nin umurunda." Ön kapının açıldığını gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Ve o yüzden benim de umurumda"

Wyatt ve beni gördüğü için Mollie'nin yüzü gülüyordu. Yaklaştıkça bacaklarının etrafında dans eden uzun etekleri olan kareli askısız yazlık elbisesi içinde muhteşem görünüyordu. Topuklu ayakkabılarını giymiş ve mücevherleriyle kocaman siyah güneş gözlüklerini takmıştı.

Çiftçi bronzluğu olmasaydı, her santimiyle şımarık bir varis gibi görünürdü. Göğsündeki ve kollarındaki çizgileri gördüğümde gülümsemeden edemiyordum.

O, şehirli bir kızdı. Ama aynı zamanda artık bir kovboy kızdı. O parçasını tekrar geride bırakmasına asla izin vermeyecektim. Ayrıca ondan Dallas'taki hayatını terk etmesini istemem de mümkün değildi.

"Unutma," diye mırıldandı Wyatt Mollie'ye el sallarken. "İstediğiniz sürece lanet olası bir yol bulunur."

Dönüp kardeşime baktım, beni ifademden kitap gibi rahatça okuyabilmesi şaşırtıyordu. Bir yanım bu kadar şeffaf olmamdan rahatsızlık duyuyordu. Diğer bir yanım ise kardeşimin beni bu kadar iyi tanımasını seviyordu.

Ailemizi bir arada tutmak için her şeyi yapmıştım. Emeğimin karşılığını aldığımı bilmek güzeldi. Kendi ailelerinden uzaklaş-

mış çok fazla insan tanıyordum. Garrett. Mollie. Kardeşlerimle sadece birbirimizi sevmekle kalmayıp aynı zamanda birbirimizle ilgilenmemiz çok nadir görülen özel bir durumdu.

İşte tam da bu yüzden kendimi buradan koparamıyordum. Ama mesela Mollie'ye ayda birkaç kez Dallas'a kadar eşlik etmem gerekirse ve daha sık buradan gidersem kardeşlerim beni idare ederdi. Hiçbir yere gitmiyorlardı.

Sadece Mollie'ye ve annesine istekli olduğumu göstermeliydim. Böylece kız arkadaşım ve ben birlikte olmak için hayallerimizi feda etmek zorunda kalmayacaktık. Hepimiz mutlu bir sonu hak ediyorduk.

Mollie'nin içinde olmadığı bir gelecek hayal edemiyordum.

OTUZUNCU BÖLÜM

Mollie

ŞEHİR VE SEKS

Cash Rivers içeri girene kadar altmış beş metrekarelik dairemin küçük olduğunu hiç düşünmemiştim.

Lucchese çizmeleri ve Wranglers kotuyla mutfakta dikilirken bir devi andırıyordu. Şu anda sanki o bir ağaçmış gibi tırmamamak için kendimi zor tuttuğum çok pasaklı bir devdi.

Çantalarımızı yere bırakıp etrafına bakındı. "Burası güzelmiş, Mollie."

"Teşekkürler." Bakışları mutfak ve oturma odasının açık alanında gezinirken yüzünü izledim. "Burası benim küçük şirin bekâr evim."

"Tam seni yansıtıyor." Gözleri benimkilerle buluştu ve sırıttı. "Hoşuma gitti."

Göğsümde hissettiğim yoğun his âdeta taşıyordu. Tabii ki Cash beğenmişti. Tabii ki bundan korkmuyor ya da çekinmiyordu. Kendine güveniyordu.

O an hayatımdaki diğer erkeklerin ne kadar güvensiz olduğunu fark ettim. Palmer gibi adamların.

Pencerelerin dışında şehir ışıkları yanmaya başlamıştı. Yaz pusu dağılmıştı ve hiç yıldız göremesem de gökyüzü alabildiğine açık, koyu mavi, gün batımının soluk turuncusuyla çevrelenmişti.

Güzel bir manzaraydı. Ama çiftlikteki gün batımıyla kıyaslanamazdı bile. Oradaki manzarayla yarışabilecek çok az yer vardı.

Öğleden sonra Dallas'a vardığımızda doğruca annemin hukuk ekibinin ofisine gittik. Cash, her şeyi gözden geçirmek ve gerekli belgeleri imzalamak için gereken üç saat boyunca yanımda oturmuştu. Ekip genellikle cumartesi günleri çalışmıyordu ama benim için bir istisna yapmışlardı.

Olduğundan daha duygusal olmayı bekliyordum ama sakinliğimi korudum. Bu belgeleri imzalayarak mirasımı almak için çiftlikte bulunmama gerek olmadığını kabul etmiş oldum. Eğer istersem bir daha asla Hartsville'e dönmek zorunda değildim.

Şartname tüm bunları çok daha kolay hâle getirmişti çünkü artık bir seçim yapmamı gerektirmiyordu. Şimdi geleceğin nasıl olacağına karar vermeliydim. Çiftliği satmak istemiyordum. Patsy, Sally, John B ve Rivers kardeşleri bir daha göremeyeceğimi hayal bile edemiyordum.

Cash'in başka birinin ustabaşı olduğunu hayal bile edemiyordum.

Tanrım, bu adam beni çok etkilemişti. Çok sahipleniciydi ve artık ben de öyleydim.

Annem bu konuda ne diyecekti, bilmiyordum. Bu akşam bazı arkadaşlarıyla bir planı vardı, bu yüzden yarın öğle yemeği için her zamanki yerimizde buluşacaktık.

Dün ona Cash'in benimle Dallas'a geleceğini söylediğimde annem telefonda sessiz kalmıştı.

"O senin erkek arkadaşın mı?" diye sormuştu en sonunda.

"Evet. Ve seni onunla tanıştırmak istiyorum." Her zaman olduğu gibi midemin ağrımasını beklemiştim. Annem, hayal kırıklığına uğradığını belli eden ses tonunu takındığında hep karnım ağrırdı.

Evet, çok gergindim, titriyordum. Ama karnımda bir ağrı hissetmemiştim.

"O bir kovboy. Babanın çiftliğinden," demişti annem.

"O bizim ustabaşımız, yani hemen hemen her şeyi o yönetiyor, evet."

"Ah," Bir duraksama oldu. "Peki planınız nedir? Sanırım Hartsville'den ayrılmak istemiyor. Hiçbir kovboy istemiyor."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilememiştim. Ona gerçeği söylersem annemi korkutacağımı biliyordum. Cash ve ben de henüz planlarımızın ne olduğunu bilmiyorduk ama birbirimize âşıktık ve birlikte bir hayat kurmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorduk.

"Her şeyi yavaş yavaş yapalım," diye dikkatle cevap verdim. "Ona bir şans vereceğine söz verebilir misin? Kovboyları sevmediğini biliyorum—"

"Haklı bir sebepten dolayı sevmiyorum! Yemin ederim Mollie, eğer seni o çiftliğe bağlamaya çalıştığını anlarsam—"

"Cash öyle biri değil. Güven bana, tamam mı? Seni asla hayal kırıklığına uğratmadım."

Annem bir iç çekmişti. "Biliyorum, tatlım. Çok zeki ve sağduyulu olduğunu biliyorum. Ben de öyle olduğumu düşünürdüm ama sonra baban ortaya çıktı ve sonucunda ne olduğunu hepimiz biliyoruz. Kovboylar bencildir. Seni âşık olduklarına inandırırlar—"

"Babam hakkında böyle konuşmasan olmaz mı?"

Annemin şaşkınlıkla göz kırptığını görür gibi olmuştum. "Tanrım, Mollie, sana ne oldu böyle? Benden bu adama bir şans vermemi istiyorsun ama şimdiden seni etkilediğini söyleyebilirim."

Yatakta, evet. Ve hayatta da. Sanırım, her alanda en iyi şekilde etkilemişti, evet.

"Eğer gözlerimin açılmasına yardımcı olduğunu söylüyorsan, evet, bu doğru. Ama beni kandırmaya çalışmıyor. Onunla tanışırsan bunu anlarsın. Daha iyisini yapacağına söz verdiğini hatırlıyor musun?"

"Peki," diye homurdanmıştı annem. "Onunla buluşacağım. Şimdi gitmem gerek. Yarın görüşürüz."

Telefonu veda etmeden kapatmıştı. O zamandan beri konuşmamıştık.

Cash'e bakarken annem hakkında ne düşüneceğini merak ediyordum. Onunla konuşmamın iyi gitmediğini söylemiştim ama ayrıntıları ondan saklıyordum. Şaşırmamıştı. Ama onunla tanışacağı için gergin olduğunu itiraf etmişti ki bence bu çok hoştu.

"Evimi kutsallaştıralım mı, ne dersin?" Mutfağa doğru yürüdüm ve kollarımı beline doladım. "Çiftlikteki kulüben artık neredeyse kutsal bir yer hâline geldi. Burada, Dallas'ta da yapmamız gereken bazı şeyler var."

Sırıtıyordu ve uzanıp kıçımı kavradı. "Benimleyken Tanrı'nın adını çok sık anıyorsun. *'Ah, Tanrım, Cash. Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor, Cash. Aman Tanrım, durma.'*" Elini belime doğru kaydırdı. "Umarım buradayken fazla uyumayı planlamıyorsundur."

Kıçını kavramak için uzandım. Göründüğü kadar sert ve lezzetliydi. "Hayatımda hiç uykusuz kaldığım için bu kadar mutlu olmamıştım."

Dudaklarımı öpmek için eğildi. Uyluklarımı onunkilere sürttüğümde vücudum tanıdık bir uyarılma dalgasıyla yükseldi. Gömleğini kotundan çıkarmak için uzandım ama Cash bileğimi yakaladı.

"Wheeler gelmeyecek mi?"

"Ah. Evet. Vay canına. Haklısın, her an gelebilir." Ocağın üzerindeki saate baktım. "Her an gelebilir. Özür dilerim, dikkatimi dağıttın."

Cash'e döndüğümde onun sırıttığını gördüm. "Ve şapkamı bile takmıyordum."

On dakika sonra Wheeler için kapıyı açtığımda hâlâ gülümsüyordum.

"Geri dönmüşsün!" diye haykırdı Wheeler beni kucaklamak için kendine çekmeden önce. "Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım, seni gördüğüme çok sevindim! Şuna bak, ne kadar da bronzlaşmışsın! Mutlu görünüyorsun, arkadaşım."

Açıkçası en iyi arkadaşıma Cash'ten bahsetmiştim. Belki de bu yüzden öfkeyle kızarmıştım, seviştiğim için iyi göründüğümü ima ettiğini varsaymıştım.

Gerçekten, neden iltifatı kabul etmiyordum ki? Sevişiyordum ve mutluydum.

Fazlasıyla mutluydum.

"Seni özledim," dedim. "Her zamanki gibi muhteşem bir elbise."

Wheeler bir adım geri attı ve ayağını kaldırdı, elbisesinin altından bir sonraki koleksiyonumuzun temel taşı olan bir çift metalik turkuaz çizme ortaya çıktı.

Nefesim kesilmişti. "Aman Tanrım, bunlar onlar!"

"Seri üretimden çıkan ilk çift," dedi gururla. "Çok güzeller, değil mi?"

"Sanırım seni şimdiden sevdim." Cash yatak odasından çıktı ve elini uzattı. "Wheeler, ben Cash. Memnun oldum."

Wheeler'ın gözleri bir yukarı bir aşağı hareket ederken kocaman açılmıştı. Ufak tefekti ve boyu ancak 1.50 olan Wheeler, Cash'in yanında minnacık kalmıştı.

Wheeler, dalgınca Cash'in elini sıkarken kelimenin tam anlamıyla ona bakakalmıştı. "Hey. Selam. Cash. Ha. Merhaba. Mollie bana senden bahsetti ama..."

"Wheeler," diye uyardım.

Kocaman gözlerini bana çevirdi. "Ne? Beni biraz daha hazırlayabilirdin. Bir kovboylar vardır, bir de *kovboylar* vardır."

"Haklı," dedi Cash ciddiyetle. "Ben ikincisiyim."

Onu tokatlamak ve aynı anda öpmek istiyordum.

"Ne zamandan beri bu kadar ukalasın?" Cevabının ne olacağını çok iyi bilsem de yine de sormuştum.

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Her zaman."

"Aman Tanrım." Wheeler boştaki elini göğsüne koydu. "Dallas'a bizi ziyarete geldiğin için çok mutlu oldum, Cash."

"Demek Mollie'yle geçmişiniz çok eskiye dayanıyor." Cash, Wheeler'ın omzuna astığı kocaman bez çantasına uzandı. "Mollie'nin lisede nasıl biri olduğunu öğrenmek için ölüp bitiyorum. Tam bir baş belasıydı, değil mi?"

Wheeler, Cash'in çantasını almasına izin verirken hâlâ ona bakıyordu. "Güzel tahmin. Yabaniydi."

"Hayır, değildim!"

Wheeler, Cash'in kulağına gizlice bir şeyler söylemek için yanaştı, "Çok çalıştı ama eğlenmekten de geri kalmadı. Yurt odamızı ateşe veren kesinlikle ben değildim."

"O bir kazaydı." Onları mutfağa kadar takip ettim. "Hâlâ düzleştiricimi başka birinin açtığını düşünüyorum."

"Bir sigaraydı," dedi Wheeler. "Yangın söndürücüyü almayı akıl edemeseydim tüm bina yanabilirdi."

"Tanrı'ya şükür ki Mollie'nin yanında sen varsın," dedi Cash.

Wheeler ona gülümsedi. "Evet, değil mi? Şanslı sürtük."

Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. *Vay anasını,* dedi sessizce dudaklarını oynatarak.

Gülümsemekten yüzüm acımıştı. Sevdiğim adamın ve en iyi arkadaşımın birbirlerini tanıdıkça benim hakkımda sevgiyle konuşmalarını izlemek kalbimi eritiyordu.

Tanımadığı biriyle yeni bir yerde olmasına rağmen Cash tamamen rahattı. O büyüleyici biriydi. Komikti. İyi bir dinleyiciydi. Zekice sorular soruyor ve Wheeler'ın çiftlik hakkında sorduğu soruları ciddi bir şekilde yanıtlıyordu. Kovboy kız yeteneklerimle övündüğünde nabzım hızlanmıştı.

Evdeki tek alkol bir şişe Opus One şarabıydı. Onu açıp hepimize birer kadeh doldurdum ve Palmer'la son şişeyi açtığımdan beri hayatımın ne kadar değiştiğini düşününce hayret ettim.

Aynı dairedeydim. Aynı şişe şaraptan içiyordum. Ama diğer her şey farklıydı. Sadece birlikte olduğum adam kalmak istemiyordu, ben de onun kalmasını istiyordum ve o giderse yıkılırdım.

Palmer gittikten sonra hissettiğim ve şimdi farkına vardığım yalnızlık, sessizlik yerini sevgili dostların mutlu sohbetlerine ve gerçekten ama gerçekten seks dolu harika bir gecenin beklentisine bırakmıştı.

Ona şarabını uzatırken Cash, "Çizmelerine bayıldım, Wheeler," dedi. "Yeni koleksiyondan, değil mi?"

Wheeler bardağının üzerinden bana baktı. Bana bakışlar atıyor ve bunu sürekli yapmaya devam ediyordu, dudaklarında küçük bir gülümseme belirmişti.

"Bellamy Brooks'unuzu güncellemişsiniz, görüyorum."

Wheeler Cash'e döndü. "Eğer erkek çizmeleri yapsaydık onları modellemek için danışacağımız ilk kişi sen olurdun."

"Gömleğimi çıkarmam gerekecek mi?"

"Evet."

"O hâlde varım." Yanındaki sandalyeye oturmaya çalıştığımda bacağımdan tuttu. Başka bir şey söylemeden beni kucağına

oturttu ve elini kalçama koydu. "Gerçekten çok yeteneklisiniz. Yaptığınız çizmeler çok güzel."

Wheeler sırıttı. "Bir kovboydan geliyorsa bu büyük bir övgüdür. Şu çantada yeni koleksiyonumuzdan birkaç çift daha olacaktı." Başıyla tezgâhın üzerindeki çantasını işaret etti. "Görmek ister misiniz?"

"Wheeler!" Ayağa fırladım. "Neden daha önce söylemedin?"

Ayağa kalkmadan önce şarabını yudumladı. "Önce erkek arkadaşını tanımak istediğim için kusuruma bakma."

Cash kıkırdadı. "Çok teşekkür ederim."

Tepedeki ışıkları yaktım. Wheeler çizmeleri teker teker mutfak tezgâhımın üzerine koymaya başladı. Kestane tonlarında, kısa bir çift çizme vardı, üzerindeki altın rengi yıldız şeklindeki kesikleriyle göz alıcıydı. Bir de uzun, fildişi renginde bir çift çizme vardı, o da pastel pembe ve turuncu çiçeklerle işlenmişti.

Ama asıl orta boy olanlar benim favorimdi. Wheeler'ın giydiklerine benziyorlardı, sadece farklı renkteydiler: Gümüş, koyu gri, lavanta rengi… Her çift birbirinden ufak detaylarla farklıydı. Gümüş rengi metalikti ve klasik kovboy tarzı işleme o kadar ince işlenmişti ki neredeyse hiç fark edilmiyordu. Gri olanı piton desenli ve yuvarlak burunluydu, gövde kısmına kırmızı renkte *Yaşasın Kovboy Kızlar* yazısı işlenmişti.

Ama özellikle lavanta rengi çizmeler öne çıkıyordu. Onlara Madonna adını vermemizin bir nedeni de onların kesinlikle harika olmalarıydı. Metaliklerdi ve lavanta renginde olmasının yanı sıra fazlasıyla öne çıkan eflatun ve morun koyu tonlarında işlemeleri vardı.

Çizmeleri elime aldığımda ne kadar kadınlara özgü, gülünç ve mükemmel olduklarına hayret ettim.

"İlk olarak bunları seçeceğini nerden bildim?" Cash küçük bir homurtuyla ayağa kalktı ve mutfağa doğru yürüdü. "Güzeller. Tıpkı senin gibi."

"Biliyorsun, bu kadar uğraşmana gerek yok." Başımı omzuna yasladım. "İltifat etsen de etmesen de bu gece benimle yatacaksın."

"Bu, şarabı fondipleyip gitmem için bir ipucu muydu?" Wheeler kadehini kaldırdı.

Cash güldü. "Kal. Ve ciddiyim, Mollie. İnanılmaz bir iş çıkarmışsınız."

"İkiniz de çok tatlısınız, hatta neredeyse tatlılıktan kusacağım." Wheeler şarabından uzun bir yudum aldı. "Ama evet, bu koleksiyon ateş gibi."

Lavanta rengi çizmeleri yere bıraktım. "Bunları dolaba ekleyeyim mi?"

"Dolap mı?" diye sordu Cash.

Wheeler kaşlarını bir aşağı bir yukarı hareket ettirdi. "Ona dolaptan bahsetmedin mi?"

"Artık o dolabı görmem gerek." Cash'in dudakları seğirdi.

Çok gülümsemekten insanın hiç başı ağrır mıydı? Sanırım öğrenmek üzereydim.

"Tamam. Sana dolabı göstereyim."

Ön kapıya doğru yürürüp sola döndüm. Burada küçük bir köşeye sıkışmış tek bir kapı vardı. Kapıyı açıp ışıkları yaktım, ardından Wheeler ve Cash'in geçmesi için kenara çekildim.

"Teknik olarak ikinci bir yatak odası," diye açıkladım. "Ama burayı resmî olmayan ofis alanı olarak kullanmaya yetecek kadar çizmemiz var."

Cash, üç duvarı kaplayan ve özenle düzenlenmiş kovboy çizmelerinden oluşan rafları görünce bir ıslık çaldı. "Çok fazla çizme var burada, hanımlar."

"Şimdiye kadar yaptığımız her çiftin bir kopyası var." Wheeler elindeki çifti yere bırakmak için eğildi. "Artı, satışa konmayan bazı ekstralar. Açıkçası, bir koleksiyonu piyasaya sürmek üzereyken ürünlerimizin çoğunu depolarız. Ama burası yaratıcılık için bir yer." Dördüncü duvarı kaplayan mantar panoları işaret etti. "Henüz gerçek bir ofisimiz yok, bu yüzden burası beyin fırtınası yaptığımız yer."

"Yaptığımız tüm çizmeleri görmek yardımcı oluyor," diye ekledim. "Böylece eski tasarımları kelimesi kelimesine tekrarlamadan yeni parçalar tasarlayabiliyoruz."

Cash bana baktı, gözleri parlıyordu. "Etkilendim. Bu harika bir şey."

"Sen de harikasın." Wheeler dirseğiyle onu dürttü. "Ama bu yeni koleksiyonu nereye koyacağız?" Odayı incelerken dudaklarını büzdü.

Burada fazla yerimiz kalmamıştı. Aslında, çizme raflarında tek bir boş yer bile yoktu.

"Gerçek bir ofis tutacağız." Mantar panodaki bir iplik parçasını düzeltmek için uzandım. "Artık bunu karşılayabiliriz sanırım."

"Evet." Cash odaya baktı. "Bunu yapabilirsin…"

"Yoksa?" Wheeler Cash'e döndü. "Bir fikrin varmış gibi konuşuyorsun."

"Olabilir." Gözleri çizmelere kaymadan önce benimkilerle buluştu. "Bir ofisten çok bir stüdyoya ihtiyacınız var gibi görünüyor. Çünkü bundan daha çok hoşlanıyor gibisiniz, değil mi? Tüm bunların tasarım kısmı?"

Kalbim çarpıyordu. Lanet olsun. Her şeyle bu kadar yakından ilgilenmek zorunda mıydı?

"Hemen kapmışsın," dedi Wheeler.

Cash güldü. "Dikkate alınması gereken bir şey, hepsi bu."

Hepsi bu kadar mı? Sen sadece benim kalbimi çalmakla kalmadın, şimdi de arkadaşımınkini çalıyorsun.

Cash'le bu işi nasıl yürüteceğimizi hâlâ bilmiyordum.

Ama bunu bulmadan ölmeyecektim. Çünkü bu adamın gitmesine izin verebileceğimi sanmıyordum.

Wheeler gider gitmez kendimi onun kollarına attım. Cash kıkırdayarak geriye doğru sendeledi, ben boynunu emerken kollarını bana doladı.

"Bu ne içindi?"

"Teşekkür ederim."

Ereksiyonunu bana doğru bastırdı ve elbisemin arkasındaki fermuara uzandı. "Ne için?"

"Çevremle iyi anlaştığın için."

"Sen onları seviyorsun, ben de seviyorum." Cash gözlerime bakmak için geri çekildi. "Sadece seni örnek alıyorum, bebeğim. Sen benim çevremdekileri çok seviyorsun. Hatta o kadar çok ki sanırım seni benden daha çok sevmeye başladılar."

Kaşlarımı çattım. "Tabii ki beni daha çok seviyorlar. Sen huysuz bir pisliksin."

Eğilip dudaklarımın kenarını ısırdı. "Şu lanet ağzın."

"Bu bir sorun." Elimi aramıza doğru uzatıp kot pantolonunun üzerinden aletini kavradım. "Bu konuda ne yapacaksın?"

"Ah, bebeğim." Ellerini omuzlarıma koydu. Beni aşağı doğru ittirdi. "Bazı fikirlerim var."

Güldüm, Cash fermuarını yırtıp açarken dizlerimin üzerine çöktüm. "Ne tür fikirler?"

"O arsız ağzı meşgul edecek türden fikirler. Aç ağzını, bebeğim."

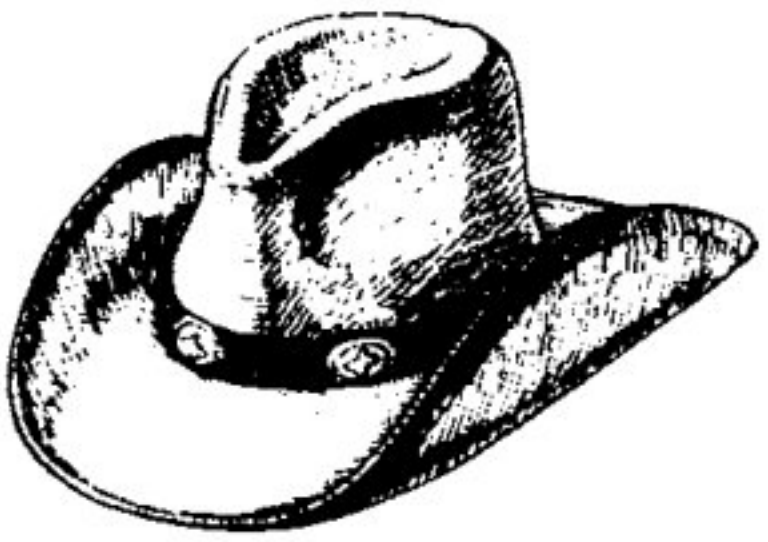
"Sadece senin için."

"Bu doğru." Aletini pantolonundan çıkarmak için uzandığımda gözleri kapandı. "Sadece benim için."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Cash

TALİH KUŞU

"Sana ne kadar teşekkür etsem az, Wyatt." Fısıldayıp omzumun üzerinden baktım. "Bu taslaklar bulmacanın eksik parçasıydı."

"Tallulah da geldi. Büyük bir proje olacak."

Arkamdaki kapı kapalıydı çok dikkatli olmak zorundaydım. Bellamy Brooks'un "dolabındaydım", Mollie'nin yatak odasından olabildiğince uzaktaydım. Saat daha çok erkendi, dördü biraz geçiyordu ve Mollie ölü gibi uyuyordu. Bugün annesiyle buluşmadan önce biraz dinlenmesini istiyordum.

Dizüstü bilgisayarımın faresini Wyatt'ın az önce gönderdiği PDF dosyalarının üzerinde gezdirdim. "Evet."

"Çok paraya ihtiyacımız olacak."

"Şanslıyız ki çiftlikten çok para kazanıyoruz."

"Ona evlenme teklif ettin mi?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Ah. Yani edeceksin."

Odaya baktım. Mollie ve Wheeler'ın tasarım panolarının altına konmuş küçük masadaydım. Bunlar ideal çalışma koşulları değildi ama yine de çiftlikteki ofisin koşullarına benziyordu.

Mecbur kalırsam Mollie ve ben Dallas'a ne kadar sık dönersek dönelim bu işi yapabilirdim. Özellikle de bu eşyaların bir kısmını çiftlikte inşa etmek istediğim stüdyoya taşıyabilirsek. Ayrıca Hartsville şehir merkezinde bir Bellamy Brooks mağazası açma fikrim de vardı ama bunu adım adım ilerletecektik.

"Özel olmalı." Sandalyemde geriye yaslandım. "Evlenme teklif etmeden önce annesinin de beni sevmesini istiyorum."

Wyatt kısık sesli bir ıslık çaldı. "Tanrı yardımcın olsun. Kovboylardan nefret eden bir kadını kızının bir kovboyla çıkmasına nasıl ikna edeceksin?"

"Ben ederim."

"Tanrı seni korusun. Beklentini düşürsen iyi olur. Bizden yardım istemediğine emin misin?"

"Aubrey ve Mollie'yle tek başıma buluşmalıyım. Yoksa bu haksızlık olur. Mollie'nin sizi sevdiğini biliyorum ama evleneceği kişi benim. En azından evleneceğini umduğum kişiyim."

Wyatt duraksadı. "Bu, dürüst olmam için bir izin miydi?"

"Sanki ihtiyacın varmış gibi."

"Bana söylemen gereken bir şey varmış gibi hissediyorum."

"Ne gibi?"

"Duyduğuma göre geçenlerde eczanede birlikte görülmüşsünüz."

"Sikeyim. Küçük bir kasabada hiçbir şey gizli kalmıyor, değil mi?"

"Hayır."

Bir elimi saçlarımda gezdirerek derin bir nefes aldım. Hamilelik ihtimali birçok şeyin farkına varmamı sağlamıştı.

Öncelikle kendi ailemi kurmaya hazır olduğumu anlamıştım. Evlenmek ve bebek sahibi olmak, ailemi terk ettiğim anlamına gelmiyordu. Sadece onu genişlettiğim anlamına geliyordu.

Gerçekten, mutluluğumu ve tabii Mollie'ninkini de ilk sıraya koymaya hazır olduğumu anlamıştım.

"Mollie'nin hamile olabileceğini düşündük. Ama hamile değil."

"Ama olmasını istiyorsun."

Yutkundum. "İstiyorum, evet. Ama önce onunla evlenmek istiyorum. Her şeyi doğru sırayla yapmalıyız."

"O zaman ikiniz de çiftliğe nişanlanmış olarak geri dönün. Tallulah'la birlikte üzerinde çalıştığınız bu taslaklar Mollie'yi bunu yapabileceğinize dair ikna etmezse…" Kardeşimin başını iki yana salladığını tahmin edebiliyordum. "Seninle gurur duyuyorum, kardeşim. Bir değişiklik yapmaya çalışıyorsun. Büyük bir değişiklik. Bu yeni hâlini sevdim."

Kahretsin, güneş daha doğmamıştı bile ve ben şimdiden heyecanlanmaya başlamıştım. Uzun bir gün olacaktı. Ama umarım iyi bir gün olurdu.

"Minnettarım," diye cevap verdim huysuzca. "Bu taslaklara geri dönmeliyim. Mollie uyanmadan önce bitirmem gereken çok iş var."

"Nasıl gittiğini bana da bildir, tamam mı? Haberleri anında paylaşsan iyi olur."

"Sınırlar. Artık benim de kendi sınırlarım var. Sen de edinmelisin."

Wyatt sadece güldü. "İyi şanslar."

Dairenin ön kapısında duran Mollie bana bakıp kaşlarını çattı.

"Şapkanı takmayacak mısın?"

Arabasının anahtarlarını parmağımda çevirdim. "Restoranın güzel olduğunu söylemiştin. Beyzbol şapkalarının yasak olduğunu düşündüm."

"Beyzbol şapkanı demiyorum." Mollie yatak odasına daldı ve bir saniye sonra elinde şapkamla geri geldi. "Bu şapka."

Kalbim küt küt atıyordu ve öylece kovboy şapkama bakıyordum. Mollie'ye döndüm. "Annenin kalbini kazanmaya mı yoksa onu korkutup kaçırmaya mı çalışıyorum?"

"Seni sevecek. Ve bunu yaparken bu şapkayı takıyor olacaksın."

Şapkayı ondan aldım. "Kafam karıştı. Kovboylardan nefret etmiyor muydu?"

"Verdiği sözü tutmayan insanlardan nefret eder."

"Ama şapka… Senin için istediği kişi olmadığım gerçeğini yüzüne vuracak."

Mollie şapkayı geri aldı ve parmak uçlarında yükselerek kafama taktı. "Seni tanıdığında, tam da benim için istediği kişi olduğunu anlayacak. Bir kovboyla çıkıyorum. Çok iyi bir adamla. Bunu ne kadar çabuk kabul ederse birbirimiz hakkındaki tüm bu aptalca varsayımlardan o kadar çabuk kurtulabiliriz."

Kalbim şimdi mutluluktan ters takla atıyordu. Mollie Luck her gün beni şaşırtmaya devam ediyordu.

Beni değiştirmeye çalışmıyordu. Beni farklı biri gibi giydirmeye ya da sert ellerim ve daha sert bir geçmişim olduğu gerçeğini yumuşatmaya çalışmıyordu.

Aslında tüm bunları en öne ve merkeze koyuyordu.

Mollie'nin saklayacak bir şeyi yoktu. Ben de saklamayacaktım.

Kocaman gülümsedim. Çenesini avucumun içine alıp bir öpücük daha vermek için eğildim. Bir şehvet dalgası bacaklarımın arasına hızla yerleşti. Gören de az önce duşta ve ondan

önce onun rahat kocaman yatağında sevişmediğimizi sanırdı. Dün gece bana yaşattığı ve sonrasında yatak başlığına sıkıca tutunarak benim ona yaşattığım orgazmlardan bahsetmiyordum bile.

"Sence yemek ne kadar sürer?" diye homurdandım.

Güldü, nefesi yanağıma sıcak bir rüzgar gibi çarpmıştı. "Birkaç saat."

Elbisesine baktım. "Pantolon giymediğine sevindim. Araba işini çok daha kolaylaştıracak."

"Araba işi mi?"

Sırıtarak kapıyı açtım. "Göreceksin. Hadi gidelim."

Kıçına vurduğumda yine güldü.

Hayatımın sonuna kadar bu sesi duymak istiyordum. Ama bugün annesinin kalbini kazanamazsam bu, kısa sürebilirdi.

Şapkamı kafama bastırarak Mollie'yi asansöre kadar takip ettim.

İlk defa kovboyluk yapmıyordum.

Son olmayacağı da kesindi.

Restoran *güzeldi.*

Burası beyaz masa örtüleri ve ceket giyen garsonları olan bir yerdi. Seçkin müşteriler devasa kadehlerden şaraplarını yudumluyor, süslü salataları ve mükemmel şekilde kızarmış somonlarını yiyorlardı.

Yine de Teksas'taydık. Hostes standının yanında çeşitli kovboy şapkalarıyla dolu bir askılık olmasaydı, en güzel kot pantolonum ve beyaz düğmeli ceketimle kendimi buraya ait değilmişim gibi hissederdim.

Kendi şapkamı çıkarıp elimi saçlarımda gezdirirken gözlerin üzerimde olduğunu hissediyordum. Mollie'nin dudaklarının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Ne oldu?" diye sordum.

Restoranın diğer ucuna baktı. "Sanırım Dallas senden hoşlandı."

Etrafıma bakıp gülümsedim. Uzun boyluydum, bu yüzden bir yere girdiğimde dikkatlerin üzerimde olmasına biraz alışkındım. Ama bu, gülmeniz gereken türden bir ilgiydi. Aksi takdirde, yüzünüz kızarırdı.

Şapkamı askıya asıp Mollie ve görevliyi yemek salonuna kadar takip ederken kadınlı erkekli birkaç kişi dik dik bana bakıyordu.

Ben geçtikten sonra bir kadın arkadaşına, "Yaşasın kovboylar," dedi.

Kıkırdadım.

"Sanırım seni duydu," dedi arkadaşı.

"Umarım duymuştur. Ve umarım o kotun ona çok ama çok yakıştığını da duyar."

Masaya gelmeden önce Aubrey'yi fark ettim. Mollie'den daha sarışındı ama aynı burna ve dik omuzlara sahiplerdi. Bakışları önce kızına, sonra bana yöneldi.

Aubrey yalandan bir gülümseme takınmadan önce dudaklarını büzdü. "Hoş geldiniz."

Ayağa kalktı ve Mollie'ye sarılmak için onu kendine doğru çekti.

"Anne! Selam! Umarım çok bekletmemişizdir."

"Hayır tabii ki. Sadece geç kalmadığımdan emin olmak istedim ve buraya biraz erken geldim. Bugün trafik fena değildi." Aubrey'nin bakışları yine üzerimdeydi. Çizmelerimden sakalla-

rıma kadar beni incelerken gözleri biraz büyümüştü. "Sen Cash olmalısın."

"Evet, hanımefendi. Sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Uzattığım elimi sıktı. Hartsville'de akrabalarımızı yanaklarından öperdik. Aubrey teknik olarak henüz aileden olmasa da kaybedecek hiçbir şeyim olmadığını fark ettim.

Ben de eğilip Aubrey'nin yanağını öptüm. Göz ucuyla Mollie'nin sırıttığını gördüm, annesi ise ben geriye yaslandıktan sonra eliyle yanağını kapattı.

"Ben Aubrey." Boynuna doğru ilerleyen pembe bir kızarıklık mı görüyordum? "Mollie bize katılacağını söylediğinde bu bir sürpriz oldu."

Mollie'nin sandalyesini çektim. "Sanırım hepimiz buraya gelmeme şaşırdık. Mollie ve ben ilk tanıştığımızda pek anlaşamamıştık."

"Ben de öyle duydum." Aubrey, Mollie'nin sandalyeye oturmasını izledi. Mollie'nin sandalyesini masaya doğru ittikten sonra Aubrey'nin sandalyesini de tuttum. "Ben hallederim, teşekkürler."

"Tabii, hanımefendi."

Aubrey'nin karşısına oturduğumda ensem yanıyordu. Peçetesini açıp kucağına yerleştirirken sessizdi.

Evet. Bu biraz garip olacaktı. Ama pes edemezdim. Mollie'nin annesini bugün kazanamayabilirdim ama bu eninde sonunda beni kabul etmeyeceği anlamına gelmiyordu. Kızını mutlu etmek için kıçımı yırtacağımı ona göstermeliydim.

Evet, çok param yoktu. En azından şimdilik. Ve ailem biraz karmaşıktı. Ama ben onları seviyordum, onlar da beni seviyordu. Ben kendi başımın çaresine bakabilirdim. Bu kadını son

nefesime kadar koruyacaktım ve hâlâ hayattayken hayallerini gerçekleştirmesine yardım etmek benim görevim olacaktı.

Buraya o hayalleri yıkmak için gelmemiştim. Mollie'nin ışığını karartmak için değil. Neyse ki bunun kanıtı arka cebimdeydi.

"Bronzlaşmışsın." Aubrey'nin gözleri Mollie'nin üzerinde gezindi ve yüzünde bir süre kaldı.

Mollie'nin sırıtışı geri gelmişti. "Teşekkür ederim. Dışarıda çok vakit geçiriyorum."

"Çiftlik..."

"Çiftlik işleri." Mollie bana bakarak sırıttı.

"Kendinle gurur duymalısın. Aubrey, Mollie'nin çiftlikte yapmadığı pek bir şey yok. Bugünlerde at sırtında çok iyi iş çıkarıyor."

Aubrey dudaklarını kıpırdattı, sonra da dudaklarında alaycı ya da gülümseyen bir ifade belirdi. "Öyle mi?"

"Küçükken bunu çok sevdiğimi hatırlıyorum," diye yanıtladı Mollie, çatallarından birini parmağıyla iterek. "Yine de şimdiki kadar keyif alacağımı tahmin etmezdim."

"Doğru." Aubrey menüsünü eline aldı. "Mollie hakkındaki düşüncelerini ne değiştirdi, Cash? Kızımın milyonlarca dolarlık bir mirasa konmak üzere olmasından başka?"

"Tanrı aşkına, anne." Mollie ona baktı. "En azından olay çıkarmadan önce içkilerimizi sipariş etmemize izin ver."

Aubrey parmaklarını açtı. "Neden lafı dolandırıyoruz? İki buçukta yapmam gereken bir iş var."

Mollie'nin yüzünde titreşen acıyla göğsüm sıkıştı.

"Lütfen böyle yapma," diye yalvardı annesine. "Eğer ona bir şans vermeyeceksen biz gidiyoruz."

"Peki nereye gideceksiniz?" Aubrey masaya doğru eğildi. "Seni hayatın boyunca ben büyüttüm, Mollie. Seni herkesten

iyi tanıyorum. Sen Dallas'a aitsin. Sen fırsatların, özgürlüğün ve…" Sesi titriyordu. "Benim gibi düşünen insanların etrafında olmalısın. Küçük kasabalar hayallerin yıkıldığı yerlerdir."

"Bu doğru değil," diye cevap verdi Mollie kalın bir sesle.

Aubrey başını iki yana salladı. "Yanılmıyorum."

Mollie'nin elini tutup sıktım. "Mollie Dallas'a ait. Aubrey, bu konuda yanılmıyorsun."

Bu Aubrey'yi duraksatmıştı. Gözlerini kırpıştırıp bana baktı. "Siz… Siz buraya birlikte mi taşınıyorsunuz? Senin dairene mi?" Dönüp Mollie'ye baktı, o da yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu.

Elini tekrar sıktım. *Benimle kal.*

Mollie yutkundu. O da benim elimi sıkıyordu. *Tamam.*

"Dallas'taki hayat Mollie'ye uygun. Bunu kendim gördüm. Bellamy Brooks fikri bir şehirde doğdu ve gelişti. Ve şimdi en büyük ve benim naçizane görüşüme göre en iyi koleksiyonunuzu piyasaya sürmek üzeresiniz—"

"Onu gördün mü?" Aubrey'nin sözleri bir suçlama gibiydi ama ben yalnızca bir soru sorduğunu düşündüm.

Başımı eğdim. "Gördüm. İnanılmazdı."

"Evet, öyle. İşte tam da bu yüzden Mollie'nin burada, Dallas'ta olması gerekiyor. Wheeler'la birlikte yerel butiklerden elde edecekleri tanıtım bile tek başına yeterli." Aubrey bize bakmadan önce omzunun üzerinden garsona baktı. "Sipariş vermeye hazır mıyız?"

Mollie'ye döndüm. "Hazır mısın, bebeğim?"

Dudağını ısırması gözümden kaçmamıştı. "Hazırım. Sen?"

"Evet."

Kızlar şarap sipariş etti. Ben de şişe sipariş vermeyi önerdiğimde Aubrey'nin suratı biraz daha ekşidi. Ancak Mollie, an-

nesinin salata istemesi üzerine yemek siparişi verdiğinde işler gerçekten ilginç bir hâl almaya başladı.

Mollie "taverna burgeri" sipariş verdi; görünüşe göre bu, iki köftesi olan ve üzerine bir çeşit özel sos dökülen süslü bir çizburgerdi. Patates kızartması, çedar peyniri, sos, turşu ve ketçaplı.

"Ben de aynısından alacağım," dedim ve menümü garsona uzattım.

Aubrey ise gözlerini kızına dikti. "Mollie, bu mideni ağrıtmayacak mı? Gluten ve peynir—"

"Artık beni rahatsız etmiyorlar." Mollie kucağındaki peçeteyi düzeltti. "Aslına bakarsan, beni rahatsız ettiklerinden emin değilim. Çiftlikte hemen hemen her şeyi yiyorum ve haftalardır karnım ağrımıyor."

Aubrey gözlerini kırpıştırdı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Sanırım…" Mollie elini salladı. "Hartsville'e gitmeden önce biraz mutsuz olduğumu biliyordum ama hiçbir şeyi değiştirmenin bir yolu olmadığını düşünüyordum. Her şeyi doğru yaptığımı hissediyordum ama vücudum bana doğru yapmadığımı haykırıyordu."

"Ve şimdi doğru yaptığını düşünüyorsun çünkü karnın ağrımıyor." Aubrey'nin yüz ifadesini anlamak zordu.

Mollie bana baktı ve ardından bakışlarını tabağına dikti. "Çiftliği seviyorum, anne. Senin için böyle sonuçlanmadığını biliyorum ama Hartsville'de yaşamak…" Tekrar bana baktı. "İyileştiriyor. Kulağa saçma geliyor ama doğru. Oradayken kendimi daha iyi hissediyorum. Burada da kendimi iyi hissediyorum, beni yanlış anlama. Her iki yeri de seviyorum. Sanırım ikisine de ihtiyacım var, sorun da bu."

Şarabımız geldi. Aubrey kadehinden uzun, sessiz bir yudum aldı.

Ben de içtim, bakışlarım Mollie ve annesi arasında gidip geliyordu. Ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama konuşmanın tamamen raydan çıkmasını engellemem gerekiyordu.

"Bunun hakkında çok düşündüm," dedim dikkatlice. "Garrett vasiyetine neden bu şartı koydu diye. Sizden sık sık bahsederdi."

Aubrey alay eder gibi gözlerini devirdi. "Eminim çok güzel bir tablo çizmiştir."

"Çok fazla pişmanlığı vardı." Yutkundum. "Bence bir şansı daha olsaydı her şeyi daha farklı yapardı. Onu seviyordum ama çok inatçıydı. Ona bir şeyleri değiştirmek için çok geç olmadığını söyledim. Yeniden denemek için."

"Hiç dinlemedi," diye yanıtladı Aubrey.

"Ama Mollie dinliyor. Ben dinliyorum. Dinliyorum. Kızınızı tanımak hayatımın en büyük mutluluklarından biri oldu ve beni çok değiştirdi." Arka cebime uzandım ve dörde altı santimlik tek bir fotoğraf çıkardım. "Saçma sapan şeylerden bahsediyoruz ama bence Garrett bir şekilde Mollie'yi Lucky Çiftliği'ne geri getirmenin bizim için iyi olacağını biliyordu. Herkes için. Sanki mezardan ipleri çekiyormuş gibi, anlıyor musunuz? Hayattayken yapamadığını, öldükten sonra yapacaktı."

Fotoğrafı yavaşça masanın üzerine koydum. Fotoğraf grenliydi. Eski olduğu için mi solmuştu yoksa öğlen saatlerinde çekildiği için fotoğraftaki üç kişinin etrafındaki ışıktan mı öyle gözüküyordu, anlayamamıştım. Mollie belki dört yaşındaydı, Garrett ve Aubrey'nin arasında bir midillinin üzerindeydi. Arka planda Colorado Nehri vardı. Dikkatli bakınca fotoğrafın, çiftlikteki ilk gezintimizde Mollie'ye gösterdiğim noktaya yakın bir yerde çekildiğini söyleyebilirdim.

Herkes kovboy şapkası takıyor ve kocaman gülümsüyordu.

Aubrey fotoğrafa baktığında hareketsiz kaldı. "Bunu nereden buldun?"

"Garrett vasiyetinde bana bir kiralık kasa bıraktı. İçinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kutuyu açtığımda hepinizin yüzlerce fotoğrafını buldum. Goody'ye fotoğrafların en değerli eşyalarından biri olduğunu, bu yüzden onları güvende tutmak istediğini söylemiş."

Mollie elini ağzına götürdü. "Onları sana mı bıraktı?"

"İlk başta bunun bir hata olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi… Şimdi onları bana vermesinin bir nedeni olabileceğini düşünüyorum."

Aubrey gözlerini kırpıştırdı. "Onları Mollie ile paylaşacağını biliyordu."

"Bana kalbimde her zaman bir kovboy kızı olduğumu göstereceğini biliyordu." Mollie'nin sesi çatallanmıştı. "Çünkü sen özünde iyi bir adamsın, sadece biraz kaba saba birisin."

Kıkırdadım. "Onun gibi bir şey."

Aubrey'nin kirpikleri fotoğrafa bakarken kıpırdanmaya devam ediyordu. "Bu—"

"Üçünüz. Bakın ne kadar tatlısınız." Parmağımla küçük kız Mollie'ye dokundum. "O atın üzerinde çok mutlu görünüyorsun."

Aubrey şarabından biraz daha içti. "Garrett ona haftada birkaç kez binicilik dersi veriyordu. Çok severdi."

Mollie dönüp annesine baktı. "Bunu hatırlıyorum. Ağılın etrafında tur atardık. Başta yavaştı. Beni tırısa kaldırdığında kırdamadan duramazdım."

"Çok tatlıydın, Mollie." Aubrey'nin gözleri kısıldı ve bir an için hüzünlü ama mutlu görünüyordu. "Hâlâ öylesin."

"Sen de mutlu görünüyorsun, anne."

Aubrey gözlerini kırpıştırdı. "Mutluydum. En azından o anda."

Mollie elimi sıktı. "Teşekkür ederim. Bunu bizimle paylaştığın için."

"Geri kalanı dairende bir çantada. Ama bu fotoğrafta hepinizin durduğu yerde nehir manzarası inanılmaz. Garrett'ın çiftlikteki en sevdiği yerlerden biriydi. Orada kurabileceğimiz bir stüdyonun birkaç maketini yaptım. Büyük pencereler, bol ışık ve Wheeler'la rahatça işinizi yapabilmeniz için yeterli mahremiyet."

Telefonumu elime aldım ve devam etmeden önce bu sabah yaptığım kaba çizimlere hızlıca göz attım. "Bellamy Brooks'un Dallas'ta bir stüdyosu var. Hartsville'de de bir tane olması gerektiğini düşündüm. Bunun tek nedeni, sergileyecek çok daha fazla envanteriniz ve gelecek koleksiyonlar için yapacak çok daha fazla beyin fırtınanızın olması. İkiniz de Dallas'taki modadan ilham alıyorsunuz ama belki çiftlik de tamamlayıcı bir ilham kaynağı olabilir. Şehirdeki köklerinize dokunmadan size bir sonraki koleksiyonunuz için yeni bir bakış açısı kazandırabilir."

Telefonumu masanın üzerine koyup Mollie'ye doğru döndürdüm.

Bir süre telefona bakarken kalbim küt küt atıyordu. Elinde şarabını tutuyordu. Bir yudum aldı. Gözlerini kırpıştırdı.

Sonra hemen gözyaşlarına boğuldu, başını omzuma yasladı.

Midem bulanıyordu. Şakağına bir öpücük kondurdum. "Ah. Ah, Mollie, bebeğim, ben—"

Telefonu eline alıp çizimler arasında gezinirken, "Ne kadar da düşünceli," diye mırıldandı. Başını omzuma koyması hoşuma gidiyordu. "Ve tatlı. Ve vay canına, çizim konusunda gerçekten çok iyisin. Bütün bunları ne zaman çizdin?"

Aubrey'nin peçetesiyle gözlerini sildiğini gördüğümde neredeyse kalp krizi geçirecektim.

"Bugün erken saatlerde. Sorunumuz için mükemmel bir çözüm olmadığını biliyorum ama bu da bir başlangıç. Bu aynı zamanda dolaptaki ürünlerin bir kısmını çiftliğe götürdüğümüzde, yani eğer götürürsek, Dallas'ta çalışmak için bana da biraz alan sağlayacak. Dolaba hepimizin, dizüstü bilgisayarlarımızla çalışabileceği büyük bir masa koyabiliriz."

Aubrey alnını kaşıdı. "Dizüstü bilgisayarın mı var?"

"Anne, çeyrek milyon dönümlük bir araziyi denetleyen büyük bir işi var. Tabii ki Cash'in bir dizüstü bilgisayarı var."

Başımla onayladım. "İstemediğim kadar fazla zaman harcıyorum ama hayat böyle."

Aubrey şarabını bıraktı. "Madem bu kadar büyük bir işin var, çiftlikten nasıl uzak kalabiliyorsun?"

"Size yalan söylemeyeceğim, bu herkes için bir alışma süreci olacak. Ama biz yokken orayı iyi idare eden dört kardeşim var." Çenemi telefona doğru eğdim. "Buraya geldiğimizden beri onlardan bir kez bile haber almadım."

Mollie bana seksi bir gülümsemeyle baktı. "Sana söylemiştim."

"Haklıymışsın." Dudaklarından öpmek için eğildim. "Bana ihtiyacım olan cesareti verdiğin için teşekkürler."

Başını aşağı yukarı salladı ve tekrar telefonuma baktı. "Belki de ihtiyacım olan cesaret budur. Yani… Cash, bu işe yarayabilir." Parçalar bir araya geldikçe gözleri parlıyordu. "Orada yaşayan dört bekâr erkek kardeşinin olduğunu söylersem Wheeler'ın çiftliğe geleceğinden eminim. Yeni evde onun için bolca yer var. Artık miras fonuna da erişebildiğime göre Bellamy Brooks'ta yardımcı olmaları için birkaç kişiyi işe alabilirim, bu da haftada birkaç gün çiftlikte yardım etmek için bana boş zaman yaratır. Ne düşünüyorsun anne?"

Aubrey şarabını yudumlamaya devam ederken sessizdi. "Ne düşündüğümden emin değilim. Bu çok hoş bir fikir—"

"Ve işe yarayabilir." Mollie göz kırptı. "Lanet olsun, gerçekten işe yarayabilir."

Boğazımdaki yumruyu yutkundum. "Neden bu kadar şaşırdın ki?" diye sordum yumuşak bir ses tonuyla. "Bunu çözebileceğimizi hiç düşünmedin mi?"

Bir süre sessiz kaldı. Mollie'nin gözleri yeniden dolmuştu. "Belki de bunu hak etmediğimi düşündüm. Hem burada kalıp hem de seninle olmayı. Sanki bir şeyler yanıma kâr kalacakmış gibi hissediyordum. Sanki işleri bana öğretildiği gibi yapmadığım için cezalandırılacakmışım gibi."

"Hayallerini gerçekleştirmek mi?" diye sordum. "Bu bir suç gibi mi geliyor?"

Mollie yine ağlamaya başladı. Aubrey'nin uzanıp kızının diğer elini tutması gözümden kaçmamıştı.

"Senin için tek istediğim buydu, biliyorsun. Hayallerini gerçekleştirmeni istiyorum." Aubrey burnunu çekti. "Burada sahip olduğun hayallerden vazgeçmeni istemiyorum. Çok çalıştın. Çizmelerin çok güzel. Sanırım bir kovboyla kaçarsan..." Aubrey bana doğru bakarak kaşlarını kaldırdı. "Tüm bunları terk edeceğini düşünmüştüm. Ama şimdi yanıldığımı görmeye başlıyorum."

"Hayallerimden vazgeçmiyorum, anne. Sadece onları değiştiriyorum. Onları büyütüyorum. Kalbim Bellamy Brooks'a ve Dallas'a ait ama aynı zamanda Cash'e, çiftliğe ve Hartsville'e de ait. Umarım bunu bir tür ihanet olarak görmezsin çünkü öyle değil. Bu sadece benim, kendi gerçeğimi bulmaya çalışıyorum."

Aubrey gözlerini kapattı. Çenesi titriyordu.

Benim gözümden de bir damla yaş süzüldü. Lanet olsun, bu kadar duygusal bir ortamda bulunmak beni gerçekten duygulandırmıştı.

"Sana yalan söylemeyeceğim, tatlım. Gideceğinizi söylediğinizi duymak acı veriyor," dedi sonunda. "Ama eğer bunun sizin için doğru olduğunu düşünüyorsanız, o zaman bunu yapmak zorundasınız. Sığır çiftliğindeki hayatın bana göre olmadığını içten içe biliyordum ama babanı çok sevdiğim için buna katlanmaya çalıştım. Doğru olduğunu bildiğin şeylerle savaşma."

Mollie annesine baktı. "Söylediklerinde ciddi misin gerçekten?"

"Ciddiyim." Aubrey'nin bakışları bana kaydı. "Olmadığın biri olmaya çalışarak benim gibi zaman kaybetme. Bu kadar para seni mutlu etmek için değilse ne için? Git ve mutlu ol."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Mollie

ŞANS TILSIMI

Ertesi sabah arabamın ön koltuğunda Spotify'da doksanların *country* türünde çalma listelerini karıştırırken Cash arkamdan seslendi.

"Hey, Mollie. Sanırım annen burada." En büyük valizimi bagaja koyarken homurdanıyordu. "Beyaz Mercedes'teki annen mi?"

Hemen yolcu koltuğunda dönüp camdan dışarı baktım. Evet, annemdi. Binamın önündeki paralel park yerlerinden birine yanaşıyordu.

"Evet, o."

"Onu oyalamamı ister misin?" Gözleri, dikiz aynasında benimkilerle buluştu.

"Sanırım sorun olmaz. Yani umarım."

Cash ve ben caddenin karşı tarafında, binanın ön kapısının hemen dışındaydık. Ben yolculuğumuzun eğlence kısmını düşünürken o da bagajı dolduruyordu. Cash, Cash'liğini yaparak

bagaja eşya koymak şöyle dursun, bavuluma dokunmama bile izin vermemişti.

Yatakta pis ağızlı bir kovboydu ama sokakta tam bir centilmendi ve böyle bir bir erkek arkadaşa sahip olmanın avantajları vardı.

Annemin arabasından inişini izlerken midem bulanmaya başlamıştı. Dün öğle yemeğinden yeterince iyi ayrılmıştık. Bir dönüm noktası yaşadığımızı hissediyordum. En azından annem nereden geldiğimi ve neden bugün çiftliğe dönme kararı aldığımı anlıyordu.

Yine de bu sabah kahvaltıdan sonra gideceğimizi söylemek için onu aradığımda uğramayı teklif etmesini beklemiyordum.

Hatta gerçekten gelmesini beklemiyordum. Bir pazar sabahı. Çevresindeki çoğu insan kilisedeyken ya da *brunch* yaparken annem genellikle çalışırdı. Hafta sonları bir gayrimenkul danışmanının ekmek teknesiydi.

Ama o buradaydı. Ve bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değildim.

Karşıya geçmeden önce iki tarafa da bakarak aceleyle bize doğru geliyordu. Kolunun altında beyaz bir kese kâğıdı olduğunu fark ettim.

"Anne! Selam." Kapıyı itip açtım ve arabadan indim. Pazar günü erken bir saat olduğu için sokak bomboştu. "Geldiğine sevindim."

"Günaydın, Bayan Brown." Cash doğruldu, kot pantolonunu yukarı çekti. "Bugün nasılsınız?"

"Lütfen bana Aubrey de. Ve iyiyim. Sen nasılsın?"

"Sadece Mollie'nin ihtiyacı olan her şeyi aldığımızdan emin oluyorum." Sırıtarak dolu sandığı işaret etti. "Görünüşe göre çok fazla şeye ihtiyacı var."

"Eminim şimdiye kadar kızımın biraz fazla süslü biri olduğunu anlamışsındır."

Bir kahkaha attım. "Doğuştan geliyor."

"Suçluyum." Annem gülümsedi.

Cash'e baktım. Bu iyiye işaretti, değil mi? Gülümsemesi, ona ilk ismiyle seslenmesini istemesi? Dün bu konuda tek kelime etmemişti.

"Her neyse." Annem kese kâğıdını bana uzatmadan önce bir bana bir Cash'e baktı. "İkinizi gitmeden yakaladığıma sevindim. İşte çiftliğe dönerken yanınızda götürebileceğiniz bazı yiyecekler. Yolculuk sırasında bir şeyler atıştırmak istersiniz diye düşündüm."

Kese kâğıdını elinden aldığımda yan tarafındaki Dean & DeLuca logosunu gördüm. En sevdiğimdi. "Vay canına. Teşekkürler anne." Bir kolumu uzattım.

Sıkıca sarılmak için beni kendine çekti. "Telefonuna daha sık cevap vermeye başlayacağına söz ver. Senden haber almam gerek. Her gün değil ama haftada bir kereden fazla."

Gözlerim yanmaya başlamıştı. Gözlerimi kapattım ve başımla onayladım. "Söz veriyorum."

"Bütün gece sizi düşündüm."

"Anne—"

"Her şey yolunda, Mollie." Hâlâ bana sarılıyordu. "Şehre ne zaman döneceğini sormayacağım—"

"Kurnazca," dedim gülümseyerek.

"Ama ben de bunun bir parçası olmak istiyorum." Sonunda beni bıraktı ve Cash'e baktı. "Birlikte kurduğunuz hayatın bir parçası olmak. Birlikte olduğunuzda kendinizi çok iyi hissediyorsunuz, bu çok açık. Mutlusunuz." Annem yanağımı okşadı. "Seni mutlu ediyor. Kızıma bu kadar iyi baktığın için teşekkür ederim, Cash. Onu daha önce hiç bu kadar neşeli görmemiştim."

Erkek arkadaşımın âdemelması aşağı yukarı hareket etti. "Bunun anlamı çok büyük. Teşekkür ederim. Sana söz veriyorum, Mollie'yi mutlu etmek için elimden geleni yapacağım."

"Sana inanıyorum," diye yanıtladı annem.

Gözlerimi kırpıştırdım, gerçekten şok olmuştum. "Bir dakika, bir dakika. Sen bir kovboya mı güveniyorsun?"

Annemin dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hiçbir insan birbirine benzemez. Aynı şey kovboylar için de geçerli."

"Kesinlikle." Cash parmağını şapkasının kenarına dokundurdu.

Hem annemin hem de benim bir aptal gibi kızarmamıza neden olan müstehcen derecede güzel, müstehcen derecede seksi bir hareketti.

"Dikkatli sürün," dedi annem.

Cash aynı parmağını kaldırdı. "Hazır ol, Aubrey. Senin için de bir şey getirdim."

Arka koltuğu karıştırmak için döndü, bir dakika sonra üzerinde Walgreens yazan bir torbayla geldi.

Ona gülümsedim. Dün gece saatlerce bununla uğraşmıştık.

"Nedir bu?" diye sordu annem çantayı erkek arkadaşımdan alarak.

Cash bir kolunu belime doladı. "Garrett'ın fotoğraflarının kopyaları. İsteyebileceğini düşündüm."

Annem torbaya bakarak gözlerini kırpıştırdı. Çenesinin eğilmesinden ağlamamaya çalıştığını anlayabiliyordum.

Gözyaşlarımın özgürce akmasına izin verdim. "Cash'in fikriydi."

"Bu..." Annem yutkundu, hâlâ yere bakıyordu. "Çok düşünceli bir hareket. Teşekkür ederim."

Cash kıkırdadı. "Tabii ki. Şimdi sarılabilir miyiz, yoksa..."

Annem güldü. "Evet. Elbette, bunu isterim."

Böylece üçümüz bir pazar sabahı sokağın ortasında birbirimize defalarca kez sarıldık.

Geri çekilip anneme baktım. "İyi misin?"

"İyiyim. Gerçekten iyiyim. Seni deli gibi özleyeceğim ama hayatta kalacağım."

Cash şimdi tam yanımda duruyordu, eli bel çukurumdaydı. "Hartsville'in en büyük hayranı olmadığını biliyorum Aubrey ama bizi her zaman çiftlikte ziyaret edebilirsin. Seni ağırlamaktan mutluluk duyarız."

Annem başını aşağı yukarı salladı, bakışları aramızda gidip geliyordu. "Belki bir gün. Orada ne yapacağınızı görmek için sabırsızlanıyorum."

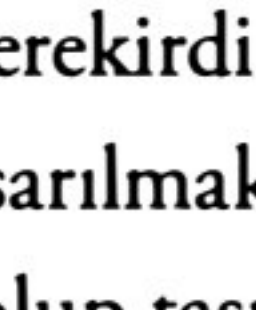
Bundan bahsetmesi komikti. Cash nehir kenarında bir stüdyo için çizdiği planlarla beni şaşırttığından beri durmadan çiftlikte başka neler yapabileceğimizi düşünüyordum.

Özellikle de Rivers Çiftliği ile başka neler yapabileceğimizi. Cash hayallerimi gerçekleştirmek için elinden geleni yapıyordu. Bu iyiliğe karşılık vermem gerekirdi.

Annem bana son bir kez sarılmak için beni kendine çekerken kalbim tarifsiz duygularla dolup taşmıştı.

Annem Cash'e de bir kez daha sarılmak için onu kendine çektiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Yakında görüşürüz," dedi annem gülümseyerek. "Ve bana stüdyoyla ilgili gelişmeleri göndermeyi unutma. Çok güzel olacak."

"Yani Cash'in dört tane erkek kardeşi var."

ATV'yle nehirden ayrılıp Yeni Ev'e doğru giderken Wheeler'ın sorusuna gülümsedim. "Evet."

"Ve hepsi uzun boylu."

"Evet."

"Ve mavi gözleri var."

"Evet."

"*Ve* kovboylar."

"Wheeler, az önce seni ailemin sığır çiftliğinde gezdirdim. İnekler, atlar, yılanlar ve korkunç bir kel kartal gördük. Colorado Nehri'nden bahsetmiyorum bile. Ama senin tek merak ettiğin kovboylar mı?"

Wheeler göz kırptı. "Evet, en çok merak ettiğim şey kovboylar. Ne var bunda canım?"

Güldüm. "Hiç. Beni de en çok onlar ilgilendiriyor."

"Aynen öyle." Wheeler, bakır renkli saçlarının dağınık tellerini yüzünden çekerken bana sırıttı. "Biriyle evleneceksin."

"Cash'e evlenme teklif etmeyeceğim."

"Hayır, ona yeni çiftliğiniz için yaptığımız planı göstermek üzeresin. Birlikte işleteceğiniz çiftliği."

"Aynen öyle."

"Ona evlenme teklif ettiğini sanacak, Mollie. Arkadaşlar çiftliklerini birleştirmez."

Bir omzumu kaldırdım. Kalbim bu akşam yemekte Cash'e fikrimi sunma ihtimaliyle göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Annemin avukatlık bürosunda evrakları imzaladıktan iki hafta sonra Wheeler'ın bu sabah Dallas'tan buraya gelmesinin nedenlerinden biri de buydu. Manevi desteğe ihtiyacım vardı.

"Eğer o da evlenmek istiyorsa, olur."

"Ah, kes şunu. O adamın bebeklerini doğurmak için ölüyorsun."

Sırıtarak ATV'yi arka kapının yanına park ettim. "Evet."

Ekim ayına girdiğimiz için hava erken kararıyordu. Yeni Ev'e ışık yansıyordu, pencereleri derinleşen alacakaranlıkta

parlıyordu. Patsy'nin mutfaktan içeriye doğru ilerlediğini görebiliyordum. Gözlerim mutfağın bacasından yükselen dumana takıldığı anda ateşin acı tatlı kokusu içimi huzurla doldurmuştu.

Evimdeydim.

Sonunda, *nihayet* evimdeyim.

Cash'in lavaboya yaklaştığını gördüğümde nabzım duracak gibi oldu. Musluğu açtı ve yavaşça ellerini yıkadı, sabunu köpürtmeye çalışırken yüz ifadesi yumuşamıştı. Saçları ıslaktı ve geriye yatırılmıştı. Herhâlde duş almıştı.

Vücudum yanıyordu. Birkaç saat içinde hatta muhtemelen daha az bir süre sonra kulübede yalnız kalacaktık. Ve kulübede yalnız olduğumuzda, kıyafetlerimin hiç şansı olmayacaktı. Gömleğimi çıkarıp yatakta üzerime çıkarken, dudaklarımı, boynumu ve *memelerimi* öperken, ağırlığını bacaklarımın arasına yerleştirirken teninin kokusunu şimdiden alabiliyordum.

Bu adamı arzulama şeklim daha önce yaşadığım hiçbir dürtüye benzemiyordu. Bunu asla aklımdan çıkaramayacaktım.

Eğer bu gece iyi geçerse asla aklımdan çıkarmak zorunda kalmayacaktım.

Derin bir nefes alarak koltuğun altına sıkıştırdığım dizüstü bilgisayarımın çantasına uzandım ve Wheeler'a baktım. "Ailemle tanışmaya hazır mısın?"

Çünkü bu insanlar benim için artık öyleydi. Ailemin bir parçasıydı. Geçmişimi ve hatta umutlarımı, annem ve Wheeler dışında hemen hemen herkesten daha iyi biliyorlardı.

"Gerçekten sabırsızlanıyorum." Eve bakarken ellerini birbirine sürttü. "İşte geldim kovboylar."

Kapıyı iterek açtığım anda fırında kızaran güzel bir şeyin kokusu ve seslerin kakofonisi bizi karşıladı. Sanki herkes kalbimi

ve mutluluğumu ortaya koymak üzere olduğumu biliyordu ve erkenden masaya gelmişlerdi.

Rivers kardeşlerin beşi de buradaydı. John B ve Sally de öyle. Görünüşe göre Goody ve Tallulah da akşam yemeği için uğramışlardı.

Tabii ki uğrayacaklardı.

Wheeler masadaki uzun boylu kovboylara bakarken kolumu tuttu. "Sanırım burayı seveceğim, Mollie."

"Mollie! Selam! Bu bana bahsettiğin arkadaşın olmalı. Çiftliğe hoş geldin, Wheeler." Patsy bir elinde beyaz şarap ve diğerinde ise kırmızı şarap şişesi tutuyordu. "Size ne ikram edeyim?"

"Koca bir kadeh kovboy şarabı," diye cevap verdim sırıtarak.

Cash ellerini mutfak havlusuna silerek yanıma geldi ve o da sırıttı. "İyi seçim, bebeğim."

"Ben de ondan bir tane istiyorum, lütfen." Wheeler gözlerini hâlâ masadan ayırmamıştı.

Cash güldü. "Seni kardeşlerimle tanıştırayım. Onlara kibar davranmalarını söyledim ama beni dinlemiyorlar, bu yüzden şimdiden özür dilerim."

Duke ve Goody'nin arasına oturup lezzetli domuz bonfilesini ve tatlı patates püresini mideye indirdim. Havadan sudan konuşurken mürekkep gibi koyu kırmızı şarabımı yudumladım.

Cash'in ayağı masanın altında benimkini buldu. Gözleri muziplikle dans ediyordu. Adam sürekli bana dokunmanın yollarını buluyordu. Sürekli bana sataşıyordu.

Buna bayılıyordum.

Tıpkı benim her akşam yemekte bu şekilde bir araya gelmeyi sevdiğim gibi. Sevdiğim insanlarla yemeği paylaşmak, günü sonlandırmanın en güzel yoluydu. Çocukken annemle akşam yemeğini genellikle bir restoranda birlikte yerdik.

Ancak yatılı okulda ve daha sonrasında üniversitede hiçbir zaman birlikte akşam yemeği yiyebileceğim kişiler bulamamıştım. Wheeler'ın üniversitede öğleden sonra ve akşam erken saatlerde çok fazla dersi vardı, bu yüzden günün o saatlerinde etrafta pek olmazdı.

Şimdi o kişileri bulmuştum ve bu şimdiye kadarki en iyi şeydi.

Goody domuz etini keserken bana hafifçe dirsek attı. "Çiftlikte kalmaya karar vermene çok sevindim, Mollie."

Şarabımı yudumlarken başımı evet anlamında salladım. "Sanırım babamın şartı işe yaradı, ha?"

Goody tek kaşını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sence babam bunu bilerek mi yaptı? Sonunda kalacağımı bildiği için mi beni çiftliğe getirdi?"

Goody cevap vermeden önce bir dakika düşündü, ağzındakileri çiğnedi. "Küçükken hayvanları sevdiğini hatırlıyordu. Ata binmeyi ne kadar çabuk öğrendiğinle ilgili bir sürü hikâye anlatmıştı bana. Bunu devam ettiremediğin için üzgündü."

"Asla kendi başıma geri dönmeyeceğimi biliyordu." Bunu itiraf etmekten utanıyordum ama artık saklamanın bir faydası yoktu. "Bu yüzden beni zorunda bıraktı."

"Evet, öyle." Goody peçetesine ağzını sildi. "Garrett'la her zaman aynı fikirde değildim ama sonuçta o iyi kalpli bir adamdı. Yaptığı şey dürüstlükten kaynaklanıyordu. Toprağı çok severdi, Mollie. Bence senin bunu kaçırmanı istemedi."

Şarabımı bitirirken boğazım düğümlenmişti. *Biraz takviyeden kimseye zarar gelmez, değil mi?* "Yalan söylemeyeceğim, beni buraya gelmeye zorladığı için ilk başta ondan nefret etmiştim."

"Peki ya şimdi?" Goody, Wheeler'la sohbet etmekle meşgul olan Cash'e baktı.

Gülümsedim. "Artık ondan nefret etmiyorum."

Sanırım babama karşı her zaman karmaşık duygular besleyecektim. Çok şey kaçırdığım için üzgündüm. Gitmeme göz yumduğu için kızgındım. Evet, bunda benim de payım vardı ama sonuçta yetişkin olan oydu.

Annemin varsayımlarını ve ön yargılarını kendi varsayımlarım olarak benimsediğim için kendime de kızgındım.

Ama tüm bu öfke, tüm bu üzüntü, pişmanlık ve acı... Bu ânı çok daha tatlı kılıyordu. Artık, çiftliğe gelmeden önce hiç olmadığı kadar hayatı takdir edebiliyordum.

Tüm bunları kaybetmeye çok yaklaşmıştım ama kaybetmedim.

Vasiyetten, babamdan ve Cash'ten vazgeçmeye çok yaklaşmıştım ama yapmadım.

Şimdi buradaydım, Cash'e güçlerimizi birleştirmeyi teklif etmek üzereydim.

Umarım babam benimle gurur duyardı. Bu büyük bir riskti ama hayatınızda herhangi bir sihir yaratmak istiyorsanız bu tür riskleri kesinlikle almanız gerektiğini öğrenmiştim.

Cash'le yaşadığım şey büyülüydü.

Boğazımı temizleyerek ayağa kalktım. "Hey, herkes eğer bir saniyeliğine dikkatini bana verirse harika olur."

Wyatt bana baktı, dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Kulağa hoş geliyor."

"Ne oldu, bebeğim?" diye sordu Cash.

Bugünlerde herkesin önünde bana böyle hitap etmekten çekinmiyordu. Bunu yapmaya başladıktan haftalar sonra bile her deyişinde gülümsüyordum.

Wheeler yumruğunu kaldırdı. *Yapabilirsin.*

Dizüstü bilgisayarımı kılıfından çıkardım. Açıp, koluma sabitledim. "Sizden duymak istediğim küçük bir şey üzerinde ça-

lışıyordum. Özellikle Cash'in fikrini almak istedim ama herkesi ilgilendirdiği için diğerleriniz de görüş bildirebilir."

"Bir tarikat falan mı kuracağız?" diye sordu Ryder Sawyer'a. "Hep bir tanesinin üyesi olmak istemişimdir."

Sawyer başıyla onayladı. "Harika bir lider olurdu. Çok karizmatik."

"Herkes sessiz olsun," dedi Cash.

Hâlâ gülümsüyordum ama aynı anda ağlayacakmışım gibi de hissediyordum. "İltifatlarınız için ne kadar minnettar olsam da bir tarikat kurmuyorum. Henüz değil. Onun yerine yeni bir çiftlik düzeni kuruyorum. Ya da bir tane çiftlik mi yapacağım demeliydim? Ya da birleştirmek, yeni bir çiftlik kurmak? Ben, eee... Hangi kelimeyi kullanacağım zerine düşünmedim."

Cash'in göz bebekleri titriyordu. "Mükemmel olmak zorunda değil, Mollie."

"Sadece seninle birlikte olmak zorunda," diye mırıldandım, sonra ekranda tasarladığım at nalı logosunu görebilmesi için dizüstü bilgisayarı çevirdim. At nalının uçları aşağıya dönüktü, bu nedenle *Lucky Rivers Çiftliği* yazısı at nalının üst kısmındaki kıvrımın etrafında yazıyordu. "Bellamy Brooks için planlar yapılmasına yardım ettin. Ben de Rivers Çiftliği için planlar yapmana yardım etmek istiyorum. Birlikte yöneteceğiz. Hem senin çiftliğini hem de benimkini. Ustabaşım olarak değil, ortağım olarak. Eşit bir şekilde. Her şeyi bir araya getireceğiz, kaynaklarımızı birleştireceğiz ve çiftliğimizi her zaman hayalini kurduğun çiftliğe dönüştüreceğiz."

Oda sessizliğe gömüldü. Cash kocaman olmuş mavi gözleriyle ekrana bakıyordu. Baktı, baktı, uzunca baktı.

Kalbim güm güm atıyordu. Aman Tanrım. Belki de yanlış değerlendirmiştim. Cash herhangi bir ortaklık istediğini hiç söy-

lememişken güçlerimizi birleştirmeyi önermem çok cesurcaydı. Haddimi aşmıştım. Tanrım, ben ne—

"Lucky Rivers Çiftliği," dedi Cash sonunda.

Başımla onayladım, ekrana bakmak için kafamı eğdiğimde kafa derim ter içinde kalmıştı. "Ben de öyle diyeceğimizi düşünmüştüm. İlle de böyle olsun demiyorum yalnızca bir öneri."

"Güzel," dedi Duke. "Ama şu nal—"

"Sus," diye sözünü kesti Cash.

Paniklemeye başladım. "Ne?"

Goody boğazını temizledi.

"Biri bana söylesin, lütfen," diye yalvardım.

Wyatt Cash'e baktı. "Şu nal var ya… Uçları aşağıya dönük olunca, şey, bazen uğursuzluk sembolü olarak sayılır. Yani, nalın içi şansla dolu ama sen onu böyle yerleştirince, tüm şansı dışarı döküyormuşsun gibi olur."

"Ah." Ekrana tekrar baktığımda yüzüm yanmaya başladı. "Aman Tanrım. Ne kadar da aptalım—"

"Bu mükemmel."

Cash'in kararlı sesini duyunca ona döndüm.

Ayağa kalktı.

Masanın etrafından dolaştı.

"Nal mevzusundan haberin yok belli ki." Yaklaşırken bakışları benimkilere kilitlendi. "Bu tür bir nal, şansı elinizden kaçırdığınız anlamına gelebilir. Ama aynı zamanda altından geçen herkesin üzerine şans yağdırdığı anlamına da gelebilir."

Sawyer dilini şaklattı. "İşte bu gerçekten de mantıklı."

"Mükemmel," diye tekrarladı Cash. "Cevabım evet, bebeğim."

Sonra yüzümü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını yüzüme yapıştırdı.

Oda tezahüratlar ve bağırışlarla inliyordu. Öpüşmeyi kesmeye, geri çekilmeye çalışıyordum ama Cash beni sabit tutuyor, bana başkalarının önünde kesinlikle uygun olmayan uzun, derin bir öpücük veriyordu.

Cash, tabii ki bunu umursamıyordu. Onun yerine, dudaklarımı yalıyordu o sırada, "Bir şartla," dedi.

"Söyle."

Öpücüğü derinleştirdi. Alt dudağımı emdi, dişleriyle ısırdı ve sonra geri çekildi. "Evlen benimle."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Işıltılı, mutlu bir telaş tenimi kapladı, nabzım her attığında tenime milyonlarca küçük iğne batıyormuş gibi hissediyordum.

Bu gerçekten oluyor muydu?

Nasıl bu kadar şanslı olabilmiştim?

Bunun gerçekten yaşandığına inanamıyorum. Sadece hayatımın aşkıyla tanışmakla kalmamıştım onunla evlenecektim de.

Gülümsedim, gözlerim yaşlarla doldu. "Bana evlenme mi teklif ediyorsun, kovboy?"

"Sen de bana teklif ettiğin için, kovboy kız."

"Tabii ki evet."

Sırıttı. "Benim için de tabii ki evet."

Kovboylar çizmelerini yere vuruyordu. Sally ıslık çalıyordu. John B ağlamaya başlamıştı. Ve Cash beni öpmeye devam ediyordu.

"Bir şey daha var," dedi sonunda nefes almam için bana izin verdiğinde. "Sanırım Lucky River Çiftliği kulağa daha hoş geliyor. Sen kendi soyadına bir harf ekledin ve Luck'ı Lucky yaptın. O zaman benimkinden de bir harf çıkaralım. Dengelensin. Madem eşitiz."

Sanki buna hayır diyebilirmişim gibi.

"Evet," diye nefes aldım, kollarımı boynuna dolamak için parmak uçlarımda yükseldim. "Evet. Evet. Evet, Cash."

Öpüştük. Sonra insanlar bizi kucaklamak için çekiştirmeye başladı. Patsy de Wheeler da ağlıyordu.

Ben de ağlıyordum.

Ama iyi olacağımı biliyordum çünkü evimdeydim.

Kendimi yine Cash'in kollarında bulmuştum, dudakları bir başka yoğun öpücük için benimkilerle buluştu.

Wyatt gülümseyerek, "Kendinize bir oda tutun," dedi.

Sally başını iki yana salladı. "Önce şampanya. Sonra oda."

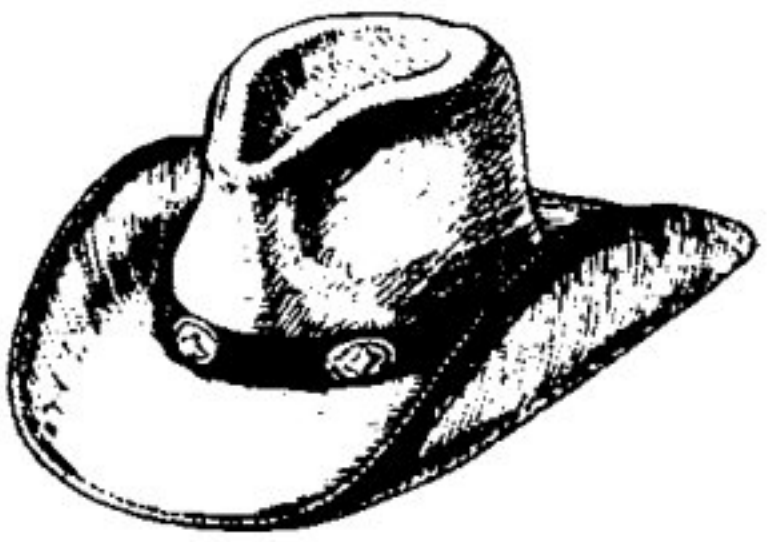
"Bu kulağa hoş geliyor." Gözlerimi sildim.

Cash sırıttı. "Hepinizin şerefine."

SON SÖZ

Cash

ŞAPKANI TAK

Aylardır böyle bir sonbahar günü için bekliyordum.

Mavi gökyüzü, bol güneş. Serin ama soğuk olmayan ferahlatıcı bir esinti.

Mollie'nin kolu pikabın yolcu tarafındaki camından dışarı sarkıyordu. Müzik setinde çalan *Rascal Flatts* şarkısına eşlik ediyor, başını ritme göre sallıyordu. Saçları rüzgâra kapılmış, bakırımsı kahverengi bir hale gibi yüzünün etrafında uçuşuyordu.

Saçını kulağının arkasına sıkıştırırken ona baktığımı fark edip sırıttı. "Gözünü yoldan ayırma, kovboy."

"Sen ön koltukta otururken yapması zor."

"Bu sabah seninle ilgilenmedim mi zaten? Hem de iki kez?"

Mollie'nin yatağımda sırtüstü yatışını ve sonra da duşta dizlerinin üzerine çöküşünü hatırlayınca vücudum zonklamaya başladı.

"Ne diyebilirim ki?" Elimi usulca bacağından çektim. "İzin günlerimi en iyi şekilde değerlendiriyorum."

Daha yakın oturmak için koltukta yana kayarken dudakları seğirdi. "*Biraz daha* geç uyanabilirdim."

"Uyanıktın."

Saat altı buçukta çarşafları hışırdatıp içini çekmişti, ben de güzel bir kadının yanında uyanan her erkeğin yapacağını yaparak boynunu öpmüş ve elimi bacaklarının arasına daldırmıştım.

Gülmüştü. Üstüne yuvarlanmış, dizini göğsüne bastırabilmek için bacağını yakalamıştım. Sonra içine girmiştim, Mollie'nin inlemeleri dışında oda sessizdi.

Islak uyanmasına bayılıyordum. Her zaman hazırdı.

Her zaman açtı.

"Öyleydim," diye itiraf etti gülümseyerek ve bir elini dizime koydu. "Ama kolayca uykuya geri dönebilirdim."

"Sonra biraz kestirmeye ne dersin?"

"Çok isterim."

Bakışları benimkilerde takılı kaldı. Gözlerindeki berrak, ıslak parıltıyla midem altüst omuştu. Mutluydu. Göz kamaştırıcı bir şekilde hem de.

Bu öyle bir mutluluktu ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu. Hiç bu kadar yoğun duygular hissedebileceğimi, bu kadar riske girebileceğimi ve bir şekilde tökezlemeden yola devam edebileceğimi düşünmemiştim. Hayal kırıklığına uğramadan ya da yıkılmadan.

Ama işte buradaydık; Mollie, ben, seks, yemek ve güneşle dolu muhteşem bir sabahın ardından birlikte Rivers Çiftliği'ne doğru yola çıkmıştık, huzur tüm bedenimi tepeden tırnağa sarmıştı.

İşte buradaydım, umuda ve dinlenme lüksüne tutunmuştum.

"Biliyor musun, çok yol katettin, Cash," dedi Mollie düşüncelerimi okuyarak. "Bir gün izin alman için sana nasıl yalvardı-

ğımı hatırlıyor musun? Şimdi bütün hafta sonları izin alıyorsun ve uyuyorsun."

"Bana yalvarmana gerek yoktu."

Gözlerini devirdi, hâlâ gülümsüyordu. "Kendini böyle kandırmaya devam et. Belki de kıçını kaldırabilmen ve harekete geçmen için senden bir süreliğine nefret etmem gerekiyordu."

Güldüm. "Tanrım, benden nefret mi ediyordun?"

"Hislerimin bir zamanlar karşılıklı olduğuna eminim."

"Nefret edilemeyecek kadar güzelsin. Hem için hem dışın.

Gülme sırası ondaydı. "Dersini aldığına sevindim."

Rivers Çiftliği'ne girdik. Herhangi bir tümsek ya da çukurdan kaçınmak için direksiyonu kırmam gerekmiyordu. Mollie ve ben Lucky River Çiftliği'ni kurmak adına belgeleri imzaladığımızda ilk işimizin tüm yollarımızı güvenli hâle getirmek olacağı konusunda anlaşmıştık. Bu şekilde çiftliğin bu tarafını taşımakta bize yardımcı olmaları için tuttuğumuz ekipler buraya girip çıkmakta sorun yaşamayacaklardı.

Ailemin arazisinden geçerken kalbim güm güm çarpıyordu. Hâlâ bazen rüyada olmadığımı anlayabilmem için kendimi çimdiklemek zorunda kalıyordum. Gerçekleşiyordu.

Burası için kurduğum hayaller... Mollie ve ben onları gerçekleştiriyorduk.

Goody'nin şehir merkezindeki ofisinde Mollie'yle ilk tanıştığım gün aynı yoldan geçtiğimi çok net hatırlıyordum. O zaman hissettiğim umutsuzluk, en dip seviyedeydi. Ne bu topraklar ne de ailem için bir gelecek görüyordum.

Birçok şeyin ne kadar çabuk değişebileceğini görmek komikti.

Eski saman ambarının önüne park ettim. Ben Bellamy Brooks'un gelecekteki depolama tesisi için yer önerisinde bulunduktan sonra Mollie de orayı görmek istemişti.

El ele girişe doğru yürüdük, havada yeni kesilmiş çim kokusu vardı. Mollie için köhne kapıyı açarken güneş ışınları, omuzlarımı ve sırtımı âdeta yakıyordu.

Ahırın içinde gezinirken hiç çekinmeden kıçına bakıyordum. Aletim de o kotun içinde ne kadar güzel göründüğüne dair benimle aynı fikirdeydi. Omzunun üzerinden bakarken onu süzdüğümü fark etti.

Elini arka cebine soktu ve sırıttı. "Sen tam bir hayvansın."

"Evet." Kapıyı arkamdan bir gümbürtüyle kapattım. "Seninle tanıştıktan sonra bir hayvana dönüştüm."

Ben ona doğru yürüdükten sonra Mollie parmak uçlarına kalkıp dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Pişman değilim."

"Ben de pişman değilim." Elimi onun arka cebine soktum. "Ee? Ne düşünüyorsun?"

Mollie ahırın etrafına bakarken çenesini kaldırdı. "Burası büyük bir yer."

"Şu an biraz harap durumda ama temelleri sağlam. Sizin daha büyük bir dolaba ihtiyacınız vardı."

Gülerken gözlerinin kenarları kırıştı. "Evet."

Bellamy Brooks'un ikinci koleksiyonu henüz piyasaya çıkmamıştı ama marka, Mollie ve Wheeler'ın müthiş pazarlama kampanyası sayesinde sosyal medyada viral hâle gelmişti. Teksas'ın tanınmış bir mağazası da dâhil olmak üzere perakende alanındaki bazı büyük isimlerden talep almışlardı ve işler iyiye gidiyordu.

"Seninle gurur duyuyorum, bebeğim." Dudaklarından birkaç kez öptüm.

"Teşekkür ederim, kovboy."

Başımdaki şapkayı çıkarıp onunkine taktım. "*Ben* teşekkür ederim kovboy kız, hak etmediğim hâlde bana destek olduğun için."

"Bir keresinde bir şey duymuştum." Mollie uzanıp kafasındaki şapkama dokundu. "Bir kovboy şapkası taktığında yaşanması gerekenler hakkında."

Kotundan tutup onu kendime doğru çektim. "Öyle mi? Ne yaşanması gerekiyormuş?"

"Şey…" Düşünüyormuş gibi yaparak parmağını dudaklarına götürdü. "Hımm. Sanırım, *Tak şapkayı, sür kovboyu!* gibi bir şeydi."

Aletim zonkluyordu. "Komik, ben de aynı şeyi duymuştum."

"Burada mı?" Ahıra baktı.

Sırıttım. "Burada."

"Çiftliğin bu tarafını kutsal mabedimiz hâline getirmemiz gerekiyor."

Elimi cebinden çıkarıp kot pantolonunun düğmelerine uzandım ve fermuarını indirdim. "Yani bunları çıkarman gerekiyor."

Elini göğsüme koydu. "Ama biri bizi yakalayabilir," dedi sahte bir endişeyle.

"O zaman hızlı ve sert olacak, sıkı tutun. Tıpkı alışık olduğun gibi."

Sonra Mollie'nin kotunu indirdim. Kıkırdadı ve gömleğini yırttı. Şapka kafasından düştü ama onu yakaladı ve kafasına geri taktı.

Yakınlarda geçen yılki komşularımızdan kalma bir balya samana ve bir at battaniyesine bakarken içim kıpır kıpır olmuştu.

Ah, evet. Bu eğlenceli olacak.

Battaniyeyi balyanın üzerine serdim. Mollie şapkam dışında çıplaktı, Mollie'yi tutup balyanın üzerine kaldırdım. "Dizlerinin üstüne. İşte böyle."

Somurttu. "Duştakinin tekrarı mı?"

"Beni hafife alma, bebeğim." Bir elimle boynuna sarıldım ve eğilip dudaklarına sert bir öpücük kondurdum. "Güven bana, bunu seveceksin."

"Çıplak olsaydın daha çok hoşuma giderdi."

Mollie şapkamın altından bana bakarken içimde bir şeyler kıpırdandı. Battaniyenin üzerinde diz çökmüştü; dik omuzları, dolgun göğüsleri, pembe açıklığını görmemi sağlayacak kadar açılmış bacaklarıyla muhteşem görünüyordu.

Ne olduğunu anlamadan kotumu ve gömleğimi çıkardım.

Kendi dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerimi kalçalarına koydum ve onları daha da ayırdım. Eğilip bir meme ucunu ağzıma aldım ve sonra da diğerini. Mollie hareketime doğru eğilirken elleri saçlarımın arasına daldı.

"Böyleyken…" Nefes nefese kalmıştı. "Nasıl yapacağız?"

"Sabırlı ol, bebeğim. Göreceksin."

Karnından aşağıya doğru öperek aşağı indim, her iki kalça kemiğini ısırmak için durdum. Kasıklarını öptüm.

Klitorisini öptükten sonra hızlı ve kısa bir dil darbesi attım.

Mollie'nin kalçaları öne doğru sarsıldı. "Daha fazla. Bundan… Daha fazla, lütfen."

"Emredersiniz, hanımefendi."

Sonra arkamı döndüm. Sırtımı saman balyasına dayayacak şekilde yere oturdum. Dik oturuyordum ve başımı geriye doğru eğdim, böylece Mollie'nin açıklığı tam istediğim gibi yüzümün tam üzerinde duruyordu.

Eğilip onu yalamaya başladım. Sert ve uzun bir yalamanın ardından adımı haykırdı.

"Birileri kesinlikle bizi duyacak," dedim.

"Umurumda değil. *Daha fazla*."

Kıkırdadım. "Ben üzerime düşeni yapacağım." Klitorisini emdim. "Sen de kendi üzerine düşeni yap. Bıyığıma sürtün, bebeğim. At sürüyormuşsun gibi."

Ve Tanrım, gerçekten de öyle yapıyordu. Bir elimi kalçasına koyup benim ağız hareketlerime uyması için ona yardım ettim. İlk başlarda yavaşça hareket ediyordu ve yüzümde küçük daireler çiziyordu ama ben aletimi kavrayıp kendimi boşaltmaya başladığımda hareketleri daha çılgınca, hızlı ve daha yoğun olmaya başlamıştı.

Bir yandan onu yalıyor bir yandan da aletimi sıvazlıyordum. Mollie'nin çığlıkları daha da yükseliyordu hatta o kadar yüksekti ki çiftliğin bu tarafındaki eski aile evimizde bizi duyacaklarından emindim. Neyse ki kiracılarımız geçen hafta taşınmıştı ama yakınlarda birilerinin olma ihtimali her zaman vardı.

Ama umurumda değildi.

"Bırak seni duysunlar, Kovboy Kız." Dişlerimle klitorisine dokunabilmek için parmaklarımla açıklığını ayırdım. "Kendini tutma."

Dilimi onun içine doğru kaydırırken aynı anda parmağımı da hassas noktasına doğru hareket ettiriyordum. Mollie adımı haykırıyor, bacakları titriyordu ve onun zirveye ulaştığını hissediyordum.

Ben de aynı anda doruğa ulaştım, orgazmı bedenimde büyük bir patlama gibi hissetmiştim. Vücudum sarsılıyor ve vücudumdan yayılmaya başlayan ısı, her şeyi etkisi altına alıyordu.

"Bu inanılmazdı." Mollie nefes nefese kalmıştı. "Çok çekicisin, Cash."

Hızlıca gelen heyecan geçip Mollie yorgun bir şekilde dudağımın üzerine yaslandığında klitorisine son bir öpücük kondurdum. "Sadece sen. O şapkayı yalnızca sen takabilirsin."

Yüzünü göremiyordum ama Mollie'nin gülümsediğini hissedebiliyordum. "Evet, efendim."

Giyinmek için bir süre zaman harcadık. Mollie'nin şapkamı takıp onu güneşe çıktığımızda bile geri vermemesi gözümden kaçmamıştı.

Araba sürme modundaydım, bu yüzden çiftliğin etrafında dolanarak birbirimize fikirler sunup sorular sorduğumuz uzun bir araba yolculuğu yaptık.

Yapımını bitirdiğimizde Lucky River Çiftliği harika bir yer olacaktı.

Tam eve, yani kulübeme döndüğümüzde Mollie'nin midesi guruldamaya başlamıştı. Akşam yemeği vaktiydi ve yanımızda bizim için pişirmeyi planladığım birkaç domuz pirzolası ve Mollie'nin sevmeye başladığı acılı çiftlik içeceği vardı.

Cennet gibi bir yolculuktu. Güneş batıyordu, hava serindi ve radyoda George Strait çalıyordu.

Yani, at ahırını geçene ve ağılın etrafında toplanmış bir insan topluluğu görene kadar…

Henüz hava kararmamıştı ama kim olduklarını görmek için gözlerimi kısmak zorunda kalmıştım.

Olanlar netleşirken midem kasıldı. Şapkası başının üstünde geriye doğru eğik bir şekilde duran Wyatt ellerini kaldırmış dikiliyordu. John B, Wyatt'ın Beretta tüfeğini Wyatt'ın göğsüne doğrultmuştu.

Bağırışlar vardı. Bir çığlık. John B'nin yanında Sally vardı ve kızın göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Ne oluyor?" Frene bastım.

Mollie'nin gözleri kocaman açılmıştı. "Dikkat et, Cash."

"Burada kal. Ciddiyim, Mollie."

Yutkunarak bana baktı. Sonra başıyla onayladı. "Bana ihtiyacın olursa seslen."

Kamyoneti çalışır hâlde bırakıp aşağı atladım, çimenlerin üstünde sert adımlarla ilerlemeye başladım.

"Yemin ederim John, düşündüğün gibi değil," dedi Wyatt.

John B, yanağını tüfeğin dipçiğine yaslamıştı. "Yalan söylüyorsun, Wyatt," diye karşılık verdi.

"Baba, lütfen… Dur artık. Bu saçmalık. Silahı indir." Sally'nin sesi titriyordu. "Doğru söylüyor—"

"Burada neler oluyor?" diye sordum.

John B, gözünü Wyatt'tan ayırmadan, "Bu sikik herif kızıma adilik yaptı," diye cevapladı.

Kardeşime baktım. "Wyatt—"

"Açıklayabilirim," dedi ama sesi pek umutlu gelmiyordu.

Lanet olsun. Bu kadarı bile her şeyi anlatmaya yetmişti.

Siktir. Siktir. *Siktir.*

TEŞEKKÜR

Bu kitap, yetenekli, güzel, çalışkan, sevimli, harika, neşeli, inanılmaz, süper zeki ekibimin yardımı olmadan var olamazdı. Her birinizi tanıdığım için kendimi *çok ama çok* şanslı hissediyorum ve desteğiniz için minnettarım. Hepinize sevgiler!

İlk olarak, her gün birlikte çalıştığım harika kadınlara teşekkür etmeliyim. Jodi ve Meagan, siz benim sağkollarımsınız ve bir zamanlar kendi başıma yaptığım bu işi benim için bambaşka, çok sevdiğim bir hâle getirdiniz. Rastgele sesli mesajlarıma, kafa karışıklığı dolu sorularıma ve genel olarak dağınık iş-yaşam dengeme katlandığınız için teşekkür ederim. Size daha fazla hayran olamazdım!

Valentine PR'daki kadınlara (ve Charlie'ye). Sizinle çalışmaya *bayılıyorum*! Nina, tanıdığım en zeki, en eğlenceli ve çevresi en geniş insansın. Christine, Kelley, Valentine, Kim, Josette ve Sarah, e-postalara cevap vermekte kötü olduğum için üzgünüm. Tracy'yi de unutmamam gerek! Seni seviyorum ve benim için şimdiye kadarki en güzel PR kutularını hazırladığın için çok teşekkür ederim.

Najla Qamber ve ekibine: Harikasınız. Yaptığınız işin eşi benzeri yok ve işimi *çok* kolaylaştırıyorsunuz. Her zaman ama her zaman doğru ruhu yakalıyorsunuz!

Editörlerim Rachel, Joni ve Jovana'ya: Ben dil bilgisinin kâbusu olabilirim ama siz yine de bana katlanıyor ve tüm ha-

talarımı düzeltiyorsunuz. Hayatımda sizin gibi zekâ küplerine ihtiyacım var!

Nina, Chasity ve Meagan'a, yani harika alfa okurlarıma kocaman bir alkış! Ve güzeller güzeli beta ekibime: Catherine, Logan and Logan (ya da kısaca Logan'ın karesi). Bu kitabın ilk taslaklarına verdiğiniz geri bildirimler hikâyeyi bambaşka bir seviyeye taşıdı. ÇOK TEŞEKKÜRLER!

Facebook Okur Grubumun yöneticileri Kenysha ve Tara'ya: Ben yazı mağarama çekilmişken grubu ayakta tuttuğunuz için ne kadar teşekkür etsem az. Harikasınız!

Yazar dostlarım ama aynı zamanda çok kıymetli arkadaşlarım Marni, Lulu, Elizabeth, Maria, Monica ve Amy: Sizler büyük bir ilham kaynağısınız. Nezaketiniz ve dostluğunuz için çok minnettarım!

Instagram, Facebook ve TikTok'taki tüm o şahane kızlara. Bu kitaba gösterdiğiniz büyük sevgi için çok teşekkür ederim! Kitaplarımı kitlelere tanıtmaya yardım ettiğiniz için çok mutluyum. Her birinizi tanımaktan büyük keyif aldım ve umarım yakında bir imza gününde sıkı sıkı sarılırız!

Ve en çok da siz sevgili okurlarıma: Her gün hayalini kurduğum işi yapabiliyorsam, bu sizin sayenizde. Desteğiniz, tahmin edebileceğinizden çok daha fazla şey ifade ediyor. Kalbimin en derininden teşekkür ederim!

Son olarak, küçük aileme de bir selam göndermeliyim. Anne ve yazar olmak arasında denge kurmaya çalışırken hiç bu kadar yorulmamıştım ama işimin dışında sığınılabilecek bir dünyam olduğu için çok şanslıyım. Sizi çok seviyorum!

YAZAR HAKKINDA

Jessica Peterson, bol tutkulu, esprili ve duygusal aşk romanları yazıyor. Özellikle o seksi aksanlı kahramanları yazmakta usta! Yazmadığı zamanlarda onu kocası Ben'le birlikte, Güney'in en iyi restoranlarında bir bara kurulmuş hâlde ya da sevimli kızları Gracie ve Madeline ile kitap okurken bulabilirsiniz. Bazen de otuz kiloluk köpeği Martha'yla sarmaş dolaş dinlenirken.

Kalbi hep Carolina'da olan Jessica, hayatını Charleston ve Asheville arasında geçirmeyi hayal etse de şu anda Charlotte, Kuzey Karolina'da yaşıyor.

Kitaplarını www.jessicapeterson.com adresinden inceleyebilirsiniz.